

မင်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်

မသုံးလုံးစိန်ဝင်း

ဒုတိယအကြိမ်

မုဆိုးထွန်းကြိုင်

၁၀၀၀ ကျပ်
၅၀၀ အုပ်
၂၀၀၆ ခုနှစ် မေလ
ဒုတိယအကြိမ်

မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း
ရဲရဲ

ထုတ်ဝေသူ
ဦးသိမ်းမင်း (ယာယီ ၇၆၂)
ပန်းရွှေပြည်စာပေ၊

အမှတ် ၃၃၄၊ ၈ လမ်း၊ ၁၁ ရပ်ကွက်၊
တောင်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးလှထူး (၀၇၃၈၂)၊ ထူးပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ် ၂၂၅၊ ၁၀ / တောင်ရပ်ကွက်၊
အရှေ့မင်းလမ်း၊ သန်လျင်တံတားအိမ်ရာဝင်း၊

သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
စာမူခွင့်ပြုချက် ၅၀၀၇၈၅၀၅၀၆
အပုံးခွင့်ပြုချက် ၅၀၁၀၀၀၀၅၀၈

မုဆိုးထွန်းကြိုင် မသုံးလုံးစိန်ဝင်း

စာအုပ်အကြောင်း

ပထမအကြိမ်၊ ပုဂံစာအုပ်တိုက်
၁၉၆၉ခုနှစ် မတ်လ

ဒုတိယအကြိမ်၊ ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်
၂၀၀၆ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ

ဒို့တာဝန်အထူးချုပ်စီ

ပြည်ထောင်စု ဗဟိုဌာန
တိုင်းရင်းသားရေးဝန်ကြီးဌာန
အမျိုးသားရေးဌာန

ဒို့အရေး၊
ဒို့အရေး၊
ဒို့အရေး၊

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ထောင်စုပုဂ္ဂိုလ်တို့ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဓေတိမိဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော် သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးသား ဓာတ်တက်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

ပင်ကိုက ဤအမှာကို ရေးသားရန် စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပါ။ သို့သော် စာမူကို ပုဂံတိုက်သို့ပို့ပြီးခါမှ ဤအမှာကို ရေးသားရန် ပြဿနာက ပေါ်လာတော့သည်။ ထိုပြဿနာမှာ အခြားမဟုတ်။ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ ရှေးခေတ်ကရေးခဲ့သော 'ရဲရမန်း' ခရီးသွားမှတ်တမ်းကို ဖတ်လိုက်မိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်းနှင့် ကျွန်တော်၏ 'မုဆိုးထွန်းကြိုင်' ဝတ္ထုအခြေခံထားသည့်ဒေသတို့မှာ တစ်ခုတည်း ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် မြေအနေအထား၊ ခရီးအကွာအဝေးနှင့် ရွာအမည်အချို့တွင် ကျွန်တော်နှင့် သိပ္ပံမောင်ဝ အနည်းငယ် ကွဲလွဲနေကြသည်ကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ အထူးအားဖြင့် 'ဟဲလယ်' နှင့် 'နုနုဟူး' ရွာ ၂ ရွာ အမည်တပ်ပုံချင်းက ပြောင်းပြန်ဖြစ်၍နေကြသည်။

အချို့သူတို့ကမူ ကျွန်တော်၏ဝတ္ထုသည် ဝတ္ထုသာဖြစ်၍ ဤမျှလောက်သော အကြောင်းအရာသည် အရေးမကြီးလှဟုဆိုကြသည်။ မှန်၏။ စိတ်ကူယဉ်သက်သက် ဝတ္ထုမျိုးဆိုလျှင် အရေးကြီးလှသောပြဿနာ တစ်ခု မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ကျွန်တော်၏ဝတ္ထုမှာ စိတ်ကူးယဉ်သက်သက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် မဟုတ်ရုံမျှမက ဤဝတ္ထုတွင် ဖော်ပြထားသော အချက်

ပန်းကျည် စာအုပ်တိုက်

အလက်တစ်စုံတစ်ခု ချွတ်ယွင်းခဲ့ပါလျှင် ဤဝတ္ထု၏ ရည်ရွယ်ချက်များ ပျက်ပြားဆုံးရှုံးရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဤအမှာကို ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ဇာတ်လိုက် ထွန်းကြိုင်မှာ 'ဟဲလယ် ထွန်းကြိုင်' ဟူသော အမည်ဖြင့် တကယ် အသက်ထင်ရှား ရှိခဲ့ဖူးသော မုဆိုးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ရွာ၊ သူ၏အိမ်ပေါ်တွင် သူနှင့် ကျွန်တော် ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဆုံနေထိုင်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုရွာကို 'ဟဲလယ်ရွာ'ဟူ၍ပင် ကျွန်တော်စိတ်တွင် စွဲ၍နေခဲ့သည်။ သို့သော် သိပ္ပံမောင်ဝကမူ ထိုရွာကို 'နန့်.ဟူးရွာ' ဟူ၍ အမည်တပ်ထားကြောင်း တွေ့ရပြန်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပထမတွင် နာမည်ကျော် ကွယ်လွန်လေပြီးသော စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးနှင့် မကွဲလွဲလို၍ သူ ရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း ပြန်လည်ပြင်ဆင်၍ ရေးသားမည်ဟု စိတ်ကူးမိသေးသည်။ သို့သော် အသေအချာ ပြန်၍စဉ်းစားသောအခါတွင်မူ ထွန်းကြိုင်နှင့် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ကြသောရွာမှာ 'ဟဲလယ်ရွာ'ပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်စိတ်တွင် ပို၍ခိုင်လုံလာပြန်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့စခန်းချခဲ့ကြသည်မှာ 'အုံးကြောရွာ' ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က အားအားရှိလျှင် ထွန်းကြိုင်ထံသို့ သွား၍လည်တတ်ပြီး၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ထဲမှ ကိုထွန်းမင်းက 'နန့်.ဟူး'သို့ သွား၍လည်ပတ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် 'ကိုစိန်ဝင်း

ဖန်းကျပြည် စာအုပ်တိုက်

ဘယ်သွားသလဲ'မေးလျှင်၊ 'ဟဲလယ်ကို'ဟုလည်ကောင်း၊ 'ကိုထွန်းမင်း' ဘယ်သွားသလဲ'မေးလျှင် 'နန့်.ဟူးကို'ဟုဟိုဟိုဟု နေသံဝဲဖြင့် နောက်ပြောင်၍ စတတ်ကြသည်ကို သတိရမိပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ရွာအမည်များ ကို ပြင်၍မရေးတော့ဘဲ ထားလိုက်တော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ 'ရဲရမန်း' ခရီးသွားမှတ်တမ်းတွင် ဖော်ပြထားချက်အချို့နှင့် ကျွန်တော်၏ 'မုဆိုးထွန်းကြိုင်' ဝတ္ထုပါ အချက်တချို့ ကွာခြားချက်အနည်းငယ် တွေ့ရှိကြပါက ကျွန်တော်၏ ဖော်ပြချက်တို့မှာ တာဝန်မဲ့ရေးသားဖော်ပြထားသော စိတ်ကူးယဉ် အချက်အလက်များမဟုတ်ကြောင်းနှင့် ဒေသန္တရအခြေအနေ ဖော်ပြချက်များ၊ ဆင်ပစ်ခန်းများ၊ ရွာများပျက်၍ ထွက်ပြေးရသော အခန်းများ၊ ဂျပန်များ စိုင်ပစ်ခန်း၊ ထွန်းကြိုင် ပြောင်အခတ်ခဲခြင်းသော အခန်းများမှာ တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်များကို ရေးသားဖော်ပြ ထားခြင်းများဖြစ်ကြောင်း အစီရင်ခံပါသည်။ ။

စာရေးသူ

ထွန်းကြိုင်

ထွန်းကြိုင်မှာ ရှမ်းခနုတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထိုသည့် အလျောက်လည်း အသားဖြူစပ်စပ်နှင့် မျက်လုံးများက မျက်ရစ် မပါဘဲ အသံကဝဲနေ၏။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် တရုတ်ကပြားလိုလို ရှမ်းလိုလိုနှင့် ခနုရုပ်ပီသနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အရပ်မှာ ၅ပေ ၈လက်မခန့် ရှိနေ၍ အရပ်ရှည်သူတစ်ဦးဟု ဆိုရပေမည်။ အရပ်ရှည်သည့်အလျောက် လက်ပြင်က အနည်းငယ်ကုန်းနေသည်။ မျက်လုံးများနှင့် အသားက ခနုရုပ် ပေါက်နေသော်လည်း နှာခေါင်း ကမူ နှာတံသွယ်၍ မချွန်လွန်းမပြားလွန်းဘဲ ပြေပြေပြစ်ပြစ်ပင် ဖြစ်သည်။ ပါးစပ်က မဆိုစလောက်ကလေးပြလွန်းနေပြီး၊ နှုတ်ခမ်း များက ထူသဏ္ဍာန်ယောင်ကလေး ဖြစ်နေပြန်ရာ ခနုအမွေကို ခံထားသော ပါးစပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းများ ဖြစ်နေပြန်၏။ သွားများ ခပ်ကျဲကျဲဖြစ်နေပြီး စကားပြောရာတွင် အနည်းငယ် ထစ်တတ်၏။ ထွန်းကြိုင်သည် တောင်ပေါ်သားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တောင်ယာ လယ်လုပ်ရင်း မုဆိုးလုပ်စားသူတစ်ဦးလည်းဖြစ်ကာ သန်မာ

ပန်းရွှေပြည် စာအုပ်တိုက်

မုဆိုးထွန်းကြိုင်

တောင့်တင်း၏။ အပင်ပန်းခံနိုင်၏။ ဖျတ်လတ်သွက်လက်၍ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရုပ်အသွင်ရှိ၏။ သို့စေကာမူလည်း ထွန်းကြိုင်၏ မျက်နှာသည် အမြဲတမ်း ရွှင်ပြုံးနေ၏။ စကားကို ချိုသာယဉ်ကျေးစွာ ပြောတတ်၏။ အကျင့်စာရိတ္တဘက်တွင်လည်း ရိုးသားသလောက် တည်ကြည်၏။ သတ္တိရှိသည်နှင့်အမျှ လူတစ်ဆက်သားအား ညှာတာ ထောက်ထား၏။ စော်ကားမော်ကားသောအပြုအမူနှင့် ကြမ်းတမ်း ရိုင်းစိုင်းသောအပြုအမူများ ထွန်းကြိုင်တွင် မည်သို့သော အခါတွင်မျှ မရှိခဲ့။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ရွာတွင်သာမက ဇရစ်ခဲ၊ အုန်းကြော တစ်နယ်လုံးရှိ ရွာသူရွာသားများက ထွန်းကြိုင်အား လေးစား၏။ ချစ်ခင်၏။ အားကိုး၏။

ထွန်းကြိုင်အား နယ်သူနယ်သားများက လေးစားချစ်ခင် အားကိုးကြခြင်းမှာ သူ၏ သဘောကောင်းမှု၊ ချိုသာမှု၊ ရိုးသားမှု၊ တည်ကြည်မှုတို့ကြောင့်သာ မဟုတ်သေး။ သူ၏ ဇွန်ပဲကြီးခြင်း၊ သတ္တိရှိခြင်း၊ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ခြင်း၊ သေနတ်ပစ်ကျွမ်းကျင်ခြင်း၊ လက်တည့်ခြင်း၊ တောကျွမ်းခြင်း၊ တောကောင်အကြောင်း နားလည် ခြင်း စသည့် အရည်အခြင်းတို့နှင့်ပြည့်စုံသော မုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထွန်းကြိုင်၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေးသတင်းမှာ ဇရစ်ခဲနယ်ထက်ပို၍ မပျံ့နှံ့နိုင်ခဲ့။ သို့သော် မုဆိုးပညာမှာကား ဇရစ်ခဲနယ်ကိုကျော်လွန်၍ ရှမ်းပြည်နယ် ရပ်စောက်ရေရိုင်အတွင်းသို့

ပန်းရွှေပြည် စာအုပ်တိုက်

လည်းကောင်း၊ ကျောက်ဆည်ခရိုင်အတွင်းသို့ လည်းကောင်း၊
မြစ်ငယ်မြစ်ရိုးတစ်လျှောက်နှင့် ပြင်ဦးလွင်မြို့နယ်အတွင်းသို့
လည်ကောင်း သတင်းပျံ့နှံ့ ကျော်ကြားခဲ့သည်။

မုဆိုးပညာနှင့်ပတ်သက်သော ကျော်ကြားမှုမှာ မျိုးနှင့်ရိုးနှင့်
ဖြစ်၏။ ထွန်းကြိုင်၏ဘကြီး ဦးဖိန်းသည် တူမီးခေတ်က အလွန်
ကျော်ကြားခဲ့သူ၊ ထိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ပြိုင်စံကင်းခဲ့သူတစ်ယောက်
ဖြစ်ခဲ့၏။ သူ့တူမီးဖြင့် ဖိုင်၊ ပြောင်၊ ကျား၊ ဝံ စသည် တို့ကိုသာမက
အများစိတ်ကူးမထည့်ရဲသည့် ဆင်များကိုပင် ဦးဖိန်းကရအောင်
ပစ်ခတ်ခဲ့သည်။ 'ဆင်သတ် အရပ်ဝေ'ဆိုသည့်အတိုင်း ဦးဖိန်း
ဆင်ပစ်လျှင် သူတို့ရွာ တစ်ရွာ တည်းသာမကဘဲ တစ်နယ်လုံး
ဆင်သား အဝစားခဲ့ရသည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် ဦးဖိန်း၏အမွေကို ဆက်ခံခဲ့သူဖြစ်သည်။
တူမီးခေတ်ကို ကလေးဘဝက မိလိုက်၏။ သူ့ဘကြီးဦးဖိန်းကလည်း
သူ့တူကို သေနတ် မကိုင်မိကပင် ယမ်းထောင်းခြင်း၊ ခဲလုံးခြင်းမှစ၍
မုဆိုးအခြေခံ ပညာများကို တစ်စတစ်စ သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

ထွန်းကြိုင် လူလားမြောက်၍ အရွယ်ရောက်လာသော
အခါတွင် ဦးဖိန်းလည်း ကွယ်လွန်ပြီဖြစ်သည်။ တူမီးခေတ်လည်း
ကုန်ဆုံးကာ ခေတ်မီ ယမ်းတောင့်ထိုးသေနတ်များလည်း ပေါ်ခဲ့ပြီ
ဖြစ်၏။ ခေတ်မီယမ်းတောင့်ထိုးသေနတ်များ ပေါ်စဉ်က ထိုသေနတ်
များနှင့် ထွန်းကြိုင် အလှမ်းဝေး၍နေခဲ့၏။ မည်မျှပင် သေနတ်ပစ်

ဝါသနာပါ၍ ကျွမ်းကျင်မှုရှိစေကာမူ၊ အဘက်ဘက်မှအရည်အချင်းနှင့်
ပြည့်စုံနေသော မုဆိုးတစ်ဦးဖြစ်၍နေစေကာမူ ထွန်းကြိုင်လို တောကြီး
တောင်ကြားတွင် တောင်ယာခုတ်ထွင်စားသောက်နေရသည့် လူရာ
မဝင်သော သူဆင်းရဲတစ်ယောက်အဖို့ သေနတ်ကိုင်ခွင့်လိုင်စင်ကို
အသို့လျှင် ရနိုင်ပါအံ့နည်း။ ထို့ကြောင့် ခေတ်မီယမ်းတောင့်
ထိုးသေနတ်များကိုမြင်၍ လူပျိုဖြစ်စေ ထွန်းကြိုင်အဖို့ သွားရည်ယိုခဲ့
မိသော်လည်း ထိုသေနတ်များကို ကိုင်တွယ်ခွင့်ရရန် အလှမ်းဝေး၍
သူတို့နယ်သို့ တစ်ခါတစ်ခါရုံမှသာ လာရောက်ပြီး ဆင်များ
ပစ်ခတ်လေ့ရှိသော မျက်နှာဖြူမုဆိုးတို့၏ နောက်လိုက်အထမ်းသမား
ဘဝနှင့်ပင် ကျေနပ်နှစ်သိမ့် ရောင့်ရဲခဲ့ရရှာသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာသောအခါတွင်မူကား
ထွန်းကြိုင်အဖို့ ခေတ်မီတောပစ်သေနတ်များနှင့် ကင်းဝေး၍ပင်
နေခဲ့သေးသော်လည်း၊ စစ်သုံးရိုင်ဖယ်များကိုကား ကိုင်ခွင့်ရခဲ့ပြီ
ဖြစ်၏။ ထွန်းကြိုင်၏လက်ဝယ် စစ်သုံးရိုင်ဖယ် ရောက်ရှိသွားသည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် သူ၏အမည်သည် သူ့ဘကြီးနာမည်ကိုပင် ကျော်လွှား
လာတော့၏။ သူ၏ဇာတိနယ်မြေ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် ကျော်လွန်
သွားသည့်တိုင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျော်ကြားသလောက်လည်း ထွန်းကြိုင်၏ အတွေ့အကြုံက
များခဲ့ပြီ။ လက်မတင်ကလေး သေတွင်းမှထွက်ခဲ့ရသည်လည်း
များခဲ့ပြီ။ မှတ်တမ်းတင်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်များနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူး

လှလေပြီ။ ထိုအဖြစ်အပျက်များထဲတွင် ပြောင်ခတ်ခံရသဖြင့် ပြောင်၏ ချိုဖျားနှင့်ကော်မိပြီး ဝါးရုံပင်ပေါ်တွင် သွား၍တင်နေသည့်အဖြစ် အပျက်မှာကား ထွန်းကြိုင်အဖို့ အသည်းယားဖွယ် ကြောက်မခန်းလိလိ တွေ့ကြုံလိုက်ရပြီး မသေရုံတစ်မည် ပြင်းထန်စွာခံစားလိုက်ရသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်တော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်သည် ထွန်းကြိုင်တစ်ယောက်အတွက် သာမက မုဆိုးလောကတစ်ခုလုံးအတွက် ပြောင်နှင့်ပတ်သက်သော အတွေ့အကြုံနှင့် သင်ခန်းစာအသစ်တစ်ခုကို ရရှိလိုက်သည်။ ထို သင်ခန်းစာကား အခြားမဟုတ်။ ပြောင်၏လည်ပင်းသည် တုတ်ခိုင်လှ သဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် လှဲအိပ်နေပါက ပြောင်သည် ခေါင်းငုံ့ပြီး သူ့ချိုဖျားနှင့်မခတ်နိုင် ဟူသောအယူအဆသည် မုဆိုးလောက တစ်ခုလုံးကိုပင် လွှမ်းမိုးခဲ့၏။ ထွန်းကြိုင်၏အသက် သေလုခမန်း ခံစားတွေ့ကြုံလိုက်ရသော အတွေ့အကြုံက ထိုအယူအဆသည် မမှန်ကန်ကြောင်းကို ပြခဲ့၏။ မြေကြီးပေါ်တွင် လှဲအိပ်နေခြင်းဖြင့် ပြောင်၏ဦးချိုဖျားရန်မှ မလွတ်ကင်းနိုင်ကြောင်း 'သက်သေထူခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ထွန်းကြိုင်နှင့် ကင်းကွာနေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသည့်တိုင်အောင် ထွန်းကြိုင်ကို ကျွန်တော်က မမေ့နိုင်ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ထွန်းကြိုင်နှင့် ကင်းကွာနေခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာအတွင်းဝယ် ထွန်းကြိုင်၏သတင်းကို ကျွန်တော် လုံးဝ မကြားရ။ သူ၏သတင်းကို မကြားရသော်လည်း အဖြစ်

အပျက်ကိုလည်းကောင်း၊ အထူးအဖြင့် သူ ပြောင်အခတ်ခံရသည့် အဖြစ်အပျက်ကိုလည်းကောင်း မုဆိုးဝါသနာပါသူများနှင့် ဆုံမိတိုင် ကျွန်တော်က ပြန်ပြောင်းပြောဆိုခဲ့မိသည်သာဖြစ်၏။

သို့သော် မကြာသေးမီက ပြင်ဦးလွင် မြို့နယ်အပိုင် မြစ်ငပ မြစ်ရိုးပေါ်ရှိ လယ်မရွာသို့ တောပစ်ရင်းရောက်ရှိသွားရာ ထွန်းကြိုင်၏ ဆိုးရွားလှသော နိဂုံးချုပ်ရမှုသတင်းကို ကြားခဲ့ရ၏။ ထွန်းကြိုင်က 'အသေဆိုး'နှင့် သေခဲ့ရပြီ ဖြစ်၏။ 'အသေဆိုး'ဟု ဆိုရာတွင် အသတ်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် အသတ်ခံလိုက်ရရုံမျှဖြင့် ကျွန်တော်က အသေဆိုးဟု ဆိုလိုက်ခြင်း မဟုတ်။ သူခိုး၊ ဓားပြ လူသတ်သမား အဖြစ်နှင့် အသတ်ခံလိုက်ရသဖြင့် အသေဆိုးပ ကျွန်တော်က ခေါ်ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရိုးသားသော တည်ကြည်သော သဘောကောင်းသော ဆက်ဆံရေးပြေပြစ်သော မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျှင် လူဆိုးသူခိုး လူသတ်သမားအဖြစ် သူ့ဘဝကို နိဂုံးချုပ်လိုက်သည်မှ ကျွန်တော်အတွက် ရင်နာမိလှသည်။ 'ဖြစ်ရလေ ထွန်းကြိုင်ရယ် ဟူ၍ပင် ပါးစပ်က အသံထွက်ညည်းညူမိခဲ့သည်။

ကြားရသည့်သတင်းမှာ တစ်ဆင့်စကားတစ်ဆင့်နား ကြား ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုနယ်မြေနှင့် အဆက်အစပ်ရှိသူများ ကြားခဲ့ရခြင်းဖြစ်၍ ဟုတ်လောက်သည်ဟုယူဆရန် အကြောင်း ရှိနေ၏။ မည်သို့ဆိုစေကာမူ ကြားရသည့် အသေးစိတ်အဖြစ်အပျက်

များ မမှန်ကန်နိုင်သည့်တိုင်အောင် 'ထွန်းကြိုင်တစ်ယောက် အသတ်ခံရလေပြီ' ဆိုသောသတင်းမှာမှ မှန်ကန်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိ၏။

ကြားရသောသတင်းမှာ ဤသို့ဖြစ်၏။

ထွန်းကြိုင်တို့ နယ်မြေမှာ ကွန်မြူနစ်များအုပ်ချုပ်သော နယ်မြေ ဖြစ်၏။ ထို နယ်မြေမှာ ရှမ်းပြည်နယ်နှင့် ဆက်စပ်၍နေပြီး တောင်များ အလွန်ထူထပ်၏။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကလည်း အလွန်ခက်ခဲပြီး၊ ခရီးက ကြမ်းလှ၏။ ချောင်အလွန်ကျသော နယ်မြေဖြစ်သဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းများ က ရှားပါးပြီး ဈေးနှုန်းကလည်း ကြီးမားလှသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဆည်၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့၊ ကျောက်ဂူစသောမြို့များမှ ကုန်သည် အချို့သည် ထိုနယ်မြေများသို့ သွားရောက်စီးပွားရှာကာ စားလမ်းပွင့်လျက် ရှိကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ကျောက်ဆည်နယ်မှ ကုန်သည် အချို့သည် မြို့မှ လူသုံးပစ္စည်းများကို ထိုနယ်သို့ သွားရောက် ရောင်းချခြင်းအလုပ် သာမက၊ အချို့ ကုန်သည်များအနေဖြင့် ထို နယ်တွင် ဈေးနှုန်းအလွန်ချိုသောကျွန်းများကို ဝယ်ယူ၍ ကျောက်ဆည် နယ်တွင် ဈေးကြီးကြီးနှင့် ပြန်လည်ရောင်းချ ခြင်းဖြင့် မျက်မျက်ကလေးစား၍ နေကြရသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ ကျောက်ဆည်နယ်မှ ကျွဲဝယ်ရန်တက်လာ သော ဗမာမူစလင် ကုန်သည် ၂ ဦးကို လမ်းတွင်ခားပြတိုက်ပြီး ပံ့စွည်းနှင့်ငွေကိုယူ၍ လူများကိုသတ်ခဲ့သည့် အမှုတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ဤတွင် ကွန်မြူနစ်တို့သည် ၎င်းတို့အုပ်ချုပ်ရေးကိုနာမည်

ပျက်စေသည်ဟုဆိုပြီး ထိုအမှုကို အပြင်းအထန် လိုက်ကြံတော့သည်။ ထိုနယ်တွင် ဤလိုအမှုမျိုးကို လိုက်ရန် အလွန်လွယ်၏။ ငွေကြေး အသုံးအစွဲကို လိုက်လံစစ်ဆေးရုံမျှဖြင့်ပင် ပေါ်နိုင်လောက်အောင် ဆင်းရဲသည့်နယ် ဖြစ်၏။

ပထမတွင် ထွန်းကြိုင်တို့လူစုက သိပ်သိပ်သည်းသည်း ရှိနေသေး၏။ သို့သော် ဖဲဝိုင်းဖြစ်သောအခါတွင်မူကား ၎င်းနှင့်တွဲ၍ ကျူးလွန်ခဲ့သူတစ်ဦးက မပိစီးနိုင်တော့ပေ။ တိတ်တိတ်ခိုး ကစား နေသောဖဲဝိုင်းတွင် ကွန်မြူနစ်များ မျက်စိမစူးရှနိုင်ဟု တွက်ဆသဖြင့် ငွေထုပ်ကိုကိုင်၍ ကစားမိ၏။ ထို့ထက်ဆိုးသည်မှာကား အသတ် ခံရသူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားမိခြင်းပေတည်း။ ထို မပိစီးမှုကား ၎င်းတို့အား သေတွင်းသို့ပို့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

ကွန်မြူနစ်တို့က လူသတ်စားပြတိုက်သောအမှုကို အဓိက ထားနေရာ ဖဲဝိုင်းကိုလည်း ဝင်ရောက်စုံစမ်းတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်နှင့်အတူ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် ထွန်းမြင့်မှာ လက်ပူးလက်ကြပ် အမိခံရကာ ဘယ်လိုမျှ လွတ်အောင်ရုန်းမထွက်တော့ပေ။ သက်သေခံ များ ထင်ရှားနေရုံသာ မဟုတ်။ ထွန်းမြင့်ကို ဖမ်းမိသည်နှင့် ၎င်းတို့နှင့် အတူ ကျူးလွန်ခဲ့သည့် အရွယ်မရောက်သေးသော ကလေးငယ်တစ်ဦး ကိုပါ ကွန်မြူနစ်တို့ ဖမ်းမိသွားပြန်တော့ရာ ထိုကလေးက အားလုံး ထုတ်ဖော်ဝန်ခံတော့သည်ဟု ဆို၏။

ဤတွင် ကျွန်တော်အဖို့ ပို၍ ရင်နာပြန်၏။ အဘယ်

ကြော့ဆိုသော် ထွန်းကြိုင်သာ မဟုတ်၊ ထွန်းမြင့်သည်လည်း အလွန်
 တော်သော နာမည်ကျော်မုဆိုးတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။
 သို့သော် ထွန်းမြင့်မှာ ထိုဒေသဇာတိ မဟုတ်။ ကွန်မြူနစ်
 တပ်မှထွက်၍ ထိုရွာများတွင် ခိုကပ်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့်
 ထိုနယ်တွင် ထွန်းကြိုင်လောက်တော့ နာမည်မကြီး။ ထွန်းကြိုင်
 လောက်လည်း ငေးမကျွမ်း။ တောကောင်အကြောင်း နားလည်မှု
 တွင်လည်း ထွန်းကြိုင်ကိုမမီ။ သို့သော် သတ္တိအရာ၊ လျင်မြန်
 ဖျတ်လတ်မှုအရာ၊ သေနတ်ပစ်ကျွမ်းကျင်ရာတွင်ကား ထွန်းကြိုင်
 ထက်ပင် သာသေး။

ကွန်မြူနစ်တို့သည် ထွန်းကြိုင်နှင့် ထွန်းမြင့်တို့အား သေဒဏ်
 ပေး၍ အရွယ်မရောက်သေးသည့် သူငယ်ကလေးကိုမူ အသက်အရွယ်
 ငယ်ရွယ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ဖော်ကောင်လုပ်သောကြောင့်တစ်ကြောင်း
 သေဒဏ်မှ ကင်းလွတ်ခွင့်ပေးခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

အထက်ပါသတင်းကို ကြားရသည်နှင့် ကျွန်တော်မှာ
 တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတော့သည်။ ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ အဖိုးတန်
 တပည့် ၂ ဦးအတွက် နှမြောမဆုံး ဖြစ်မိတော့သည်။

ပင်ကိုကပင် ၎င်းတို့ ၂ ဦး၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ သင်ခန်းစာ
 ယူဖွယ် စွန့်စားမှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေသောအတွေ့အကြုံများကို
 ရေးသားကာ ပြည်သူ့လူထု ထံသို့တင်ပြမည်ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့၏။
 ထိုစိတ်ကူးကို နောက်ဆုံး ကြားခဲ့ရသည့် သတင်းက အကောင်
 အထည်ဖြစ်အောင် တိုက်တွန်း လှုံ့ဆော်လိုက်၏။

ပန်းရွှေပြည် စာအုပ်တိုက်

စားပြု လူသတ်သမားတို့ကို ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်ရန် ကျွန်တော်
 မလိုလား။ လူအများက သနားအောင်လုပ်ရန် ကျွန်တော် မရည်ရွယ်။
 သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သိခဲ့သည့်အချိန်ကမူ ၎င်းတို့မှာ တကယ်
 လူရိုးလူကောင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ လူရိုး
 လူကောင်းများဖြစ်ခဲ့ချိန်က အကြောင်းအရာများနှင့် လူတိုင်း
 စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ်၊ မုဆိုးတိုင်း သင်ခန်းစာယူဖွယ်
 အဖြစ်အပျက်များကိုသာ ရေးသားတင်ပြသွားမည် ဖြစ်၏။

ယခုဝတ္ထုတွင်မူ ၂ ဦးစလုံး၏ အဖြစ်အပျက်များကို
 ရေးသားခြင်းငှာမဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်၏ အဖြစ်အပျက်
 အတွေ့အကြုံများကိုသာ ရေးသားတင်ပြသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

ရေစဲခဲအံးကြော

ထွန်းကြိုင်၏ ဇာတိမှာ ဟဲလယ်ရွာကလေးဖြစ်၏။ ဟဲလယ်
ရွာမှာ ရေစဲခဲ, အံးကြောနယ်တွင်ပါဝင်၏။ ရေစဲခဲအံးကြောနယ်တွင်
နေစဲခဲ, အံးကြော, ဟဲလယ်, ကုန်းသာ, နန်းဟူး, လှည့်စား,
လယ်ပြောင်းပြန်, ရွာသစ် ဟူ၍ ၈ ရွာ ပါဝင်၏။ ၈ ရွာစလုံးမှာ
ခန့်ရွာများချည်းဖြစ်၏။ ၈ ရွာစလုံးမှာလည်း တောင်ပေါ် ရွာများ
ဖြစ်ကြ၏။ ရှမ်းရိုးမကြီးပေါ်တွင် တည်ရှိနေသော ကျောက်ဆည်
ခရိုင်နှင့် ရှမ်းပြည်နယ်က ရပ်စောက်ခရိုင်နယ်စပ်တွင် တည်ရှိနေခြင်း
ဖြစ်၏။

မြောက်ဘက်တွင် ဒုဋ္ဌဝတီခေါ် မြစ်ငယ်မြစ် ရှိနေပြီး
အရှေ့ဘက်တွင်မူ ရပ်စောက်ခရိုင်က ကျောက်ဂူမြို့နှင့် နယ် ရှိနေသည်။
တောင်ဘက်တွင်ကား ရပ်စောက်ခရိုင်မှ မြို့ကြီးနှင့် ဒေါင်းမြီးရှိနေပြီး
အနောက်ဘက်တွင်မူ ရဲယမန်းနှင့် ရေသယောက်, ချောင်းဆုံစသော
ကျောက်ဆည်ခရိုင်က ရွာများ ရှိနေသည်။

ရေစဲခဲအံးကြောနယ်သည် ရှေးယခင်က ရဲမြို့အုပ်ကြီး

ဖန်းရွှေပြည် စာအုပ်တိုက်

အုပ်ချုပ်သော ရဲမြို့နယ်အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ရဲမြို့နယ်ကား အထူး
မြို့နယ်ဖြစ်ပြီး၊ ရဲမြို့အုပ်ကြီးမှာလည်း အထူးမြို့အုပ်ကြီး ဖြစ်၏။
မြန်မာပြည်တွင် မည်သည့်နေရာတွင်မျှ မရှိသည့် အုပ်ချုပ်ရေးပုံစံမျိုး
ဖြစ်ရာ ရဲမြို့နယ်နှင့် ရဲမြို့အုပ်ကြီးအကြောင်းကို ရှေ့အခန်းများတွင်
ဖတ်ရှုကြရမည် ဖြစ်၏။ ယခုအခါတွင်မူ ကျောက်ဆည်ခရိုင်
ကျောက်ဆည် မြို့နယ်တွင် ထည့်သွင်းထား၏။

ရေစဲခဲအံးကြောနယ်သည် ခရီးကလည်းဝေး ချောင်းက
လည်းကျသည့်အပြင် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးလည်း ခက်လှသည်။
ထိုနယ်အတွင်းရှိ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ သော်လည်းကောင်း, ထိုနယ်
အပြင်အပရိ ရွာများနှင့် သော်လည်းကောင်း သွားလာ ဆက်သွယ်ရန်
မှာ ခြေလျင်နှင့် နွားဝန်တင်သာ ရှိသည်။ အလွန် မတိစောက်သော
တောင်ကြီးများ, ချောက်ကြီးများ, လျှိုကြီးများ, ချောင်းမြောင်းများကို
ဖြတ်ကျော်သွားရသည်ဖြစ်ရာ လှည်းလမ်းကိုပင် ဖောက်၍မရနိုင်။
ရေစဲခဲနှင့် အံးကြောကို တွဲ၍ခေါ်ထားသော်လည်း တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ
ကူးလျှင် တစ်နေကုန်တော့သည်။ ရေစဲခဲမှထွက်လျှင် တောင်များကို
တောက်လျှောက်ဆင်းသွားရ၍ ခရီးတစ်ဝက်ကျိုးသော် တောင်အောက်
သို့ ရောက်သည်။ တောင်အောက်ရောက်သည်ဆို၍ မြေပြန့်ကို
တွေ့ပြီဟုထင်လျှင် မှားချိမ့်မည်။ ချောင်းငယ်တစ်ခု အတွင်းသို့
ရောက်၍ အဆင်းရပ်သွားသဖြင့်သာ တောင်အောက်သို့ရောက်သည်ဟု
ဆိုရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုချောင်းငယ်ကို ဖြတ်ကျော်လိုက်သည်နှင့်

ဖန်းရွှေပြည် စာအုပ်တိုက်

တောင်ကို စ၍တက်ရပြန်တော့သည်။ တောင်စ၍တက်လိုက်သည်နှင့် အုံးကြောရွာသို့သာ ရောက်တော့သည်။ တောင်အတက်ကား မရပ်တော့ချေ။ အုံးကြောရွာသို့ ရောက်ခါမှပင် တောင်အတက်က ရပ်သွားတော့သည်။ အုံးကြောရွာမှ ဧရစ်ခဲသို့ ကူးပြန်ပါလျှင်လည်း ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

အုံးကြောနှင့် နန့်ဟူး ကူးသန်းလျှင်မူ ပို၍ဆိုတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောင်များက ပို၍စောက်သောကြောင့်တည်း။ အုံးကြောရွာမှထွက်လိုက်လျှင်ပင် နန့်ဟူးရွာက အိမ်များကို မီးခိုး တလူလူနှင့် တွေ့ရသည်။ အမြင်ကနီးနေသော်လည်း တကယ် သွားသောအခါတွင်မူ တစ်နေကုန်တော့သည်။ ရွာ ၂ ရွာမှာ ဟိုဘက် တောင်နှင့် သည်ဘက်တောင်တွင် တည်ရှိနေကြ၍ လှမ်းမြင်နေရကာ သည်ဘက်တောင်မှဆင်းပြီး ဟိုဘက်တောင်ကိုတက်လိုက်လျှင် ရောက်တော့သည်။ သို့သော် တောင်ကြီး ၂ လုံးမှာ မတ်စောက် မြင့်မားရကား တစ်တောင်ဆင်း၍ တစ်တောင်တက်လိုက်ခြင်းဖြင့်ပင် တစ်နေကုန်သွားတော့သည်။ လူမှာလည်း ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသွားတော့သည်။

ဤကား ၎င်းတို့နယ်အတွင်းရှိ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ ဆက်သွယ် ကြရပုံဖြစ်၍ ၎င်းတို့နယ်၏ပြင်ပရွာများ၊ မြို့များနှင့် ဆက်သွယ်ရပုံမှာ လည်း ဤနည်းနှင့်ပင်ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့ မိခင်ခရိုင်နှင့် မြို့ဖြစ်သော ကျောက်ဆည်မြို့နှင့်

ဆက်သွယ်ရန်မှာ အဝေးဆုံးဖြစ်၏။ ၎င်းနယ်ရှိ ဧရစ်ခဲရွာမှာ အနောက်ဘက်အစွန်ဆုံးဖြစ်၍ ကျောက်ဆည်နယ်နှင့် မြို့သို့သွားရန် တံခါးပေါက်ဖြစ်၏။ ဧရစ်ခဲရွာမှ ကျောက်ဆည်သို့သွားလိုလျှင် မြစ်ငယ်မြစ်ရိုးပေါ်မှ ယမန်းရွာသို့ ပထမ သွားရ၏။ ထိုခရီးသည် တောင်ကို တောက်လျှောက်ဆင်းသွားရသော ခရီးဖြစ်၍ သွားနေကျ လူများပင်လျှင် တစ်နေကုန်မျှ ရောက်နိုင်၏။ တောင်ပေါ်ခရီး ဖြစ်ရုံမျှ မဟုတ်ဘဲ ရေကြမ်းချောင်းကို အပြန်အလှန် အကြိမ် ၄၀ ကျော် ဖြတ်ကူး သွားရပြန်သေး၏။

ယမန်းသို့ရောက်လျှင်မူ ခြေလျှင် ဆက်လက်မသွားလိုပါက လှည်းနှင့်လည်းကောင်း၊ ဖောင်နှင့်လည်းကောင်း ဆက်လက် စုန်ဆင်း နိုင်ပြီဖြစ်၍၊ သုဉ်းနှင့်သွားလိုပါက မြစ်ငယ်မြစ်၏ တောင်ဘက် ထမ်းမှ ကြောင်၊ ရဲ၊ သတက်ပင်၊ သမန်းသာ၊ ကြွက်နဖားတောင်ရွာ သေည်ရွာများကိုဖြတ်၍ မိုင် ၃၀ ခန့် ဆင်းလာရမည် ဖြစ်၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကြွက်နဖားမြောက်ရွာသို့ကူးကာ ကားကြိုနှင့်လိုက်လျှင် မန္တလေးသို့ ၁၇ မိုင်ခန့် သွားရဦးမည် ဖြစ်သည်။ မန္တလေးမှ ကျောက်ဆည်သို့ မိုင် ၃၀ ကျော်ခရီးကို မော်တော်ကားနှင့် လည်းကောင်း၊ မီးရထားနှင့်လည်းကောင်း ခရီးဆက်ရပြန်သည်။ မန္တလေးဘက်က ကွေ့မသွားလိုလျှင်မူ ကြွက်နဖားတောင်ရွာမှ ကျောက်ဆည် မန္တလေး ကားလမ်းပေါ်ရှိ မုန့်ပေါင်းရွာသို့ မိုင် ၂၀ နီးပါး လှည်းနှင့်ဆက်၍သွားရပေမည်။ မုန့်ပေါင်းရွာမှတစ်ဖန်

ကျောက်ဆည်သို့ ကားနှင့် ၁၀ မိုင်ခန့် သွားရပြန်သည်။ ဖောင်နှင့် စုန်ဆင်းလျှင်မူ ကြွက်နဖားရွာသို့တိုင်အောင် မြစ်ငယ် မြစ်ကြောင်း အတိုင်း စုန်ဆင်းပြီး၊ ကြွက်နဖားရွာမှ ခရီးဆက်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာ ခရီးစဉ်ကိုသာ ရေးသားဖော်ပြခြင်းဖြစ်။ ဧရစ်ခဲ၊ အုံးကြော နယ်သူနယ်သားများအဖို့မူ ဤခရီးစဉ်ကို အသုံးပြုနိုင်သည် မဟုတ်ကြ။ ဤခရီးစဉ်ကိုအသုံးပြုရန်အတွက် စရိတ်စက မတတ်နိုင် ကြ၍ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့ တကယ်အသုံးပြုသော လမ်းကြောင်းမှာ ယမန်းရွာမှ ကြောင်ရွာကိုဖြတ်၍ ရဲရွာသို့ မြစ်ငယ်မြစ်၏တောင်ဘက် ကမ်းမှ ခြေလျင်ဆင်းကြ၏။ ထိုခရီးမှာ ၈ မိုင်မျှ ဝေး၏။ ရဲရွာသို့ ရောက်သောအခါတွင်မူ တောင်ကိုကျော်၍ ရေသရောက်၊ ချောင်းဆုံ စသောရွာများသို့ သွားရပြန်၏။ ထိုတောင်ကျော်ခရီးမှာ ၁၂ မိုင်ခန့် ဖြစ်၏။ ထိုရွာများမှတစ်ဖန် လှည်းကြိုရိလျှင် လှည်းကြိုကိုစီး၍ လှည်းကောင်း၊ လှည်းကြိုမရှိပါက ခြေလျင်ပင် ဆက်လက်၍ ကျောက်ဆည်သို့သွားကြရသည်။ ထိုခရီးမှာ ၁၄ မိုင်ခန့် ဝေးပြန်သေး သည်။

ဤခရီးစဉ်မှာ ဧရစ်ခဲရွာမှစသော ခရီးစဉ်မျှသာ ဖြစ်သေးရာ အရှေ့ဖျားကျနေသော လှည့်စား၊ လယ်ပြောင်းပြန်၊ ရွာသစ်စသော ရွာများမှဆိုလျှင် ဧရစ်ခဲသို့ရောက်ရှိရန်အတွက်ပင် နန်းဟူး၊ အုံးကြော၊ ဧရစ်ခဲစသော ခရီးစဉ်ကို ဖြတ်သန်းလာကြ ရဦးမည်ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဧရစ်ခဲ၊ အုံးကြောနယ်သူနယ်သား များသည် မလွဲရှောင်သာသောကိစ္စများမှတစ်ပါး ကျောက်ဆည်နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ကြသည် မဟုတ်။ ၎င်းတို့ အများဆုံးဆက်သွယ် ကြသည်မှာ ပြင်ဦးလွင်မြို့ပင်ဖြစ်သည်။ ပြင်ဦးလွင်မြို့သည် ၎င်းတို့ နယ်နှင့် အနီးဆုံးမြို့ဖြစ်သည်။ ပြင်ဦးလွင်မြို့ဘက်သို့ ထွက်သည့် တံခါးပေါက်မှာ ကုန်းသာရွာမှ မြောက်ဘက် မြစ်ငယ်မြစ်သို့ တောင်ကိုဆင်း၍ သွားရသည်။ ပြင်ကြီးသို့ရောက်လျှင်မူ လှည်းလမ်း ရှိနေ၏။ သို့သော် ဧရစ်ခဲ အုံးကြောနယ်သူနယ်သားများကမူ ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့အရောက် ခြေလျင်ပင် သွားလေ့ရှိကြသည်။ ထို ခရီးစဉ်မှာ စုစုပေါင်း မိုင် ၃၀ခန့်မျှ ရှိရာ အချို့ သန်မာသူများသည် ကုန်းသာမှပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ တစ်နေ့ခရီးဖြင့်ပင် အရောက်သွားနိုင်ကြ သည်။ သို့သော်လည်း အရှေ့ဖျားမှရွာများဖြစ်သော ရွာသစ်၊ လှည့်စား၊ လယ်ပြောင်းပြန်၊ နန်းဟူးတို့မှာမူ ကျောက်ဂူမြို့နှင့်သာ အဆက်အသွယ်များကြသည်။ သူတို့နှင့်မူ ကျောက်ဂူမှာ အနီးဆုံးမြို့ ဖြစ်၍ တစ်နေ့ခရီးမျှသာ ကွာဝေးပေသည်။

တောင်ဘက်ရှိ မြို့ကြီးဒေါင်းမြီးသို့ သွားအည့်လမ်းမှာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှသဖြင့် မုဆိုးများသာ အသုံးပြုနိုင်ကြပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဧရစ်ခဲ၊ အုံးကြောနယ်သူနယ်သားများသည် ကျောက်ဆည်ခရိုင်အတွင်း ပါဝင်နေပါလျက်၊ မန္တလေး၊ ပြင်ဦးလွင်မြို့ စသောမြို့များနှင့် မဝေးကွာလှပါဘဲလျက် အလွန်ချောင်ကျလှသော

နယ်စပ်မှ ရွာသူရွာသားများကဲသို့ပင် ခေတ်နောက်ကျနေကြ၏။ ကျွန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ နှီးပွားရေးစသည်ဖြင့် အဘက်ဘက်တွင် အောက်တန်းကျ၍ နေကြရ၏။

၎င်းတို့နယ်တွင် စာသင်ကျောင်းဆို၍ တစ်ကျောင်း တလေမျှ မရှိ။ အခြားရွာများသို့ ကလေးများကို ပို့ထား၍ ပညာ သင်ကြားစေရန်ကလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဆေးဝါးကုသရန်အတွက် ဆိုပြန်လျှင်လည်း ဗိန္ဒောဆရာပင် ရှိကြသည်မဟုတ်။ လူမမာကို ဆေးရုံရိုရန်ဆိုသည်မှာကား စဉ်းစား၍ပင် ရနိုင်သောအလုပ် မဟုတ်ပေ။

၎င်းတို့၏အခြေခံစီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ တောင်ယာပင် ဖြစ်သည်။ တောင်စောင်းများတွင် တောများကိုခုတ်ထွင်ကာ တောင်ယာကို လုပ်ကိုင်ကြ၏။ အဓိကသီးနှံမှာ စပါးပင်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင်မူ တောင်ယာဟောင်းများတွင် မြေပဲစိုက်၍ လာကြပြီဖြစ်သည်။ အချို့ရွာများတွင်မူ လယ်အနည်းငယ် ရှိကြ၍ အနည်းငယ် ပိုမိုချောင်လည်ကြ၏။ လယ် မရှိသောရွာများအဖို့မူကား သနပ်ပက်ခြံ အနည်းငယ်ရှိ၏။ ထိုသူတို့က ပို၍ချောင်လည်ကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ထိုနယ်တွင် လူဖြစ်ရသည်မှာ အသက်ရှင် ဖို့ အရေးအတွက် များစွာခက်လှတော့သည်။ ပြင်ပကမ္ဘာနှင့်အဆက် အသွယ်ပြတ်ကာ သီးခြားကမ္ဘာလေးတွင် လူဖြစ်နေရသကဲ့သို့ ရှိကြသည်။ ပြင်ပကမ္ဘာအကြောင်းကို သူတို့အဖို့ သိနိုင်ခဲ့လှပြီ။

ဗဟုသုတ နည်းပါးကြသလောက် သူတို့နယ်အကြောင်းကိုလည်း သိသူ နည်းလှသည်။ သူတို့၏ မိနင်ခရိုင်ဖြစ်သော ကျောက်ဆည် နယ်က လူများသည်ပင် သူတို့နယ်၏အကြောင်းကို မဆိုထားဘိ၊ 'ရေစံခဲ၊ အုံးကြော'ဟူသောအမည်မျှကိုပင် မကြားဘူးသူက များပေသည်။

ဤသို့ထူးခြားသော၊ ချောင်ကျသော၊ လူသိနည်းသော နယ်ပယ်ဒေသတွင် ဖော်ပြလတ္တံ့သော စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာဖြစ်အပျက် များ မြစ်ဖျားခံခဲ့သည်။

ကိုဖိန်း

ကိုဖိန်းဆိုလျှင် ဇရပ်ခဲ၊ အုံးကြော နယ်သူနယ်သားတိုင်းက သိကြသည်။ လေးစားကြသည်။ ချစ်ခင်ကြသည်။ အားကိုးကြသည်။

ကိုဖိန်းသည် သူတို့အတွက် ဟင်းလျာရှာဖွေ ကျွေးသူ၊ တော တိရစ္ဆာန်များ ဘေးရန်မှ တောင်ယာများကို ကာကွယ်ပေးသူ၊ ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များကို ကျားဆိုးရန်မှ ကာကွယ်ပေးသူအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုထားကြသည်။ ကိုဖိန်းတစ်ယောက် ရှိနေခြင်းကြောင့် သူတို့နယ်တွင် အစစအရာရာ ပျော်ရွှင်အေးချမ်းစွာ စိတ်ချလက်ချ နေနိုင်ကြသည်ဟု ယူဆထားကြသည်။

ကိုဖိန်းမှာ အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ၍ ဗလကောင်းကောင်း အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ကျန်းမာသန်စွမ်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အသားလတ်သည်။ နဖူးကျယ်သည်။ မျက်ရစ်မပါသော မျက်လုံး များမှာ မှေးကျဉ်းသည်။ သျှောင်ကို တစောင်းထုံးထားလေ့ရှိပြီး နှုတ်ခမ်း မွေး ဖားဖားကြီးနှင့်ဖြစ်ရာ ခန့်ညားသော ဓနအမျိုးသားတစ်ဦးဟု ပြောရမည် ဖြစ်သည်။

ကိုဖိန်းသည် ရိုးသား၏၊ တည်ကြည်၏၊ သတ္တိရှိ၏၊ သို့သော် ဆက်ဆံရေးကား မပြေပြစ်လှ။ လူဖြောင့် စိတ်တိုတစ်ယောက် ဖြစ်ကာ ပြတ်တောင်းတောင်း ဆက်ဆံလေ့ရှိသည်။ သို့သော် လူတစ်ဦး တစ်ယောက် အပေါ်တွင် စော်ကားမော်ကား ပြုမူခြင်းတော့ မရှိချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့အား လူငယ်လူရွယ်များသာမက သက်ကြီးရွယ်အို လူကြီးပိုင်းကပါ ကြောက်ရွံ့ရုံသေကြရသည်။

ကိုဖိန်း လူလားမြောက်၍ အရွယ်ရောက်ခါစကဆိုလျှင် သူတို့ နယ်၌ အတော်ကလေး ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြရသည်။ အခြားနယ်ပယ် ဒေသများနှင့် အဆက်ပြတ်ကာ မိမိတို့ တောင်ယာကလေးများအပေါ် တွင်သာ မှီခိုအားထား နေထိုင်ခဲ့ကြရသောသူတို့နယ်တွင် တောင်ယာ များကိုဖျက်ဆီးမည့် ရန်သူများက ပေါ်လှသည်။ တောင်ယာများကို ဖျက်ဆီးကြမည့် တိရစ္ဆာန်များမှာ စာကလေးမှစ၍ ဆင်သို့တိုင်အောင် ပင် ဖြစ်တော့သည်။

စာကလေးများက စပါးများမှည့်သောအခါတွင် စပါးနံ့၊ စပါး နေ့များကို အုပ်လိုက်ချီ၍ ဝင်ရောက်စားသောက်ပြီး နှုတ်သီးဖြင့် ကိုက်ချီ သွားကြသည်။ ချိုးများကမူ နှုတ်သီးဖြင့် ကိုက်ချီ၍မသွားသော်လည်း ငှက်တို့လေ့တတ်များမှာ စာကလေးတစ်ကောင်လုံး ဝင်နိုင်သည်ထက်ပင် ကြီးပေဦးမည်။ ထို့ကြောင့် စာကလေးထက်ပင် စပါးများကို ဖျက်ဆီး နိုင်သည်။

ခေါင်းများကမူ စပါးနံ့များကို နှုတ်သီးဖြင့် ကိုက်ညှပ်၍ ဆွဲသပ် ထား အထက်တစ်ဝက် အောက်တစ်ဝက်ဖြင့် စားသောက်ဖျက်ဆီးလေ့ ရှိသည်။ မျောက်များကလည်း ထိုအတူပင်။ မျောက်နှိစပ်များသည်

ရာလိုက်ချိ၍အုပ်ဖွဲ့ကာ ဝင်းမှည့်နေသောစပါးနံ့များကို လက်နှင့် ဆွဲသပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်တွင်းသို့ပါလာသော စပါးစေ့များကို ခါပစ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လက်ဖဝါးတွင် ကပ်၍ကျန်ရစ်သော စပါးစေ့များကိုသာ စားသောက်လေ့ရှိကြသည်။ ဤမျှ ယုတ်ယုတ်မာမာ ဖျက်ဆီးတတ်သော တိရစ္ဆာန်မျိုးပေတည်း။ ပို၍ဆိုးသည်မှာ ၎င်းတို့အား ချောက်လှန်၍မရနိုင်ခြင်းပေတည်း။ စာ သည်လည်းကောင်း၊ ချိုးသည်လည်းကောင်း၊ ဒေါင်းသည်လည်းကောင်း၊ အခြားတိရစ္ဆာန်များသည်လည်းကောင်း အရပ်နှင့် အသံနှင့် ချောက်၍ ရတတ်သေးသည်။ မျောက်နီစပ်များကား ဘာနှင့်ချောက်၍မျှ ရသည်မဟုတ်။ ရှေ့ကချောက်လျှင် နောက်ကဝင်သည့်တိရစ္ဆာန်များပင်တည်း။ အမျိုးသမီးများကို မဆိုထားဘိ၊ တစ်ခါတစ်ရံ ယောက်ျားရင့်မကြီးများကိုပင် သူတို့က ပြန်၍ ချောက်လှန်ပြုတ်တတ်ကြသေးသည်။ ဤမျှမက အခြားတိရစ္ဆာန်များသည် သီးနှံအမျိုးအစားတစ်ခုတည်းကိုသာ ဖျက်ဆီးတတ်ကြသည်။ မျောက်မှာမူကား လူလုပ်သည့် သီးနှံမှန်သမျှကို ဖျက်ဆီးတတ်ကြသည်။ စပါး၊ မြေပဲ၊ ပြောင်းဖူး၊ နမ်း၊ ဖရုံ၊ သခွားဘာကိုမျှ သူတို့က လက်မလွတ်ကြ။

စပါးမှည့်ချိန်တွင် အဖျက်ဆီးဆုံး သတ္တဝါများကား ဆင်နှင့် ဝက်တို့ ဖြစ်တော့သည်။ ဆင်အုပ် တစ်ညဝင်မွေလိုက်လျှင် စပါးတစ်ခင်းလုံး အရိတ်လွတ်ကာ အဆုံးခံလိုက်ရတော့သည်။ သို့သော် ဆင်များက တစ်ခါတစ်ရံမျှသာ ဝင်၍မွေသဖြင့် တော်ပေသေး၏။ ဝက်မှာမူ စပါးရင့်ပြီ ဆိုကတည်းက တောင်ယာများအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကာ တောင်ယာတစ်ခင်းပြီးတစ်ခင်း ဝင်၍စားတော့သည်။ တောင်

ယာထဲတွင် မှည့်နေသော စပါးပင်များကိုသာမက တစ်ခါတစ်ရံ ရိတ်ပြီးသား ကောက်လှိုင်းထုံးများကို သော်လည်းကောင်း၊ နယ်ပြီးသား စပါးပုံများကို သော်လည်းကောင်း ဝက်များက ဝင်ရောက်စားသောက်လေ့ရှိကြသည်။

စပါးမှည့်ချိန်တွင် တောင်ယာများအနီးသို့ ကပ်လာကြသည့် တိရစ္ဆာန်များက ပေါများလာရာ ကျားများကလည်း သူတို့အစာရှိရာသို့ လိုက်လာကြပြန်သည်။ ထိုမျှမက စပါးရိတ်ချိန်နှင့် ကျားမိတ်လိုက်ချိန်တို့မှာလည်း ကိုက်ညီနေပြန်ရာ ညစဉ်ညတိုင်း တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး ကျားသံအမျိုးမျိုးဖြင့် ဆူညံ၍ နေတော့သည်ဖြစ်၍ အခြားတိရစ္ဆာန်များဘေးအန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ရန် တောင်ယာကို စောင့်ဆိုပ်ရသူများမှာ ကျွဲ နွားတိရစ္ဆာန်များအတွက် ကျားရန်ကတစ်မှောင့် ဖြစ်လာပြန်သည်။

ဆတ်များကို စပါးမှည့်လာပြီဆိုလျှင် စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့။ သို့သော် ၎င်းတို့သည် တောင်ယာများတွင် စပါးပင်ပေါက်စများကို သော်လည်းကောင်း၊ လယ်များတွင်မူ ပျိုးခင်းများကိုသော်လည်းကောင်း ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးစားသောက်လေ့ ရှိကြသည်။ ဆတ်တို့သည် စပါးကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မနှောင့်ယှက် မဖျက်ဆီးသော်လည်း ဖရုံ၊ ပဲနှင့် ပြောင်းဖူးတို့ကိုမူကား ငုံးငုံးတိုအောင် ကိုက်ဖြတ်စားသောက် ဖျက်ဆီးတတ်ကြသည်။

ဝက်ဝံများကမူ ပြောင်းဖူး၊ ဖရုံ၊ သခွားနှင့် ပိန္နဲသီးတို့ကို အဝအပြဲ တုတ်ရုံမက သားစာ မယားစာပါ ထမ်းပိုး သယ်ယူသွားလေ့ရှိသည်။ ပြောင်းဖူးခင်းရင့်လာလျှင်မူ ပြောင်းဖူးများကို ရင့်မရင့် အပင်တွင်

တစ်ဖူးစီ အခွဲကိုဖြုတ်၍ ကြည့်သည်။ ရင့်သည့်အဖူးမှချိုး၍ တစ်နေရာတွင် စုပုံထားသည်။ ပြီးမှ ပြောင်းဖူးပုံပေါ်တွင် ဖင်ထိုင်ကာ တစ်ဖူးပြီး တစ်ဖူး စားသောက်လေ့ရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့ စားသောက်သည့် ပြောင်းဖူးရာ မစားသောက်ဘဲ ဖြုတ်ကြည့်သည့် ပြောင်းဖူးပါ ပျက်စီးရတော့သည်။

ရန်အများဆုံး သီးနှံများကား ပြောင်းဖူးနှင့်မြေပုံ ဖြစ်တော့သည်။ ၎င်းတို့ကိုပျက်ဆီးသည့် တိရစ္ဆာန်များမှာ ကြက်တူရွေး၊ ကျီးကန်း၊ ကြွက်၊ ရှဉ့်၊ မျောက်၊ ဒေါင်း၊ ဂျီ၊ ခွေးအ၊ ဖြူ၊ ခွေးတူ၊ ဝက်တူ၊ ဆတ်၊ ဝက်၊ ဝံ၊ ဆင် အကောင်စုံပင် ဖြစ်တော့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကိုဖိန်း အရွယ်ရောက်စကဆိုလျှင် သူတို့နယ်၌ လူ၏ လုပ်စာကို လူတို့ တစ်ဝက်မျှပင် စားကြရသည်မဟုတ်။ ညတွင် လူစောင့်အိပ်ခြင်း၊ ကွင်းထောင်ခြင်း၊ ညောင်ထောင်ခြင်း၊ တွင်းတူး၍ ထောင်ခြင်း၊ အရပ်များလုပ်၍ ချောက်ခြင်း၊ သံပုံးတီး၍ ချောက်ခြင်း၊ ခတ်* ဆွဲ၍ ချောက်ခြင်း၊ လူသံပေး၍ ချောက်ခြင်း၊ မီးဖို၍ ချောက်ခြင်း စသည်ဖြင့် ၎င်းတို့ တတ်ကျွမ်းသရွေ့ နည်းမျိုးစုံသုံးပြီး ကာကွယ်နိုင်ပါမှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ ရတတ်ကြသည်။ ထိုအထဲမှပင် တစ်ခါ တစ်ရံ တိရစ္ဆာန်များက အတင့်ရဲလွန်းလာသောအခါတွင် သီးနှံတစ်စေ့မျှမရတော့ဘဲ လက်လွတ်လိုက်ရသည်က ရှိတတ်ချေသေးသည်။

* ခတ်ဆိုသည်မှာ ဝါးလုံးကြီးကြီးကို ထက်ခြမ်းခွဲ၍ အခင်းထဲတွင်ထောင်ထားပြီး အထက်အခြမ်းကို အပေးမှ ကြိုးဖြင့်ဆွဲ၍ ပြန်လွတ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဝါးလက်ခုံကဲ့သို့ မြည်အောင်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုဖိန်း လူလားမြောက်၍ အရွယ်ရောက်လာသောအခါတွင်မူ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲစေသောဖြစ်ရပ် ၂ ခုက တစ်ပြိုင်တည်း ပေါ်လာတော့သည်။

အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်သော ကိုဖိန်းသည် ကာလသားတို့ သဘာဝအရ ချစ်သူသက်ထား အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရှာ၍ တွေ့ခဲ့လေပြီ။ ထို့ကြောင့် သားမယားရ၍ အိမ်ထောင်ခွဲလျှင် အများနည်းတူ ကျွန်နှင့် နှားနှင့် တောင်ယာနှင့်နေနိုင်ရန် ကိုဖိန်းသည် မိဘ၏ တောင်ယာကို ၂ ဆတိုး၍ အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်တော့သည်။

သူ၏ဇာတိချက်ကြော့ မွေးရပ်မြေဖြစ်သော ဟဲလယ်ရွာတွင် လယ်မေ့၊ ထို့ကြောင့် တောင်ယာကိုသာ ကိုဖိန်း အားစိုက်၍ လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးက တောင်ယာများကို ပြာသိုလဲတွင်မှ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကြ၏။ သူတို့ဒေသအခေါ်အားဖြင့် တောင်ယာထိန်း* ခဲ့၏။ ကိုဖိန်းကား ၂ အိမ်အတွက်မှန်းကာ နတ်တော်လကတည်းက တောင်ယာစ၍ခုတ်ခဲ့၏။ သို့မဟုတ် တောင်ယာစ၍ ထိန်းခဲ့၏။ တောင်ယာခုတ်ထားသော သစ်ကိုင်း၊ သစ်ပင်များသည် တပေါင်းလတွင် လုံးဝခြောက်နေပြီဖြစ်ပြီး၊ တောင်လေကလည်း ဆော်သွေးလာပြီဖြစ်ရာ မိုးဦးကျသွင်ကျချင်း ထွန်ယက်နိုင်ရန်အတွက် မီးရှို့ကြရ၏။

တောင်ယာမီးရှို့ရာတွင်လည်း ကောင်းစွာလောင်ကျွမ်းစေရန် ကိုဖိန်းက သူများတကာထက် ဝီရိယစိုက်ထုတ်ခဲ့၏။ မီးလောင်ညီမှ လောင်သင်းမြေသည် သီးနှံကောင်းမည်ဖြစ်၏။ မီးရှို့ပြီးသောအခါ

* သစ်ပင်များ ခိုင်လျှင် သို့မဟုတ် ခုတ်လှဲလျှင်လည်း 'ထိန်းသည်' ဟုပင် ခေါ်ကြသည်။

တွင်မှ အချို့သစ်ကိုင်းများသည် လုံးဝလောင်ကျွမ်း၍ ပြာဖြစ်မသွားဘဲ တစ်ပိုင်းတစ်သော လောင်ကျွမ်းပြီး အိုးမည်းတုံးအဖြစ် ကျန်ရစ်၏။ ထို ကျန်ရစ်သော အိုးမည်းတုံးတစ်ပိုင်းကျွမ်း သစ်ကိုင်းများကို ထမ်းပိုး ခေါ်ပြီး အချို့ကို ယာခင်းဘေးသို့ သယ်ယူပို့ဆောင်ရ၏။ အချို့ကိုမူ အကိုင်းသာချိုင်ပြီး ပင်စည်ကိုမလှဘဲ ယာခင်းအလယ်တွင် ထိုးထိုး ထောင်ထောင် ကျန် ရှိနေသည့် ကြီးမားလွန်းလှသောသစ်ပင်ကြီးများ ကို အမြစ်ခြေမှ မီးရှို့သတ်ရန်အတွက် တစ်ပိုင်းကျွမ်းနေသော သစ်ကိုင်း များကို သွားရောက် စုပုံရပြန်၏။ ဤသည်ကို သူတို့က 'ကျွန်းခွေ သည်' ဟု ခေါ်ဆိုကြ၏။ ကျွန်းခွေချိန်တွင် တစ်ပိုင်းကျွန်း သစ်ကိုင်း များမှ အိုးမည်းတို့သည် လူကိုပေးကျစေရာ တစ်ကိုယ်လုံး မည်းမည်း မှောင်ရွှံ လှောင်စစ်မှ ဝံ့ရုပ်ပေါက်ကာ ဝံဘဝသို့ ပြောင်းသွားကြရ၏။

ကိုဖိန်းသည် ကျွန်းခွေရာတွင်လည်း သူများထက် စောစွာထ၍ ယာခင်းသို့သွား၏။ အပြန်တွင်လည်း မှောင်မှောင် ယာခင်းမှ ပြန်ခဲ့၏။ ကျွန်းခွေအပြီးတွင် မီးမလောင်ဘဲ ကျန်ရစ်သည့် အမှိုက်သရိုက်များကို ထွန်ခြစ်ဖြင့်ဆွဲယူ၍ အပုံများ ပုံရပြန်၏။ ထိုအမှိုက်ပုံငယ်များကို မီးရှို့ရပြန်၏။ ထိုအလုပ်ကို သူတို့ဒေသတွင် 'ပုရစ်ဖတ်' သည်ဟု ခေါ်၏။ ပုရစ်ဖတ်ရာတွင်လည်း ကိုဖိန်းသည် သူများထက် လုပ်အား ၂ဆ စိုက်ထုထိုခဲ့သည်။

တောင်ယာခုတ်စဉ်ကတည်းက သူများထက် လုပ်အား ၂ဆ ပို၍ စိုက်ထုတ်ခဲ့သော ကိုဖိန်း၏ တောင်ယာတွင် စပါးပင်များသည် လည်း သူများတကာ၏တောင်ယာများထက် ပို၍ ကောင်းခဲ့၏။ စပါးပင်များသည် လူတစ်ရပ်ပင်မြုပ်ကာ စပါးနုများကလည်း ကြီးထွား

သန်မာလှ၏။ စပါးပင်များ လဲကုန်မည်ပင် စိုးရိမ်ရကာ စပါးပင် များအကြား ဝါးတန်းကလေးများပင် ကိုဖိန်းက လိုက်၍ ခံပေးထား ရ၏။ ကိုဖိန်းကား သူများမလုပ်ဖူးသော အလုပ်ကို လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့နယ်တွင် လူတစ်ရပ်မြုပ်သော တောင်ယာစပါးသည် မရှိဖူးခဲ့။ ထို့အတူပင် စပါးပင်များ လဲ၍မသွားစေရန် ဝါးတန်းများ ခံပေးခြင်း မှာလည်း မကြုံဖူးကြ။ ထို့ကြောင့် ကိုဖိန်း၏တောင်ယာမှာ အံ့ပွဲပမာ လူအများ လာရောက်ကြည့်ရှုကြရသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့၏။

ကိုဖိန်းလည်း သူ့တောင်ယာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း အလွန်အမင်း ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေ၏။ တောင်ယာမှ သီးသမျှ ထွက်သမျှ စပါးနု စပါးစေ့များကို တောတိရစ္ဆာန်များ အဖျက်အဆီး မခံဘဲ အကုန်ရအောင် ရိတ်သိမ်းမည်ဟု စိတ်တွင် ပိုင်းဖြတ်ထား၏။ ထိုသို့ ပိုင်းဖြတ်ထားသည်အတိုင်းလည်း တောကောင်များ၏ ဘေးရန်မှ ကာကွယ်ရန်အတွက် မီးကုန်ယမ်းကုန် ကြိုးစားတော့သည်။ အခြား လူများကမူ နေ့တွင် ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးမည့် စာ၊ မျောက်၊ ဒေါင်း စသည့်တိရစ္ဆာန်များကို ကာကွယ်ရန် နည်းတစ်မျိုးနှင့် ညတွင် ဝင် ရောက်ဖျက်ဆီးမည့် တိရစ္ဆာန်များကို ကာကွယ်ရန် နည်းတစ်မျိုး စသည်လောက်သာ အသုံးပြုကြ၏။

ကိုဖိန်းကမူကား ခတ်လည်း ဆွဲသည်၊ သံပုံးလည်း ဆွဲသည်၊ အော်ဟစ်ချောက်ထုတ်ရန် ယာခင်းလယ်တွင် လင့်လည်း ပြုလုပ် ထားသည်။ ကြိုးကွင်း၊ ညောင်တို့လည်း ထောင်ထားသည်။ တွင်းများ လည်း တူးထားသည်။ ယာခင်းပတ်လည်တွင် မီးများလည်း ဖိုထား

သည်။ ထိုမျှနှင့် အားမရသေး။ ညလုံးပေါက်မအိပ်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင်
စောင့်လိုက်သေးသည်။

ထိုဖိနပ် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် မအိပ်မနေ စောင့်ရှောက်လာ
ခဲ့သော တောင်ယာစပါးတို့သည် ရင့်မှည့်၍ လာချေပြီ။ မြစိမ်းရောင်
မြင်ကွင်းတွင် ရွှေဝါရောင်များက ကွက်ကြားထိုး၍ လာချေပြီ။ ရက်ပိုင်း
အတွင်း ရိတ်သိမ်းရတော့မည်ဖြစ်ရာ ရိတ်သိမ်းရန် ရက်များပင်
သတ်မှတ်ပြီးပြီဖြစ်၏။ သူတို့နယ်၏ ထုံးစံအတိုင်း ယာခင်းဘေးတွင်
စပါးနယ်ရန် တလင်းလည်း ပြင်ဆင်ပြီးခဲ့ပြီ။ ယာခင်းဘေးတွင် စပါး
များ သိမ်းဆည်းသိုလှောင်ထားရန် တဲအမြင့်လည်း ဆောက်၍ပြီးခဲ့ပြီ။
စပါးထည့်ရန် ရုတ်များလည်း ရက်လုပ်၍ထားပြီးရုံမက မြေစေး၊
နွားချေး စသည်တို့ဖြင့် သရိုးပင် ကိုင်၍ ပြီးခဲ့ပြီ။

သူတို့ဒေသတွင် လှည်းလမ်းက ဖောက်၍မရ။ ထို့ကြောင့် စပါး
များကို ယာခင်းမှ အိမ်သို့ လူဖြင့်သာ ထမ်း၍ သယ်ယူရမည်ဖြစ်ရာ
ထွက်သည့် စပါးအားလုံးကို မသယ်နိုင်။ တောင်ယာဘေးတွင်သာ
သိုလှောင်သိမ်းဆည်းထားကြပြီး အသုံးလိုသလောက်ကိုသာ လာ
ရောက်ထမ်းပိုး သယ်ယူလေ့ရှိကြသည်။ ဤသို့ အစောင့်မရှိဘဲ ယာခင်း
ဘေးတွင် သိုလှောင်ထားသော စပါးများကို ခိုးယူမည်သူ တစ်ဦးတလေ
မျှ မရှိကြ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျှတစားသောက်ကြသည်ဖြစ်၍လည်း
သူတစ်ပါး၏စပါးကို ခိုးယူရန်မလို။ ဤမျှ ရိုးသားသစ္စာရှိ၍ အေးချမ်း
သောဒေသပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကိုဖိနပ်အဖို့ ပူစရာမရှိတော့ဘဲ သူ့တောင်ယာမှ
စပါးများကို သူပိုင်ပြီ။ သူ့အိမ်ထောင်ဦးအတွက် ကျွဲတစ်ရည်းတောင်

တောင် ရပေတော့မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ကြည့်နူးနိုင်သော အခြေအနေသို့
ရောက်လာပြီဖြစ်၏။

သို့စေကာမူလည်း စပါးမရိတ်မီညတွင်ပင် ကြမ္မာဂြိုဟ်ဆိုးက
ဝင်၍ မွေခဲပေပြီ။ ထိုနေ့တွင် ကိုဖိနပ် အိမ်သို့မပြန်။ နောက်ဆုံးည
ဖြစ်နေ၍ အိမ်မှ ထမင်းလာအပိုခိုင်းပြီး ယာခင်းတွင်ပင် နေ့ရောညပါ
နေလိုက်တော့သည်။ နေ့ခင်းကလည်း အငြိမ်မနေ။ ယာခင်းပတ်လည်
လျှောက်သွားလိုက်၊ တဟိုးဟိုး ဇာဟေးဟေး အော်လိုက်၊ လင့်ပေါ်
တက်ကြည့်လိုက်၊ ခတ်ကိုဆွဲလိုက်၊ သံပုံးကိုဆွဲလိုက်နှင့် အထူး ဝီရိယ
စိုက်၍ နေခဲ့သည်။

ညနေစောင်းသောအခါတွင်မူ မိမိထောင်ထားသော ကွင်းများ
ညောင်များ၊ တူးထားသော ကွင်းများကို လှည့်လည်စစ်ဆေး၍ ပြင်သင့်
သည်တို့ကို ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည်။ တောင်ယာပတ်လည်တွင်လည်း
ခိုးများဖိုကာ မီးခိုးများအူ၍ ထားခဲ့သည်။

နေ့ဝင်သည်နှင့် လင့်ပေါ်သို့တက်၍ ထိုင်ပြီး တဟိုးဟိုး တဟေး
ဟေး အသံပေးလိုက်၊ သံပုံးဆွဲလိုက်၊ ခတ်ဆွဲလိုက် လုပ်နေသည်။
လူခြေတိတ်သည် အချိန်အထိ ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြားမဖြစ်ခဲ့။ လင့်
ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ ကိုဖိနပ် စိတ်ကူးယဉ်ကြောတွင် မျောနေ
ခိုက် အတော်ခပ်လှမ်းလှမ်း ဆီမှ ဖြောင်းခနဲ ဖြောင်းခနဲ ဝါးချိုးသံ
များက ကိုဖိနပ်၏ နားတွင်းသို့ဝင်လာကာ ကိုဖိနပ်၏ စိတ်ကူးယဉ်မှု
တို့ကို ဖျက်ဆီးလိုက်တော့သည်။ ပထမတွင် မသံမကွဲ ကြားလိုက်
ရခြင်းဖြစ်၏။ မည်သည့် အရုပ်ဆီမှဟု မခန့်မှန်းလိုက်နိုင်။ မည်သို့

သောအကြောင်းကြောင့် ထိုအသံများ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ကိုလည်း တွေ့ကံဆနိုင်။

ကိုဖိန်းသည် ပက်လက်လှန်နေရာမှ လူးလဲ၍ ထူးလိုက်၏။ အသံများ နောက်ထပ် ကြားရလိုကြားရငြား နားကို စွင့်ထားလိုက်၏။ တအောင့်လောက်ကြာသည်အထိ ဘာသံမျှ မကြားရဘဲ တစ်တောလုံး အသက်ကင်းမဲ့သလို ငြိမ်သက်နေ၏။ 'ငါများ နားကြားလွဲလို့လား လေ' ဟု သူ့ကိုယ်သူ စဉ်းစားရင်း ဆေးလိပ်တိုကို မီးညှိလိုက်သည်။

ဖြောင်း ဖြောင်း အသံများမှာ ၎င်း၏ တောင်ယာအောက်ရှိ ရိုးကြီးထဲမှ လာခြင်းဖြစ်၏။ ဝါးချိုးသံဖြစ်ကြောင်းလည်း ထင်ရှားလာ၏။ ဆင်များလေလားဟု တွေးမိကာ ကိုဖိန်း၏ ရင်တွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ မီးညှိထားသောဆေးလိပ်ကိုပင် မဖွာရှိုက်မိဘဲ လက်တွင်သာ တိုင်ထား မိတော့၏။

ဖြောင်း ဖြောင်း၊ ရှောရှော။ ဝါးချိုးသံမျှသာမက ဝါးကိုင်းများကို ဆွဲချသံပါ ကြားလာရတော့သည်။ ကိုဖိန်း ချွေးများ ပြန်လာပြီဖြစ်သည်။ ဆင်မှ ဆင်အစစ် ဖြစ်နေချေပြီ။ 'ငါ့တောင်ယာများ ဝင်ပျက်လိုက်ရင် တော့' ဟု တွေးမိကာ ရင်မှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာတော့သည်။

"ဟိုးဟေး ဟိုးဟေး" ဟု ပါးစပ်မှ တစ်အားကုန်အော်၍ လက် ၂ ဖက်မှလည်း ခတ်ကြိုးနှင့် သံပုံးကြိုးတို့ကို စုံဆွဲက ဖြောင်း ဖြောင်း ဂလုံး ဂလုံးသံများ ဆူညံသွားအောင် လုပ်လိုက်မိသည်။ ၅ မိနစ်ခန့်မျှ ဆက်တိုက်အော်၍ ဆက်ဆွဲအပြီးတွင် မောဟိုက်လာသဖြင့် ရပ်၍ နားထောင်လိုက်ပြန်သည်။

ဝါးချိုးသံများ မကြားရတော့။ ငြိမ်၍ သွားကြပေပြီ။ သို့သော် အကောင်းငြိမ်ခြင်းလော၊ အဆိုးငြိမ်ခြင်းလော ဝေခွဲမရဘဲ အစဉ်းစားရ ကျပ်နေတော့သည်။

ဖြောင်း ဖြောင်း ရှောရှော အသံများ ထပ်မံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ ဆင်များက ကိုဖိန်း၏ ချောက်လှန်သံများကို ကြားသွားပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် ငြိမ်၍နားထောင်နေပြီးမှ ကြောက်ရွံ့ပုံမပေါ်ဘဲ ဝါးများကို ချိုး၍ စားမြစားနေကြပုံရ၏။ ဆင်များ ကြောက်ရွံ့သွားပုံမပေါ်သော အခါတွင် ကိုဖိန်း၏ စိတ်များက ပိုက်၍လာ၏။ ထိုအတွင်း 'ဝူး အူး၊ ဝူး အူး' ဟု စူးရှလှသော ဆင်အော်သံများကို ဆက်လက်ကြားလိုက် ပြန်၏။

ဆင်များမှာ အုပ်လိုက်ဖြစ်ဟန်တူ၏။ စွယ်ဆင်၏ အစွယ်ကို ဆင်ပေါက်စကလေးများက သူတို့၏ နှာမောင်းများဖြင့် ရစ်ပတ်ကစား သည်ကိုမခံနိုင်၍ စွယ်ဆင်ကြီး၏ အော်သံဟု ကိုဖိန်းက တစ်ထစ်ချ တွက်လိုက်မိ၏။ ကိုဖိန်းသည် အသက်မျှမရှူနိုင်တော့ဘဲ ဟိုးဟေး ဟိုးဟေး၊ ဖြောင်း ဖြောင်း၊ ဂလုံး ဂလုံး၊ ဂလုံး ဂလုံး၊ ဂလုံး ဂလုံး။ လူသံရော၊ ခတ်သံရော၊ သံပုံး သံများပါပေးရင်း ဆင်အုပ် သူ၏တောင်ယာဆီသို့ ကပ်မလာနိုင်ရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားလိုက်မိသည်။

ဤသို့ အသံပေး ချောက်လှန်လိုက်ခါမှ ပို၍ ဆိုးတော့သည်။ သူ၏ ဆူညံစွာ ချောက်လှန်နေသည့်အသံများ အကြားမှပင် ဖြောင်းခနဲ ဖြောင်းခနဲ နှာမောင်းအဝဖြင့် မြေကြီးကိုဆောင့်ရင်း မောင်းအိုးခွဲသည့် အသံများသည် ကိုဖိန်း၏ နားတွင်းသို့ ဝင်လာတော့သည်။ ဆင်များ

ဤသို့ ဘောင်အိုခွဲခြင်းသည် ရန်သူကို စိန်ခေါ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
ကိုဖိန်းက အသံကိုလိုက်၍ ခေတ္တမျှ နားထောင်နေလိုက်မိသည်။

“အစ်၊ အစ်၊ အစ်၊ အစ်၊ ဝေါ ဝေါ၊ ပြုံးပြုံး၊ ဝုံးအုံး” ဟူသော
ဆင်များ၏ အစ်ထိုးသံ၊ တောကိုတိုး၍ ပြေးလာသံများကို ဆက်တိုက်
ကြားရတော့သည်။ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်သောအခါတွင် ဆင်များသည်
နှာမောင်းလိပ်၍ နှာမောင်းအဖျားကို ပါးစောင်းတွင်သွင်းရင်း ထအစ်
အစ်အော်မြည်ကာ တိုက်ခိုက်လေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်များ တိုက်
ခိုက်ရန် ပြေးတက်၍လာကြလေပြီမှာ ထင်ရှား၍ နေပေပြီ။

တဖြုန်းဖြုန်းအသံများ နီးကပ်လာသောအခါ ကိုဖိန်းသည်
တောင်ယာခင်း၏ အလယ်တွင်ထိုးထားသော လင့်စင်ပေါ်တွင် မနေရဲ
တော့ဘဲ ယာခင်းဘေးရှိ တုတ်ခိုင်မြင့်မားသော ဝုံးပင်ကြီးပေါ်သို့ပြေး၍
တက်ရတော့သည်။ ဆင်များကား ကိုဖိန်း၏ယာခင်းကို ထောင်း
လမောင်းကြေအောင် မွေ့နှောက်ဖျက်ဆီး စားသောက်ကြတော့သည်။
ကိုဖိန်းသည် ဝုံးပင်ပေါ်မှ မျက်စိကို အားယူ၍ ကြည့်နေသော်လည်း
သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ ခပ်မည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကြီးများကို မသဲမကွဲသာ
မြင်နေရသည်။ တရှောရှော တပြုတ်ပြုတ်နှင့် စပါးပင်များကို ဖျက်ဆီး
စားသောက်နေသံများကိုမူ ကြားနေရ၏။ လင့်စင်ကလေးကို ထိုးချ
ဖျက်ဆီးလိုက်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ သူတက်
နေသည့် ဝုံးပင်ကြီးဆီသို့ ဆင်တစ်ကောင်လာ၍ တရှူးရှူး အနံ့ခံသံ
ကိုလည်း ကြားနေရ၏။

ဆင်များကား ကြယ်နီပေါ်သည့်တိုင်အောင် တောင်ယာတစ်ခင်း
လုံးကို ထင်သလို မွေ့နှောက်စားသောက် ဖျက်ဆီးနေကြတော့သည်။

ကိုဖိန်းကား ဆင်သံများကိုနားထောင်ရင်း ဦးနှောက်များ နောက်ကျ
မှူးဝေလာကာ မျက်ရည်များ စီးကျယိုဆင်းလာတော့သည်။ ဆင်များ
သည် ကြယ်နီပေါ်လာမှပင် ယာခင်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားကြတော့
သည်။

ကိုဖိန်းမှာ အသက်မရှိတော့သို့ ငြိမ်သက်နေပြီး သဲသဲကွဲကွဲ
မမြင်ရသည့် သူ့တောင်ယာကို ဝုံးပင်ပေါ်မှထိုင်ရင်း ငေးစိုက်ကြည့်နေ
မိရာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် လှုပ်ရှားနေသောအရာမှာ စီးကျနေသော
မျက်ရည်များသာ ဖြစ်တော့သည်။

အရှေ့လောကဓာတ်ဆီမှ ရောင်နီများပျို့လာသည်နှင့် ကိုဖိန်း
၏ရှေ့တွင် သူ့တောင်ယာ၏ကားချပ်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း
ထင်ရှား၍ လာလာတော့သည်။ ပို၍ပို၍လင်းလာလေလေ၊ မြင်ကွင်း
မှာလည်း ပို၍ပို၍ ရှင်းလာလေလေ။ နောက်ဆုံးတွင် ယောင်ယာ
တစ်ခင်းလုံး စပါးပင် တစ်ပင်တလေမျှ ထိုးထိုးထောင်ထောင်မကျန်
ရစ်တော့ဘဲ လုံးဝပြားချပ် ပျက်စီးကျန်ရစ်ပြီကို ကိုဖိန်း တွေ့မြင်လိုက်
ရတော့သည်။

ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်း၊ နှမြောခြင်း၊ အခဲမကြေခြင်းတို့သည်
ကိုဖိန်း၏ ရင်တွင်း၌ တစ်ပြိုင်တည်းဖြစ်ပေါ်ခံစားလိုက်ရပြီး မျက်ရည်
များ ဒလဟော် ကျဆင်းလာကာ

“သိကြရောပေါ့ကွာ။ မကြေတမ်းဟေ့...မကြေတမ်း” ဟု
ပါးစပ်မှ အားကုန်အော်လိုက်မိတော့သည်။

မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့သည်ကို သိလိုက်သည်နှင့် မျက်ရည်
များကို ပုဆိုးစနှင့်သုတ်၍ ဝုံးပင်ပေါ်မှဆင်းကာ လင့်စင်ရှိရာသို့ လာခဲ့

သည်။ လင်စင်လုပ်ထားသော သစ်သားများ၊ ဘီးများက တခြားစီဖြစ်၍
မြေထဲသို့ ပြုစုပြီးပစ်ပစ်နေပေပြီ။ လှိုင်စင်ပေါ်တွင် မိမိထားခဲ့သော
အောက်ဆုံးအောက်ဆုံးလည်တွင် လိုက်လံရှာဖွေပြီး ဓားကိုထမ်း၍ ရွာဆီသို့
ဆေးကန်မင်ဒွဲသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်ခဲ့ရတော့သည်။

ရွာသို့ရောက်သောအခါ မိုးစင်စင်လင်း၍ နေချေပြီ။ အိမ်သို့
ဝင်လိုက်သည်နှင့် ကိုဖိန်း၏ မိခင်သည် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုနေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ကိုဖိန်း၏ ခြေလှမ်းများသည် တုံ့ခနဲ
ရပ်လိုက်မိပြီး မိခင်ကြီးအား စူးစိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

“ငမောင်*ရေ၊ ဒဂါးကြီး မရှိတော့ဘူးဟဲ့”

ကိုဖိန်း၏ မိခင်ကြီးက သူ့သားအား မြင်သည်နှင့် အော်ဟစ်
ငိုကြွေးလိုက်တော့သည်။

ဒဂါးဆိုသည်မှာ ကိုဖိန်းအားကိုးသော ကျွဲပေါက်ကြီးပင် ဖြစ်
သည်။ တောင်ယာများ လုံးဝပျက်စီးသွားသည့်တိုင်အောင် ကျွဲတစ်ရှဉ်း
ရှိနေသေးလျှင် တော်ပေသေး၏။ ယခုမူ မိမိအားထားရမည့် ကျွဲ
တစ်ရှဉ်းတွင် အားအကိုးရဆုံးကျွဲပေါက်ကြီးလည်း မရှိတော့ပြီကို
သိလိုက်ရပြန်သည်။ ကျွဲတစ်ဘက်တည်းဖြင့် အသိုလျှင် တောင်ယာ
လုပ်ငန်းကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရပါအံ့နည်း။ မိမိအဖို့ အိမ်ထောင်
သစ်ထူထောင်ရန် မဆိုထားဘိ၊ ဝမ်းစာဖူလုံရေးပင် မကြံတတ်အောင်
ဖြစ်ရချေပြီတကား။

* သူတို့နယ်တွင် ချစ်လှသော မိမိတို့၏ သားများနှင့် သားအရွယ် လူငယ်များကို
ငမောင်ဟု ခေါ်ကြ၏။ မိန်းကလေးများကိုမူ အမိဟု ခေါ်ကြ၏။

“ဒဂါးကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကိုဖိန်းက မေးလိုက်သည်။

“မနေ့ညက ချည်တိုင်ကလွတ်သွားပြီး ရွာအပြင်က ကျွဲအော်သံ
ကြားလိုလိုကလွတ်သွားတော့ တောကောင်ကိုက်ထားတဲ့ ဒဏ်ရာတွေနှင့်
လဲနေတာ တွေ့ရတာပဲကွယ်”

သူ့အမေက အဖြစ်အပျက်ကို အတိုချုပ် ပြန်ပြောသံ ကြားလိုက်
ရ၏။

ကိုဖိန်း၏ ဦးခေါင်းတွင်းဝယ် ကျင်၍ သွားပြီး “ဟင်” ဟုသာ
တစ်ခွန်းတညွှန်း အသံထွက်နိုင်၏။ နေရာတွင်ပင်ရပ်ကာ အတန်ကြာ
အောင် ငိုငိုနေမိသည်။ သူ့စိတ်တွင်းဝယ် ‘ဆင်နှင့်ကျား၊ ဆင်နှင့်ကျား၊
ဒီအကောင်တွေကို ငါ ဘယ်လို လုပ်ရပါလိမ့်မလဲ’ ဟူ၍သာ စဉ်းစားနေ
မိတော့သည်။

တွေ့တွေ့ကြီးရပ်နေသော ကိုဖိန်းသည် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြော
ဘဲ ရပ်နေရာမှ ချာခနဲလှည့်၍ ထွက်သွားတော့သည်။ သူ့သား ချာခနဲ
သုည့်ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သော သူ့အမေက

“ဟဲ့ ငမောင်။ ဘယ်လဲဟဲ့” ဟု လှမ်း၍ မေးလိုက်သေး၏။

ကိုဖိန်းကား ဘာမျှ ပြန်၍မဖြေခဲ့။ မေးလိုက်သည်ကိုပင် ကြားဟန်မတူ။
ရွာအပြင်ဆီသို့သာ သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်နှင့် ထွက်သွားတော့သည်။
သူ့အမေလည်း သူ့သားသည် သူ့အလွန်ချစ်သော ကျွဲပေါက်ကြီး
ဒဂါး၏ အလောင်းကို သွား၍ ကြည့်လေပြီ အထင်နှင့် ထပ်၍ မေးလည်း
မမေး၊ ခေါ်လည်း မခေါ်မိ။ အဘယ်နေရာဆီတွင် ဒဂါးကြီးသေနေ
သည်ကို သူ့သားမသိသေးကြောင်းကိုတော့ မစဉ်းစားမိ။

ကိုဖိန်းကား ထမင်းစားချိန်သို့ရောက်သည့်တိုင်အောင် ပြန်မလာသေး။ အမေလုပ်သူက သူ့သားအား ထမင်းစားရန် လိုက်၍ ရွာပါသော်လည်း မတွေ့ရ။ အံ့ကြောရွာဘက် ထွက်သွားသည်ဟူသော သတင်းသာ ကြားရ၏။ သူ့ အလွန်ချစ်သော ဒဂါးကြီး သေနေပြီး အသားများဖျက်ယူကြသည်ကို မကြည့်လို၍ ထွက်သွားသည်ဟု သူ့အမေ၏စိတ်တွင် ထင်လိုက်ပြန်၏။ သို့သော် နေဝင်လာသည့် တိုင်အောင် ကိုဖိန်းကား ပြန်မလာသေး။ မိုးချုပ်၍ ညဉ့်နက်သည့် တိုင်အောင် ပြန်မလာသောအခါတွင်မူ သူ့ အမေ၏စိတ်တွင် ပူပန်စပြုလာ၏။ သူ့သား ပြန်မလာသဖြင့် သူ့အမေမှာ တစ်ညလုံး အိပ်၍ မပျော်။ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဘစ်ဘက်တစ်ထည် ခေါင်းပေါ်တင်၍ အံ့ကြောရွာဘက်သို့ လိုက်သွားရတော့သည်။

အံ့ကြောတွင် ကိုဖိန်းနှင့် အလွန်ခင်မင်သူများထံသို့ လည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုးများထံသို့ လည်းကောင်း စုံစမ်းကြည့်သည်။ “ကိုဖိန်း သူတို့ထံ မလာပါ” ဟူသော အဖြေကိုသာရသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ကိုဖိန်းတစ်ယောက် နန်းဟူးရွာဘက်သို့ ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြောင်း တစ်ဆင့်စကားသာ ကြားခဲ့ပြီး အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ရွာသို့ရောက်သောအခါတွင် ၎င်းတို့အိမ်၌ စပါးရိတ်ရန် အကူခေါ်ထားသူများကို တစ်စုတဝေးကြီး တွေ့လိုက်ရသည်။

“အရိုး၊ မောင်ဖိန်းကော” အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က မေးလိုက်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

တစ်လမ်းလုံး သူ့သားအကြောင်းကိုတွေ့ရင်း တဖြည့်ဖြည့် ပူဆွေးကာ မနည်းထိန်းသိမ်းခဲ့ရသော မျက်ရည်များသည် မေးသံကြား

လိုက်ရသည်နှင့် မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့။ ပျိုအန်၍ ဒလဟော ထွက်ကျလာတော့သည်။

“မောင်ဖိန်း အရိုးတို့ကို ပစ်သွားပြီကွယ” ဟုသာ ငိုရင်း ပြောလိုက်မိရာသည်။

“ဟင်၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အရိုးတို့ဥစ္စာကြီးက ဒီနေ့ စပါးရိတ်ဖို့ ခေါ်ထားပြီးတော့ပဲ”

သူတို့အရပ် အသုံးအနှုန်းအတိုင်း ဓနသံဝဲဝဲဖြင့် တစ်ယောက်က ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ၊ ဟုတ်သားကပဲ”
ထိုအခါကျမှ ကိုဖိန်း၏ အမေသည် သတိရလာ၍ အငိုတိတ်သွား သည်။

“ကံပါကွယ်၊ ငဖိန်းမရှိလည်း ညည်းတို့ချည်း သွားပြီးရိတ်ကြပါ။ တော်ကြာ စပါးတွေက ကျွန်း(ကျွမ်း) ကုန်ကြတော့မယ်” ဟု ကိုဖိန်း၏ အမေက ပြောလိုက်၏။

စပါးရိတ်အဖွဲ့လည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မကျေမနပ် ပြောဆိုကြရင်း ထွက်သွားကြတော့သည်။

စပါးရိတ်သည့်အဖွဲ့ ထွက်သွားလျှင်ပင် အနီးပတ်ဝန်းကျင် အိမ်များသို့ လူ ၂၀ စာ ထမင်းချက်ပေးရန်အတွက် ဆန်များကို လိုက်လံဝေငှပေးလိုက်သည်။ သို့သော် ဟင်းချက်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သောအခါတွင်မူကား မျက်လုံးများရှိ မျက်ရည်များ ပျိုအန်ထွက်ကျလာပြန်တော့သည်။ စပါးရိတ်ရာတွင် ကျွေးဖို့အတွက် သူတို့အိမ်တွင် အရွယ်တော်ကြက် ၄ ကောင်က ရှိနေခဲ့သည်။ ပင်ကိုက ထိုကြက် ၄ ကောင်ကို

ဟင်းလျာအဖြစ် စီစဉ်ထားသော်လည်း ယခုအခါတွင်မူ ထိုကြက်များကို ဖမ်းပေးမည်သူလည်း မရှိ၊ သတ်ပေးမည်သူလည်း မရှိ၊ ကိုင်တွယ်တုံးတစ်ပေးမည်သူလည်း မရှိ။ ဤကိစ္စများကို ကိုဖိန်းက လုပ်ကိုင်ပေးပြီး၊ အမေလုပ်သူက မျက်နှာလွှဲ၊ မျက်စိမှိတ်ထားကာ တုံးတစ်ပြီး အသားကိုသာ ဟင်းပြင်၍ ချက်လိုက်ရန်ဖြစ်၏။ ယခုသော်ကား ကိုဖိန်းမရှိတော့ရာ ထိုအလုပ်များမှာ အလိုအလျောက် အကောင်အထည်ပေါ်လာမည်မဟုတ်။ ရွာထဲတွင် ခိုင်းလျှင်လုပ်ပေးမည် သူများကတော့ ရှိနေပါ၏။ သို့သော် ကိုဖိန်း၏ အမေအဖို့ ကြက်သတ်ပေးရန် နှုတ်မှပင် ဖွင့်ထုတ်၍ ခိုင်းခံသူ မဟုတ်ပေ။

“အရီး။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မျက်ရည်များ တတွေတွေကျဆင်းပြီး ကြံရာမရဖြစ်ကာ ငေးငိုင်နေရာမှ အသံကြားရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကိုဖိန်း၏ သူငယ်ချင်း ကိုဘစိန်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုဘစိန်ကား ကိုဖိန်းတို့၏ ဒုက္ခများကို ကြားရပြီးဖြစ်၍ ကူညီရန် လာဟန်တူပေသည်။

“မင်း သူငယ်ချင်းကလည်း ဘယ်ထွက်သွားတယ် မသိ။ စပါးရိတ်သူတွေ ကျွေးဖို့ဟင်းက မရှိ။ အရီးတော့ မကြံတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ ငမောင်ရယ်” ဟု ကိုဖိန်းအမေက ကိုဘစိန်ကို အားကိုးစွာကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ရာသည်။

ဤမျှပြောလိုက်ရုံဖြင့်မင် ကိုဘစိန်က ဘာကူညီရမည်ကို နားလည်သိရှိပြီး ဖြစ်သွား၏။

“မပူပါနှင့် အရီးရယ်။ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

ကိုဖိန်း၏ အမေလည်း မီးဖိုဆီသို့သွားကာ ရေခွေးတည်နေလိုက်သည်။ ရေခွေးအိုးတည်နေရာမှ ကိုဘစိန် ကြက်များကို လိုက်၍ ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးနေသံ၊ ကြက်များ၏ ‘ကတော် ကတော်’ နှင့် အော်သံများကို နားထောင်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ကိုဘစိန် ကြက်များဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ်ပြီးလောက်ပြီဟု ယူဆသောအချိန်တွင် မီးဖိုအနီးမှ ဖဲခွာခဲရပြန်သည်။

ကြက် ၄ ကောင်ကို ခြေထောက်များမှ စု၍ကိုင်ကာ အိမ်ပေါ်သို့တက်လာသော ကိုဘစိန်သည် မီးဖိုဆီသို့သွားပြီး ဆူနေသော ရေခွေးအိုးတွင် ကြက်များကိုနှစ်၍ အမွှေးနုတ်နေသည်။ ကြက် ၄ ကောင်စလုံး အမွှေးနုတ်ပြီးချိန်တွင် အပြင်မှ ဆူဆူညံညံအသံများ ကြားလိုက်ရ၍ ထွက်ကြည့်မိသည်။ စပါးရိတ်သွားသူများကို တပြုကြီးတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားပြီး ၎င်းတို့ပြောစကားများကို နားစိုက်ထောင်လိုက်မိသည်။

“အရီးတို့စပါးက ရိတ်စရာ တစ်ပင်မျှ မကျန်တော့ပါလား။ ဆောင်ယာတစ်ခင်းလုံး ကြေမွပျက်စီးပြီး ဆင်တွေ ဝင်ရမ်းသွားတဲ့ပုံပဲ။ လင်းလဲပြီလို့။ ဆင်ခြေရာတွေ၊ လူးရာတွေ၊ စားရာတွေကလည်း ဆောင်ယာနှင့် အပြည့်ပဲ”

မိန်းမခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက်၏ မောကြီးပန်းကြီး ပြောလိုက်သံ ကြားရသည်။

“သေပါဟဲ့၊ သေလိုက်ပါတော့ဟယ်။ ငါ့နယ်နော်၊ ကိုယ်ကျိုးနည်းကြပါပေါ့လား။ အမယ်လေး ငမောင်။ ဒါကြောင့် စိတ်ညစ်ပြီး

ထွက်သွားတာ ထင်ပါရဲ့” ဟု ကိုဖိန်း၏ အမေသည် သူ့ရင်ကို သူထုကာ ချုံ့ခွဲချုံ့ ငိုတော့သည်။

ကိုဖိန်း၏ အမေကား သူ့သားကို တ၍တ၍ ငိုနေသည်။ စပါးရိတ်သမများလည်း အချို့က ရင်ထုမနာ ဖြစ်နေကြ၍ အချို့ကလည်း ကိုဖိန်းကို အပြစ်တင်နေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြန်သွားကြရာ ကိုဘစိန်တစ်ယောက်သာ ကိုဖိန်းတို့ အိမ်တွင် ကျန်ရစ်တော့သည်။

ကိုဖိန်း၏ အမေက ဆက်၍ငိုနေပြီး ကိုဘစိန်ကမူ အမွေးနုတ်ပြီးသော ကြက်များကို ကြည့်ရင်း ငိုနေမိသည်။ ငိုသံရပ်သွားမှ

“အရီး။ ဒီကြက်တွေ ဘယ်လိုလုပ်မတုံး” ဟု မရဲတရဲနှင့် ခပ်တိုးတိုး မေးလိုက်သည်။

“အေး။ ငမောင်ရယ်။ မင်းလုပ်ချင်တာသာ လုပ်တော့။ အရီးတော့ ဘာမျှလည်း မပြောတတ်တော့ဘူး။ ထမင်းတွေချက်ဖို့ ပေးထားတာလည်း ရှိသေးသကွယ့်”

ကိုဘစိန်က ကြက် ၄ ကောင်ကို ဆွဲပြီး တိတ်ဆိတ်စွာပင် ဆင်းသွားတော့သည်။ ကိုဖိန်း၏ အမေမှာမူ အိပ်ရာတွင်သာ ဝင်၍ ခွေနေရှာတော့သည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင်မူ ကိုဘစိန်သည် ကြက်အရှင် ၄ ကောင်ကို လက်မှဆွဲပြီး တောင်းတစ်တောင်းကို ထမ်း၍ ရောက်လာ၏။

“ကဲ၊ အရီး။ ကြက်တွေလည်း ကြက်အရှင်တွေနှင့် လဲပြီးယူခဲ့တယ်။ ထမင်းချက်ဖို့ ပေးထားတဲ့ ဆန်တွေလည်း ပြန်ယူခဲ့တယ်”

အမှန်မှာ ဒုက္ခရောက်နေသောအိမ်ထောင်အား ဝိုင်း၍ ကူညီကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကိုဖိန်း၏ အမေကား ဘာမျှ ပြန်မပြော။ အိပ်ရာမှလည်း မထ။ အိပ်ရာတွင်ခွေလျက်သာ မျက်ရည်ပြည့်လျှမ်းနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကိုဘစိန်အား ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကိုဘစိန်ပြောသည်ကို အသိအမှတ်ပြုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ပေါ်လွင်စေတော့သည်။

ထိုနေ့လည်း ကိုဖိန်းက ပြန်မလာချေ။ သူ့သတင်း အစအနကိုလည်း ဘာမျှမကြားကြရ။ သို့သော် ထိုနေ့ညနေတွင်မူ ရဲမြို့အုပ်ကြီးထံသို့ ချောစာသွားပို့ရသော ကိုဖိန်း၏ ဖခင်က ပြန်ရောက်လာသဖြင့် တော်ပေသေး၏။ ကိုဖိန်း၏ ဖခင်သည် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ရွာဇောက်မှ သိရ၏။ စိတ်ထိခိုက်လှသော်လည်း မိမိ၏ ဇနီးသည်ဖြစ်အင်ကြောင့် ဟန်လုပ်၍နေရင်း အားပေးစကားများ ပြောရတော့သည်။

တာမျှ ဝင်၍

ကိုဖိန်း ပြန်လာခြင်း

၁ ရက်၊ ၂ ရက်၊ ၃ ရက် လွန်မြောက်၍ ၄ ရက်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ကိုဖိန်းကား သတင်းအစအနပင် မကြားရလေအောင် ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသည်။

သို့သော် ၄ ရက်နေ့ညနေ မှောင်ရီပျိုးစ အချိန်တွင်မူ ကိုဖိန်း တစ်ယောက် တူမီးသေနတ်ကြီးတစ်လက်ကိုထမ်းရင်း အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာတော့သည်။ သူ့ခမျာ အတော်မောလာပုံရသည်။ အနားသို့ ကပ်ကြည့်လိုက်ကာမှ ချွေးများ ရွဲရွဲစိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့တွင် တူမီးသေနတ်သာမက ပန်းတွင် လွယ်အိတ်တစ်လုံးလွယ်လျက် ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘာကို ဆွဲ/

အိမ်တွင်းသို့ရောက်သည့်နှင့် သေနတ်ကို ထောင်ထားလိုက်ပြီး လွယ်အိတ်ကို ချိတ်တစ်ခုတွင် ချိပ်လိုက်သည်။ ဓားကိုလည်း ဝါးလုံးကို ဖောက်၍ နံရံတွင်ကပ်ချည်ကာ ဓားများထိုးညှပ်ရန် ပြုလုပ်ထားသည့် ညှပ်တွင် လျှိုထားလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ဆေးလိပ်တောင်းမှ ဆေးလိပ် တစ်လိပ်ကို သွား၍ယူပြီး မီးညှိကာ ဖွာရှိုက်ရင်း လေးလေးကန်ကန်ကြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာကား ခက်ထန်တင်းမာ၍နေကာ စကား

တစ်လုံးမျှ မပြော။ မိဘများကိုပင်နှုတ်မဆက်ဘဲ တည်တည်ကြီး ထိုင်ရင်း ဆေးလိပ်သောက်နေတော့သည်။

ကိုဖိန်း ပြန်မရောက်လာမီကမူ သူ့ဖခင်က သူ့အား စိတ်ထဲမှ ပြစ်တင်မောင်းမဲနေလိုက်သည်။ သူ့သား ပြန်လာ၍ သူ့သား အခြေ အနေကို မြင်လိုက်ရသောအခါတွင်မူ အပြစ်တင်လိုစိတ်တို့ လျော့ပါး ပျောက်လွင့်ကုန်တော့သည်။

“ငမောင်။ မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲကွယ်။ သေနတ်ကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ အမှုများ ရောက်နေမှဖြင့်ကွယ်။ တစ်ပူပေါ် ၂ ပူဆင့် နေဦးမယ်”

ဖခင်လုပ်သူက ကရုဏာသံနှင့် စကားစလိုက်သည်။

“ကျုပ် ကျောက်ဂူကို သွားနေတာအဘ။ သေနတ်က ကျောက်ဂူ နယ်ပိုင်*ရဲ့ သေနတ်ပါ။ အမှု မရောက်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ် မခံချင်လွန်း လို့ပါ”

ကိုဖိန်း၏ အသံများမှာ ကွဲအက်နေသည်။

သူ့အမေကား ဘာမျှ ဝင်၍ပြောလည်း မပြော၊ မေးလည်း မေး။ သူ့သား ထမင်းမစားရသေးမှန်း အတပ်သိကာ ထမင်းပွဲကို သာ သွား၍ပြင်နေရှာသည်။

“ငမောင်၊ ထမင်းစားလေ”

ထမင်းပွဲပြင်ပြီးသောအခါ သူ့သားကို ထမင်းစားခေါ်လိုက်၏။

* နယ်ပိုင်ဆိုသည်မှာ ရှမ်းပြည်နယ်မှ တိုက်သူကြီးကို တင်စား၍ ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

သူသားကလည်း ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ လက်ဆေးကာ ထမင်းပွဲတွင် ထိုင်၍ အားပါးတရ စားနေတော့သည်။

ထိုညတွင် ကိုဖိန်းတို့အိမ်သို့ မေးမြန်းစုံစမ်းရန် လာကြသူများ ရှိခဲ့၏။ သို့သော် ကိုဖိန်းက စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ ငေးစိုက်ရင်း စဉ်းစားခန်းဝင်နေသဖြင့် မည်သူမျှ စကားမစကြတော့ဘဲ ကိုဖိန်းအား တစေတစောင်းကြည့်ရှုပြီး ပြန်ကြသည်။

ကိုဖိန်းမှာ အိပ်ရာတွင် ပက်လက်လှန်ရင်း ပထမ လက်စားချေရမည့် သတ္တဝါကို စဉ်းစားရွေးချယ်နေမိသည်။ ဆင်များကိုပင် ဦးစွာ လက်စားချေမည်လော၊ ကျားကိုပင် ဦးစွာလက်စားချေမည်လော ဆိုသည့် ပြဿနာကို တော်တော်နှင့် မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ချိတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။ စဉ်းစားရင်းဖြင့် ကျောက်ဂူနယ်ပိုင်နှင့် စကားပြောရင်း ပညာခံယူခဲ့ရသည်ကို ပြန်ပြောင်းသတိရမိပြန်သည်။ ကျားကို လင့်ထိုးစောင့်ရပုံ၊ ဆင်ကို တူမီးဖြင့် ပစ်ရပုံ၊ ခြေရာခံရပုံ စသည့်ပညာများကို အတွေ့အကြုံကြီးမားသော နယ်ပိုင်ထံမှ မှတ်သားနာယူခဲ့ရသည်။ တူမီးကိုင်တွယ်ပုံ ကိုင်တွယ်နည်း၊ ယမ်းထောင်းပုံ၊ စပ်ပုံ၊ ယမ်းထိုးပုံမှ စ၍လည်း လက်တွေ့သင်ခဲ့ရ၏။

စဉ်းစားရင်းဖြင့် ၎င်းအား ဆင်စွယ်လှလှတစ်စုံပေးပါက ယခုငှားလိုက်သော တူမီးသေနတ်ကို အပိုင်ပေးမည်ဟူသော နယ်ပိုင်ကြီး၏စကားသည် ကိုဖိန်း၏ နားတွင် ယခုပင် ပြောနေဘိသကဲ့သို့ ကြားယောင် လာပြန်သည်။

ဤသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဆင်ကို အရင်ပစ်မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ယခုတူမီးမှာ ငှား၍လာရခြင်းဖြစ်ရာ မိမိ

မပိုင်၊ မိမိ၏ လက်တွင် ကြာကြာမထားနိုင်။ ထို့ကြောင့် လက်ငင်း လက်စားချေရေးအတွက်သာ အသုံးချနိုင်မည်။ အရှည်သဖြင့် တောတိရစ္ဆာန်များအန္တရာယ်မှ ကာကွယ်နိုင်ရန်မှာ တူမီးသေနတ်တစ်လက် မိမိလက်ဝယ် ထာဝရရရှိနေရန် လိုသည်။ တူမီးသေနတ် မိမိလက်ဝယ် ထာဝရရှိနိုင်ရန်မှာ ဆင်စွယ်လှလှတစ်စုံရဖို့ အရေးကြီးသည်။ သို့ဖြစ်၍ မိမိ ဆင်ကို အရင်ပစ်ရမည်။ ဆင်နှင့် ကျား နှိုင်းစာလိုက်လျှင် ကျားအား ပစ်ခွင့်ရရန်က အဆများစွာ ပို၍ခက်၏။ ဆင်မှာမူကား ဆင်တို့ပျော်ရာ သရက်ရေသို့သွားလျှင် ဆင်ကို တွေ့ရမည်။ သရက်ရေတွင် မတွေ့သည့်တိုင်အောင် ဝံသေမြောင်သို့ သွားရောက် ရှာဖွေနိုင်ပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဝါးပိုးရေတွင်မူ ဆင်ကို မုချမလွဲ တွေ့ရှိပစ်ခတ်ရမည်မှာ ဇာန်မလွဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်ကို ပထမပစ်မည်။ ကျားကိုပစ်၍ အသား များများစားစားမရနိုင်။ ဆင်ကိုပစ်၍ရလျှင်မူ အနီးအနားရွာအားလုံးပင် ဝလင်အောင် စားကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်ကို ဦးစွာပစ်ရမည်။ ကိုဖိန်းသည် သူ့ဖာသာသူ အကြောင်းပြချက်များ ဆွဲထုတ်ရှာဖွေကာ ဆင်ကို ဦးစွာပစ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

အိပ်ရာမှနိုး၍ မျက်နှာသစ်ပြီးသည်နှင့် ချိပ်ထားသော လွယ်အိတ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်၍ လွယ်အိတ်တွင်းမှ ငွေဦးများကို ထုတ်ယူလိုက်သောအခါ စက္ကူဖြင့်ထုပ်ထားသော အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ထွက်လာ၍ ဘေးတွင် အသာချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် အလားတူပင် လက်သီးဆုပ်သာသာခန့် အထုပ်ကလေးတစ်ခုထွက်လာပြန်၍ ၎င်းကိုလည်း သီးခြားဖယ်ထားပြန်သည်။

ထို့နောက် အဖျားတွင် အပေါက်ဖောက်ထားသော တောဆိတ်ချို တစ်ချောင်းထွက်လာရာ အထုပ်ငယ်၏ဘေးနားတွင် ချထားလိုက် ပြန်သည်။ ထို့နောက် ပန်းပဲဖိုတွင်ရိုက်ထားသော ဆောက်သွား ၄ ချောင်း၊ မီးခြစ်ဘူး အဟောင်းတစ်ဘူး ထွက်လာပြန်ရာ ၎င်းတို့ကိုလည်း အထုပ်ငယ်၏အနီးတွင်ပင် ချထားလိုက်ပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကား ခဲတုံး၊ ခဲချောင်းများထွက်လာရာ အထုပ်ကြီး၏ ဘေးနားတွင် ချထားလိုက်သည်။

“ဘာတွေများလဲ ငမောင်ရဲ့”

သူ့ဖခင်က လှမ်း၍မေးလိုက်သည်။

“ဒီအထုပ်ကြီးက ယမ်းစိမ်းတွေ။ သူ့ကို ထောင်းပြီး မီးသွေးတို့ ကန့်တို့နှင့် ရောလိုက်ရင် တူမီးယမ်း ဖြစ်တာပေါ့။ ဒါကတော့ ခဲပါ။ ဒီအထုပ်ကလေးက ထောင်းပြီးစပ်ပြီးသား တူမီးယမ်း။ ဒီမီးခြစ်ဘူး ကလေးထဲမှက တူဆဲတွေ။ ဒီဆောက်သွားတွေတော့ ဆင်ပစ်ဖို့။ ဒီဆိတ်ချိုက ယမ်းကိုချင်ပြီး တူးမီးပြောင်းထဲ ထည့်ဖို့”

သူ့ဖခင်အား စိတ်ရှည်စွာ ရှင်းပြနေသည်။

“ငမောင်ရယ်။ တူမီးနှင့် ဆင်ပစ်လို့ရမလား”

“ရပါတယ် အဘရ။ နယ်ပိုင်ကြီးက သင်ပေးလိုက်ပါတယ်”

“အေး။ နယ်ပိုင်ကြီးပစ်တာတော့ ရတယ်ပြောတာပဲ။ ဒါပေ မယ့် ငမောင်က အခုမှ တူမီးကိုင်ရမှာကွယ်”

“မတားပါနှင့်တော့ အဘရ။ ဒီအကောင်တွေကို မသတ်ရရင် ကျုပ် မနေနိုင်လို့ပါ။ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ အသက်ရှူပေါက်က ဒီတစ် လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်”

ကိုဖိန်း၏ စကားသံ တိတ်သွားသောအခါ အဘိုးကြီးလည်း ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ တွေဝေငေးမောရင်း ဆေးလိပ်ကိုသာ ဖွာရှိုက်နေ တော့သည်။

ကိုဖိန်းသည် ယမ်းစိမ်းထုပ်ကြီးနှင့် ခဲများမှလွဲ၍ ကျန်သည့် ပစ္စည်းများကို လွယ်အိတ်တွင်းသို့ ပြန်ထည့်ပြီး လွယ်အိတ်ကို သူ့နေရာ တွင် ချိတ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ယမ်းစိမ်းထုပ်ကြီးနှင့် ခဲများကို ယူ၍ အောက်သို့ဆင်းသွားကာ မောင်းဆုံအနီးတွင် ပစ္စည်းများကို ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ယမ်းစိမ်းထုပ်ကြီးဖြည့်၍ ယမ်းစိမ်းများကို မောင်းဆုံတွင်းသို့ သွန်ထည့်လိုက်ပြီး မောင်းတုံးကိုကိုယ်တိုင် ခြေဖြင့် နင်းရင်း တဒံဒံနှင့် ထောင်းနေတော့သည်။

“ဟေ့...ငမိန်း။ မိန်းမအလုပ် လုပ်နေတာလား”

ကိုဘစိန်က လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မိန်းမအလုပ် မဟုတ်ဘူးကွ။ သူ့ရဲကောင်းအလုပ်။ နားလည် လား”

ကိုဖိန်းက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မောင်းထောင်းတာ သူ့ရဲကောင်းအလုပ်လား။ ဟား ဟား ဟား”

“မပြီးခင် ဗမာမမြင်စေနဲ့လို့ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ကွ”

“ငါက ဗမာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဓနပဲ။ ဟား ဟား ဟား”

သူငယ်ချင်း ၂ ယောက် အပြန်အလှန်နောက်ပြောင်ကြရင်း ကိုဘစိန်က ကိုဖိန်းအနီးသို့ ရောက်လာတော့သည်။

“ဟ၊ မင်းဟာက ဘာတွေလဲ။ ယမ်းစိမ်းတွေလား”

ကိုဘစိန်က အံ့အားသင့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“အေး ဟုတ်တယ်။ ယမ်းစပ်မလိုကွ။ ယမ်းထောင်းပြီးရင် မီးသွေး ရှာရဦးမယ်”

“မီးသွေးက လွယ်ပါတယ်ကွာ။ တို့ကျောင်းသားတုန်းက ဦးပဉ္စင်းတွေ ခုံးပစ်ဖိယမ်းကို ကျွန်းသားမီးသွေးနှင့်စပ်တာ သိပ်ပြင်းတာပဲ။ ငါ သွားဖုတ်ပေးမယ်လေ”

ကိုဘစိန်က ကူညီရန် ကမ်းလှမ်းလိုက်သည်။

“ငါ့ကို နယ်ပိုင်ကြီးက မှာလိုက်တယ်။ ကျွန်းအသံ၊ သရက်အကန်၊ ငရုတ်အခိုး၊ မရိုးအပြင်းတဲ့ကွ။ ကျွန်းက အသံသာမြည်တာ မပြင်းဘူးဆိုပဲ။ ဘယ်မီးသွေးက သွေးပိုကျတယ်၊ ဘယ်မီးသွေးက ပိုစူးတယ်ဆိုတာကလည်း အရှုပ်သားကွ။ ဒီတော့ မင်း မရိုးမီးသွေးသာ ဖုတ်ချေကွာ။ မရိုးမရလည်း မျက်နှာပန်းသား မီးသွေးဖုတ်ခဲ့”

ကိုဖိန်းက သူမှတ်မိသမျှ ရွတ်ပြရင်း ကိုဘစိန်ကို ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဟေ့၊ မင်းဟာက အရှုပ်သားပါလား။ အေး၊ အေး။ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ လုပ်ခဲ့ပါမယ် မောင်ရာ”

ကိုဘစိန်က ပြောရင်းဆိုရင်း ထွက်သွားတော့သည်။

ကိုဖိန်းသည် တဒဲဒဲဖြင့် ဆက်၍ထောင်းနေသည်။ ထမင်းစားချိန်ရောက်သည့်တိုင် မနားသေး။ သူ့မိခင်က ထမင်းစားခေါ်သည်ပင် မရ။ ထောင်းလိုက်၊ ယမ်းမှုန့်များကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကြည့်လိုက်နှင့် မောရပန်းရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေသည်။ မွန်းတည့်ခါနီးမှ ယမ်းမှုန့်များကို ကိုင်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြုံးကြီး ပီတိဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ

သည်။ ထိုအခါတွင်မှ သူ့အမေက ထမင်းစားခေါ်၍ ရတော့သည်။ ထမင်းစားရင်းလည်း မောင်းဆုံဆီသို့သာ တကြည့်ကြည့် လုပ်နေသည်။

“အဘ၊ အိမ်မှာ ကန့်ရှိသလား”

ကိုဖိန်းက ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

“အေး၊ ရှိသေးထင်ပ။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ယမ်းစပ်ဖို့လား။ များများတော့ မရှိဘူးကွယ့်”

“တစ်မတ်သားဆိုရင် ရပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် စမ်းထည့်ရသတဲ့ ဗျ။ အလွန်ဆိုး ငါးမူးသားပေါ့”

ကိုဖိန်းမှာ သူ့ဖခင်စကားကြောင့် ကန့်အတွက် စိတ်အေးသွားကာ အားတက်သရော ပြောလိုက်သည်။

သူ့ဖခင်လည်း ဘယဆေးနှင့် တောက်တိုမည်ရ ထည့်ထားသော နို့ဖာအတွင်း မွေနှောက်ရှာဖွေနေတော့သည်။ ထို့နောက် ကွမ်းသီးလုံးသာသာ အဝါခဲ ၃ ခဲကို သူ့သားအနီးတွင် လာချထားလိုက်သည်။

ကိုဖိန်းလည်း ထမင်းကို ပလုတ်ပလောင်းစားရင်း ဘယ်လက်ဖြင့် ကန့်ခဲများကို ကိုင်ကြည့်ကာ တပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။

“ထမင်းစားပြီးမှလုပ်ပါ ငမောင်ရယ်။ တစ်ခါတည်း နင့်ဟာက”

သူ့အမေက ပြောလိုက်မှ ကိုဖိန်းက ထမင်းကိုကုန်း၍ လွေးတော့သည်။

ထမင်းစားပြီးသောအခါတွင် ကိုဖိန်းသည် ဆေးလိပ်ပင်သောက်မနေဘဲ အိမ်ပေါ်မှ ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ဆင်းသွားတော့သည်။

ခဏအကြာတွင် လက်ထဲ၌ သံငရုတ်ဆုံနှင့် သံကျည်ပွေ့ကိုဆွဲရင်း ပြန်လာတော့သည်။ ကန့်ထောင်းရန်အတွက် ဘုန်းကြီးကျောင်း သို့သွားကာ သံငရုတ်ဆုံငှားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကန့်ခဲကလေးများကိုယူ၍ သံငရုတ်ဆုံ တွင် ထည့်ကာ ထောင်းနေတော့သည်။ သူ့အမေက အလိုက်သိစွာပင် ဆေးလိပ်ကို မီးညှိ၍လာပေးမှ ဆေးလိပ်ကိုယူ၍ ပါးစောင်တွင်ခဲရင်း ဆက် ထောင်းနေသည်။

“မင်းဟာက မလွန်လွန်းဘူးလား။ ယမ်းစိမ်းနှင့် ရောထောင်း လိုက်ပြီဧရာ”

သူ့ဖခင်က အပြစ်တင်လိုက်သည်။

“မပြီးဘူး အဘရ။ ကန့်နှင့်ယမ်း ရောမထောင်းရဘူးတဲ့။ အမှုန့် ဖြစ်မှ သမအောင် ရောရသတဲ့။ ပြီးတော့ မှုန့်နိုင်လေ ကောင်းလေဆိုပဲ။ ယမ်းထဲမှာ ဝါဝါကန့်မှုန့်ကလေးတွေ မြင်နေရရင်ကို ကန့်က မညက်လို့ မပြင်းဘူးဆိုပဲ။ ပြီးတော့ ယမ်းက ထောင်းလို့ မပြီးသေးဘူးဗျ။ မီးသွေး ကို ထောင်းရဦးမယ်။ မီးသွေးညက်ရင် ယမ်းနှင့်ရောပြီး ထောင်းရဦး မယ်။ ထောင်းသားကျလေ ကောင်းလေဆိုပဲ”

ကိုဖိန်းက ထောင်းရင်း ရှင်းပြနေသည်။

“ဒိုင်းမရှိလို့ဗျာ။ ဒိုင်းရှိရင် ဒိုင်းနှင့်တောင် ချလိုက်ချင်တယ်”

ကိုဖိန်းသည် ကန့်မှုန့်များကို လက်နှင့်စမ်းကြည့်ရင်း ပြော လိုက်၍ မတ်တတ်ရပ်ကာ ခါးကိုကော့ပြီး အညောင်းဆန့်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် ကိုဘစိန် ခြင်းတစ်ခုကိုထမ်းရင်း ဝင်လာပြီး

“မရိုးမီးသွေးတော့ မရဘူးဟေ့။ မျက်နှာပန်းမီးသွေးပဲ ရခဲ့ တယ်” ဟုပြောဆိုကာ တောင်းကို မောင်းဆုံအနီးတွင် ချလိုက်သည်။ မီးသွေးများမှာ တောင်းနှင့် တစ်တောင်းအပြည့်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

“အလိုလေး။ များလှချည့်လား ဘစိန်ရယ်။ ငါလိုချင်တာက ၂ ကျပ်ခွဲသားလောက်ရယ်”

“အစကမှ ဒီလို မပြောဘဲကိုးကွာ။ ပိုတာ မလွန်ပါဘူးကွာ။ လိုနေရင်သာ ခက်တာပါ”

ကိုဘစိန်မှာ အနည်းငယ် မောဟိုက်သံက ပါနေသည်။

“ရှော ငမောင်။ ဆေးလိပ်သောက်ဦး”

ကိုဖိန်း၏အမေက ဆေးလိပ်မီးညှိယူလာသော ကိုဘစိန်အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ကိုဘစိန်က ဆေးလိပ်ကို လှမ်းယူလိုက်ကာ မြေကြီးပေါ်တွင် ဖင်ချထိုင်ရင်း ဆေးလိပ်ကို မှိန်းနေလိုက်သည်။

“မီးသွေးက ၂ ကျပ်ခွဲသားဆိုတော့ ယမ်းက ဘယ်လောက် သားမို့လဲကွ”

အတန်ကြာမှ ကိုဘစိန်က မေးလိုက်သည်။

“ယမ်းစိမ်းက ၁၀ သားကွ။ ယမ်းစိမ်း ၁၀ ဆယ်၊ မီးသွေး ၂ ကျပ်ခွဲ၊ ကန့် ၁ မတ်တဲကွ။ ဒါက အချိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် နည်းနည်း ချင်းစမ်းပြီး စပ်ရတယ်လို့ ပြောလိုက်တာပဲ”

ကန့်မှုန့်များကို သံဆုံအတွင်းမှ စက္ကူစုတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ မဖိတ်မစင်အောင် သတိထား၍ထည့်နေသော ကိုဖိန်းက ပြန်ဖြေလိုက် သည်။

ထို့နောက် ခြင်းတောင်းအတွင်းမှ မီးသွေးခဲများကို လက်နှင့် ဆကာ သံဆုံအတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပြီး သံကျည်ပွေ့ကိုကိုင်ကာ ထောင်း နေပြန်သည်။ မီးသွေးမှုန့်များ ညက်လာသောအခါတွင်မူ ၂ ကျပ်ခွဲ သားကို မည်သို့ချိန်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပြန်သည်။ မီးသွေး ၂ ကျပ်ခွဲသား ချိန်တွယ်ရန် အမျိုးမျိုးကြံဆနေချိန်တွင်

“ရော့ ရော့။ အဲဒါ ၅ ကျပ်သားအလေးပဲ”

သူ့အမေက ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။

မီးသွေးမှုန့်များကို ထိုကျောက်ခဲဖြင့်ချိန်ကာ တစ်စက်ခွဲပြီး မောင်းဆုံတွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ယမ်းစိမ်းမှုန့်များနှင့် ရော၍ မွေလိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် မောင်းတုံးဆီသို့သွားပြီး ဒုံခနဲ ဒုံခနဲ ထောင်း နေပြန်သည်။

“ကန့် မရောသေးဘူးလားကွ”

ကိုဘစိန်က မေးလိုက်သည်။

“မရောရသေးဘူးကွ။ မီးသွေးနှင့် ယမ်းစိမ်း ထောင်းသားကျမှ ကျေရမယ်။ ကန့်ရောပြီးရင် ထောင်းလို့မဖြစ်တော့ဘူး”

“ကဲ၊ ကဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ငါ့ကူထောင်းပေးပါ့မယ်။ မင်းက မောင်းနားထိုင်ပြီး ထောင်းသားကျမကျသာ ကြည့်ပါ” ဟု ပြောပြော ဆိုဆို ကိုဘစိန်က ကိုဖိန်းရှိရာသို့လာပြီး မောင်းတုံးပေါ် ခြေတစ်ဘက် တင်ရင်း မောင်း ဝင်ထောင်းလိုက်သဖြင့် ကိုဖိန်းက မောင်းဆုံအနီး သွားကာထိုင်၍ မောင်းဆုံအတွင်းမှယမ်းများကို ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် တုတ်တစ်ချောင်းကိုယူ၍ မောင်းကျည်ပွေ့အထက်သို့

ကြွလိုက်၊ ယမ်းများကို မွေပေးလိုက်၊ ကျည်ပွေ့ပြန်ကျလိုက်၊ လက်ကို ရုပ်လိုက်နှင့် အလုပ်များနေတော့သည်။

သူတို့အနားတွင် ဗိုက်ပူနံ့ကား ကိုယ်တုံးလုံး နှပ်တွဲလောင်းနှင့် ၃ နှစ်သားခန့် ကလေးတစ်ယောက်က လာကြည့်နေသည်။ ကိုဖိန်း သည် ခေတ္တနား၍ ဆေးလိပ်မီးညှိရန် တစ်ဘက်အလှည့်လိုက်တွင် ထို ကလေးအား တွေ့မြင်သွားသည်။ သူ့နှမ၏သားငယ်မှန်း သိလိုက် သဖြင့်

“ထွန်းကြိုင်၊ ငါ့တူ။ မင်းကြီးရင် ဘကြီးလုပ်သလို လုပ်ရမယ် နော်” ဟု အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သည်။

ကလေးက အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်မလည် မသိနိုင်သော်လည်း ခေါင်းကိုမူ ညိတ်လိုက်လေသည်။

ကိုဖိန်းနှင့်ကိုဘစိန်တို့သည် ယမ်းထောင်းခြင်းအလုပ်ကို နေဝင်ခါမှ ရုပ်လိုက်ကြသည်။ ကျန်ရှိသည့်အလုပ်ကို နက်ဖြန်နံနက်မှ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ကြရန်ဆုံးဖြတ်၍ ပစ္စည်းများကို စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းထားလိုက်ကြသည်။ ကိုဖိန်း၏ တူကလေး ထွန်းကြိုင်မှာ လည်း ကိုဖိန်းတို့ ပစ္စည်းများသိမ်းနေသည်အထိ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့် နေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းလျှင်လင်းချင်း ကိုဖိန်းက သူ့လုပ်ငန်းကို ပြန်၍စတော့သည်။ ကိုဘစိန်ကလည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ရောက် လာတော့သည်။ ကိုဖိန်းသည် စက္ကူခင်းထားသော စကောတစ်ချပ်တွင် ထောင်းထားသောယမ်းများကိုထည့်ကာ လက်ဖြင့် ညက်မညက် ဝမ်းကြည့်နေသည်။

“ညက်ပါပြီကွာ။ မင်းကလဲ”

ကိုဘစိန်က ပြောလိုက်သည်။

“အေး။ ညက်ပြီထင်တာပဲ။ အရောင်ကလည်း ပြာလဲ့လဲ့ ဖြစ်နေပြီ။ အရောင်ပြာလဲ့လဲ့ ဖြစ်လာရင် ထောင်းကျပြီလို့ ပြောတာပဲကွ”

“အေး။ ဒါဖြင့် ကန့်မှုန့်ထည့်တော့ကွာ”

ကိုဖိန်းက တရိုတသေထုပ်၍ သိမ်းထားသော ကန့်မှုန့်ထုပ်ကို ထ၍ယူပြီး တစ်မတ်သားကို စိတ်ဖြင့်မှန်းကာ ယမ်းမှုန့်များထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝါးခြမ်းပြား တစ်ချောင်းဖြင့် မွှေနေသည်။ အတန်ကြာမွှေပြီးသောအခါ ယမ်းမှုန့်အနည်းငယ်ကို ဝါးခြမ်းပြားဖြင့် ကော်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက် စကောနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ချထားလိုက်ပြီး ယမ်းမှုန့်ကို ဆေးလိပ်မီးဖြင့် တိုကြည့်လိုက်သည်။

ဝုတ်ခနဲ မီးထတောက်ပြီး ချက်ချင်း ငြိမ်းသွားတော့သည်။ ဝါးခြမ်းပြားပေါ်တွင် ယမ်းချေးအနည်းငယ်က ကျန်၍နေခဲ့သည်။

“ဖတ် ဖတ် ဖတ်၊ ဟေးဟေး။”

ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ လက်ခုပ်တီးပြီး အားရဝမ်းသာ အော်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထွန်းကြိုင်ကား ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသည် မသိ။ ယမ်းမှုန့် မီးလောင်သွားသည်ကိုကြည့်၍ သဘောကျကာ လက်ခုပ်တီး၍ အော်ရင်း ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေတော့သည်။

“ဟ ကောင်လေး။ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသလဲ။ ကြည့်စမ်း။ ဒီပြင်ကလေးတွေလို ဆော့နေတာမဟုတ်ဘဲ ဒီမှာ လာကြည့်နေတယ်။ ဝါသနာအိုးကလေး ဖြစ်ဦးမှာပဲ”

ကိုဘစိန်က တအံ့တဩ ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကြည့်ပေစေ၊ ကြည့်ပေစေ။ ဒီအမွေတော့ ငါ့တူကို ဘကြီးက ပေးခဲ့ရမှာပဲ”

ကိုဖိန်းက ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ။ မင်းယမ်းက”

ကိုဘစိန်က ယမ်းအကြောင်း မေးလိုက်ပြန်သည်။

“မီးလောင်ပုံကတော့ ကေခင်းတယ်ထင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ယမ်းချေး နည်းနည်းကျန်တာက ဘယ်လိုလဲတော့ ငါလည်း မသိဘူး”

‘ယမ်းကို မီးစမ်းရှို၍ မီးလောင်နေလျှင် ယမ်းမကောင်း၊ ဝုတ်ခနဲလောင်ပြီး ငြိမ်းသွားမှ ကောင်းသည်။ ယမ်းချေးများများ ကုန်လျှင် မကောင်း။ ယမ်းချေးမကျန်မှ ယမ်းကောင်းသည်။ ယမ်းဘကယ်ကောင်းလျှင် ‘လက်ဝါးပေါ်တွင်တင်၍ မီးရှို့စေကာမူလည်း လက်ဝါးကို အပူမလောင်’ ဟု နယ်ပိုင်ကြီးက ကိုဖိန်းအား ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒါလောက်ဆို တော်ပြီကွာ။ တူမီးထဲ ထည့်စမ်းမယ်”

စိတ်သန်နေသော ကိုဖိန်းသည် ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ပေါ်သို့ တက်ကာ တူမီးကို ယူလိုက်သည်။ အဝတ်စုတ် အနည်းငယ်လည်း ယူခဲ့၍ တူဆံဘူးပါ ပါလာတော့သည်။ တူမီးသေနတ်ပြောင်းကို ထောင်လိုက်ပြီး ယမ်းလက ၂ လုံးခန့် ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အဝတ်စုတ်များထိုးထည့်ကာ သံချောင်းနှင့် ဆောင့်နေတော့သည်။ အချက် ၂၀ ခန့်ဆောင့်ပြီးလျှင် တူဆံတိုင်အပေါက်တွင်းသို့ ယမ်းမှုန့် အနည်းငယ် ထည့်လိုက်ပြန်သည်။ ထို့နောက် မောင်းကို လက်မနင့်

ကုတ်၍ တင်လိုက်သည်။ တူဆံတိုင်ပေါ်တွင် တူဆံကို အုပ်ပြီးသော အခါ ဒင်ကို ပခုံးတွင်ထောက်၍ မိုးပေါ်သို့ထောင်ကာ မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်တော့သည်။

အုံး ဝုံး ဝုံး ဝုံး ဟူသော ပေါက်ကွဲသံကြီးမှာ ပဲ့တင်ဟည်းသွား တော့သည်။ တစ်ရွာလုံးမှာလည်း လူသံရော၊ ခွေးသံများပါ ဆူညံသွား တော့သည်။ အသံမှာ ၂ လုံးပူးသံထက် ပြင်းထန်နေသည်။

“အောင်ပြီ၊ အောင်ပြီကွ”

ကိုဖိန်း သေနတ်ကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်၍မြှောက်ကာ ခုန်၍ ခုန်၍ အော်ဟစ်ရွှိုက်သည်။

ထွန်းကြိုင်ကလေးမှာမူ နား ၂ ဖက်ကို သူ့လက်ကလေးများနှင့် ပိတ်ထားရင်း သူ့ဘကြီးကို ကြောက်ရွံ့စွာ ကြည့်နေသည်။ သို့သော် ငိုကား မငို။ အဆေးမှ ကလေးများပင် လန့်ဖျပ်၍ ငိုယိုကြပါလျက် သူ့တူ မငိုသည်ကို မြင်ရသောအခါ ကိုဖိန်းက ပို၍ ကျေနပ်သွားမိ သည်။ သေနတ်ကို ချထားပြီး ထွန်းကြိုင်ကို ပွေ့ချီကာ

“ဒါမှ ငါ့တူကွ” ဟု အော်လိုက်ပြန်သည်။

နေမှာ ထန်းတစ်ဖျားခန့်ပင် မမြင့်သေး။ ကိုဖိန်းသည် နေထွက် ရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့ပစ္စည်းများကို အမြန်သိမ်းဆည်းနေသည်။ ထို့နောက် ကျောက်ဂူမှ ရခဲ့သည့်ယမ်းထုပ်၊ ဆောက်သွား ၄ ချောင်း၊ တူဆံဘူး၊ ဆိတ်ချိုတို့ကို လွယ်အိတ်တွင် ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူ့ထောင်းထားသော ယမ်းအချို့ကို စက္ကူဖြင့် ထုပ်လိုက်ပြီးလျှင် လွယ် အိတ်တွင် ထည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဓားမတစ်ချောင်းကိုဆွဲ၍ ခဲချောင်း များကို ဆီးစေ့ခန့် အတုံးကလေးများဖြစ်အောင် ခုတ်လိုက်ပြီး အဝတ်

ထော်တစ်ခုနှင့်ထုပ်ကာ လွယ်အိတ်တွင် ထည့်ပြန်သည်။ သူ့လွယ်အိတ် တွင်းသို့ နောက်ဆုံးထည့်လိုက်သောအရာမှာ သူ၏ ဖျင်အင်္ကျီ အစုတ် ကြီးပင်တည်း။

“ကဲ၊ ဘစိန်း။ ပြင်ချည်လကွာ”

ကိုဖိန်းက အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပြင်ရမှာလဲကွ။ မင်းဥစ္စာကြီးကလဲ”

ကိုဘစိန်မှာ ကြောင်သွားပြီး ဓနုသံပါပါမေးရင်း ညည်းလိုက် သည်။

“ဘာပြင်ရမလဲကွ။ ဆင်သွားပစ်ရအောင်ပေါ့”

“ဖြစ်ပါ့မလား ငဖိန်းရ။ ဒီပြင် ဘယ်သူတွေ ခေါ်ဦးမှာလဲ”

ကိုဖိန်းက လောနေသလောက် ကိုဘစိန်မှာ သံသယတွေဝင်ပြီး ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

“အိုး၊ ဘာလို့ မဖြစ်ရမလဲ။ မင်းကလည်း သတ္တိကြောင်ရန် ကော။ တခြား ဘယ်သူမှ မခေါ်ဘူး။ မင်းနှင့်ငါနှင့် ၂ ယောက်တည်းပဲ”

ကိုဖိန်းက သူ့သူငယ်ချင်းအား ခပ်တင်းတင်းကြည့်ရင်း မာဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်ပြန်တော့ ကိုဘစိန်က အလျှော့ပေးလိုက်ရရှာ သည်။

“ဘာတွေ ပြင်ရမှန်းလည်း မသိဘူးကွာ”

“ဘာမျှ အထူးပြင်စရာ မလိုဘူး။ ဆေးလိပ် ၄-၅ ရက်စာရယ်၊ ဆန် ၂ ပြည်ရယ်၊ ဆားတစ်ထုပ်ရယ်။ ဒါပဲယူခဲ”

“စောင်ကလေး ဘာကလေးမျှ မယူရတော့ဘူးလား”

တောကြီးထဲတွင် ယခုလို ခိုက်ခိုက်တုန်နေသော ရာသီဝယ်
စောင်မပါဘဲ ၄-၅ ရက်တိုင် အိပ်ရမည်ကို ကိုဘစိန်ကတွေး၍ ရွံ့နေ
မိသည်။

“ဒီကောင်ကလည်းကွာ။ မင်းစောင်က မီးဖိုလောက်နွေးတာ
မှတ်လို့။ အလကားရှုပ်တယ်။ မယူခဲ့နှင့်”

ကိုဖိန်း၏ စကားသံများက ပြတ်သားလွန်းနေ၍ အယူခံမဝင်
တော့ပေ။ ကိုဘစိန်သည် နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ
သုတ်ခနဲ ထွက်သွားတော့သည်။

ကိုဖိန်းသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားပြီး ဆေးလိပ်တောင်းထဲက
သူ့အမေလိပ်ထားသော ဆေးလိပ်များကို လက်နှင့်ဆုပ်၍ယူပြီး လွယ်
အိတ်တွင် ထည့်လိုက်သည်။ မီးခတ်ကျောက်နှင့် မှိုများထည့်ထားသည့်
သံဘူးကိုလည်း လွယ်အိတ်တွင် ထည့်လိုက်ပြန်သည်။

သူ့အမေနှင့်အဖေကား စကားတစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ သူ့သား
လုပ်ကိုင်နေသည်ကိုသာ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေကြသည်။ သူ့သား ဘာ
ဆက်၍ လုပ်မည်ကိုကား စိတ်မောမောနှင့် စဉ်းစား၍ မရကြ။ သည်
တစ်ချိ အိမ်မှ မပြောမဆို ထွက်သွားခဲ့လျှင်မူ အတင်းပြန်ခေါ်၍ မေးမည်
ဟု သူ့အဖေက ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ကိုဖိန်းသည် လွယ်အိတ်တွင် သူ့အလိုရှိသည့်ပစ္စည်းများကို
ထည့်ပြီးသောအခါ သူ့မိဘ ၂ ပါး ထိုင်နေရာသို့လာပြီး ဆောင့်ကြောင့်
ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ တောင်ယာကို ဖျက်ဆီးပြီး ကျုပ်တို့ ထမင်းလုတ်ကို
ပုတ်ချတဲ့အကောင်တွေကို လက်စားသွားချေမယ်။ ၄-၅ ရက်တော့

ကြာချင် ကြာလိမ့်မယ်။ အောင်မြင်အောင်သာ ဆုတောင်းရစ်ကြတော့”
ကိုဖိန်း၏ အသံတို့မှာ တုန်၍ကွဲအက်နေသည်။

“အေး၊ ငမောင်။ သွားလေရာ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိဘဲ အကြံ
အစည် အောင်မြင်ပါစေတော်။ သတိဝီရိယနှင့်သွားနော် ငမောင်”

သူ့အမေက ငိုသံပါနှင့် ဆုတောင်းလိုက်သည်။ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍
ငိုချလိုက်လိုသော်လည်း သူ့သား အသက်ဘေးနှင့် နီးလှသည့်ခရီးကို
ထွက်ခါနီးမှို မငိုလိုက်ရဲဘဲ မျက်ရည်များကို မနည်းထိန်းထားရဟန်
တူ၏။ သူ့အဖေမှာလည်း မနည်းဟန်လုပ်နေရဟန်တူပြီး စကား
တစ်ခွန်းမျှမပြောဘဲ အံ့ကိုကြိတ်ကာ အိမ်၏အပြင်ဘက်ဆီသို့သာ
ငေးစိုက်ကြည့်နေရှာသည်။

“လာဟော့ ငဖိန်း။ သွားစို့”
ကိုဘစိန်က အိမ်အပြင်မှ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“အေး အေး”
ကိုဖိန်းက ပြန်ထူးလိုက်ရင်း လွယ်အိတ်ကိုလွယ်၍ သေနတ်ကို
ကောင်ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လုံချည်အဟောင်းတစ်ထည်ကို
ခေါင်းတွင်ပေါင်းလိုက်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာတော့သည်။

ကိုဘစိန်တွင်လည်း လွယ်အိတ်တစ်လုံးပါလာ၍ ခါးတွင် ဓားမ
တစ်ချောင်းထည့်ထားသော ပေါက်ချပ်*ကို စည်း၍ထားသည်။
ခါးတွင်မူ ဟောင်းနွမ်းကာ မြေနီရောင်များပေကျနေသည့် ဖျင်လုံချည်၊

* ပေါက်ချပ်ဆိုသည်မှာ ဝါးကို နှီးဖြာ၍ ရက်လုပ်ထားသော တစ်ပေ ခန့်ရှည်သည့်
ခြင်း တစ်ခုဖြစ်သည်။ ၎င်းကို ကြိုးတပ်၍ ခါးတွင်ချည်ထားပြီး အထူးသဖြင့်
ဓားမများထည့်ရန် အသုံးပြုကြသည်။ အခြားပစ္စည်းလည်း ထည့်နိုင်သည်။

ပျင်အင်္ကျီတို့ကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းတွင် လုံချည်အဟောင်း တစ်
ထည်ကို ပေါင်းထားသည်။ သူတို့ ၂ ယောက်၏ အဝတ်အစားများမှာ
ဆင်တူလှိဖြစ်နေကြပြီး၊ ၂ ယောက်စလုံး ဖိနပ်မပါ၊ ခြေတုံးလုံးများနှင့်
ဖြစ်နေကြ၏။

“ဓားမြှောင်ယူခဲ့သေးလား”

ကိုဖိန်းက အိမ်ပေါ်ကဆင်းရင် မေးလိုက်သည်။

“အေး”

ကိုဘစိန်က တစ်ခွန်းတည်းဖြေ၍ လွယ်အိတ်ကို လက်နှင့်
ပုတ်ပြလိုက်သည်။

“ကဲ၊ လာ၊ သွားစို့”

ကိုဖိန်းက ပြောရင်း ရှေ့မှ ထွက်သွားရာ ကိုဘစိန်က နောက်မှ
လိုက်လာတော့သည်။

သူတို့ ၂ ဦးသည် ရွာ၏အရှေ့တောင်ဘက်ဆီသို့ ထွက်လာ
ကြရာ မြေပြင်မှာ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်း၍သွားသည်။ တောင်များမှာ
မြေတောင်များဖြစ်၍ မြေခိုစေးများဖြင့် ဖုံးအုပ်၍နေသည်။ ရွာမှထွက်ပြီး
တစ်မိုင်သာသာခန့်အထိ မြေသားများသာဖြစ်၍ အဆင်းမှာလည်း
ခပ်ပြေပြေပင် ဖြစ်နေသည်။ တောမှာကား အချို့နေရာများတွင်
မိုးထိအောင်မြင့်မားသော အင်ပင်ကြီးများ၊ သစ်စေးပင်၊ ဆီးဖြူပင်၊
လွန်ဖိုပင် စသည်တို့က အပေါ်မှအုပ်မိုးထား၍ အောက်ခြေတွင်
အင်ပင်ပေါက်ကလေးများက ထူပိန်းစွာ ပေါက်နေသည်။ အချို့နေရာ
များတွင်ကား ဂုံးပင်၊ သစ်အယ်ပင်၊ ညွန်ပင်၊ ယင်းထိုက် စသည်တို့က
လူတိုး၍မရအောင် ပြုတ်သိပ်၍ ပေါက်နေသည်။

ကိုဖိန်းတို့ ၂ ဦးကား ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ခရီးတွင်ရန်သာ
ရှေ့သို့ တက်သုတ်ရိုက်၍ နှင်နေသည်။ ယခုလိုရာသီတွင် ဂုံးသီးများ၊
သစ်အယ်သီးများ ကြွေကျချိန်ဖြစ်၍ ထိုတောတွင် တောဝက်၊ ဝံနှင့်
ဂျီများက ပေါလှသည်။ ညင်ညင်သာသာ ချောင်းတတ်ပါက ဂုံးသီးနှင့်
သစ်အယ်သီးတို့ကို မဲ၍စားနေသော တောဝက်၊ ဝံနှင့် ဂျီများကို
အနားကပ်ကာ အပိုင်ပစ်ယူနိုင်သည်။ သို့သော် ကိုဖိန်းတို့ လိုချင်သည်
မှာ ထိုသားကောင်းများ မဟုတ်။ ဆင်ကိုသာဖြစ်၍ ထိုတောတွင်
အချိန်ကုန်ခံ၍ မနေနိုင်ဘဲ ဆင်တွေ့နိုင်မည်တော့သို့သာ အမြန်ရောက်
ရှိရန် ခရီးနှင့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

သစ်အယ်တောတစ်တောကို အဖြတ်လိုက်တွင် သစ်အယ်ပင်
များအကြား၌ တဝေါဝေါနှင့် တောကိုတိုး၍ထွက်ပြေးသွားသည့်
သားကောင်တစ်ကောင်၏အသံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ ခြေလှမ်း
များကို တုံ့ခနဲရပ်ကာ အသံလာရာဆီသို့ ၂ ယောက်သား ရပ်ကြည့်
နေမိသည်။ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ တောတိုးသံမှာ ကြမ်းလွန်းနေ၍ ဂျီတော့
မဟုတ်နိုင်။ ဂျီထက်ပို၍ကြီးသော အကောင်ပင် ဖြစ်ရမည်။

“ဝက်လား၊ ဝံလားပဲ”

ကိုဘစိန်က တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ပြေးတာမြန်တယ်ကွ။ ဝက်နှင့်တူနေတယ်”

ကိုဖိန်းက ထင်မြင်ချက် ပေးပြန်သည်။ သူတို့ ၂ ဦးမှာ တစ်ခါမျှ
တောမပစ်ဘူးသေးသော်လည်း တောတိရစ္ဆာန်များနှင့် အတွေ့များနေ
ကြသည်ဖြစ်၍ တောတိရစ္ဆာန်များအကြောင်းကိုမူ နားလည်ကြပြီး
ဖြစ်ကာ တွတ်ချက် ခန့်မှန်းနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် ခရီးဆက်၍ နှင်ကြပြန်သည်။ မကြာမီပင် လူသွားလမ်းကလေး၏ လက်ဝဲဘက် ကိုက် ၃၀ ခန့်အကွာမှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ဂျမ်းခနဲချိုးသံ ကြားလိုက်ရပြီး သစ်ကိုင်းလှုပ်သံ တရုတ်ကို ကြားကြပြန်သည်။ အသွားရပ်၍ အသံလာရာအပင်ဆီသို့ မော်ကြည့်လိုက်သောအခါ သစ်ခွဆုံတွင် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို သစ်ရွက်များအကြားမှ မသံမကွဲ မြင်လိုက်ကြရသည်။ ဝံတစ်ကောင် သစ်အယ်ပင်ပေါ်တက်၍ သစ်အယ်သီး စားနေခြင်းသာဖြစ်သည်။ အသံကြားလိုက်ကတည်းက ဝံသံမှန်း သိလိုက်ကြပြီးဖြစ်၍ ကိုဖိန်းတို့စိတ်တွင် ထူးခြားမှုကား မဖြစ်ပေါ်ခဲ့။

ဝံကို ကြည့်နေခြင်းအားဖြင့် အချိန်မဖြုန်းနိုင်သောကြောင့် တိတ်ဆိတ်စွာပင် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ဝံကို လွန်သွားသောအခါ ကိုဘစိန်၏စိတ်တွင် အနည်းငယ် စိုးရိမ်စိတ်က ပေါ်လာသည်။

“ငဖိန်း၊ မင်းသေနတ် ယမ်းထိုးပြီးပြီလား”
 “ဘာလုပ်စရာလဲ။ သရက်ရေနားကျမှ ထိုးမှာပေါ့”
 “မဟုတ်ဘူးလေ။ လမ်းမှာ အန္တရာယ်တစ်ခုခုတွေ့ရင် အသင့်

ဖြစ်အောင်ပေါ့”
 “ဓား ပါသားပဲကွာ။ စိုးရိမ်စရာ မဟုတ်တာ။ ယမ်းက ထိုးပြီးရင် ပြန်ချူဖို့ ခက်တယ်ကွ”
 ကိုဖိန်းက ပြောလိုက်သည်။

မှန်သည်။ ‘ဝံလောက်၊ ကျားလောက်အကောင်ကို ပစ်လိုလျှင် ယမ်းကို လက် ၂ သစ်ခန့် ထိုးရုံမျှဖြင့် ရနိုင်သည်။ အများဆုံး ထိုးချင်လျှင် လက် ၃ သစ်သာ ထိုးရမည်။ ဆင်ကိုပစ်ချင်လျှင်မူ တစ်မိုက်ခန့်

အထိ ထိုးရမည်’ဟု နယ်ပိုင်ကြီးက မှာလိုက်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ လမ်းအတွက် ဘေးဆီးရန်ကာဆိုလျှင် အများဆုံး လက် ၃ သစ်သာ ထိုးရပေမည်။ ထိုယမ်းအားမျှဖြင့် ဆင်ကို မသေစေနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဆင်ပစ်ရမည့်အချိန်တွင် ထိုးသိပ်ထားသော ကာဗတ်အဖြစ် အသုံးပြုသည့် စက္ကူစုတ်များ၊ ခဲများကို ချူထုတ်ရမည်။ ပြီးမှ ယမ်းထပ်ဖြည့်ရမည် ဖြစ်၏။ ဤသို့လုပ်ရုံမှာ လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်။ ယမ်းထိုးပြီးသောတူမီးများကို ယမ်းပြင်၍ထိုးလိုသော် ယမ်းဟောင်းကို ပစ်ထုတ်လိုက်ရသည်ကသာ များ၏။

ဤသို့သော နယ်ပိုင်ကြီး၏ အမှာစကားများကြောင့် ကိုဖိန်းက ဆင်ပစ်ခါနီးမှ သူ့တူမီးကို ယမ်းထိုးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

သွားရင်းနှင့် ဇာဆင်းမှာ ပို၍ စောက်လာသည်။ မြေသားလည်း တဖြည်းဖြည်း ပါး၍လာကာ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ တစ်စတစ်စ ပေါ်၍ လာပါတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့ရှေ့၌ အလွန်မတ်စောက်ပြီး အောက်ခြေကို မမြင်ရလောက်အောင် နက်ရှိုင်းသည့် လျှိုရိုးကြီးတစ်ခု ပေါ်လာတော့သည်။

လူသွားလမ်းကလေးသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများအကြားထို မတ်စောက်သောလျှိုရိုးကြီးအတွင်းသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် ဆင်းသွားတော့သည်။

ကိုဖိန်းတို့ ၂ ဦးသား ထိုရိုးကြီး၏ထိပ်တွင် ခေတ္တမျှ ရပ်၍ ရိုးကြီးအတွင်းသို့ ငဲ့ကာကြည့်လိုက်ကြသည်။ လေကိုလည်း အဝရူလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့သွားရမည့် သရက်ရေကို အပေါ်မှစီး၍ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“မိပါသေးတယ်ကွ။ အစောကြီးရှိသေးတာပဲ။ ကံကောင်းရင် တောထဲမှာ တစ်ညတောင် အိပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ကိုဖိန်းက နေကိုမော်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ နေမှာ ဆွမ်းခံ ပြန်ချိန်ပင် မရှိသေးကြောင်း ပြနေ၏။

သူတို့ အပေါ်စီးမှကြည့်နေသည့် လျှိုရိုးကြီးမှာ တောင်ကြား ထဲတွင် ကွေ့ပတ်စီးကာ မြစ်ငယ်မြစ်အတွင်းသို့ စီးဝင်သွားသော ‘ရေကြမ်းချောင်း’ပင်ဖြစ်၏။ ‘ရေဂျမ်းချောင်း’ဟု အသံထွက်ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

သရက်ရေဆိုသည်မှာကား ရေကြမ်းချောင်း၏ ဘေးက လျှိုမြောင်ကြီးတစ်ခုကို ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ လျှိုမြောင်ကြီးအတွင်းဝယ် ရေစိမ့်၍ထွက်ကာ စီးဆင်းနေသော စမ်းကလေးတစ်ခုက ရှိနေ၏။ ရေ စ၍ထွက်နေသောနေရာတွင် သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်က ပေါက်နေသည်။ ဤသည်ကို အစွဲပြု၍ ‘သရက်ရေ’ဟု ခေါ်တွင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သရက်ရေချောင်းဝမှာ ရေကြမ်းချောင်းဝ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် မြစ်ငယ်မြစ်ရိုးနှင့် ခရီး ၂ ညအိပ်ခန့် ဝေးနေ၏။ ထို့ကြောင့် အလွန်ခေါင်ပြီး လူသူမရောက်သလောက်ပင် ရှိနေ၏။ ထိုလျှိုမြောင်သည် အတန်ငယ် ကျယ်ဝန်း၍ သိုက်ဝါး၊ ဝါးဖြူ၊ ဝါးပိုး စသော ဝါးများက အလွန်ပေါ၏။ သန်မာစွာပေါက်နေသော ဝါးရုံကြီးများမှာ တစ်ရုံလျှင် ၂ ခန်းပတ်လည် အိမ်တစ်နေရာစာခန့် ရှိနေ၏။ ပေါက်နေသောဝါးအမျိုးအစားများမှာလည်း အလွန်မြင့်မားသော ဝါးအမျိုးစားများသာ ဖြစ်ကြ ရာ ဝါးပင်၊ ဝါးကိုင်းချင်းယှက်၍ အုပ်ဆိုင်နေပြီး နေပြောက်ပင် မထိုးအောင် အရိပ်အာဝါသက ကောင်းလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း

အောက်ခြေတွင် ပေါက်သမျှအပင်တို့မှာ နေရောင်ခြည်ကို မရရှိဘဲ သင်းမိကာ သေဆုံးကြရသည်ဖြစ်ရာ အောက်ခြေတွင် ရှင်းလျက်ရှိ၏။

ဤအကြောင်းကြောင့်ပင်လျှင် သရက်ရေလျှိုမြောင်ကြီးအတွင်းဝယ် ဆင်တို့ပျော်ပိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သင်းတို့အတွက် သဘာဝကဖန်တီးပေးထားသော အိုးအိမ်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေကာ နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း ၃ ရာသီစလုံး ကျက်စားနေထိုင်လေ့ ရှိကြ၏။ ထိုမျှမက ရေကြမ်းချောင်း၏ဘေးတွင် သရက်ရေနှင့်အလားတူ လျှိုမြောင်ကြီးများက တန်းစီ၍ထားသလို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ယှဉ်၍ ရပ်တည်နေကြသည်မှာ များပြားလှတော့သည်။ ခင်တန်းတောင်ကြောကလေးတစ်ခု ကျော်လိုက်ရုံမျှဖြင့် အလားတူ အခြားလျှိုမြောင်တစ်ခုအတွင်းသို့ အလွယ်တကူ နောက်ရှိသွားမည်ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့်လည်း ညီနေရာတွင် ဆင်များလှည့်ပတ်သွားလာ ပျော်မွေ့နေကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် သင်းတို့အဓိကနေတတ်သော လျှိုမြောင်ကြီးများမှာ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင်ဆိုလျှင် သရက်ရေ၊ ဝံသေမြောင်နှင့် ဝါးပိုးရေ စသည့် သီးနေရာသာ ဖြစ်သည်။ သရက်ရေမှာ အထက်ဆုံးကျနေ၍ ဝံသေမြောင်က အလယ်ဖြစ်နေပြီး၊ ဝါးပိုးရေမှာ အောက်ဆုံးဖြစ်၏။

ကိုဖိန်းတို့သည် အထက်မှအောက်သို့ ဖြိုဆင်းရန်အတွက် သရက်ရေ လျှိုမြောင်ဆီသို့ ဦးတည်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုဖိန်းသည် အောက်ခံများပေါများပြီး မတ်စောက်လှသောတောင်အဆင်းကို မြေချော်၍ မလဲစေရန် သတိထားရင်း ရှေ့မှဆင်းနေသည်။ သရက်ရေနှင့်လည်း များစွာမကွာလှမ်းတော့ရုံမက အခန့်သင့်လျှင် သရက်ရေရောက်မီတွင်ပင် အချိန်မရွေး၊ နေရာမရွေး ဆင်များနှင့် တိုးနိုင်

သည်ဖြစ်၍လည်း အရှိန်သတ်ကာ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းနေရသည်။ သို့မှသာ အသံလုံခြုံမှုကိုရပြီး ဆင်များရှိနေခဲ့လျှင် ဆင်များ၏ လှုပ်ရှားသံများကို မိမိတို့က အရင်ကြားနိုင်ပေမည်။

သတိထား၍ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းနေရသည့်အလျောက် နာရီ ၀က်ကျော်ကျော် မင်းခါးမှ အောက်ခြေသို့ ရောက်တော့သည်။ အောက်ခြေသို့ရောက်သည်တိုင် ရေကြမ်းချောင်းသို့ ရုတ်တရက် မဆင်းလိုက်သေးဘဲ ဝါးရုံတစ်ရုံကိုကွယ်၍ အတန်ကြာအောင် ရပ်ပြီး နားထောင်လိုက်ကြသေးသည်။ ကျောက်တုံးများကိုတိုက်ကာ တဝေါဝေါ အသံမြည်ရင်းစီးဆင်းနေသော ရေသံများမှလွဲ၍ ဘာသံမျှ မကြားရမှ ချောင်းတွင်းသို့ ဆင်းပြီး ချောင်းရေကို လက်ခုပ်နှင့်ခပ်၍ သောက်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် အရိပ်ကောင်းကောင်းတစ်ခုတွင် ကျောက်တုံးပေါ်ထိုင်၍ ဆေးလိပ်ကိုယ်စီ မီးညှိကာ ဖွာရှိုက်နေကြပြန်သည်။

“တို့ ထမင်းချက်ကြဦးမှကွ”

ဆေးလိပ်သောက်၍ အားရသောအခါ ကိုဖိန်းက ပြောလိုက်သည်။

ကိုဘစိန်လည်း ဆေးလိပ်တို့ကို ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်၍ လွယ်အိတ်ကို ချထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ပေါက်ချပ်မှ ဓားကိုဆွဲနုတ်၍ ဝါးပိုးရုံတစ်ရုံဆီသို့ ထွက်သွားတော့သည်။

ကိုဖိန်းကမူ သေနတ်နှင့်လွယ်အိတ်တို့ကို ချထား၍ ထင်းခြောက်များ လိုက်ကောက်နေသည်။ ကိုဖိန်း ထင်းခြောက်များ ရှာနေချိန်ဝယ် ကိုဘစိန်ထံမှ တခွမ်းခွမ်းဖြင့်ဓားခုတ်သံများကို ကြားနေရသည်။ ထို့နောက် ဝါးပင် လဲကျသံ၊ ဝါးလုံးကိုဖြတ်နေသံများ ကြား

ရပြီး ပေါင်လုံးခန့်တုတ်၍ တစ်တောင်သာသာရှည်သော ဝါးပိုးအဆစ်တစ်ခုကို ကိုဘစိန်က ထမ်း၍ ပြန်လာတော့သည်။

ကိုဘစိန် ပြန်လာသောအခါဝယ် ကိုဖိန်းလည်း ထင်းခြောက်ရှာ၍ ပြီးနေပြီ။ ကိုဘစိန်က ဖင်ချထိုင်ကာ ဝါးပိုးက အကြောများကို ဓားဖြင့် သရုပ်ပစ်နေသည်။ အကြောသရုပ်ရာတွင် တစ်ဘက်သာ သရုပ်၍ တစ်ဘက်မှအကြောများကိုမူ မသရုပ်ဘဲ ထားလေသည်။ သို့မှသာ အကြောသရုပ်ထုအသော ပါးနေသည့်ဘက်ကို အောက်မှထား၍ မီးပေါ်တွင်တင်လိုက်လျှင် မြန်မြန်ဆူလွယ်ကျက်လွယ်မည်ဖြစ်၏။ အကြောများ အကုန်လုံး သရုပ်ပစ်လိုက်ပါကလည်း ဝါးဆစ်ကျည်တောက်မှာ ပျော့လွန်းသွားကာ အကိုင်ရအတွယ်ရ ခက်နေမည်ဖြစ်၏။

ကိုဘစိန်က ဝါးကျည်တောက်ကို ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် ကိုဖိန်းက ဝါးလုံးအခြောက်တစ်လုံးကို သွားကောက်၍ ပါးလွှာသော ဓားစာများ ရအောင် ဓားမြှောင်ဖြင့် ခြစ်ချနေ၏။ ထို့နောက် မီးကိုမွှေးလိုက်သည်။ ကိုဘစိန်ကလည်း လွယ်အိတ်ထဲတဆန်များကို လက်နှင့်ကော်၍ ဝါးကျည်တောက်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပြီးလျှင် ချောင်းရေနှင့် ဆေးလိုက်သည်။ ကိုဘစိန် ဆန်ဆေးပြီးသောအခါ ကိုဖိန်း၏မီးဖိုကလည်း မီးဖြိုင်ဖြိုင်တောက်၍ နေပြီဖြစ်သည်။

ကိုဘစိန်သည် ဝါးကျည်တောက်ကို ကျောက်တုံးတစ်တုံးတွင် ခိုကာ မီးပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။ ပထမတွင် ဝါးကျည်တောက်ကို ခပ်ထောင်ထောင်ထားပြီး အောက်ပိုင်းကို ပို၍ မီးအပူရှိန်ရစေ၏။ ညှက်ပွက်ဆူလာသည်အထိ ထိုအတိုင်းထားပြီး ပွက်ပွက်ဆူရုံမက ခင်းရည်များ အန်၍စီးကျလာသောအခါ ဝါးကျည်တောက်ကို

အနည်းငယ် လဲ့၍ပေးခြင်းဖြင့် အလယ်ပိုင်းကို မီးပူရှိန် ပို၍ရစေပြန်၏။
 ဤနည်းဖြင့် ရေခန်းသွားသောအခါ ထမင်းမှာလည်း နပ်ပြီး ဖြစ်နေ
 တော့သည်။ ထမင်းနပ်သောအခါ မီးဖိုမှ ဝါးကျည်တောက်ကို ဖယ်ထား
 လိုက်ပြီး ကျောက်တုံးတစ်တုံးတွင်ထောင်၍ အအေးခံထားလိုက်သည်။
 ကိုဘစိန်က ဝါးကျည်တောက်ကို အအေးခံနေစဉ် ကိုဖိန်းက ကျွန်းဖက်
 သွားခဲ့၏။ ကျွန်းဖက်ရလာသောအခါ ကျွန်းဖက်များကို ရေဆေးကာ
 ထမင်းကျည်တောက်ဘေးတွင် အသာချထားလိုက်သည်။ ထို့နောက်
 ကျောက်တုံးတစ်တုံးကိုမှီ၍ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း ချောင်းဘေးတွင်
 ပေါက်နေသောဝါးတောကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရှုကာ စိတ်ကူးရေလျှင်
 ကြောတွင် မျောနေလေသည်။

ကိုဘစိန်ကမူ အငြိမ်မနေသေး။ သိုက်ဝါးရုံ တစ်ရုံဆီသို့သွား၍
 လက်မောင်းခန့်တုတ်သော ဝါးတစ်လုံးကို ခုတ်ယူကာ အဖျားပိုင်းအခွံ
 ပါးရာဆီမှ အဆစ် ၂ ဆစ်ကို ဖြတ်ယူခဲ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် တစ်မိုက်
 နီးပါးခန့်ရှိသော ဝါးဘောက် သို့မဟုတ် ရေခွက် ၂ ခွက်ကို ကျင်လည်
 စွဲ၍ ဖန်တီးလိုက်သည်။

“ငဖိန်း၊ ထမင်းစားစို့ကွာ”

ကိုဘစိန်က ဝါးခွက် ၂ ခုကို ရေချောင်းဆီသို့ ယူသွားရင်း
 ပြောလိုက်သည်။

“အေး”

ကိုဖိန်းကပြန်ပြောရင်း ကျောက်တုံးကို မှီနေရာမှ ငေါက်ခနဲ
 ထလိုက်ပြီး ကိုဘစိန်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သည်။ ရေဆိပ်တွင် ဝါးဘောက်၊
 သို့မဟုတ် ဝါးခွက်တစ်ခုစီကို အတွင်းကအမှေးများ ပြောင်အောင်

ကြ၍ ရေတစ်ခွက်စီခပ်ယူကာ ထမင်းကျည်တောက်ရှိရာသို့ ပြန်
 တာကြသည်။

ထမင်းများကို ကျွန်းဖက်ပေါ်တွင်ပုံ၍ လက်နှင့်ဆုပ်ကာ ဆုပ်
 တာ ဆားနှင့်တို့ပြီး ရေနင့်မျော၍ချလိုက်ကြရာ ထမင်းကျည်တောက်
 ဆင်ခလုံး တက်တက်ပြောင်သွားတော့သည်။ သူတို့ဒေသတွင် တော
 ဆောင်လျှိုမြောင်များက မြင့်လွန်း စောက်လွန်း ထူထပ်လွန်းရကား
 မြောင်များအဖို့ အပိုပစ္စည်း တစ်ခုမျှမယူနိုင်၊ ဇာမချဲ့နိုင်၊ ဇီဇာမကြောင်နိုင်။
 ခြောက်ပြည့်ရုံ အာဟာရဖြစ်ရုံသာ အဓိကထားကြရသည်မို့ ဤမျှ ဆင်းရဲ
 ခြင်းသည် သူတို့အဖို့ မထောင်းတာလှ။ ထမင်းစားပြီးသော် ရေကို
 အသောက်၍ ဆေးလိပ်ကိုယ်စီ မီးညှိကာ ခေတ္တထိုင်၍ နေကြသည်။

“အရိပ်ကောင်းတဲ့နေရာရာပြီး မိန်းကြဦးစို့ကွာ။ ဒီအချိန် တော
 ဆည်လို့ အလကားပဲ။ ဆင်တွေလည်း နားနေတော့ ငြိမ်နေကြမှာ။
 ဆင်ကြားရမှာ မဟုတ်ဘူး။ တော်တော်ကြာ ဘွားခနဲ တိုးနေဦးမယ်။
 ညနေ ဆင်ပြန်ထပြီး အစာစားတဲ့အချိန်မှ လည်ရအောင်”

ကိုဖိန်းက နေကို မော်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်၏။

ဆင်ကို တစ်ခါမျှမပစ်ဖူးသော်လည်း မုဆိုးများ၏ ပြောစကား
 များကို ကြားရဖန်များပြီး နားရည် ဝနေကြပြီဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြောင်း၊
 ထင်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း သစ်တော ဝါးတောများအတွင်း ဆင်နှင့်
 ဆင်ကြုံရဖန် များနေပြီဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ဆင်၏
 သဘာဝများကို သိထားကြပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အင်အားကို အရမ်း
 ပြင်းတီးကြဘဲ အနားယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တူမီးနှင့် ဆင်ပစ်ခြင်း

နေ အနည်းငယ်စောင်းသွားသောအခါ ချောင်းရေတွင်ဆင်း၍ စိမ့်နေလိုက်ကြသည်။ အေးမြကြည်လင်နေသောရေက ကိုဖိန်းတို့ကို အားသစ်လောင်းပေးလိုက်သကဲ့သို့ ရှိတော့သည်။ ရေချိုးပြီးသောအခါ ချိုတက်ရေးအစီအစဉ်ကို တိုင်ပင်ကြပြန်သည်။

သရက်ရေသည် ရေကြမ်းချောင်းအတိုင်း မိုင်ဝက်ခန့် ဆန်တက် သွားရဦးမည်ဖြစ်၏။ ထိုသို့တက်သွားပြီးလျှင် သရက်ရေ လျှိုရိုးကြီး အတိုင်း ဝင်သွားကြမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် တောင်ကြော ခင်တန်း အတိုင်း တက်၍သွားကြမည်လော ဆိုသည့် ပြဿနာကို တိုင်ပင်ကြ၏။ ကိုဖိန်းက သေနတ်ကိုင်၍ ပစ်မည်ဖြစ်သော်လည်း မုဆိုးအတွေ့အကြုံ လုံးဝ မရှိသူချင်းဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တိုင်တိုင်ပင်ပင် လုပ်နေကြ ရ၏။

နောက်ဆုံးတွင် လျှိုရိုးအတိုင်းဝင်သွားပါက ဆင်များက ကြိုတင်၍ အနံ့ရရှိသွားနိုင်မည်။ အထက်စီးလည်း ရရှိထားဦးမည်။ ထိုမျှမက ဆင်အုပ်အတွင်းမှ စွယ်ဆင်ကို ရွေးချယ်ချောင်းမြောင်းရန် လည်း လွယ်ကူမည် မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် လျှိုရိုးအတိုင်း ဝင်သွား

ခြင်းသည် မိမိတို့အတွက် အခွင့်မသာ။ တောင်ကြောခင်တန်းအတိုင်း တက်သွားလျှင်ကား လေနဲ့ လွက်ကင်းနိုင်သည်။ မိမိတို့က အထက်စီး ထားမည်။ ဆင်သံကို မိမိတို့က အရင်ကြားနိုင်မည်။ အပေါ်စီးမှဖြတ်၍ အသံကို နားထောင်ခြင်းအားဖြင့်လည်း ကောင်း၊ မျက်မြင်ကြည့်ရှု၍ လည်းကောင်း စွယ်ဆင် မည်သည့်နေရာတွင်ရှိသည်ကို သိနိုင်ပြီး အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်ချောင်းမြောင်းနိုင်သည်။ အန္တရာယ်တစ်စုံ တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပါကလည်း အလွယ်တကူ ရှောင်တိမ်းနိုင်ပေမည်။ ထိုအကြောင်းများကို အပြန်အလှန် အသေးစိတ် တိုင်ပင်ကြပြီးသော အခါ လျှိုမြောင်းအတိုင်းမဝင်ဘဲ တောင်ကြောခင်တန်း ပေါ်မှပင် တက် ရောက်ချောင်းမြောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ဆုံးဖြတ်ပြီး သည့်နှင့် ဆင်အုပ်ကိုချောင်းရန် စ၍ချိုတက်လျှင် ချိုတက်ချင်း ဆေးလိပ်သောက်ရတော့မည်မဟုတ်ရာ၊ ဆေးလိပ်ကိုယ်စီ မီးညှို့၍ အဝသောက်လိုက်ကြသည်။ ဆေးလိပ်သောက်နေရင် ကိုဖိန်း က သူ့အလုပ်ကို စတော့သည်။ လွယ်အိတ်တွင်းမှ ယမ်းထုပ်ကို နှိပ်ယူ၍ ဖြည့်လိုက်ပြီး ဆိတ်ချိုဖြင့် ယမ်းများကို ခပ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် တူမီးပြောင်းကို အထက်သို့ထောင်ကာ ယမ်းများကို လောင်း ထည့်လိုက်သည်။ ၂ ခါမျှ ထည့်ပြီးသောအခါ တူမီးပြောင်းအပေါ်သို့ တည့်တည့်ထောင်ပြီး ဒင်ကို မြေကြီးနှင့် အသာဆောင့်လိုက်သည်။ ပြောင်းအတွင်း၌ ထည့်ထားသော ယမ်းများ အနည်းငယ်သိပ်သည်း၍ သိညာလောက်သောအခါ ပြောင်းဝမှနေ၍ သံချောင်းဖြင့် ထောက် ခမ်းပြန်သည်။ ယမ်းမှာ လက် ၄ လုံးသာသာမျှသာ ရှိနေသေး၏။ သို့ကြောင့် တစ်မိုက်ခန့်အထိရှိလာရန် မုန်း၍ ယမ်းကို ဆိတ်ချိုနှင့်

ခပ်ယူကာ ထပ်မံလောင်းထည့်ပြန်သည်။ ယခင်နည်းအတိုင်း သံချောင်းဖြင့်ထောက်၍ တိုင်းပြန်ရာ ယမ်းမှာ တစ်မိုက်ခန့်ရှိနေပြီကို တွေ့ရသည်။

ယမ်းလောင်းထည့်ပြီးသောအခါ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ဖျင်အင်္ကျီစုတ်ကို ဆွဲဆုတ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဝါးစာခန့်ဆုပ်၍လုံးကာပြောင်ဝတွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သံချောင်းဖြင့်အချက်အစိတ်ခန့် ဆောင်ပြန်သည်။ ဒုတိယအကြိမ် လက်တစ်ဝါးခန့် ထပ်၍ဆုပ်ပြီး ပြောင်းဝအတွင်းထိုးသွင်းကာ အချက်အစိတ်ခန့်ဆောင်ပြန်သည်။ ထို့နောက် ဆောက်သွားတစ်ချောင်းကိုယူ၍ ပြောင်းဝမှ သွင်းလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် လက်တစ်ဝါးခန့်အဝတ်စုတ်ကို ထပ်မံသွင်း၍ သံချောင်းဖြင့် ဆောင်ပြန်တော့သည်။

ထို့နောက် သေနတ်ကို ကျောက်တုံး တစ်တုံးတွင် မှီ၍ထောင်ထားလိုက်ကာ ဆေးလိပ်တိုကို မီးညှိပြီး အားရပါးရ ဖွာရှိုက်နေတော့သည်။ ပထမတွင် ကိုဖိန်း ယမ်းထိုးနေသည်ကို ကိုဘစိန်က စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အရေးရှိပါက မိမိကိုယ်တိုင် ယမ်းထိုး၍ပစ်ခတ်နိုင်ရန် လေ့လာနေခြင်းလည်းဖြစ်သည်။ ယခင်စာဆိုလျှင် မုဆိုးများ တူမီးယမ်းထိုးပုံ၊ ပစ်ခတ်ပုံတို့ကို တစေတစောင်းသာ ကြည့်ရှုအကဲခတ်ခဲ့ရသည်။ ယခုလို လက်ပူးလက်ကြပ်အနီးကပ်လေ့လာခွင့်ကို မရခဲ့။ မုဆိုးများ ပြောသံဆိုသံများကိုလည်း နားစွန်နားဖျား ကြားခဲ့ရဖူး၏။ အသေးစိတ်ကိုမူ တိတိကျကျ မေးမြန်းစုံစမ်းလေ့လာခွင့် မရခဲ့။

ကိုဖိန်းလုပ်ကိုင်နေပုံမှာ မိမိ တွေ့ဖူး မြင်ဖူး ကြားဖူးသည်နှင့် သိပ်မကွာကြောင်း တွေ့ရ၏။ သို့သော် တစ်ခုခု ထပ်လုပ်ရဦးမည်ဟု မိမိစိတ်က ထင်နေ၏။ သို့သော် ကိုဖိန်းကမူ မိမိထင်သလို မဟုတ်။ ဘာမျှ ဆက်၍မလုပ်တော့ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး စိမ်ပြေနပြေထိုင်၍ ဆေးလိပ်ကိုသာ သောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုဘစိန်သည် ကိုဖိန်း ဘာများ ဆက်၍လုပ်ရန် လိုနေသေးသည်ကို စဉ်းစားနေ၏။ စဉ်းစား၍ရပါက ကိုဖိန်းကို သတိပေးရပေမည်။

“ငဖိန်း။ နားယမ်း မချူတော့ဘူးလား။ တူဆံကော မအုပ်သေးဘူးလား။”

ကိုဖိန်က သူ စဉ်းစား၍ ပေါ်လာသောအခါ သတိပေးလိုက်၏။ ပြောင်းတွင်းသို့ ယမ်းထိုးသိပ်ပြီးသောအခါ ထိုယမ်းကို မီးကူး၍ လောင်ကျွမ်းစေရန် ပြောင်း၏ဖင်တွင် အပေါက်ဖောက်၍ စက်ဘီးဘောကျွတ်တိုင်ကဲ့သို့ အခေါင်းပေါက်ရှိသော ငုတ်တစ်ခုကို တပ်ထား၏။ ထိုငုတ်ကို တူဆံတိုင် ဟု ခေါ်၏။ တူဆံတိုင်အပေါက်တွင်းသို့ ပြောင်းတွင်းမှ ယမ်းနှင့်ဆက်မိစေရန် ယမ်းမှုန့်အနည်းငယ် ထည့်ပေးရ၏။ တူဆံတိုင်အတွင်းသို့ ယမ်းမှုန့်မထည့်မီ တူဆံတိုင်ပေါက်အတွင်းရှိ ချေးညှော်တို့ကို သုတ်သင်ပစ်ရသေး၏။ သို့မှသာ တူဆံတိုင်အတွင်း ယမ်းများ သေချာစွာဝင်သွားကာ ပြောင်းတွင်းမှယမ်းနှင့် ဆက်မိမည် ဖြစ်၏။ ဤသို့ လုပ်ဆောင်ခြင်းများကို နားယမ်းချူသည်ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ နားယမ်းချူပြီးသောအခါ မောင်းရိုက်လိုက်လျှင် စတင်ပေါက်ကွဲ၍ နားဗမ်းကိုမီးလောင်စေရန် ကလေးများကစားသည့် နည်းကဲ့သို့ပင် မီးခြစ်ဘူးဘေးမှ ယမ်းစက္ကူဖြင့် မီးခြစ်ဆံယမ်းအနည်း

ငယ်ကိုထုပ်၍ တူဆံတိုင်ပေါ်တွင် အုပ်ရန် အံကျပြုလုပ်ထားသော သတ္တုခွက်ငယ်တွင် ထည့်ထားရ၏။ ထိုယမ်းထုပ်ထည့်ထားသော သတ္တုခွက်ငယ်ကလေးကို တူဆံ ဟုခေါ်၏။ ထိုတူဆံခွက်ကလေးကို တူဆံတိုင်ပေါ်တွင်အုပ်ပြီး သေနတ်မောင်းနှင့် ရိုက်လိုက်မှ မီးပွင့်ကာ နားယမ်းမှတစ်ဆင့် ပြောင်းတွင်းကယမ်းများကို လောင်ကျွမ်းပြီး ပေါက်ကွဲသွားရခြင်းဖြစ်၏။

“အဲဒါတွေက အခုလုပ်ဖို့ မလိုသေးပါဘူးကွာ။ ဆင်သံကြားမှ လုပ်ရမှာပါ”

ကိုဖိန်းက ပြုံး၍ သူ့ သတိမမေ့ကြောင်း ပြောလိုက်၏။

“အေး။ ငါက လိုလိုမယ်မယ် သတိပေးတာပါ။ ဆင်သံကြား တော့သာ လောကြီးပြီး မေ့မနေဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ကိုဘစိန်က တွေ့ရတတ်သော ချွတ်ယွင်းချက်ကို ကြားဖူးနားဝ ဖြင့်ပင် သတိပေးလိုက်၏။

“သွားစို့လား”

ကိုဖိန်းကပြော၍ သူ့ဆေးလိပ်မီးကို ငြိမ်းသတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် လွယ်အိတ်ကို လွယ်လိုက်၍ သေနတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ကိုဘစိန်ကလည်း ပေါက်ချပ်ဆို ခါးတွင်စည်း၍ လွယ်အိတ်ကို ကော့ကွဲလွယ်လိုက်သည်။

၂ ယောက်သား အသံကို နားထောင်ရင်း မျက်စိများကလည်း ကစားရင်း ရေကြမ်းချောင်းကို ဆန်တက်သွားကြသည်။ သရက်ရေ လျှိုမြောင်၏အဝသို့ ရောက်သောအခါ ရပ်၍နားထောင်လိုက်ကြသည်။ တောမှာ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး အပ်ကျသံပင် မကြားရစေမိန်း

ဖြစ်နေသည်။ သက်ရှိသတ္တဝါဆို၍ ကိုဖိန်းတို့ ၂ ဦးတည်းသာ ရှိနေပုံရပြီး လေကလည်း ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေရာ သစ်ရွက်သံကလေးကိုမျှ မကြားရပေ။

ကိုဖိန်းက ရပ်၍တွေ့နေသည်။ ထို့နောက် ကိုဘစိန်အား လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ကိုဘစိန်ကမူ သရက်ရေ လျှိုမြောင်၏ လက်ဝဲဘက်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အရှေ့ဘက်မှ တောင်ကြော ခင်တန်းဆီသို့ မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။ ကိုဖိန်းလည်း ကိုဘစိန် မေးငေါ့ပြရာသို့သွားကာ တောင်ကြောခင်တန်းကို စ၍ တက်တော့သည်။ ရိုးထဲတွင် ဝါးတောကြီးက အုပ်ဆိုင်၍ စိမ့်မြိုင်ကောင်းနေသလောက် တောင်ကြောခင်တန်းပေါ်တွင်မူ အင်တိုင်း၊ ဆန်ကာ၊ သစ်ရာ၊ အင်ကြင်း၊ ထောက်ကြန့်၊ ဆီးဖြူ၊ ဘယ် စသော သစ်ပင်များက ခပ်ကျဲကျဲသာ ပေါက်နေသည်။ အောက်ခြေတွင်မူ တောင်မြက်ရှည်ကြီးများက လူရပ်မြပ်၍ နေပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြက်တောကို အသံမမြည်အောင် တိုး၍သွားရသည်မှာ ခရီးတွင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ မြက်တောတွင်း၌ မြပ်၍နေသော ကျောက်တုံးများကို မကြာခဏ ခလုတ်တိုက်မိသည်။ ချော်၍နင်းမိသည်။ သစ်ကိုင်းခွောက်များကို နင်းမိ၍ ဂျွတ်ခနဲ ဂျွတ်ခနဲအသံက မကြာခဏ ထွက်ဆီလာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်လှမ်းချင်းသာ တက်နေရုံမျှမကဘဲ ရံဖန်ရံခါလည်း ရပ်၍ရပ်၍ နားထောင်ကြရသေးသည်။

‘ဂျွမ်း ဝရော ရော ရော’ ဝါးကိုင်းဝါးရွက်သံများက ကိုဖိန်းတို့ ခြေလှမ်းများကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်စေသည်။ အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းသွားကြည့်၍ မမြင်လောက်သေး။ အသံများမှာ လျှိုမြောင်အတွင်းရှိ သရက်ရေဆီမှပင် ဖြစ်သည်။ အသံလာရာဆီသို့ နားကိုစွင့်ထားကြရင်း

တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။ ၂ ယောက်စလုံး ဘာသံမှန်း မသိကြသေး၍ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောကြ။ မလှုပ်မယှက် ရပ်၍သာ နားထောင်နေကြသည်။ ဘာသံမှန်းမသိဟု ဆိုစေကာမူ ဝါးပင်များအောက်ရှိ မြေပြင်မှလာသော အသံမဟုတ်။ ဝါးပင်ပေါ်မှ လာသောအသံများ ဖြစ်နေသည်မှာ ရှင်းနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆင်နှင့် မျောက်မှလွဲ၍ အခြား ဘာကောင်မျှ မဖြစ်နိုင်။ ဆင်လော၊ မျောက် လောသာ ခွဲခြားရန်လိုနေသည်။

‘ဥမ်း ဝရော ရော ရော ရော’။ ဝါးပင်ကိုချိုး၍ အောက်သို့ဆွဲချ သံနှင့် ပိုတူလာသည်။ မျောက်များ ဝါးလုံးတစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ခုန်ကူး၍ လှုပ်ရှားသွားသံမျိုးနှင့် သိပ်မတူဟု ကိုဖိန်း ထင်လိုက်သည်။ သေနတ် ကို ပခုံးပေါ်တွင် ထမ်းထားရင်း လက်ညှိုး ၂ ချောင်းက ပါးစပ်ဘေးတွင် ကပ်ပြီး ရှေ့တိုးကာ ဆင်စွယ်သဏ္ဍာန် လှုပ်ပြလိုက်သည်။ ကိုဘစိန်က ခေါင်းကိုညိတ်၍ ရှေ့ဆက်သွားရန် မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။

တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း ရှေ့သို့တိုးခဲ့သည်။ အသံများက တဖြည်းဖြည်း ကျယ်၍ကျယ်၍၊ ရှင်း၍ရှင်း၍၊ ပြတ်၍ပြတ်၍လာ သည်။ ပို၍ပို၍ နီးလာလေလေ ဆင်များ ဝါးတောကြီးအတွင်း၌ မြူးတူး စားသောက်နေကြသောအသံမှန်း သိလာလေလေ ဖြစ်သည်။

‘ကျွီ ကျွီ ကျွီ၊ အိုင် အိုင် အိုင်၊ ရှူး ရှူး’။ ကြွက်သံလိုရော၊ ခွေးသံလိုပါ စုံနေအောင် ကြားရပြီ။ ဆင်ငယ်ကလေးများ ပါဝင်သော ဆင်အုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်မှာ ရှင်းသွားပြီဖြစ်၏။ ကြားရသောအသံ များမှာ ဆင်ကလေးများ ဆော့ကစားသံနှင့် ဆင်ကြီးများ၏ နှာမူတ်သံ များပင်တည်း။ အသံများ ကြားနေရသည်နေရာနှင့် တည့်တည့်ရောက်

သောအခါ အသံကို ကြားနေရသည်သာမက ဝါးပင်များ ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားနေသည်ကိုပါ မြင်နေရလေပြီ။ အသံများ ကြားနေရပုံကို ထောက်ချင့်၍ ဆင်အုပ်မှာ အကောင်ရေအတော်များပြီး တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် ပြန်ကြကွဲသွားပြီး စားသောက်နေကြပုံရ၏။ ဤအတိုင်း ဆဲလျှင် စွယ်ဆင်သာပါရှိက ထိုစွယ်ဆင်သည် တစ်ကောင်တည်းခွဲ၍ စားသောက်နေပေလိမ့်မည်ဟု ကိုဖိန်းက ခန့်မှန်းလိုက်သည်။ သူ့ခန့်မှန်း ချက်သာ မှန်ကန်ပါက အချောင်းရ အလွန်လွယ်ကူပေမည်။

ကိုဖိန်းသည် မြက်အဖျားကလေးများကို လက်နှင့်ဆုပ်၍ ဆွဲဖြတ်လိုက်ပြီး အပေါ်သို့ တစ်အားမြှောက်လိုက်၏။ မြက်ဖျားကလေး များသည် လျှိုမြောင်နှင့်ဆန်ကျင်ဘက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာလွင့်၍သွား၏။ ဆလမှာ ရိုးတွင်းမှ အထက်သို့ သာယာညင်းပြောင်းစွာ မသိမသာ ကလေးတိုက်နေမှန်း သိလိုက်ရ၏။ လေက အဆင်ပြေနေသဖြင့် ဝမ်းသာသွား၏။ ဆင်များကို အထက်စီးကပင် စိတ်ချလက်ချ ချဉ်းကပ် နိုင်ပေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သရက်ရေ၏ အထက်နားကျကျ ရိုးတွင်းမှ ကျွီ ကျွီ၊ အိုင် အိုင် အိုင်၊ ဝေါ ဟော ဘုံးခနဲ ကြားလိုက်ရသည်။ ဝါးပင်များလည်း လေကြီးတိုက်သကဲ့သို့ ချောင်းဖျားဆီသို့ ယိမ်း၍ ယိုင်၍၊ တုန်၍၊ လှုပ်ရှား၍ သွား၏။ ထို့နောက် ‘ဝရန်း ဥမ်း ဂရောင်း’ သော အသံများကိုပါ ဆက်၍ ကြားလိုက်ရပြန်၏။

ကိုဖိန်း၏ မျက်နှာမှာ ထိန်ဝင်းသွားသည်။ မျက်လုံးများက အရောင်တလက်လက် ထွက်လာသည်။ သူတို့အတွေ့အကြုံနှင့် ကြား နေသလောက်ဆိုလျှင် ဤအသံများသည် အခြားမဟုတ်။ တစ်ကောင်

တည်း ခွဲစားနေသော စွယ်ဆင်ကြီးအား ဆင်ပေါက်စကလေးက နှာမောင်းဖြင့် အစွယ်ကို ရစ်ပတ်ဆော့ကစားသဖြင့် စွယ်ဆင်ကြီးက မခံရပ်နိုင်၍ အော်လိုက်သံ၊ နှာမောင်း နှင့်ရိုက်လိုက်သံနှင့် ဆင်ပေါက်စကလေးနှင့် ပိုမိုကင်းဝေးမည့်နေရာဆီသို့ ရှောင်တိမ်းပြေးသွားသံတို့ ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်ဆလိုက်သည်။

ကိုဖိန်းသည် စွယ်ဆင်ကြီးကို ရပြီးလှမခန်း ဝမ်းသာသွား၏။ ဝါးပင်များ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားသွားသည့် နေရာဆီသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ မြက်တောများကို အတင်းတိုးကာ သွားတော့သည်။ ခဲကလေးတစ်လုံးက ဖုတ်ခနဲ မိမိကျောကိုလာမှန်မှ ကိုဖိန်း လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကိုဘစိန်မှာ နောက်တွင် အနည်းငယ်ကွာ၍ ကျန်ရစ်နေပြီး မိမိအား ရပ်နေရန် လက်ကာ ပြနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရပ်၍စောင့်နေရပြန်သည်။

“မလောဂါနှင့်ကွ။ ဖြည်းဖြည်း အသံမကြားအောင်လုပ်ပါ” ကိုဘစိန်က အနားသို့ရောက်မှ ကိုဖိန်း၏ နားအနီးတွင်ကပ်၍ တိုးတိုးကလေး သတိပေးလိုက်သည်။ လက်မှလည်း တူဆံတိုင်ကို ပြနေပြန်သည်။ နားယမ်းချူရန်နှင့် တူဆံအုပ်ရန် သတိပေးခြင်းသာဖြစ်သည်။

ထိုအခါမှ ကိုဖိန်းလည်း မိမိလောကြီးသွားသည်ကို သတိရကာ ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင်ရပ်ကာ နားယမ်းချူ၍ တူဆံကို အုပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မောင်းထိန်းအဖြစ် အသုံးပြုသည့် သေနတ်မောင်းကား ကွင်းတွင် ကြိုးနှင့်ချည်ထားသော သစ်သားတုံးကလေးကို မောင်းရိုက်တံအောက်မှ ခုထားလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကိုဘစိန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကိုဘစိန်က လက်ယမ်းပြလိုက်

သည်။ ‘မင်း သွားပြီး ချောင်းချေ၊ ငါနေခဲ့မည်’ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပင် ဖြစ်သည်။

ကိုဖိန်းက ခေါင်းနှင့်ရော့ လက်နှင့်ပါ အချက်ပြ၍ မနေရစ်ခဲ့ဘဲ သူနှင့်လိုက်ပါခဲ့ရန် အချက်ပြလိုက်၏။ အတွေ့အကြုံက လုံးဝမရှိသေးသဖြင့် တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် လိုချင်နေ၏။ ကိုဘစိန်က ခေါင်းကို ညိတ်ပြလိုက်မှ ကိုဖိန်းက သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ရင်း ရှေ့မှ ဆက်သွားတော့သည်။ စွယ်ဆင်ကြီးနှင့် တွေ့တော့မည်ဟု အတပ်တွေးရင်း ရင်မှာ ဘဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။ ပို၍ သတိထားလာရသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ သေနတ်မှာလည်း တူဆံအုပ်၍ ထားပြီးဖြစ်၍ တူဆံပြုတ်ကျ မသွားစေရော မြက်ပင်သစ်ကိုင်တို့နှင့် မခိုက်မိရန်ပါ သတိပြုနေရသဖြင့် ခိတ်က ပို၍ ပင်ပန်းလာကာ ချွေးများ ပြန်လာတော့သည်။

ဝါးပင်များ အယိမ်းရပ်သွားသောနေရာ၏ အပေါ်တည့်တည့်သို့ ရောက်သောအခါ ရပ်၍ နားထောင်ပြန်သည်။ မိမိတို့အောက်ရှိ ရိုးကြီးများ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတော့သည်။ ဆင်အုပ်ဆီမှ အသံများက ငြားနေရ၏။ မိမိတို့အောက်တည့်တည့်မှ ဘာသံကိုမျှလည်း မကြား၊ ဘာလှုပ်ရှားမှုကိုမျှလည်း မမြင်ရ။ ကိုဖိန်း၏စိတ်တွင် ဇေဝေဝါဖြစ်သွားတော့သည်။ ကိုဘစိန်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ ကိုဘစိန်က လက်ကာပြ၍ အသာငြိမ်နေရန် အချက်ပြနေသည်။

ဖလွပ် ဖလွပ်။ မိမိတို့ အောက်တည့်တည့်ရှိ ဝါးတောအတွင်း ညိတ် ၁၀၀ ခန့်အကွာဆီမှ ဆင်နားရွက်ခတ်သံကို ခပ်တိုးတိုး ကြားသိက်ရသည်။ ကိုဘစိန်က ရိုးတွင်းသို့ဆင်းရန် လက်ပြလိုက်သည်။

ကိုဖိန်းလည်း သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ရင်း အသံမမြည်ရန်၊ ခြေမချော်ရ ဂရုစိုက်၍ ရိုးတွင်းသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းတော့သည်။

ဝါးရုံတစ်ရုံကို အကာအကွယ်ယူလိုက်၊ အောက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၊ ဆက်လက်ဆင်းရမည့်လမ်းကြောင်းနှင့် နောက်ထပ် အကာအကွယ်ကို ပြည့်လိုက်လုပ်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ဆင်းခဲ့သည်။ ကိုက် ၅၀ ခန့် ဆင်းပြီးသောအခါတွင်မူ ဝါးရုံပင်ကြီးတစ်ခု၏ ခြေရင်းတွင် ရပ်၍နေပြီး ရှေ့သို့ဆက်မဆင်းဘဲ နားထောင်နေပြန်သည်။ လှုပ်ရှားမှုကို သော်လည်းကောင်း၊ လှုပ်ရှားသံကို သော်လည်းကောင်း မကြားရ။ ဆင်ကြီးက ပေ၍ နေဟန်တူသည်။ အတော်ကလေးကြား ဖလွပ် ဖလွပ် ဟူသော နားရွက်ခတ်သံကို ပီပီသသကြီး ကြားလိုက်ရသည်။ ကိုက် ၅၀ ထက် ပို၍ ဝေးဟန်မတူ။

ကိုဖိန်းသည် ဝါးရုံပင်ခြေတွင် ထိုင်၍ ချလိုက်သည်။ သူ့အတိုင်းဆိုလျှင် ချဉ်းကပ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ဆင်က အသံမပေး ငြိမ်၍ ပေနေခြင်းအားဖြင့် ဂရုတစိုက်နားထောင်ရင်း သတိထားနေဟန် ရှိသည်။ ဆင်ကငြိမ်နေ၍ လူကမြင်ရန် ခက်သည်။ လူက လှုပ်ရှားသံဖြင့် ဆင်က ပို၍ မြင်ရန် သို့မဟုတ် အသံကြားရန် အခွင့်သာမရှိပေ။ ဆင်သည် မျက်စိ မစူးရှ။ သို့သော် နားပါးသည်။ အနံ့ခံရာတွင် အလွန်တော်သည်သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆင်လှုပ်ရှားစားသောက်နေချိန်တွင်မူ ချဉ်းကပ်၍ ရနိုင်မည်ဖြစ်ရာ အချိန်အခါ ကြာအောင် စောင့်ရမည်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိုဖိန်းက ထိုင်လိုက် ဖြစ်သည်။

ဆင်ကြီးက အတော်ကြာအောင်ပင် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသည်။ နေမှာ တောင်စွယ်တွင် ကွယ်လှလှဖြစ်၍နေပြီ။ ကိုဖိန်း၏ ရင်မှာလည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်၍ နေတော့သည်။ ဆင်၏ လှုပ်ရှားသံကိုသာ အာရုံစိုက်၍ နားထောင်နေမိရာ တစ်ခါတစ်ခါ အသက်ကိုပင် မရူဘဲ အောင်၍ အောင်၍ ထားမိသည်။ ဆင်ကြီးသည် အစာမစားဘဲ မနေနိုင်ဟု သိထား၏။ သို့သော် နေ့ကိုကြည့်ရင်း စိတ်က ပို၍ မောလာသည်။ အာရုံကစိုက်ရလွန်းပြီး စိတ်ကစောလွန်းနေ၍ လက်များပင် အနည်းငယ် တုန်၍လာသည်။

ဖြောက် ဖြောက် ရော့ရော့။ ဆင်က စတင်လှုပ်ရှားလာပြီဖြစ်သည်။ အသံမှာ ရပ်နေရာမှ အခြားတစ်နေရာဆီသို့ ရွေ့လျားသွားသည့် အသံပင် ဖြစ်၏။

ဖြောင်း ဝရော ရော ရော။ ဝါးလုံ ကို ဆွဲချိုးလိုက်သံကား ကျယ်လောင်လှသည်။ ထို့နောက် ဝါးရွက်များကို နှာမောင်းနှင့် သပ်၍ သပ်၍ ဆွဲယူလိုက်သော မြီးခနဲမြီးခနဲ အသံများကို ကြားရပြန်သည်။

ဆင်ကြီး စတင်၍ အစာ စားနေချေပြီ။ ဤလို အချိန်မျိုးသည် ဆင်ကို ချဉ်းကပ်၍ပစ်ခတ်ရန် အခွင့်အသာဆုံးဖြစ်၏။ ဆင်သည် အစားတွင် စိတ်ဝင်စားနေ၍ အနံ့မခံနိုင်။ သူ့အသံနှင့်သူ ဆူညံနေ၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှအသံကို မကြားနိုင်။ ဤအခွင့်အရေးကို ကိုဖိန်းအဖို့ အမိအရယူနိုင်ရန် အရေးကြီးသည်။

ကိုဖိန်းက ဖြုတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။ သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ရင်း ရှေ့သို့ တိုးလိုက်သည်။ တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းသွားရင်း ဆင်ကြီးနှင့် ပို၍ပို၍ နီးလာသည်။ ဆင်ကြီးကား အစာကိုသာ

မဲ၍ စားနေပုံရသည်။ ကိုဖိန်းနှင့် ဆင်ကြီးအကြား ဝါးရုံ ၂ ရုံမျှသာ ခြားတော့သည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် နီးလာပေပြီ။ သို့သော် ဆင် တစ်ကောင်လုံးကိုပင် မဆိုထားနှင့်၊ မည်းမည်းအကွက်ကလေးကို သော်မျှ မမြင်ရသေး။

ကိုဖိန်းသည် သတိကြီးစွာထား၍ ရှေ့က ဝါးရုံကြီးကို သွားကပ် လိုက်သည်။ ဆင်ကြီးနှင့် ဝါးတစ်ရုံသာ ခြားပေတော့မည်။ ဆင်ကြီးကို မမြင်ရသေး။ သို့သော် ဆင်ကိုမမြင်ရဘဲ ရှေ့သို့တိုး၍ မဖြစ်တော့။ ဆင်ကိုမြင်ပြီးမှ စွယ်ဆင်ဟုတ်၊မဟုတ်၊ အစွယ်ကောင်း၊မကောင်း သိနိုင်မည်။ ယခုအထိမူ စွယ်ဆင်ဟု စိတ်နှင့်သာ မှန်းထားရသေးသည်။ မိမိပစ်လိုသောဆင် မဟုတ်ပါက နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်ရဦးမည်။ နောက် ပြန်အဆုတ်တွင် ဆင်ကသိပြီး လန့်သွားပါက ဆင်တစ်အုပ်လုံး ထွက်ပြေးတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ပစ်သင့်သည်၊ မပစ်သင့်သည်ကို မသေချာပါဘဲ ဤနေရာထက် ရှေ့သို့တိုး၍ ကပ်ရန်မသင့်တော့ပြီ။

ကိုဖိန်းသည် ဝါးရုံပင်ကြီးတွင် ပု၍ကပ်နေပြီး ဝါးလုံးများ အကြားမှ လှည့်ပတ်ရွေ့လျား ချောင်းမြောင်းကြည့်သည်။ ဝါးရုံပင်ကြီး မှာ ဝါးပိုးဝါးများ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ထပ်၍ ပြတ်သိပ်ပေါက်နေ သဖြင့် ဘာကိုမျှ ဖောက်ထွင်းမမြင်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ဝါးရုံ၏ မြောက် ဘက်မှ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြု၍ကြည့်လိုက်ရာ ဆင်ကြီး၏ လှုပ်ယမ်းနေသောအမြီးကို မြင်လိုက်ရသည်။ အမြီးကို မြင်လိုက်ရ၍ ဆင်ကြီး၏ အနေအထားကို သိလိုက်ရသည်။ ဆင်ကြီးသည် မိမိအား ဘေးတိုက်ပေး၍ ဇူးရုံကို ဆွဲစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ထံချဉ်းကပ်ရန် နောက်ပိုင်းမှ ကပ်ရခြင်းမဟုတ်သည့်တိုင် ကြားက ဝါးရုံကြီးကိုကွယ်၍

ချဉ်းကပ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ချဉ်းကပ်ရမှာက လွယ်၏။ သို့သော် မပစ်လို၍ ဆင်မသိအောင် ပြန်ဆုတ်ရန်မှာ အလွန်ခက်မည်ဖြစ်၏။ ဆင်အား လှံနှင့် လှမ်း၍ထောက်နိုင်လောက်သည် အကွာအဝေးမှ ဆုတ်ရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆင်ကြီး၏ ဖင်ပိုင်းကိုပင် ခေါင်းပြု၍ ထပ်မံကြည့်ရှုပြန်၏။ တင်ပါးနှင့် ကျောကုန်းကြီးကိုပါ မြင်ရလောက် အောင် ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဆင်ကြီး၏အရပ်မှာ ၉ ပေကျော် မည်ဟု ခန့်မှန်းလိုက်၏။ ဆင်ကြီး၏အရပ်မြင့်ခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ စောစောကဆင်ကလေးနှင့် အချင်းဖြစ်ပွားသံ ကြားထားခဲ့၍ တစ်ကြောင်း စွယ်ဆင်ပင်ဖြစ်ရမည်ဟု ကိုဖိန်းက ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကိုဖိန်းသည် ဝါးရုံကြီး၏တောင်ဘက်မှ ခေါင်းပြု၍ ကြည့် လိုက်ပြန်၏။ ဆင်ကြီးနှင့် သူ့အကြားတွင် ဝါးရုံကြီးတစ်ရုံက လုံးဝ ကွယ်၍ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

‘ဖြောင်း။ ဝရော ရော’ ဆင်ကြီးက ဝါးတစ်လုံးကို ချိုး၍ ဆွဲချလိုက်သည်။ ထိုအသံနှင့်ရောကာ ကိုဖိန်းက ရှေ့မှ ဝါးရုံကြီးဆီသို့ ပြေးကပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် မြောက်ဘက်စွန်းရှိ ဝါးပင်များအကြားမှ ချောင်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ ဆင်ကြီးတစ်ကောင်လုံးကို မြင်ရပေပြီ။ ဆင်ကြီးမှာ စွယ်စုံဆင်ကြီးပင် ဖြစ်နေ၏။ အစွယ်တို့မှာ ပေါင်ဖျားခန့် တုတ်၍ ၂ တောင်ခန့်ရည်သည် ထင်ရ၏။ ဆင်ကြီးနှင့် ကိုဖိန်းမှာ ဝါးတစ်ရိုက်မျှပင် မဝေးသည့်တိုင်အောင် ဆင်ကြီးက ကိုဖိန်းရောက် နေသည်ကို ရိပ်မိ သိရှိပုံမရ။

ကိုဖိန်းသည် စိတ်ကိုငြိမ်အောင် ထိန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် သေနတ်မောင်းကို လက်မနှင့်ကုပ်၍ တင်လိုက်ပြီး မောင်းထိန်းသစ်သား

တုံးကလေးကို ဖယ်လိုက်သည်။ သေနတ်ဒင်ကို ပခုံးတွင်ကပ်လိုက်ပြီး ဆင်ကြီး၏ လက်ဝဲဘက်တံတောင်ဆစ်ကို ကျကျနနချိန်လိုက်ပြီး သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်တော့သည်။

‘အုန်း ဝုန်း ဝုန်း’ ဟူသော ပေါက်ကွဲသံကြီးမှာ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟိန်း၍ ရိုးတစ်ခုလုံးကို ပဲ့တင်ထပ်သွားစေတော့သည်။ သေနတ်သံနှင့်အတူ ‘ဝူး ဟူး ဟူး ဟူး’ ဟူသော နာကျင်စွာ အော်လိုက်သည့် ဆင်အော်သံကြီးမှာလည်း စူးရှကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာပြီး ရိုးကြီးတစ်ခုလုံး လေကြီးမိုးကြီး ကျလိုက်ဘိသကဲ့သို့ တဝုန်းဝုန်း တအုန်းအုန်း ပြုန်းပြုန်း ဒိုင်းဒိုင်း သံချင်းဆက်ကာ ဆင်အုပ်ကြီး တောတိုး၍ ထွက်ပြေးသံများဖြင့် ကျွက်ကျက်ညံ့သွားတော့သည်။ ဆင်ကြီးမှာ နာကျင်စွာဖြင့် တအီအီအော်ရင်း နေရာတွင်ပင် လှည့်ပတ်နေတော့သည်။

ဆင်ကြီးက မသက်မသာ အော်နေရသလိုပင် ကိုဖိန်းလည်း မသက်သာ။ သေနတ်က အုန်းကနဲ ပေါက်ကွဲလိုက်သည်နှင့် ကိုဖိန်းမှာ ပခုံးကို တူနှင့် တအားအနက်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ အောင့်၍ နာ၍ ကျင်၍ သွား၏။ လူမှာ ဖင်ထိုင်လျက်ကျကာ ပက်လက်လန်၍ သွား၏။ သေနတ်မှာလည်း မိုးပေါ်ထောင်လျက် ဖြစ်နေသည်။ ကိုဖိန်းအဖို့ ပက်လက်လန်နေရာမှ တော်တော်နှင့် မထနိုင်။ ပခုံးကနာနေပြီး နားများက အူ၍နေကာ တပီပီ အော်နေသံကိုသာ ကြားနေရသည်။

သို့စေကာမူလည်း “မင်း ဆက်ပြီး အသက်ရှင်ချင်သေးရင် ဆင်ရဲ့ လက်ကို ပစ်ချိုးပြီးတာနဲ့ ဝေးရာကိုရောက်အောင် မြန်မြန်ပြေးပေတော့” ဟူသော ကျောက်ဂူနယ်ပိုင်ကြီး၏ မှာစကားကို သတိရလိုက်

မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အားတင်း၍ ပြန်ထပြီး ဆင်ကြီးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဆင်ကြီးမှာ တကျီကျီအော်ရင်း ဒဏ်ရာရထားသော လက်မှာ မထောက်နိုင်တော့ဘဲ သုံးချောင်းထောက်ကြီး ပတ်ချာလည်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒဏ်ရာကို အမြန်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ မိမိချိန်ရွယ်သည့်နေရာတွင် ကောင်းစွာမှန်ထားပုံရသည်။ တံတောင်ဆစ်ရှိ ဒဏ်ရာမှ သွေးများကား ပြွန်မှ စီးထွက်နေသကဲ့သို့ပင် တသွင်သွင် အဆက်မပြတ် စီးထွက်ကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သည်ထက်ပို၍ အချိန်မဖြုန်းသင့်တော့ပြီမို့ နာကျင်သည့်ဒဏ်ကို အံကြိတ်၍ခံရင်း ဘယ်ဘက်လက်မှ သေနတ်ကိုကိုင်ကာ တောင်ကြောခင်တန်းဆီသို့ မော့၍တက်လိုက်သည်။ ခင်တန်းပေါ်တွင် ကျန်ရစ်သော ကိုဘစိန်ထံမှ တစ်ချို့ လက်ခေါက်မှုတ်ကာ အချက်ပေး မေးမြန်းနေသည်ကိုပင် ပြန်၍လက်ခေါက်မှုတ် အဖြေပေးခြင်းပင် မပြုနိုင်တော့ဘဲ လက်ခေါက် မှုတ်သံကြားရာဆီသို့သာ ကသောကမျော တက်သွားမိတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့”

တောင်ကြောပေါ်အရောက်တွင် ကိုဘစိန်က မေးလိုက်သည်။ ကိုဖိန်းကား ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။ ပုဆိုးတစ်ပတ်ခန့်တုတ်ပြီး အတက်ရလွယ်မည့် အင်ကြင်းပင်ကြီးဆီသို့သာ မေးငေါ့ပြုရင်း အတင်းသွားနေတော့သည်။ ကိုဘစိန်လည်း ကိုဖိန်းသွားရာသို့ သုတ်ခြေတင်၍ လိုက်ရတော့သည်။ အင်ကြင်းပင်ခြေသို့ ရောက်သောအခါ

“ထိထားပြီ၊ ထိထားပြီ။ ငါ သေနတ်မပစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ရော့၊ မင်းယူပြီး ယမ်းသာထိုးထားတော့”

ပြောပြောဆိုဆို သေနတ်နှင့် လွယ်အိတ်ကို ကိုဘစိန်အား ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ညာဘက်ပခုံးကို ဘယ်လက်ဖြင့် နှိပ်နေရင်း အင်ကြင်းပင်ကို မော့ကြည့်နေတော့သည်။

ကိုဘစိန်လည်း တူမီးသေနတ်ကို ယမ်းထိုး၊ ဆောက်သွားထည့်ပြီး နားယမ်းချူ၍ တူဆံအုပ်လိုက်သည်။ ကိုဘစိန် သေနတ်အသင့်ဖြစ်ချိန်တွင် ရိုး၏ အောက်ဘက်ဆီက 'ဝူး ဟူးဟူး' ဟူသော ဆင်အော်သံများကို လည်းကောင်း၊ ဖောင်ခနဲ ဖောင်ခနဲ နှာမောင်းဝကို မြေကြီးနှင့် ဆောင့်ကာ ဆင်များ၏ စိန်ခေါ်လိုက်သည့် မောင်းအိုးခွဲသံများကိုလည်းကောင်း ကြားလိုက်ရသည်။ မရှေးမနှောင်းတွင်ပင် တဝေါဝေါ တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ဆင်အုပ်ကြီးလာသံကို ကြားကြရတော့သည်။

ဆင်များမှာ သေနတ်သံကြားရစက လန့်ဖျပ်၍ ထွက်ပြေးသွားခဲ့သော်လည်း သူတို့၏ ခေါင်ဆင်ကြီးမပါ၍ ဘယ်ဆီပြေးရမှန်း မသိသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ခေါင်ဆင်ကြီး၏ နှာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံများကို ကြားရသဖြင့် အကူအညီပေးရမည်ကို သတိရလာကြ၍ တစ်ကြောင်း ခေါင်ဆင်ကြီးအော်သံကြားရာဆီသို့ ပြန်လည်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

ကိုဖိန်းတို့ ၂ ဦးသားသည် ဆင်သံများ ပြန်၍ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အင်ကြင်းပင်ကြီးပေါ်သို့ မြင့်နိုင်သမျှမြင့်အောင်တက်၍ ပုနေလိုက်ကြသည်။ အင်ကြင်းပင်ခွကြားမှ အသက်များအောင့်ထားမိကြကာ ဆင်များလာရာ ရိုး၏ အောက်ပိုင်းဆီသို့ စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေမိကြသည်။

၎င်းတို့၏ အောက်ရှိ ဝါးရုံဝါးကိုင်းဖြင့် ယှက်သန်းဖွဲ့စည်းထားသည့် မြစ်မ်းရောင်ပင်လယ်ကြီးမှာ လှိုင်းလုံးများ အိ၍အိ၍ တက်လာတော့သည်။ လေပြင်းကြီးကျလာသကဲ့သို့ ဝါးရုံပင်များမှာ ယိုင်၍ ယိုင်၍ ယိမ်းထိုးနေကြသည်။ တဝုန်းဝုန်းတပြုန်းပြုန်း တောတိုးသံများ အကြားမှ 'အစ် အစ် အစ် အစ်' ဟူ၍ ဆင်များ၏ အစ်ထိုး၍ တက်လာသံများကို ကြားနေရသည်။ နှာမောင်းကို လိပ်ခွေကာ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် တအစ်အစ် အော်မြည်ကာ တက်လာသောဆင်များကို ၎င်းတို့ မျက်စိများတွင် ထင်ယောင် မြင်ယောင်လာသည်။ တကယ်မှာမူ ဆင်ကောင်ကို မမြင်ကြရ။ မြင့်မား၍ ထူထပ်လှသော ဝါးရုံပင်များက ဖုံးကွယ် ကာဆီးထားလေသည်။

ဆင်အုပ်ကြီး လာသံကြားသောအခါ ဒဏ်ရာရထားသော ဆင်ကြီးမှာ 'ဝူး ဟူး ဟူး ဟူး' ဟူ၍ အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်ကာ ၎င်းဒိုရာဆီသို့ ဝါးလုံးတဖြောင်းဖြောင်းချိုးသံ ကြားလိုက်ရသည်။ သို့သော် အသံမှာ နေရာမရွေဘဲ တစ်နေရာတည်းမှသာ ထွက်ပေါ်နေပေသည်။ ဆင်ကြီးက ရွေ့လျားရန် ကြိုးစားသော်လည်း ရဟန်မတူပေ။

ကိုဖိန်းတို့လည်း တောတိုးသံများနှင့် ဝါးပင် ဝါးကိုင်းများ၏ သူပ်ရှားနေသည်များကိုသာ ကြားမြင်နေရာ ၎င်းတို့ရင်များမှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေတော့သည်။ ဆင်တွေ ဘာများ လုပ်နေသည်၊ ဆင်နာကြီးဘိ ဘယ်လိုလုပ်ကြသည် စသည်တို့ကို ကြည့်ရှုလိုကြသည်။ သို့သော် သစ်ပင်ပေါ်မှ မဆင်းရဲ၍ ဆင်၏အရိပ်အရောင်ကိုမျှပင် မမြင်ကြရ။

နေရောင်က တဖြည်းဖြည်း အားနည်း၍ လာပေပြီ။ ရှေ့တွင် ဘာတွေဖြစ်၍ မိမိတို့ကြံမ္မာ ဘယ်လိုဖန်လာမည်ကို တွေး၍မရ။

ဆင်များက ဆင်နာကြီးကို တွဲခေါ်သွားကြမည်လား၊ မိမိတို့အား လိုက်ရှာ၍ လက်စားချေကြမည်လား၊ ဆင်နာကြီးကို တစ်ညလုံး စောင့်ရှောက်နေကြမည့်လား၊ ဆင်အုပ်ကထွက်သွားစေကာမူ ကင်းဆင် တစ်ကောင်စ၊ ၂ ကောင်စ ချန်ခဲ့ဦးမည်လား၊ မိမိတို့အဖို့ တစ်ညလုံး သစ်ပင်ပေါ်တွင်သာ အိပ်ရတော့မည်လား၊ ဤမျှ ချမ်းအေးသော ဆောင်းရာသီတွင် သစ်ပင်ပေါ်၌ မြောက်လေအေးကလေး သုတ်ဖြန်းသောဒဏ်ကို မိမိတို့ ခံနိုင်ပါမည်လား၊ ဆင်ကြီးကို အဆုံးခံ၍ လက်လွှတ်ကာ မိမိတို့အသက်အတွက် ထွက်ပြေးရမည်လား၊ မိမိတို့ အသက်ကိုစွန့်၍ ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ဆင်ကြီးကို မိမိတို့ပိုင်အောင် လုပ်၍ ရနိုင်ဦးမည်လား စသည်ဖြင့် မေးခွန်းပေါင်းများစွာက သူတို့ဦးနှောက်တွင်း ဝင်ရောက်လာကြသည်။

ဦးနှောက်များ ရှုပ်ထွေးနှောက်ကျူလာစေကာမူ အဖြေက တစ်ခုမျှ ထွက်မလာ။ အားလုံး မရေမရာချည်းသာဖြစ်ရာ ဘာတစ်ခုကိုမျှလည်း ဆုံးဖြတ်၍မရ ဖြစ်နေကြသည်။ မတတ်နိုင်ပြီ။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြရုံမှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။

ပြေးလာသော ဆင်အုပ်ကြီးသည် ဆင်နာကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ ‘ပူးဟူးဟူးဟူး’ဟူသော အော်သံကြီး တစ်ခွန်းကြားလိုက်ရပြီး အသံရောလှုပ်ရှားမှုများပါ ခေတ္တငြိမ်သွားသည်။ သို့သော် ခဏကြာလျှင်ပင် ‘ဖောင် ဖောင် ဖောင်’ဟု မောင်းအိုးခွဲကာ ရန်သူအား စိန်ခေါ်လိုက်သံက ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။ ချက်ချင်းပင် ဝါးရုံပင်များ ခါယမ်းလှုပ်ရှားလာပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း တောတိုးသံများ

ကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ဝါးရုံများမှာ တဖြည်းဖြည်းဝဲလှည့်၍ ပတ်ချာလည်ကာ လှုပ်ရှားနေသည်ကိုပါ မြင်ကြရပြန်သည်။

ဆင်များ ပတ်ချာလည်၍နင်းနေပြီဟု ကိုဖိန်းတို့က မှန်းဆလိုက်ကြသည်။ သူတို့ဆီကိုများ ရောက်လာလေမည်လားဟု စိုးရိမ်လာကြသည်။ သို့သော် ဆင်များက တောင်စောင်းကို တက်လိုကြဟန်မတူ။ ရိုးတွင်း မြေပြန့်ရာကိုသာ လှည့်၍ပတ်၍ နည်းနေကြပုံရသည်။ ကိုဖိန်းတို့မှာ မမြင်ရလေ ကြည့်ချင်လေ ဖြစ်လာကြသည်။ သို့သော် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲကြ။ ဆင်များ ပတ်ချာလည်၍ နင်းနေရင်းဖြင့် နေဝင်၍ သွားတော့သည်။ လှုပ်ရှားမှုများအားလုံးလည်း ဆင်နာကြီး ရိုရာဆီသို့ စုရုံးသွားဟန်ရှိသည်။

“တို့ ဆင်ပြေးကြမှ ထင်တယ်”

ပခုံးကလည်းနာပြီး တစ်ညလုံး သွေးခဲမတတ် စူးရှလှသော အချမ်းဒဏ်ခံရမည်ကိုလည်း တွေး၍ကြောက်လာသော ကိုဖိန်းက လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

ကိုဘစိန်ကား ဘာမျှ ပြန်မပြော။ ဆင်များရိုရာဆီသို့သာ ဘစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ နားကိုလည်း စွင့်ကာထောင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အင်ကြင်းပင်ပေါ်မှ မပြောမဆိုနှင့် လျှောဆင်းချသွားတော့သည်။ ကိုဖိန်းလည်း လျှောဆင်းချလိုက်သည်။ မြေနှင့် မြေကြီးထိမိလျှင်ပင် တောင်ကြောခင်တန်း၏ တစ်ဘက်ရှိ ရိုးတွင်းသို့ အပြေးဆင်းသွားတော့သည်။ ထို့နောက် ခင်တန်းတစ်ခုကိုကျော်၍ တစ်ခုအတွင်းသို့ ဆင်းသွားပြန်သည်။

ရိုးတွင်းရောက်သည်နှင့် ကိုဘစိန်က ရပ်လိုက်ပြီး

“တော်ပြီ ထင်တယ်ကွ။ ဒီအထိတော့ လိုက်မယ်မထင်ပါဘူး”
ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အေး၊ ဒီရိုးကတော့ မြိုင်ကလည်း မကောင်းဘူး။ ကမ်းပါး
တွေကလည်း စောက်တယ်။ ဆင်တွေလာမယ် မထင်ပါဘူး။ နေရာ
ကောင်းရှာပြီး အိပ်စို့”

ကိုအစိန်က သဘောတူလိုက်သည်။

“အေးကွ။ ကုန်းထိပ်တက်ရင်လည်း သွေးခဲသေလိမ့်မယ်။
ရိုးတွင်းအိပ်တော့လည်း ဆင်ရဲ့ရန်ကတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မီးဖိုနှင့်
ချောက်တာပေါ့ကွာ”

မှောင်ရိပ်ကကြီးစိုးလာပြီမို့ အိပ်ရန်အတွက် အောက်ခြေအနည်း
ငယ် ပြန်ပြုပြီး နင်းလုံမည့်နေရာကို အမြန်ရှာကြရသည်။ ထို့နောက်
ထင်းတုံးများကိုရှာ၍ မီးဖိုကြီး ၂ဖိုကို ဖိုလိုက်ကြသည်။ မီးဖိုကြီး ၂ဖို
အကြားတွင် ကျောက်ခဲကိုခေါင်းအုံးလုပ်၍ ခေါင်းတွင် ပေါင်းထား
ကြသော ပုဆိုးအဟောင်းကိုယ်စီ ဖြန့်ပြီးခင်းကာ အညောင်းဆန်လိုက်
ကြသည်။

“ဘစိန်၊ သေနတ်တော့ အသင့်ပြင်ထားကွ။ ပစ်ရင်လည်း
သတိထား၊ တစ်အားဆောင့်တာပဲကွာ။ အရိုးများကျိုးသွားသလား
တောင် အောက်မေ့လိုက်တယ်”

“မင်းက ဒါကြောင့် ငါ့ကို သေနတ်ပေးတာကိုး။ ၂ ယောက်
လုံး အိပ်လိုတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်။ တစ်ယောက်တလဲ ကင်းစောင့်
မှကွ”

“အေးပါ။ အရင်အိပ်ချင်တဲ့လူက ပြောပြီးအိပ်ပေါ့”

မီးဖိုကြီး ၂ ဖိုမှ မီးတောက်များမှာ တဟုန်းဟုန်းတောက်
လောင်နေပြီး အထက်မှ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်တို့မှာ မီးအရှိန်ကြောင့်
လှုပ်ယမ်းနေသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင် တောတစ်ခုလုံးမှာလည်း
ထိန်လင်းနေတော့သည်။ ကိုဖိန်းတို့လည်း ဆေးလိပ်ကိုယ်စီခဲ၍
အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်နေကြတော့သည်။

မီးဖိုများမှ မီးတောက်နေသံများနှင့် တဖြောက်ဖြောက် ကျဆင်း
နေသော နှင်းပေါက်သံများမှလွဲ၍ တစ်တောလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
နေတော့သည်။ ဆင်သံများလည်း လုံးဝမကြားရတော့ဘဲ ဘယ်ဆီ
ရောက်နေကြသည်ကို မသိရ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ်ပေါ်တွင် တက်လာ
သော ပိုးကောင်ငယ်များ လက်နှင့်ခါယမ်း ပုတ်လိုက်ကြသည်မှအပ
ကိုဖိန်းတို့လည်း မလှုပ်ရှားကြ၏။

ရေကြမ်းချောင်း၏ တစ်ဘက်တောင်ရိုးဆီမှ ဝေါင်းခနဲ ဝေါင်း
ခနဲ ဟောက်လိုက်သော ဂျီဟောက်သံမှာ ကျယ်လောင်လွန်းလှပြီး
တစ်တောင်လုံး ပဲ့တင်ထပ်ကာ ဟိန်း၍ဟိန်း၍ တက်သွားတော့သည်။
ပထမ တစ်ခွန်း စတင်ဟောက်လိုက်သံ ကြားရစက ကိုဖိန်းတို့ပင်လျှင်
ဂျီဟောက်သံမှန်းမသိလိုက်ဘဲ ဘာသံများပါလိမ့်ဟု နားစိုက်၍ ထောင်
လိုက်မိကြသေးသည်။ နောက်တစ်ခွန်း ဟောက်လိုက်မှ ဂျီဟောက်သံ
မှန်းသိကြကာ တောတွင်းအတွေ့အကြုံ မရှိသူများဆိုလျှင် မည်မျှ
ကြောက်လန့်ကြမည်ကို တွေးရင်း ပြုံးလိုက်ကြသည်။

တစ်ယောက်တလဲ ကင်းစောင့်ရင်း မိုးစင်စင် လင်းခဲ့ပြီ။ တစ်
ယောက်တလဲ ကင်းစောင့်သည်ဟု ဆိုစေကာမူ တစ်ညလုံး တစ်
ယောက်မျှ အိပ်ကြသည်ကား မဟုတ်။ တစ်ယောက်က ငုတ်တုတ်

ထိုင်နေပြီး တစ်ယောက်က လှဲနေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ၂ ယောက်စလုံး ညနေက အဖြစ်အပျက်များကိုသာ ပြန်ပြောင်း စဉ်းစားနေမိကြပြီး ဆင်သံများက နားတွင်းမှမထွက်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

မိုးလင်းသည်နှင့် ရေကြမ်းချောင်းဆီသို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ရုတ်တရက် ရေကြမ်းချောင်းတွင်းသို့ မဆင်းရဲသေးဘဲ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှု နားထောင်နေကြသည်။ ပြီးမှ ရေကြမ်းချောင်းတွင်းဆင်းကာ မျက်နှာသစ်၍ ရေ အဝသောက်လိုက်သည်။

“ဟိုကောင်ကြီးအခြေအနေ သွားကြည့်ရအောင်”

ကိုဘစိန်က စလိုက်သည်။

“ကြည့်ရမှာပေါ့ကွ။ ဒီအတိုင်း အဆုံးခံလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အစွယ်ကြီးက လှလိုက်တာ အလွန်ပဲ”

“အေးကွ။ မင်းကလည်း အခုမှပဲ အစွယ်အကြောင်း ပြောတော့တယ်။ ငါဖြင့် ဘယ်လိုအကောင်ပစ်ခဲ့လို့ ဘာဖြစ်ခဲ့မှန်းတောင် မသိရဘူး”

“စွယ်စုံကြီးကွ။ အရပ် ၉ ပေ ကျော်ဦးမယ်။ အစွယ်ကလည်း ဖော့စွယ်မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်စွယ်ကြီး။ ဝါဝင်းနေတာပဲ။ အတုတ်က ပေါင်ဖျားလောက်ရှိပြီး အရှည်ကလည်း ၂ တောင်လောက် ရှိလိမ့်မယ်ကွ။ ငါက ဘယ်ဘက်တံတောင်ဆစ်ကိုချိန်ပြီး ပစ်လိုက်တာပဲ။ ချိန်တဲ့နေရာမှာ ဒဏ်ရာရပြီး သွေးတွေပန်းထွက်နေတာ မြင်ခဲ့ရတယ်ကွ။ နေရာကလည်း မရွှေ့နိုင်ဘူး။ ၃ ချောင်းထောက်ကြီး ပတ်ချာလည်နေတယ်”

“မင်းကို ဘယ်သူကများ အဲဒီနေရာ အပစ်ခိုင်းတာတဲ့”

“ကျောက်ဂူနယ်ပိုင်ကြီးကပေါ့ကွ။ သူက ပစ်နေကျပဲ ဥစ္စာ”

“ဒါဖြင့် သေအောင် ဘယ်လိုလုပ် သတ်မလဲကွာ”

“ရွာပြန် လူတွေခေါ်ပြီး လူအုပ်နှင့် ဝိုင်းသတ်ရမှာပေါ့”

“ကဲ၊ သွားစို့”

ကိုစိန်က ပြောပြောဆိုဆို သေနတ်ကိုထမ်း၍ ရှေ့မှ ရေကြမ်းချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းသွားတော့သည်။ သရက် ရေမြောင်ဝသို့ ရောက်သောအခါ မနေ့ကတက်ခဲ့သော တောင်ကြောခင်တန်းအတိုင်း တက်ခဲ့ကြပြန်သည်။ မနေ့က ကိုဖိန်းဆင်ပစ်ရန် ဆင်းသွားသော နေရာမှပင် ၂ ယောက်စလုံး ဆင်းကြပြန်သည်။ ကိုဘစိန်က သေနတ်ကိုင်းထားသော်လည်း နေရာသိသူမှာ ကိုဖိန်းသာ ဖြစ်၍ ကိုဖိန်းကပင် ရှေ့မှ ဆင်းရ၏။

၂ ယောက်သား အသံမကြားစေရန် ဂရုစိုက်၍ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ကိုဖိန်းသည် ဆင်ကြီးကို သူပစ်ခဲ့သည့် ဝါးရုံပင်ဆီသို့ လှမ်း၍လှမ်း၍ကြည့်ရင်း ဆင်းနေ၏။ ဆင်ကြီး၏ အရိပ်အရောင်ကို မြင်လောက်သောနေရာသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည့်တိုင် ဘာကိုမျှ မမြင်ရသေး။ ဘာသံကိုမျှလည်း မကြားကြရ။ ကိုဖိန်း၏ စိတ်တွင် မသို့မသန်ဖြစ်လာသည်။ ခေတ္တရပ်၍ ကိုဘစိန်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိရာ ကိုဘစိန်က မေးကိုထိုး၍ ‘ဘယ်မှာလဲ’ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် မေးလိုက်သည်။ ကိုဖိန်းက သူပစ်ခဲ့သည့်ဆင်ကြီး ပတ်ချာလည်နေရာဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

ကိုဘစိန်က ဆင်ကြီးကို ကိုဖိန်းတွေ့နေရ၍ လက်ညှိုးထိုးပြသည်အထင်နှင့် ကိုဖိန်း၏ပရုံးကိုဆွဲကိုင်ကာ ဖယ်ရှား၍ ရှေ့သို့

တက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။ ကိုဖိန်းက ကိုဘစိန်၏ လက်ကို ဖယ်ချရင်း လက်ခါပြပြီး “မမြင်ရသေးဘူး” လေသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။

နောက်ဆုံး ကိုဖိန်းချောင်း၍ ပစ်ခဲ့သော ဝါးရုပ်သို့ပင် ရောက်ခဲ့သည်။ ဆင်ကြီး၏ အရိပ်အရောင်ကား မတွေ့ရတော့။ ဆင်ခြေရာများကား ပွစာတက်နေသည်။ ဆင်ကြီးပတ်ချာလည်နေခဲ့သည့် နေရာတွင်မူ သွေးများက ပြွတ်နှင့် လှည့်ပန်းထားသကဲ့သို့ မြေပြင်တွင် ချင်းချင်းနီနေပြီး ဖျာရာခန့် သွေးကွက်ကြီး ၂ ကွက်ကို တွေ့ရသည်။ ဝါးရုပ်ပင်များကား ညက်ညက်ကြေ၍ နေကြ၏။

ကိုဖိန်းရော ကိုဘစိန်ပါ အနည်းငယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားကြသည်။ သို့သော် သွေးများကိုကြည့်၍ ဆင်ကြီး ဝေးဝေးမသွားနိုင်ဟု တွက်လိုက်ကြသည်။ သွေးကြောင်းကို ခံကြရာ ဆင်အုပ်ခြေရာများနှင့် အတူ ရိုးအတိုင်း အောက်သို့စုန်ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ သွေးကြောင်းမှာ တစ်ဝက်စီကျသွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ အတန်းလိုက်ကြီး ဖြစ်နေ၍ အလွတ်တကူပင် လိုက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ သွေးကြောင်းသည် ချောင်းထဲသို့မဆင်းဘဲ ချောင်းဘေးရှိ ဝါးတောကြီးအတွင်းမှသာ စုန်ဆင်း၍ သွားနေသည်။ ဆင်ကြီးနှင့် အချိန်မရွေး တွေ့နိုင်သည်မို့ သေနတ်ကိုင်ထားသူ ကိုဘစိန်က ရှေ့မှသွားရင်း ရှေ့ကိုသာ အဓိကထား၍ ဖြောင့်နေသည်။ ကိုဖိန်းကမူ နောက်မှလိုက်ရင်း သွေးကြောင်းကိုသာ အာရုံစိုက်နေသည်။

တဖြည်းဖြည်း သရက်ရေ ရေထွက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီ။ ကိုဘစိန်က ရှေ့တည့်တည့်ဆီကိုသာ မျှော်ကြည့်နေပြီး ကိုဖိန်းကလည်း သွေးကြောင်းကိုသာ ငုံ့၍ ကြည့်နေမိသည်။

‘ရှု။’ ဟူသော ကျယ်လောင်ပြင်းထန်သည့် ဆင်၏ နှာမှုတ်သံကြီးကို အနီးကပ်၍ ကြားလိုက်ရရာ ၂ ယောက်စလုံး လန်ဖျပ်၍ အကြောများဆိုင်းကာ ကြက်သေ သေသွားကြတော့သည်။ ဆင်ကြီးသည် ၎င်းတို့၏ ဘယ်ဘက် ဝါးတစ်ရိုက်မျှပင် မဝေးသည့် သရက်ရေ ရေထွက်မှ နှာမှုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ ၂ ယောက်စလုံးမလှုပ်နိုင် မယှက်နိုင်ဖြစ်ပြီး အသံကြားရာဆီသို့သာ လှည့်ကြည့်နေမိကြသည်။

ဆင်ကြီးက နှာသံပေးပြီးသည်နှင့် နေရာမှရွေ့လျားရန် ကြိုးစားနေသည်ကို မြင်ကြရ၏။ သို့သော် ၃ ချောင်းထောက်ကြီး ဖြစ်နေပြီး ပတ်ချာလည်နေကာ နေရာမှမရွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရတော့သည်။ ထိုအခါတွင်မူ ကိုဖိန်းတို့ ၂ ယောက်စလုံး သတိပြန်ဝင်လာပြီး အားတက်လာကြတော့သည်။

ကိုဘစိန်က သေနတ်ကိုမောင်းတင်၍ ဆင်ကြီးအား ချိန်လိုက်သည်။

“မလုပ်နှင့်မလုပ်နှင့်။ ဒီအကောင်ကြီး ဝေးဝေးမသွားနိုင်တော့ဘူး။ တို့ကိုလည်း ရန်မမူနိုင်တော့ဘူးနှင့်တူတယ်။ မောင်းပြန်ချပြီး နောက်နားသာ ဆုတ်နေ”

ကိုဖိန်းက သေနတ်နှင့်မပစ်ရန် တားလိုက်သည်။

“ထပ်ပစ်လိုက်ရင် ပိုပြီး စိတ်မချရဘူးလားကွ”
ကိုဘစိန်က နောက်သို့ဆုတ်ရင်း မကျေမနပ်ပြောလိုက်သည်။

“ထပ်ပစ်လည်း သေမှာမဟုတ်ဘူးကွ။ တော်ကြာ သေနတ်သံကြားလို့ ဆင်အုပ်ပြန်လာရင် ခက်နေမယ်။ ပြီးတော့လည်း ၂ ယောက်စလုံး ပခုံးတွေနာပြီး သေနတ်မပစ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေမှာ စိုးရသေးတယ်ကွ”

ကိုဖိန်းက ပြောရင်း ခဲတစ်လုံးကို ညာဘက်လက်နှင့် ကောက်
ကိုင်၍ ဆင်ကြီးအားပစ်ရန် ကြိုးစားကြည့်၏။ သူ့လက်မောင်းမှာ
ကောင်းစွာ မလှုပ်နိုင်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်
လက်ဖြင့် ခဲကို ကိုင်၍ပစ်လိုက်ရာ ဆင်ကြီးကို မမှန်ဘဲ လွဲသွားသည်။
ဆင်ကြီးက နှာမောင်းကြီးကိုထောင်၍ ဝှားခနဲလှုပ်ကာ မျက်လုံးများက
ကိုဖိန်းကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒီထက်ပို၍ ဘာမျှတော့မလုပ်။

“မဖြစ်ဘူးဟေ့ ဘစ်ရံ။ ခဲကြီးတစ်လုံးနှင့် ဆင်ရဲ့ခေါင်းကို
ခပ်နာနာ မှန်အောင်ထုစမ်းကွာ။ နာနာမှန်လျက်နှင့် တို့ကို ရန်မမှုနိုင်ရင်
တော့ တို့ပိုင်ပြီပေါ့။”

ကိုဘစ်နံက သေနတ်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ပြောင်းကိုင်၍ ညာ
လက်ဖြင့် ခဲတစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး ဆင်ကြီးအားပစ်လိုက်ရာ
ဆင်ကြီး၏ မျက်မှောင်ကို ဂုတ်ခနဲ ဝင်မှန်တော့သည်။ ဆင်ကြီးမှာ
တရူးရှူးမြည်ကာ ဒေါသတကြီးဖြစ်လာသော်လည်း နေရာမရွေနိုင်ဘဲ
ပတ်ချာလည်နေပြီး နောက်ဆုံးတွင် “ဝူး ဟူး ဟူး ဟူး” ဟု နှာမောင်း
ကြီးကိုမြှောက်၍ ကုန်းအော်လိုက်တော့သည်။

“ဘစ်နံ တော်တော့၊ တော်တော့။ ဆင်တွေပြန်လာရင် ကိုယ်
ကျိုးနည်းကုန်လိမ့်မယ်”

“ဒါဖြင့် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒီအကောင်ကြီးကို မင်းသေနတ်နှင့် စောင့်နေကွာ။ ငါရွာပြန်
ပြီး လူတွေခေါ်မယ်။ လူအုပ်နှင့် ဝိုင်းသတ်ရအောင်”

“အေး။ ဒါဖြင့် မြန်မြန်သွား။ မြန်မြန်လည်းပြန်ခဲ့။ ငါ့ဖို့လည်း
ထမင်းယူခဲ့”

“အေး။ ငါသွားမယ်။ မင်းလည်း သတိနှင့်နေရစ်နော်”

“အေး၊ အေး”

ကိုဖိန်းသည် တောက်ချပ်မှ ဓားကိုဆွဲနုတ်၍ လက်မှကိုင်ပြီး
ထွက်သွားတော့သည်။

ကိုဖိန်းထွက်သွားလျှင် ကိုဘစ်နံသည် နောက်သို့ အနည်းငယ်
ဆုတ်၍ ဝါးရုပ်ကြီးတစ်ပင်ကိုကွယ်ကာ ဆင်ကြီး၏ အရိပ်အခြည်ကို
ကြည့်နေလိုက်သည်။ လူသံများ ပျောက်သွားသောအခါ ဆင်ကြီးသည်
သုံးချောင်းထောက်ကာ နားရွက်ကြီးများက ပေ၍စွင့်ထားရင်း အရပ်
လေးမျက်နှာကို လှည့်ပတ်အက်ခတ် ကြည့်ရှုနေတော့သည်။ လူ၏
အရိပ်အယောင် လုံးဝ မတွေ့ရသောအခါတွင် သုံးချောင်းထောက်နှင့်
တဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့လျားရန် ကြိုးစားတော့သည်။ ပထမတွင်
ရွေ့သည်ဆိုရုံမျှ ရွေ့၏။ အတန်ကြာအောင် ကြိုးစားသောအခါတွင်မူ
တစ်ပေခန့် ရွေ့လိုက်နိုင်သည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ဖန် နားနေပြန်၏။
ရွေ့ရန် ကြိုးစားပြန်ရာ တစ်ပေခန့် ရွေ့သွားပြန်၏။ ဤနည်းဖြင့်
ကွမ်းတစ်ရာညက်ခန့်ကြာပါမှ ဆယ်ပေခန့် ရွေ့သွားနိုင်တော့သည်။

ထိုအခါတွင်မူ အလောတကြီး ရွေ့လျားရန် ကြိုးစားလျှင်
မအောင်မြင်ဘဲ ပတ်ချာလည်၍သာနေပြီး၊ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့လျားပါမှ
ရနိုင်သည့် ဆင်ကြီး၏ အဖြစ်ကို ကိုဘစ်နံ သဘောပေါက်သွား၏။

“သွား သွား၊ သွားသာသွား၊ တို့သယ်ရပိုးရတာ ပိုနီးတာပေါ့
ကွာ”

ကိုဘစ်နံ ချောင်းကြည့်နေရာမှ အသံထွက်၍ ပြောလိုက်၏။

အသံလာရာဆီသို့ ဆင်ကြီးက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ ရှူးခနဲ နှာမှုတ်လိုက်၍ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ကိုဘစိန်ကို မြင်ရဟန်မတူ။ နှာမောင်းကြီးကို မြှောက်ကာ 'ဝူး ဟူး ဟူး ဟူး' ဟူ၍ အော်တော့သည်။

ဖဝူး ဟူး ဟူး ဟူး ။ အတော်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ပြန်၍ အော်လိုက်သည့် ဆင်သံကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရသည်။ ကိုဘစိန်မှာ သူများသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ ဆင်များကား အချိန်မရွေး ပြန်၍ ရောက်လာတော့မည်။ ဆင်များ မရောက်လာမီ ပုန်းအောင်းပါမှ မိမိအသက်ချမ်းသာရာ ရပေမည်။ သို့သော် ဆင်များကို မမြင်ရဘဲ မနေ့ညနေကလို အသံသာကြားရပြီး ဝါးရုံပင်များ လှုပ်ရှားနေသည်ကိုသာ မြင်နေရခြင်းမှာ အခံရခက်လှသည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်များကို မျက်ခြည်မပြတ် မြင်နေရပြီး သူတို့လှုပ်ကိုင်နေကြပုံကို ကြည့်လိုနေသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်ကြောခင်တန်းပေါ်သို့ တက်မပြေးတော့ဘဲ ရိုးထဲရှိစိတ်ချရမည့် ဝါးရုံကြီးတစ်ရုံပေါ်တွင် တက်ကာထိုင်နေတော့သည်။

ဆင်သံများကား တဖြည်းဖြည်း နီး၍နီး၍လာပေပြီ။ တောတိုသံများလည်း ပြင်း၍ပြင်း၍လာသည်။ သို့သော် ဆင်များကိုကား မမြင်ရသေး။ အသံများကြားနေရသည်ကိုထောက်၍ ဆင်များမှာ တပ်ဖြန့်ကာ ရင်ပေါင်တန်းတက်လာသည်ဟု ထင်နေရသည်။ ဝါးရုံပင်များ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးလာသည်ကို မြင်ရပြီဖြစ်၏။ ထိုနောက် မည်းခနဲ ဆင်တစ်ကောင်၏ ဦးကင်းကို မြင်လိုက်ရ၏။ သူ့နောက်မှ လှုပ်ရှားမှုကို မမြင်ရဘဲ သူ့ဘေးဘက်က ဝါးရုံပင်များသာ လှုပ်ယိမ်းနေသည်ကို

တွေ့ရ၍ ကိုဘစိန်က သူ့တွေးထင်သလို ရင်ပေါင်တန်း တက်လာလေပြီဟု ထင်လိုက်၏။

“ဝူး”

ဆင်ကြီးက အသံပေးလိုက်ရာ ဆင်များလည်း သူ့ရှိရာသို့ စုပြုံရောက်ရှိလာတော့သည်။ အားလုံးစုမိသောအခါ မည်းမည်းတုတ်၍ နေတော့ရာ စုစုပေါင်း အကောင်သုံးဆယ်ထက်မနည်းဟု ကိုဘစိန်က တွက်လိုက်၏။

ဆင်မကြီး ၂ ကောင်က ဆင်နာကြီး၏ ဘေးတစ်ဘက် တစ်ချက်စီမှ ညှပ်၍ရပ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဒဏ်ရာကို နှမ်းကြ၏။ သူတို့ကိုယ်လုံးများဖြင့် ဆင်ကြီးကိုယ်လုံးကို ညင်သာစွာ ပွတ်နေကြ၏။

ဆင်နာကြီးသည် ရှူးခနဲရှူးခနဲ နှာမှုတ်ရင်း နှာမောင်းကြီး တယမ်းယမ်းလုပ်နေပြီး နားရွက်ကြီးများကလည်း မလှုပ်ဘဲ ပေ၍နေ၏။ ဦးခေါင်းက ဟိုလှည့်သည်လှည့်လှုပ်ကာ မျက်လုံးများက စူးစမ်းရှာဖွေနေသည့် သဏ္ဍာန်ပေါ်လွင်နေ၏။

ဆင်နာကြီးထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည့် ငယ်မည်မဟုတ်သော ဆင်မကြီးတစ်ကောင်သည် နှာမောင်းကိုထောင်လိုက်ကာ ဝူးခနဲ ခပ်ပြတ်ပြတ် ခပ်တိုတို အော်လိုက်သည်။ ဆင်ကြီးဘေးတွင် ညှပ်ထားသော ဆင်မ ၂ ကောင်မှလွဲ၍ ကျန်ဆင်များအားလုံး ဆင်မကြီးရှိရာသို့ စုရုံးရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။

ဆင်မကြီးသည် နှာမောင်းကိုလိပ်၍ ပါးစပ်တွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ကာ 'အစ် အစ် အစ် အစ်' နှင့် အော်ရင်း ရှေ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး တက်သွားတော့သည်။ အခြားဆင်များသည် သူ့နောက်မှ တန်းစီ၍

မလိုက်ဘဲ ဘေးမှ ဝဲယာဖြန့်ကာ လိုက်သွားကြ၏။ သို့သော် သူနှင့် ယှဉ်၍ ရင်ပေါင်တန်းလိုက်သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ မြားဦးသဏ္ဍာန်ကဲ့သို့ ဖြန့်ချိတက်သွားကြသည်ကို ကိုဘစိန် အံ့ဩစွာ တွေ့ရတော့သည်။

ကိုဘစိန်က 'ဒီအကောင်တွေ ဘယ်ဆီများ ထွက်သွားကြမှာ ပါလိမ့်' ဟု တွေးရင်းကြည့်နေရာ ဆင်များမှာ အခြားသို့ ထွက်သွား ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပြန်ကွေ့လာသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ ထို့နောက်တွင်မှ အခြားကို ထွက်သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ တောကို ပတ်၍ပတ်၍ နင်းကာ ရန်သူကို ရှာနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ မည်မျှပတ်၍ ကွေ့နေစေ ကာမူ မြားဦးသဏ္ဍာန်မှာ ပုံစံမပျက်ကြောင်း အံ့ဩစွာ တွေ့နေရတော့ သည်။

ကိုဘစိန်အဖို့ ကြည့်၍ကောင်းနေသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း နှင့်တွေးရင်း စိမ့်ကာကြောက်လာမိ၏။ 'ကိုဖိန်းနှင့် ရွာသားများ အမြန် ရောက်လာကြပါစေတော့' ဟု ဆုတောင်းမိ၏။ သို့သော် မွန်းမတည့်မီ ရွာသားများ ရောက်မလာနိုင်ကြသေးကြောင်းကိုလည်း သိသဖြင့် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘဲ ဆင်များလှုပ်ရှားနေသည်ကိုသာ ကြည့်၍ နေမိတော့သည်။

ဆင်များသည် တောကိုလှည့်ပတ်၍ တစ်နာရီခန့်နင်းပြီးသော အခါတွင် ဆင်နာကြီးရှိရာသို့ စုပြုံ၍ ရောက်ရှိလာကြပြန်၏။ ထို့နောက် ဆင်နာကြီးအား ပတ်ချာဝိုင်းလိုက်၍ ဆင်ကြီး၏ဖင်ဇာ် နောက်မှ တွန်းသည့်အကောင်က တွန်း၊ အစွယ်များကို နှာမောင်းဖြင့်ပတ်၍ ဆွဲသည့်အကောင်က ဆွဲ၊ ဘေးချင်းယှဉ်၍ တွဲသည့်အကောင်ကတွဲနှင့် ဆင်နာကြီးကို ရွေ့လျားအောင် လုပ်နေကြတော့သည်။ တရွေ့ရွေ့နှင့်

ဆင်နာကြီးမှာ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် ရွေ့သွားအပြီးတွင် ဆက်၍မရွေ့ဘဲ တောင့်ခံနေတော့သည်။ ဤတွင် ဆင်များက အားစိုက်၍ တွန်းကြ၊ ဆွဲကြလုပ်တော့ရာ ဆင်နာကြီးမှာ ချေးများပါ၍ 'ဝေါ ဟော ဟော' ဟူသော အသံကြီးဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ် အော်တော့သည်။

ဆင်များကမူ အလျှော့မပေး။ တွန်းမြဲတွန်း၍ ဆွဲမြဲဆွဲနေကြရာ ဆင်နာကြီးမှာ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် ရွေ့သွားပြန်၏။ ဤနည်းဖြင့် ရွေ့လိုက်၊ ရပ်လိုက်၊ အော်လိုက်နှင့် တဖြည်းဖြည်းဆင်းများမှာ ဝေး၍သွားပြီး ကိုဘစိန်၏မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ဆင်သံများမှာ ဝေး၍ဝေး၍သွားရင်း ရေကြမ်းချောင်းဆီလောက်အရောက်တွင် ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အော်လိုက်သည့် ဆင်နာကြီး၏ အသံမှာ နေရာမှ မရွေ့တော့ကြောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။

နေကလည်း တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်၍လာရာ မွန်းတည့်ခါနီး လာပြီဖြစ်၏။ ဆင်နာကြီးကလည်း တဝေါဝေါ အော်ဆဲပင်ဖြစ်၏။ ဆင်ကြီး၏ နောက်ဆုံးအော်လိုက်သည့်အသံမှာ ပို၍လည်းကျယ်၊ ပို၍လည်း ရှည်သည်ဟုထင်ရပြီး ရေကြမ်းချောင်းရိုးတစ်လျှောက်လုံး နှင့် ဘေး ၂ ဖက်မှတောင်များတွင် ပဲ့တင်ရိုက်သွားတော့သည်။

ဆင်အော်သံကြီးဆုံးသွား၍ မကြာမီပင် မိမိတို့ရွာဘက် တောင် ထိပ်ဆီမှ လူအော်သံများကို သဲသဲမျှ ကြားလိုက်ရ၏။ ကြားစတွင် စိတ်ထင်၍ဟု အောက်မေ့မိသော်လည်း သံပဲ့တီးသံများ၊ တံပိုးမှုတ်သံ များက ဆက်၍ ပေါ်လာတော့သည်။

ကိုဘစိန်သည် အားတက်သွား၏။ ပြန်၍ အော်လိုက်ချင်၏။ သို့သော် ဆင်များက ဝေးလှသည်မဟုတ်၍ အသံလည်း မပေးရဲ။

လှုပ်လည်း မလှုပ်ရဲ။ လူသံများကိုရော ဆင်သံများကိုပါ ဆက်၍ အကဲခတ်ရင်း နားထောင်နေရတော့သည်။

လူသံများကြားရသောအခါ ဆင်သံများမှာ တိတ်သွား၏။ လူသံများက တလောအော်လိုက်ကြပြီး ငြိမ်သွားပြန်၏။ ပြီးမှ တစ်ခါ ပြန်ပေါ်လာ၏။ တစ်ခါ ပြန်၍ငြိမ်သွားပြန်၏။ တတိယအကြိမ် ပေါ်လာပြန်၏။ လူသံများ တတိယအကြိမ် ပေါ်လာသောအခါတွင်မူ ဝေါဝေါ ဗြောင်းဗြောင်း ဒိုင်းဒိုင်း သံချင်းစပ်သွားအောင် ဆင်များ တောတိုးထွက်ပြေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ လူသံများက တဖြည်းဖြည်း ပို၍ပို၍ နီးလာသကဲ့သို့ပင် ဆင်သံများကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပို၍ပို၍ ဝေးသွားကာ နောက်ဆုံးတွင် လုံးဝပျောက်ကွယ် တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ ဆင်သံများ လုံးဝမကြားရတော့သောအခါ ကိုဘစိန်သည် ဝါးရုံပင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ ရိုးအတိုင်း စုန်ဆင်း၍ ရေကြမ်းချောင်းဆီသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းလာခဲ့၏။ မြောင်ဝသို့ ရောက်သောအခါ ရေကြမ်းချောင်းအတွင်း လှမ်းကြည့်၍ ဆင်ကြီးကို ရှာလိုက်သည်။ ရေကြမ်းချောင်း၏အလယ် ကျောက်တုံးများအကြားတွင် ဆင်ကြီးမှာ ဝပ်၍နေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

သင်္ဃန်တစ်ချို့တော့ ဆင်ကြီးကို သွား၍မစတော့။ အရိပ်အခြည်ကိုသာ အကဲခတ်နေ၏။ ဆင်ကြီးမှာ အတော်ပင်ပန်းနေပုံ ရ၏။ ကျောက်တုံးများအကြားတွင် ၃ ချောင်းထောက် ရွှေ့လျားနိုင်ပုံ မပေါ်။ ဤအနေအထားအတိုင်းဆိုလျှင် အန္တရာယ်ကင်းစွာဖြင့် ဆင်ကြီးအား အနားကပ်၍ လှံများ၊ ကျောက်ခဲများဖြင့်တိုက်ခိုက်ပြီး အဆုံးစီရင်ရန်

အခွင့်သာနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆင်ကြီးကို အနှောင့်အယှက်ပေးရန် စိတ်မကူးတော့ပေ။

လူသံများ ရေကြမ်းချောင်းအတွင်းသို့ ဆင်းမိလောက်သော အခါတွင်မူ ပါးစပ်ကို လက်နှင့်ကာပြီး 'ဝူး'ခနဲ တစ်အားအူလိုက်၏။ တောင်တန်းများကသာ ကိုဘစိန်အား ပဲ့တင်ထပ်၍ 'ဝူး'ကနဲ ပြန်အူလိုက်သည်။ လူများထံမှမူ ပြန်လည်၍ ထူးသံ မကြားရ။ ၃ ခါမျှ အူအပြီးတွင်မူ မကြားလောက်သေးဟု ယူဆ၍ ရပ်ထားလိုက်ရသည်။

အတော်ကြာ၍ မိမိအူသံကို ကြားလောက်ပြီဟု ယူဆသော အခါတွင် ထပ်၍ အူလိုက်ပြန်သည်။ ဤတစ်ချိတွင်မူ တောင်တန်းများကသာ ပဲ့တင်ထပ်၍ ပြန်အူသည်မဟုတ် 'ဝူး'ခနဲ 'ဝူး'ခနဲ ဆက်ကာဆက်ကာ ပြန်၍အူလိုက်သော လူများ၏အသံများကိုပါ ကြားရတော့သည်။

ကိုဘစိန်၏ တစ်သက်တွင် ဤမျှလောက် တစ်ခါမျှ ဝမ်းမသာဖူးခဲ့ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ သေတွင်းက လွတ်သွားသည်ထက်ပင် ဝမ်းသာသွားသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ထင်လိုက်မိတော့သည်။

ဆင်သတ် အရပ်ဝေ

ကိုဖိန်းနှင့် ကိုဘစိန်တို့ခေါင်းဆောင်သော အုံးကြောနှင့် ဟဲဟယ်ရွာသား ၂၀ ကျော်တို့သည် ဆင်နာကြီးကို ဝိုင်း၍ ထားလိုက်ကြသည်။ ဆင်နာကြီးမှာ ကျောက်တုံးများကြား ခူးဆစ်ခန့်နက်သည့် ရေတွင်ဝပ်ရင်း ဦးခေါင်းကို လှည့်၍ လှည့်၍သာ ကြည့်နေရှာသည်။ မျက်နှာမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသလိုလို ထင်ရ၏။

လှ ၂ ချောင်းသည် ဆင်၏ ကျောကုန်းပေါ်တွင် သွား၍စိုက်နေသည်။ ကျောက်ခဲများကလည်း ဆင်၏ ဦးခေါင်းကို တဒုတ်ဒုတ် ဝင်၍ မှန်လိုက်သည်။ ဆင်ကြီးမှာ ခေါင်းကိုယမ်းလိုက်ပြီး နှာမောင်းကိုထောင်ကာ 'ဝူး'ခနဲ အော်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ဟေ့...ကျောက်ခဲနှင့် မထုကြနှင့်ကွ။ အလကားပဲ။ လှံကိုလည်း သတိနှင့်ထိုး။ မထိုးတတ်ရင် အလကားပဲ။ လက်နှောက်က အသည်းဆီဝင် ထိရောက်မှာကွ”

ကိုဖိန်းက အော်လိုက်သည်။

“မင်းပြောတော့ ကျောက်ဂုနယ်ပိုင်ကြီးတို့ ဆင်ကို တူမီးနှင့် ပစ်ချိုးပြီးရင် ကျောက်တုံးနှင့်ထုသတ်တယ်ဆို”

တစ်ယောက်က အရေးထဲတွင် စောဒက တက်နေပြန်သည်။
“ဟ၊ သူတို့ထုတဲ့ ကျောက်တုံးက အနည်းဆုံး ခွက် ၁၀ လောက်လေးတာကွ။ သူတို့က ကမ်းပါးအမြင့်ကတက်ပြီး ကျောက်တုံးကြီးတွေနှင့် ထုသတ်တာ။ အခု မင်းတို့ထုတဲ့ ကျောက်တုံးလောက်တော့ ဆင်က ဘယ်ဖြူမလဲကွ”

ကိုဖိန်း ပြောမည်ဆိုလည်း ပြောစရာပင်။ သူတို့ထုနေသည့် ကျောက်တုံးများမှာ ပြည်တောင်းခန့်သာရှိပြီး အလွန်ဆုံး ၄ ပိဿာ ကျော်ကျော်ခန့်သာ လေးပေမည်။

ဆင်ကြီးမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေရှာသည်။ နှာလှူ၍ကား ဟုတ်ဟန်မတူ။ အကြောက်လွန်နေဟန် တူ၏။

“ကဲ။ လှံ ၃-၄ ချက်လောက် ထိုးကြကွာ”

လှံ ၅ ချောင်းမှာ မြားပစ်လိုက်သလို ပျံထွက်သွားပြီး ဆင်ကြီး၏ ကျောကုန်းနှင့်ဘေးတို့တွင် ဝင်၍ စိုက်နေတော့သည်။ ဆင်ကြီးမှာ ဝူးခနဲအော်ရင်း ကုန်း၍ထကာ ကိုယ်ကိုလှုပ်၍လှုပ်၍ ခါလိုက်သည်။ ဒီး ဒီး ဒီးခနဲမြည်၍ ဝမ်းရပ်လိုက်သည်။ နံဘေးမှအရေကြီးမှာ အထက်အောက် လှုပ်ရှား၍သွားပြီး နံဘေးတွင်ဝင်စိုက်နေသော လှံ ၂ ချောင်းမှာ ပြတ်ကျသွားသည်။ သို့သော် ကျောတွင်စိုက်နေသော လှံ ၃ ချောင်းမှာ ဆင်ကြီး၏ အသားတွင်းသို့ ပို၍နက်စွာ ဝင်သွားပုံရသည်။ ဆင်ကြီးမှာ ဝေါခနဲအော်ရင်း ပြန်၍ဝပ်သွားပြန်သည်။

တစ်ယောက်က ဆင်ကြီး၏ ကျောကုန်းပေါ်တက်၍ ရဲဒင်းနှင့် ကျောကုန်းတည့်တည့်ရှိ သံကြောကို တစ်အားခုတ်ပြီး ချက်ချင်းပြန်၍ ခနဲဆင်းလိုက်သည်။ ဆင်ကြီးက ဝေါခနဲအော်၍ နှာမောင်းနှင့် လှမ်း

ဆွဲရန် ကြိုးစားသော်လည်း မမိလိုက်ဘဲ နှာမောင်းကြီးမှာ လေထဲတွင် သာ ယမ်း၍သွားသည်။

လှ ၂ ချောင်းက ဆင်ကြီး၏ နှာမောင်းကို သွား၍စိုက်လိုက် ပြန်သည်။

လူများကလည်း ကြိုက်သလို ထိုးရင်း ခုတ်ရင်း ဆင်ကြီးက လည်း အော်လိုက်၊ ကုန်းထလိုက်၊ နှာမောင်းဖြင့် ယမ်းလိုက်နှင့် တစ်နှာရိန်းပါးခန့် ကြာခဲ့ပေပြီ။ ဆင်ကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် လှ ၁၀ ချောင်းခန့် စူးဝင်၍နေပြီဖြစ်သည်။ ၃ ဖက်ရာများမှာလည်း တစ်ကောင် လုံးပြည့်နက်နေကာ သွေးချင်းချင်းနီ၍ ဆင်နက်ကြီးဘဝမှ ဆင်နီကြီး အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်သည်။ နှာမောင်းကြီးပင်လျှင် အလစ် အလစ်တွင် ဝင်၍ခုတ်လိုက်ကြသော ရဲဒင်းဒဏ်ရာများကြောင့် ပြတ် လှလှဖြစ်၍ နေပေပြီ။

နောက်ဆုံးတွင် ဆင်ကြီးမှာ ဝေါခနဲအော်ရင်း ဝပ်နေရာမှ တစောင်းလဲကျသွားကာ အကြောဆွဲ အသက်ငင်နေတော့သည်။ ဆင်ကြီး လဲကျသွားသည်နှင့် ရဲဒင်းများ၊ ဓားမများနှင့် ဒူးကောက်ကြော များကို ဝင်ဖြတ်သူဖြစ်၏။ နှာမောင်းကို ဝတ်ဖြတ်သူဖြစ်နှင့် တစ် ယောက်တစ်ချက် ခုတ်ကြ ဖြတ်ကြတော့သည်။ ဆင်ကြီး၏ နှာမောင်း ကြီးမှာ ရေထဲသို့ ပြုတ်ကျသွားပြီး ရေစီးတွင် မျောပါသွားတော့သည်။ လူတစ်ယောက်က နှာမောင်းကြီးကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ရာ ထိုသူပါ ရေထဲသို့ ပါသွားတော့၏။ “လုပ်ကြပါဦးဟ” ဟူသောအသံမှာ စူးရှစွာ ထွက် ပေါ်လာတော့သည်။ လှ ၂ ယောက်က ကူ၍ လိုက်ဆွဲပြန်သည်။ နှာမောင်းပြတ်ကြီးမှာ အရှိန်သာလျော့သွားသည်။ မျောပါမသွားအောင်

ကား မတတ်နိုင်ကြ။ နောက် ၂ ယောက် ထပ်၍ကူတော့မှ မျောပါ ခြင်းမှ ရပ်တန့်သွားကာ ကုန်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်နိုင်ကြတော့သည်။ ကုန်းပေါ်ရောက်အောင် ချီမရာတွင် ၅ ယောက်စလုံး ဝိုင်းမတော့မှ အလွယ်တကူ ပါလာတော့သည်။

“ဟေ့၊ ဒီအတိုင်း မဖြစ်ဘူးကွ။ ကျွဲတွေဆွဲခဲ့၊ ကျွဲတွေဆွဲခဲ့။ ဒီအကောင်ကြီးကို ရေထဲက အရင်ဆွဲတင်မှဖြစ်မယ်။”

တစ်ယောက်က အော်လိုက်သည်။

သစ်ဆွဲသည့် ဒုံးထမ်းပိုးများတပ်ထားသော ကျွဲ ၂ ရှဉ်းမှာ ဆင်ကြီး၏ အနားသို့ ရောက်လာ၏။ ဆင်ကြီး၏ ကိုယ်လုံးကို သစ်ဆွဲ သည့် သံကြိုးနှင့်ပတ်ကာ ကျွဲ ၂ ရှဉ်းနှင့်ဆက်၍ ဆွဲတင်ကြတော့သည်။ ‘မြောမြောမြော ဂလောက် ဂလုံး ဂလောက်’ စသော အသံများနှင့်အတူ ကျောက်တုံးများကိုတိုက်၍ ဆင်ကိုယ်ထည်ကြီးမှာ ကျွဲများနောက်သို့ ပါသွားတော့သည်။ ဆင်ကိုယ်ထည်ကြီးကို အရိပ်ကောင်းပြီး မြေပြန့်သို့ တိုင်အောင် ဆွဲတင်လိုက်ကြသည်။

ထိုနောက် သစ်ခက်များကို သွား၍ ခုတ်သူက ခုတ်ကြ၊ ဆင်သေ ကြီးပေါ်သို့တက်၍ အရေကို တစ်ကောင်လုံး မဆုတ်ခွာဘဲ တစ်ထွာခန့် တစ်တောင်ခန့် အမျှောင်းလိုက် ခွာ၍ချသူက ချကြသည်။ အရေခွာ လိုက်၍ အသားပေါ်လာသောနေရာမှ အသားများကို အမျှောင်းလိုက် ဓားဖြင့် လှီးဖြတ်၍ ဖျာပြန်သည်။ သစ်ခက်ခုတ်လာသူများက ဆင်သေ ကြီး၏ ဓားတွင် သစ်ခက်များကို ဖြန့်၍ခင်းလိုက်ကြရာ လှီးဖြတ်သော အသားများကို သစ်ခက်များပေါ်သို့ ဖစ်၍ပစ်၍ တင်လိုက်ကြသည်။

ကိုဖိန်းနှင့် ကိုဘစိန်တို့ကား ဆင်သွားဖျက်ရာတွင် မပါကြ။ ကိုစိန်က ဓားမြောင်နှင့် ဆင်စွယ်အရင်းရှိ သွားဖုံးများကို ရစ်၍လှီးလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် အသားဆိုင်များကို ဓားဖြင့်ထိုး၍ ခွဲလိုက်ပြီး ဆင်စွယ်ကို နှဲကြည့်သည်။ ဆင်စွယ်မှာ ကြွကြွခိုင်ခိုင်ပင်း ရှိနေသည်။ ဆင်စွယ်ဘေးပတ်လည်မှ အသားများကို လှီး၍ပစ်သော်လည်း ဆင်စွယ်မှာ မနံ့။ အသားဆိုင်များအောက်တွင် အရိုးပွများဖြင့် ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ထိုအရိုးပွများကို ဓားဖြင့်လှီး၍ မရနိုင်ရာ ကိုဖိန်းက ရဲဒင်းဖြင့် ရှုပ်၍ရုပ်၍ခတ်ကာ အရိုးပွများကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပြီးမှ အစွယ်အရင်းတွင် ကပ်တွယ်၍နေသော အသားမျှင်များကို ဓားဖြင့်လှီးဖြတ်ကာ ဆွဲထုတ်ယူရတော့သည်။ အပြင်တွင် ၂ တောင်နီးပါးထွက်နေသော ဆင်စွယ်ကြီးမှာ အတွင်း၌ တစ်တောင်သာသာကလေးမျှသာရှိရာ ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ ၃ တောင်မျှ ရှည်သောဆင်စွယ်ကြီး ဖြစ်၍နေသည်။ အလေးချိန်မှာ ၈ ပိဿာနှင့်ခွက် ၁၀ အကြားတွင် ရှိပေမည်။ ဆင်စွယ်အတွင်းတွင် ချဉ်ဆီကဲ့သို့ ဖြူဖွေးဖွေး ပျော့စိစိ ဆင်စွယ်နှစ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ ဆင်စွယ်အရင်းမှ အခေါင်းမှာ တစ်တောင်မျှပင် မရှိတော့ပေ။

“ဆွဲကြီး ကောင်းကောင်းဝင်တာပေါ့ကွာ”

ကိုဖိန်းက အားရကျေနပ်စွာ ပြောလိုက်သည်။ ‘ဆွဲကြီး’ဆိုသည်မှာ သူတို့အရပ်တွင် ဆင်စွယ် ၂ ချောင်း တစ်စုံလျှင် ပိဿာ ၁၀ နှင့်အထက် စီးခြင်းကို ခေါ်သည်။ ဆွဲကြီးဝင်မှ တန်ဖိုးရှိသည်။ ဆွဲကြီးမဝင်လျှင် တန်ဖိုးမရှိ။ ယခုဆင်စွယ်မှာ တစ်ချောင်းတည်းပင် ၈ ပိဿာခွက် ၁၀ စီးနေပြီဖြစ်ရာ ၂ ချောင်းတစ်စုံလျှင် ၁၆ ပိဿာမှ အချိန်

၂၀ အထိ စီးပေမည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဖိန်း ဝမ်းသာနေခြင်းဖြစ်သည်။ တူမိကို အပိုင်ကိုင်ရပေတော့မည် တကား။

ကိုဖိန်းနှင့် ကိုဘစိန်တို့မှာ အခြားလူများအရင် ဆင်စွယ် ၂ ချောင်းကို နတ်ယူ၍ ပြီးကြပြီဖြစ်၏။ ဆင်စွယ် ၂ ချောင်းကို နတ်ယူပြီးသောအခါတွင် ဆင်မြီးအနည်းငယ်စီ နတ်ယူကြပြီး ထိုင်၍ ဆေးလိပ်သောက်ရင်း အခြားလူများ ဆင်သွားဖျက်နေကြသည်ကို ကြည့်၍ နေကြသည်။ ထို့နောက် နေကိုမော့၍ ကြည့်လိုက်ရာ ညနေ ၃ ချက်တီးခန့်ရှိ၍ နေပေပြီ။

“ဘစိန်၊ နှာမောင်းသား တစ်ပိဿာစီလောက် ဖြတ်ကွာ”

ကိုဖိန်းက ခိုင်းလိုက်ရာ ကိုဘစိန်က နှာမောင်းမှ အသားများကို ဓားမြောင်ဖြင့် ထ၍ လှီးတော့သည်။

“ကဲ။ ငါတို့ပြန်မယ်ဟေ့။ မင်းတို့လည်း သိပ်လောဘမကြီး

ကြနှင့်။ ကိုယ်ထမ်းနိုင်ရုံရရင် တော်ရောပေါ့။ နေကလည်း နည်းသွားပြီ။ နောက်ပြီးတော့ တို့ ၂ ရွာက ကျန်တဲ့လူတွေလည်း လာကြဦးမယ်။ ကုန်းသာတို့၊ နန်းဟူးတို့ကလည်း လာကြလိမ့်ဦးမယ်။ ငါ လူကြိုလှမ်းမှာထားတယ်။ သူတို့ကတော့ နက်ဖြန်မှ ရောက်ကြမှာကွ။ သူတို့ဖို့လည်း ချန်ကြဦးမှ။ အဲဒါပဲ။ တို့ သွားတော့မယ်”

ကိုဖိန်းသည် ပြောရင်းဆိုရင်း လွယ်အိတ်ကိုလွယ်၍ ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းကိုထမ်းကာ နီးဖြင့်တွဲထားသော နှာမောင်းသားတစ်တွဲကို လက်ကဆွဲလိုက်သည်။ ထို့နောက်

“ဘစိန်။ ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းနှင့် သေနတ် မင်းယူခဲ့ကွာ”

ကိုဖိန်းက ပြောဆိုရင်း ခြေလှမ်းပြင်တော့သည်။

“ဟ၊ ငဖိန်း။ မင်းတို့အတွက် အသားမယူတော့ဘူးလား။”

တစ်ယောက်က လှမ်းမေးသည်။

“အေ၊ တို့မသယ်နိုင်တော့ဘူးကွာ။ ရွာကျမှ မင်းတို့ထဲက သဒ္ဓါရင်လည်း ပေးကြပေါ့ကွာ” ဟု ကိဘစိန်ကပြောရင်း ဆက်လက်၍ ထွက်သွားတော့သည်။

အုန်းကြော၊ ဟံလယ်၊ ကုန်းသာ၊ နန်းဟူးစသော ရွာများမှ ရွာ သားများ ဆင်သားများ ပျက်နေကြသည်မှာ နောက်တစ်နေ့အထိပင် ဖြစ်သည်။ ကိုဖိန်းမှာ ဆင်စွယ်ကြီးတစ်စုံကို ကျောက်ဂူနယ်ပိုင်ကြီးထံ သွား၍ပြီက တူမိကို သူပိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း အသိအမှတ်ပြုရန် ကြိုးစား လိုလှပြီဖြစ်၏။ သို့သော် ဆင်သားများထမ်း၍ သယ်ယူလာသူတိုင်းက တစ်ပိဿာခန့်စီ သူ့အိမ်တွင် ဝင်၍ ပေးသွားကြသဖြင့် ထိုဆင်သားများ ကို ညှင်းရ၊ ဆားနယ်ရ၊ နေလှန်းရနှင့် အလုပ်များနေသည်မှာ နောက် တစ်နေ့ မိုးချုပ်သည့်တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သည်။

မိုးချုပ်သည့်တိုင်အောင် သူတို့တစ်ရွာလုံးတွင်လည်း ကိုဖိန်း ကဲ့သို့ပင် အိမ်စေတက်စေ အလုပ်များ၍နေကြသည်။ ည ၉ နာရီ ထိုးခါနီးမှပင် အုန်းကြောသူကြီးထံမှ နက်ဖြန်ညနေတွင် သူတို့ရွာသို့ ရဲမြို့အုပ်ကြီး ရောက်လာမည်ဖြစ်၍ ဧည့်ခံရန် ပြင်ဆင်ထားကြရမည် ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်စာက ရောက်လာတော့သည်။

တစ်ရွာလုံး စိတ်အိုက်သွားကြတော့သည်။ ရဲမြို့အုပ်ကြီးလာ လျှင် ဆင်သားများကို အမြင်ခံရ၍ မဖြစ်။ ဆင်ပစ်သည်မှာ ရာဇဝတ် ဖြစ်မှု ဖြစ်သည်။ ၎င်းပြင် သေနတ်မှုကလည်း ရှိသေးသည်။ ကိုဖိန်း အရေးယူခံရလျှင် ကိုဖိန်းတစ်ဦးတည်းသာ ခံရမည်မဟုတ်။ ကိုဖိန်း

လက်တွင် သေနတ်ရှိနေပါက တစ်ရွာလုံး၏ လုပ်ခင်းကိုင်ခင်းနှင့် ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်များကို တောတိရစ္ဆာန်များဘေးရန်က ကာကွယ်နိုင် မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်ပစ်မှုမပေါ်အောင်၊ ရဲမြို့အုပ်ကြီး မသိ အောင် တစ်ရွာလုံးက စုပေါင်းညီညွတ်၍ ကာကွယ်ကြရမည်။ အုံးကြော သူကြီးကလည်း သူတို့ရွာမှ လုံးဝ သတင်းအစအန မပေါ်ထွက်စေရန် တာဝန်ယူကြောင်း စကားပါးလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

တစ်ရွာလုံးက ဆင်သားများ ပျောက်ပျက်ရန်မှာ မလွယ်ကူပေ။ နေထုတ်မလှန်းပါက ဆင်သားများက ပုပ်၍ကုန်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ရွာလုံးက ဆင်သားများကို ၃-၄ ယောက်က တာဝန်ယူကာ လွတ်ကင်းမည့် တောင်ယာကစ်ခုသို့ သယ်ယူသွားပြီး အခြောက်လှန်း ရန်၊ အသားများခြောက်ကာမှ အညီအမျှ ခွဲဝေယူကြရန်၊ ကျန်လှ များက ရဲမြို့အုပ်ကြီးကို ကျွေးမပျက် ဧည့်ခံကြရန်၊ ကိုဖိန်းလည်း ဆင်စွယ်ကို လုံခြုံစွာဂုက်၍ ကျွေးမပျက်နေရန် စသည်တို့ကို သဘော တူလိုက်သည်။

ရဲမြို့အုပ်ကြီးကို ဤမျှ ကြောက်နေခြင်းမှာ ဤနယ်ကို လက် တွေ့အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေသောသူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်တည်း။ သို့သော် ရဲမြို့အုပ်ကြီးဆိုသူမှာ တကယ့်မြို့အုပ်အစစ်၏ အာဏာတို့ကို ရရှိ ထားသူတော့ မဟုတ်။ ‘ရဲမြို့အုပ်ကြီး’နှင့်ပတ်သက်၍ ဂန္ထလောက စာစောင်တွင် သိပ္ပံမောင်ဝ ရေးသားခဲ့သော ရဲယမန် ခရီးသွားမှတ်တမ်း တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထား၏။

‘ရဲယမန်းနယ်မြေကို နယ်ခြား အထူးမြို့အုပ်တစ်ယောက် အုပ်ချုပ်ရလေသည်။ မြို့အုပ်ဖြစ်သော်လည်း မြို့ပိုင်ကား မဟုတ်ပေ။

ရဲယမန်းမြို့အုပ်မင်းမှာ သစ်လလျှင် လစာ ၈၅ ကျပ်အပြင် ခရီးစရိတ်လည်း ကျသင့်သလောက်ရ၏။ ရဲယမန်းမြို့အုပ်မင်း၌ ရုံးတက်စရာ ရုံးမရှိ၊ တရားခွင် မရှိ။ ရုံးမထိုင်ရ၊ တရား မစီရင်ရချေ။ အခွန်ကောက်ခံမှုများလည်း မရှိ။ အခြားမြို့အုပ်များကဲ့သို့ အမှုထမ်းရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့များက ရွေးချယ်ခန့်ထားခြင်းခံရသော မြို့အုပ်မင်းမဟုတ်။ ရုံးရာအတိုင်း မြို့အုပ်ဖြစ်လာသူပေတည်း။ ရှေးခေတ်က တိုက်သူကြီးများနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူပေ၏။

အထက်ပါအတိုင်း ဆိုထားသော်လည်း ရဲမြို့အုပ်ကြီးအား အထင်သေး၍ မဖြစ်။ ဧရစ်ခဲ၊ အုံးကြောနယ်တွင်မူ ဒူးတုပ်၍ အကန်တော့ခဲ၊ ဘုရားထူးခဲ မင်းတစ်ယောက်ပေတည်း။ ထို့ကြောင့်လည်း သူလာမည်ဆိုလျှင် သာမန်ကျေးရွာတစ်ရွာသို့ အရေးပိုင်တစ်ယောက်ကြွရောက်လာဘိသကဲ့သို့ပင် ဒူးတုပ်ရှိခိုး၍ ရိုကျိုးစွာ ပူဇော်ကန်တောကြရသည်။ သူ မကျေနပ်ပါက ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းရုံမက ကန်ကျောက်ရိုက်နက်နိုင်သူဟူ၍ အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံထားရသူပင်တည်း။

ကိုဖိန်း ဝံပစ်ခြင်း

ရွာထိပ်ရှိ သစ်ခက် တဲနန်းတွင် ဝဝဖိုင်ဖိုင် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ထိုင်နေသူမှာ ရဲမြို့အုပ်ကြီးပေတည်း။ ရဲမြို့အုပ်ကြီးသည် ပုဆိုးတောင်ရှည် အစိမ်းနှင့်အနီကွက်ကြီးကို ဝတ်ထား၏။ သားရေခါးပတ် အပြားကြီးကိုလည်း ပတ်ထားပြီး သက္ကလပ်တိုက်ပုံ မီးခိုးရင့်အရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။ နာရီအိတ်တွင် ထည့်ထားသည့် ခါးပိုက်ဆောင်ငွေနှာရိမှ ငွေကြိုသည် အကျိကြယ်သီးတွင် ချိတ်၍ထား၏။ သူ့အနီးတွင်မူ ရွာကလူကြီးများ ဝိုင်းပြီး ဒူးတုပ်ထိုင်နေကြသည်။

“ဟဲ့၊ ငဖိန်းကို ခေါ်ချေစမ်း။”

ရဲမြို့အုပ်ကြီးက ခေါင်းတုံးကိုပွတ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“မှန်ပါ ဘုရား။”

ရွာခေါင်းလုပ်သူက ပြော၍ ဒူးတုပ်လျက် နောက်ဆုတ်ရင်း သစ်ခက်တဲနန်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီး ကိုဖိန်းအား သွားရောက်ခေါ်ရတော့သည်။

ကိုဖိန်းမှာ တထိတ်ထိတ်ဖြင့် လိုက်လာ၍ မြို့အုပ်ကြီးရှေ့သို့ ဒူးတုပ်ဝင်ကာ လက်အုပ်ချိပြီး ခစားလိုက်ရတော့သည်။

“ငမိန်း၊ မင်းဆီမှာ သေနတ်ရှိသမှုတ်လားကွယ်”

ကိုဖိန်းမှာ မျက်စိများ ပြာသွားသည်။ သူ့ရှေ့တွင်ရှိသည့် အရာ
ဝတ္ထုများလည်း ချာချာလည်၍နေတော့ကာ နဖူးပြင်တွင် ချွေးသီး
ချွေးပေါက်များ စို့လာပြီး အာစေးထည့်ထားသကဲ့သို့ ဘာမျှ ပြန်မဖြေ
နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ရွာလူကြီးများအားလုံးလည်း မျက်နှာပျက်၍
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းများ ငုံ့ထားကြတော့
သည်။

“ဖြေလဟဲ့ ငမိန်း။ ကျောက်ဂူနယ်ပိုင်က မင်းကို သေနတ်ဌား
ထားတယ်။ ဟဲလယ်ရောက်ရင် တောလည် ခိုင်းနိုင်ပါတယ်။ ကြည့်
လည်း ဖောင့်ရှောက်လိုက်ပါ။ လို့ စကားပါးလိုက်တယ်ကွ။ မင်း ငါ့ကို
တောလည်ပေးရလိမ့်မယ်”

ကိုဖိန်းရော ရွာလူကြီးများ၏ မျက်နှာများပါ ယခုမှ ကြည်လင်
၍ လာကြသည်။ ရွာလူကြီးများက တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်
ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ကြသည်။ ကိုဖိန်းကတော့မူ မြို့အုပ်ကြီး၏ မျက်နှာ
ကို စေ့စေ့ကြည့်၍

“မှန်ပါဘုရား” ဟုသာ တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်း၊ ငါ ဝံသည်ခြေ လိုချင်သကွယ်။ အဲဒါ မင်းရအောင်
လုပ်ပေးပေးတော့။ ငါမပြန်ခင် ရသွားနိုင်ရင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်
ပေါ့ကွာ။ ထိုက်သင့်တဲ့ ဆုလာဘ်လည်း ချရမှာပဲ။ အခု သွားလည်ချေ
ပေတော့”

ကိုဖိန်းလည်း လက်အုပ်ချို ဒူးတုပ်၍ နောက်ပြန်ဆုတ်ရင်း
သစ်ခက်တဲနန်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သစ်ခက်တဲနန်းမှ ထွက်လာစဉ်က ပခုံးနာနေသည်ကို သတိ
မရဘဲ ‘တော်သေးရဲ့၊ တော်သေးရဲ့’ ဟု စိတ်တွင်းမှ ရေရွတ်ရင်း
ထွက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် အိမ်ရောက်၍ ယမ်းခဲ၊ တူဆံ စသည်တို့ကို
ပြင်ဆင်လိုက်သောအခါ ပခုံးနာနေသည်ကို သတိရလာသည်။ နာနေ
သော ညာဘက်ပခုံးကို ဘယ်လက်ဖြင့်ကိုင်၍စမ်းလိုက်ရာ အနည်းငယ်
နာလျက်ပင် ရှိနေသေးပြီး သေနတ်ပစ်ခိုင်းရန်အတွက် မျက်စိမှိတ်
အံကြိတ်၍ အောင့်ခံရမည်ကို သိလိုက်၏။ ပစ်ရမည့်သတ္တဝါက ဝံ။
ပခုံးက သေနတ်ဒင်ကို ကြိတ်မှိတ်၍ ထောက်သည့်တိုင် တစ်ချက်ထက်
ပို၍ ခံနိုင်မည်မဟုတ်။ ကိုဖိန်း ချွေးပြန်ရပြန်သည်။

ကိုဖိန်းသည် မိမိတစ်ယောက်တည်းသွားရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း
ကို စဉ်းစားမိလာသည်။ ကိုဘစိန်အား ပြေး၍ခေါ်ရပြန်သည်။

“ဘစိန်ရေ။ ရဲဒင်းပါ ယူလာခဲ့ဟေ့။ ရဲဒင်းက ဓားထက်
ပိုဝေးဝေး လှမ်းခုတ်နိုင်တယ်ကွ”

“မင်းပခုံး သိပ်နာနေလည်း ငါပစ်ပါမယ်ကွာ”

ကိုဘစိန်က ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ကြည့်ရင်း ပြောရှာသည်။

“ပထမတစ်ချက်တော့ ငါပဲ ကြိတ်မှိတ်ပစ်မယ်ကွာ။ ငါမပစ်ဘဲ
ငါပစ်တယ်လို့ မညာချင်ဘူး။ နောက်တစ်ချက် ဆိုရင်တော့ မပစ်နိုင်မှာ
အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့် မင်းကို လာခေါ်ရတာပဲ”

ကိုဖိန်ကား ဇွဲနဲပဲတွင်သာမက မာနလည်း ကြီးသူဖြစ်သည်။

ကိုဘစိန်လည်း လုံချည်တစ်ထည်ကို ခေါင်းတွင်ပေါင်း၍
ပေါက်ချပ်ကို ခါးတွင်စည်းကာ ဓားမကို ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

ရဲဒင်းကိုထမ်း၍ ကိုဖိန်း၏နောက်မှ လိုက်ပါလာတော့သည်။ ကိုဖိန်းတို့အိမ်တွင်ဝင်၍ ကိုဖိန်းက ယမ်းထုပ်၊ ဆိတ်ချို၊ ခဲထုပ်၊ တူဆံဘူးစသည်တို့ထည့်ထားသော လွယ်အိတ်ကိုလွယ်ပြီး တူမီးကိုထမ်းကာ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

ရွာမှထွက်လိုက်သည်နှင့် ဂုံးပင်များ၊ သစ်အယ်ပင်များ၊ ညွန်ပင်များ ပြုတ်သိပ်ပေါက်နေသော တောတွင်းသို့ ဝင်မိကြသည်။ တောမှာ သစ်ပင်များ တစ်ပင်နှင့်တစ်ပင် ယှက်သန်းပြုတ်သိပ် ပေါက်နေသဖြင့် တောတွင်းသို့ လူတိုးဝင်ရန် မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် လူသွားလမ်းကလေးများနှင့် ကျွဲနွားများ တိုးသွားထားသည့်လမ်းအတိုင်းသာ တိုးဝင်၍ သွားနိုင်သည်။ သို့တိုင်အောင်လည်း လမ်းပေါ်တွင် သစ်ရွက်ခြောက်များက ကြွေကျထားရာ အသံမြည်သံ သွား၍မရ။ ထို့ကြောင့် တောထဲဝင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခြေလှမ်းများကို သွက်လက်စွာ လှမ်း၍ မဖြစ်တော့။ တစ်လှမ်းချင်း တစ်လှမ်းချင်း သစ်ရွက်ခြောက်ပါးရာကို ကြည့်၍ ခြေကို ဖော့နင်းခဲ့ရသည်။ ခြေသံ လုံးဝ မကြားရအောင်ကား မတတ်နိုင်။ သက်သာအောင်သာ တတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဝံဆိုသော သတ္တဝါများမှာ နားလေးခြင်း၊ နမော်မဲ့နမာမဲ့ သတိလက်လွတ် စားသောက်နေတတ်ခြင်းတို့ကြောင့်သာ မျှော်လင့်ချက်ကလေး ထားနိုင်သည်။

သစ်ပင်များက ထူလွန်းလှသဖြင့် ၃၀ ပေအထိပင် ထိုးဖောက်၍ မြင်နိုင်သည်ကား မဟုတ်။ သို့သော် ဝံများမှာ နားလေးရုံ၊ နမော်မဲ့နမာမဲ့ နေတတ်ရုံသာမဟုတ်။ အသံမြည်သံနှင့် ဆိတ်ငြိမ်စွာ စားသောက်နေထိုင်တတ်သည့် သတ္တဝါမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် မည်မျှပင် တောကထူ၍ ပိန်းနေစေကာမူ၊ သစ်ရွက်ခြောက်များက

ပေါများစေကာမူ ဝံအား တွေ့ရှိအောင်ရှာဖွေပြီး ချဉ်းကပ် စတင်ပစ်ခတ်ရန်မှာ အလွန်ခက်ခဲသော အလုပ်တစ်ခုကား မဟုတ်။

အချိန်ကား ညနေစောင်း၍ နေထန်းတစ်ဖျားခန့်သာ ကျန်တော့သည့်အချိန် ဖြစ်သည့်အလျောက် တောတိရစ္ဆာန်များ အစာထွက်၍ ရှာဖွေစားသောက်တတ်ချိန်မျိုး ဖြစ်သည်။ ရဲမြို့အုပ်ကြီး လိုလားသော ဝံသည်းခြေသာ ယနေ့ညနေ ရရှိလိုက်နိုင်ပါက တူမီးသေနတ်ကို ဗြောင်ကိုင်နိုင်ရန် အခွင့်အရေးသည် ကိုဖိန်းအဖို့ သေချာနေပြီဖြစ်၏။ ရဲမြို့အုပ်ကြီးဆိုလိုသောဆုလားဘိမှာ ဤသည်ပင် ဖြစ်မည်လား မပြောတတ်။ ကိုဖိန်း လိုချင်သည်ကတော့ ဤသည်ပင် ဖြစ်၏။

ကိုဖိန်းက သေနတ်ကိုထမ်းရင်း ရှေ့မှ တစ်လှမ်းချင်းသွားနေသည်။ နားကိုစွင့်ရင်း၊ လမ်းတိုကြည့်ရင်း၊ ဝဲယာကို ဂရုစိုက်ရင်းနှင့် အပေါ်သို့လည်း မော်၍ကြည့်ကာ သစ်ပင်ကိုင်းဖျားများ၏ လှုပ်ရှားမှုများကိုလည်း မကြာခဏ အကဲခတ်နေရသည်။ သစ်ပင်ကိုင်းဖျားကလေး အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ရပ်၍စူးစိုက်ကြည့်ရင်း နားထောင်ရသည်။ ရှဉ့်ကလေးများ၏ လှုပ်ရှားမှုများအဖြစ်သာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် တွေ့ခဲ့ရသည်။ သို့တိုင်အောင်လည်း နောက်ထပ် မြင်တွေ့ရသော သစ်ကိုင်းတို့၏ လှုပ်ရှားမှုကလေးများကို ဆက်လက် မကြည့်ရှု၍၊ ဂရုမစိုက်၍ မဖြစ်။ ဤလို အချိန်မျိုးတွင် ဝံများက ဂုံးပင်၊ သစ်အယ်ပင် စသည်တို့တွင်တက်၍ ကိုင်းများကိုချိုးဖဲ့ကာ အသီးများကို အားပါးတရ စားသောက်နေတတ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ဝံများသည် အောက်ခြေမြေကြီးပေါ်တွင် ကြွေကျနေသော အသီးများကိုလည်း ကောက်ယူ စားသုံးတတ်ကြ၏။ ထိုအခါတွင်

လည်း တောတိုးသံနှင့် အသီးများကို ကိုက်ဝါးစားသောက်နေသံများမှာ အတန်ငယ်ဝေးသည့်နေရာမှပင် ကြားနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် မြေပြင်ကို မျက်စိများထက် နားများက ပို၍ အာရုံစိုက်ထားလိုက်ပြီး၊ မျက်စိများကိုမှ သစ်ပင်ကိုင်းဖျားများအပေါ်တွင်သာ လှုပ်ပေးထားလိုက်သည်။

သွားရင်းသွားရင်းနှင့် မကြာခဏပင် ဂျီများကလည်း လန့်ဖျပ်၍ တပြုန်းပြုန်းနှင့် တောတိုးထွက်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ဝက်တစ်ကောင် ထွက်ပြေးသံလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ သို့သော် ဝက်ကို ကား အရိပ်အရောင်မျှပင် မတွေ့ရ။ အချိန်က တဖြည်းဖြည်းကုန်၍ နေလုံးက နီလိုက်လာပေပြီ။ အချိန်က ကုန်သွားသော်လည်း ခရီးက တွင်အောင်မသွားနိုင်ခဲ့၍ ရွာနှင့် တစ်မိုင်မျှပင် ဝေးသေးသည်မဟုတ်။ ရှေ့ဆက်သွားပါမှ ဝဲများကိုတွေ့ရန် အခွင့်အရေးက ပို၍ သာမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် နေလုံးက နီစပြုလာပြီဖြစ်၍ ရွာသို့လှည့်ပြန်ရန် အချိန်ရောက်နေပြီ။ သို့မဟုတ်ပါက အပြန်ခရီးမှာ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည့် အမှောင်ထုနှင့်တိုးကာ အန္တရာယ်နှင့် ဆိုင်ရစရာ အကြောင်းက များလှသည်။

‘ရှော ရှော’ ကိုဖိန်း လှည့်ပြန်တော့မည်ဟု စဉ်းစားနေခိုက် သူ၏ဘယ်ဘက် ကိုက် ၃၀ ခန့်မှ တောတိုးသံလိုလို မသံမကွာ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ မြေကိုစုံရပ်၍ အသက်အောင့်ရင်း နားထောင်လိုက်သည်။

‘ခရူးခရူး၊ ခွပ်ခွပ် ကျွီကျွီကျွီ’ နှာချောင်းသံနှင့် သစ်သီးကို ကိုက်ဝါးစားသောက်သံတို့ ပေါ်လာသည်။ ဂျီကတော့ မဟုတ်။ သို့သော်

ဝက်လော၊ ဝဲလော ခွဲ၍မရ။ ထိုအခိုက် သတ္တဝါသည် မိမိတို့ရှိရာဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး တောတိုးထွက်လာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကိုဖိန်း ဟိုလည်း လမ်းကလေးအတိုင်း နောက်သို့ ၁၀ လှမ်းခန့် အပြေး ဆုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သေနတ်မောင်းကို ကုတ်တင်ရန် အသင့် ပြင်ထားရင်း အသံလာရာဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

နေလုံး မကွယ်ပျောက်သေးသော်လည်း ဝင်လှဆဲဆဲ အားနည်း လှသည့် ပျော့တော့တော့ နေရောင်ခြည်များက သစ်ပင်များအကြားကို ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်နိုင်သည့် မဟုတ်တော့။ ထို့ကြောင့် တောအောက် ခြေတွင် မှောင်စပြုနေပေပြီ။

တော ဘိုးသံများသည် သူတို့ရပ်၍နေခဲ့ရာဆီသို့ ရောက်၍လာ ပြီ။ သို့သော် ဘာကိုမျှ မမြင်ရသေး။ ကိုဖိန်းက ယခုမှ သတိရ၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ အမှောင်တွင်းဝယ် မြေကြီးနှင့်ကပ်၍ ကြည့်လေ လေ၊ ပို၍မြင်ရလေလေ မဟုတ်ပါလော။ သစ်ပင်များအကြားမှ မဲမဲ လုံးလုံး သဏ္ဍာန်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လှုပ်ရှားလာသည်ကို မြင်ရ၏။ ရုတ်တရက် ဝဲ၏ဦးခေါင်းလော၊ ဝက်၏ဦးခေါင်းလော မသိနိုင်သေး။ သတ္တဝါ၏ကိုယ်အရှေ့ပိုင်း လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာချိန်နှင့် ကိုဖိန်း၏ သေနတ်မောင်းကို လက်မနှင့်ကုတ်၍ တင်လိုက်သော ‘ချောက်’ခနဲ အသံတို့သည် တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကိုဖိန်းသည် ပစ်တော့မည်ဟု တစ်ထစ်ချတွက်၍ မောင်းတင်ခြင်းဖြစ်၏။ အချိန်ကုန် နေပြီဖြစ်ရာ တောဆက်၍ မလည်နိုင်သည့်အတူတူ ဝက်ဖြစ်စေ၊ ဝဲ ဖြစ်စေ မိမိအတွက် အရှုံးမပေါ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ပစ်ခွင့်ရလျှင် ပစ်တော့ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မောင်းတင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သတ္တဝါသည် ကိုယ်ရှေ့ပိုင်းတစ်ခုလုံး ပေါ်နေရင်း ခြေလှမ်းကို ရပ်၍ ကိုဖိန်းရုံရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ကိုဖိန်း၏ သေနတ် မြောင်းမှာလည်း မီးပွင့်ထွက်သွားကာ 'ဒိုင်း' ခနဲ မြည်ဟည်းသွား တော့သည်။ သို့သော် အနီးကပ် ပစ်ခတ်လိုက်ရုံမျှမက တိရစ္ဆာန်အား ထိမှန်လိုက်သဖြင့် သေနတ်သံမှာ တောသံဟိန်း၍ မသွား။ ထို့ကြောင့် လည်း သေနတ်သံနှင့်ဆက်၍ 'ဝေါဝေါဝေါ' ဟူ၍ အော်လိုက်သော ဝံ၏အသံများ ဟိန်းထွက်လာသည်ကို သဲသဲကွဲကွဲ ကြားရတော့သည်။

တိရစ္ဆာန်၏ ရှေ့ပိုင်းကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ဝံကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေမှန်း ကိုဖိန်းက သိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် လက်နှောက်တည့်တည့် ကို ချိန်၍ ပစ်ခတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ပထမတွင် ဝံကြီးမှာ တဝေါဝေါအော်ရင်း မြေပေါ်တွင်လိမ့်ကာ ပတ်ချာလည်နေ၏။ ကိုဖိန်း၏ ပခုံးမှာ အတော် နှာသွား၏။ ထို့ကြောင့် သေနတ်ကို ယမ်းပြန်မထိုးနိုင်ဘဲ ဘယ်လက် ဖြင့် ပခုံးကို အသာကိုင်ထားမိ၏။ ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်သော ကိုဘစိန်က-

“ငဖိန်းဖယ်၊ ငဖိန်းဖယ်” ဟုပြောရင်း ရဲဒင်းကို စုံကိုင်၍ ရှေ့သို့ တက်လိုက်၏။ ကိုဘစိန်က ရှေ့သို့တက်လိုက်သည့်အခိုက် ဝံကြီးက လည်း နောက်ပိုင်းက ဒရွတ်ဆွဲပြီး ရှေ့လက်များနှင့် တစ်အားကုတ်ခြစ် ကာ တရူးဂူးအော်ရင်း ကိုဘစိန်ထံသို့ တိုးလာတော့သည်။ ကိုဘစိန်က ရဲဒင်းရိုးကို လက် ၂ ဖက်နှင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်၍ ပခုံးတွင် ထမ်းထားရင်း “ဟဲ့ကောင်၊ ဟဲ့ကောင်” ဟု ပါးစပ်က မတိုးမကျယ် အော်ပေးလိုက်၏။ ဝံကြီးကလည်း အတင်တိုး၍လာရာ ခြေ ၃ လှမ်း ခန့်အလိုတွင် ကိုဘစိန်က ဘယ်ဘက်ဘေးသို့ ခြေတစ်လှမ်း ရှောင်

လိုက်၍ ဝံကြီး၏ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ချိန်ရွယ်ကာ ရဲဒင်းနှင့် တစ်အားခုတ်ချ လိုက်တော့သည်။ 'ခွမ်း' ဟူသောအသံကြီး ထွက်ပေါ်လာကာ ဝံကြီး ၏ ဦးခေါင်းခွံကြီးမှာ ဟက်တက်ကွဲပြီး ဦးနှောက်နှင့် သွေးများ ထွက် ကျလာတော့သည်။

ဝံကြီးလည်း မြေပေါ်တွင် ဝပ်ကျသွားကာ 'ခရူး ရူး၊ ရူး၊ ခရူး ရူး၊ ရူး' နှင့် မြည်နေတော့သည်။ အသက်ကပြင်းစွာနှင့် လျင်မြန်စွာ ရှူနေသေးသော်လည်း လှုပ်ကား မလှုပ်နိုင်ရှာပြီ။ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်း များမှလည်း သွေးများယိုစီးကျလာကာ ထွက်သက်ကို မှုတ်ထုတ် လိုက်တိုင်း နှာခေါင်းဝမှ သွေးများမှာ ပူဖောင်းများထလာပြီး 'ဂရူး ဂရူး' နှင့် မြည်နေတော့သည်။ ကြည့်ရင်းပင် ဝံကြီးမှာ အကြောများ ဆွဲ၍လာ၏။ ထို့နောက် ခြေလက်များ အပြင်းအထန်လှုပ်ရှား အကြော ဆွဲရင်း 'ဂရူး ရူး ရူး' ဟူသော ထွက်သက်ရှည်ကြီးကို မှုတ်ထုတ်ရင်း အသက်ပျောက်သွားတော့သည်။

ကိုဖိန်းထို့လည်း အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ရွာသို့ ဒုန်းစိုင်း၍ ပြန်ခဲ့သည်။ ရဲမြို့အုပ်ကြီး၏ အမိန့်နှင့် လူစုပြီး ညတွင်းချင်းပင် ဝံကြီးကို မီးတုတ်မီးစည်းများဖြင့် သွား၍ထမ်းယူကာ သည်းခြေကို ထုတ်ယူပေးလိုက်ရသည်။ ကိုဖိန်းကား သူကောင်းပြုခြင်း ခံရလေပြီ။ တုမီးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် မြောင်ကိုင်ခွင့်ရသော ရဲမြို့အုပ်ကြီး အသီအမှတ်ပြုခံရသည့် မုဆိုးကြီးဘဝသို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ကူးပြောင်း သွားတော့သည်။

ထွန်းကြိုင် သင်တန်းတက်ပြီ

ကိုဖိန်း၏ အမည်သည် ရေစံခဲ၊ အကြောနယ်မြေတွင် ကျော်ကြား၍ နေပေပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အသက်အရွယ်ကလည်း ကြီး၍ ကြီး၍ လာခဲ့ပြီ။ ကိုဖိန်း အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သော်လည်း သားကား မရ၊ သမီးများသာ ရခဲ့သည်။ ကိုဖိန်းသည် သူ့တာဝန် သူ့လုပ်ငန်းနှင့် သူ၏ အမည်ကို သူ၏ သွေးထဲသားထဲမှ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို အမွေပေးခဲ့ဖို့ စိတ်က ပြင်ထန်နေခဲ့သည်။

သူ့သွေးချင်းသားချင်းထဲကဆိုလျှင် သူ့ထံသို့ကပ်၍ မုဆိုးပညာကို ငန်းငန်းတက်လိုချင်နေသူမှာ ထွန်းကြိုင်တစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ ထွန်းကြိုင်သည် ကိုဖိန်း သေနတ်ရလာသည့်နေ့မှစ၍ နှပ်တွဲလောင်းအရွယ်ကပင် ကိုဖိန်းထံမှမခွာဘဲ မိမိအင်အားနှင့် တတ်နိုင်သော လုပ်ငန်းများတွင် အားတက်သရော ကူညီခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုဖိန်းက စိတ်တို၍ ငေါက်မိသည့်တိုင်အောင် စိတ်မပျက်ခဲ့။ ကိုဖိန်းကို ကူညီနေရမည်ဆိုလျှင် ထွန်းကြိုင်သည် ကလေးတို့ဘာဝ ဆော့ကစားနေရမည်ကိုပင် မေ့လျော့နေတတ်သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် သူ၏အမွေကို ဆက်ခံမည့်သူဟု ကိုဖိန်းက ကောင်းကောင်းကြီး သိ၏။ သို့သော် ထွန်းကြိုင်မှာ ငယ်လွန်းနေသေး၏။ မြင့်မားနက်ရှိုင်းလှသော တောတောင်လျှိုမြောင်များကို ဖြတ်ကျော်၍ အဝတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နှင့် ဆင်းရဲပင်ပန်းလှသောခဏ်ကို ထွန်းကြိုင် ခံနိုင်ဦးမည် မဟုတ်သေး။ ပြင်းထန်စွာ ဆောင့်၍ဆောင့်၍ ကန်လိုက်သော တူမီးဒဏ်ကိုလည်း နုနယ်လှသေးသည့် ထွန်းကြိုင်၏ အသွေး အသား အရိုးတို့သည် ခံနိုင်ဦးမည်မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်အား သူ့တတ်နိုင်သည့် ယမ်းထောင်းခြင်း၊ ခဲလုံးခြင်းလောက်သာ ခိုင်းရသည်။ မုဆိုးပညာကို နှုတ်ဖြင့်သာ သင်ပေးနေရသေးသည်။ တောင်ယာနှင့် လယ်တောများသို့ ခေါ်သွား၍ ဒေါင်းများ၊ မျောက်များ ချောင်းပုံလောဏ်ကိုသာ ကြည့်ရှု လေ့လာခိုင်းနေရသေးသည်။

ကိုဖိန်းကို 'ဦးလေးဖိန်း ဘထွေးဖိန်း' စသည်ဖြင့် ခေါ်သူတွေက တစ်နေ့တခြား တိုး၍တိုး၍များလာပြီး 'ငဖိန်း' ဟု ခေါ်သူတွေက တစ်နေ့တခြား လျော့ပါး၍လာခဲ့ပြီ။ ကိုဖိန်းလည်း တစ်နေ့တခြား မိမိ၏အသက် ကြီးရင့်လာပြီဖြစ်သည်ကို သတိရလာလေလေ၊ ထွန်းကြိုင်အား သင်ကြားပေးရသည်မှာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာလေလေ ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင် အသက် ၁၃ နှစ်တင်းတင်းပြည့်ပြီးသောနေ့တွင် ထွန်းကြိုင်အား ရှာမီးသေနတ်ကို လက်တွေ့ အပစ်ခိုင်းတော့မည်ဟု ကိုဖိန်း သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။

ထိုနေ့တွင် အကြောကလယ်များတွင် ဒေါင်းများ၊ မျောက်များ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးနေသဖြင့် ကိုဖိန်း သွား၍ကာကွယ်ပေးရမည်ဖြစ်၏။

ကိုဖိန်းက ထွန်းကြိုင်အား ဓားတစ်လက်ကိုထမ်းစေပြီး သူ့နောက်မှ ခေါ်သွားတော့သည်။ ထွန်းကြိုင်လည်း သူ့ဘကြီးနောက်သို့ မြူးကြွေစွာ လိုက်သွားတော့သည်။

“ဘကြီး၊ ကျုပ် တစ်ချက်လောက် ပစ်ကြည့်ချင်လှပြီဗျာ”

“အေး၊ ဒီနေ့ မင်းပစ်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် မင်းဟာမင်းတော့ ရမ်းထိုးပြီး မပစ်ရဘူး။ ငါ ရမ်းထိုးပေးမယ်”

“ဟေ့။ ဒါမှ တို့ဘကြီးကွ။ ပစ်ချလိုက်မယ်ကွနော်။ မင်းတို့ တော့ သေဖို့သာပြင်ထား။ ဒိုင်း...”

ထွန်းကြိုင်က ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်ရင်း ဓားမကို သေနတ်လုပ်၍ ချိန်ကာ ပါးစပ်နှင့် ပစ်လိုက်သည်။ သူ စိတ်ထဲမှ မှန်း၍ပစ်လိုက်ပြီး ကြိမ်းဝါးလိုက်သောအကောင်မှာ ဘာကောင်မှန်း မသိရ။

ကိုဖိန်းတို့ တူအရီး ၂ ယောက်သည် အုံးကြောရွာတွင်းမှ ဖြတ်၍ သွားသော်လည်း အိမ်များသို့မဝင်ဘဲ လယ်တောများဆီသို့ တန်း၍ သွားကြ၏။ လယ်တောများမှာ တောင်များ ပတ်ချာဝိုင်း၍ ရိုးထဲတွင် ရှိနေ၏။ ကိုဖိန်းတို့သည် ပထမဆုံးတွေ့ရသည့် လယ်ထဲတွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဟော၊ ကိုဖိန်းတို့လာကြပလား။ မနက်ကပဲ တစ်သုတ်ဆော် သွားပြန်ပြီလေ။ ကြည့်လည်း လုပ်ပေးပါဦး”

တဲရှင်က ပြောရင်းနှင့် ကောက်ညှင်းပေါင်းပန်းကန်ကို ကိုဖိန်း တို့ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်၏။

“ဘာကောင်တွေလဲဗျ။ သူတို့က ဘယ်ဘက်ကဝင်ပြီး ဘယ် ဘက်ကို ပြေးတတ်သလဲ”

“မျောက်ရော၊ ဒေါင်းရောပေါ့။ ဝင်လမ်းထွက်လမ်းကတော့ မမှန်ဘူးဗျ။ တောင်နှင့်တောက ပတ်ပတ်လည်ဖြစ်နေတော့ လာချင် ရာကလာပြီး ပြန်ချင်ရာက ပြန်သွားကြတာပဲ”

“ဒီနေ့တော့ ဒီကောင်အလှည့် ပေးရမှာပဲ”

ကိုဖိန်းက သူ့တူကို မေးငေါ့ပြုပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဪ...ထွန်းကြိုင်က သေနတ်ပစ်တတ်နေပြီလား”

“ကျုပ်တူကပဲဗျာ။ ဒီနေ့ ခင်ဗျားတို့ မြင်ရမှာပေါ့”

ကိုဖိန်းက ထွန်းကြိုင်အား ကြည့်ရင်းပြုံးကာ ပြောလိုက်သည်။

ထွန်းကြိုင်၏ စိတ်တွင် ဝမ်းလည်းသာသွားသည်။ ရှက်လည်း ရှက်၍သွားကာ မျက်နှာမထားတတ်ဖြစ်နေပြီး

“အခုမှ သေနတ်ပစ်သင်မလို့ပါဗျာ” ဟု ပြောလိုက်မိသည်။

“ဟေ့၊ ငါ့တူ။ ဘာမျှ ကြောက်လည်းမနေနှင့်၊ စိုးရိမ်လည်း မနေနှင့်။ ငါသင်ထားတဲ့ အတိုင်းသာ ပစ်။ စိတ်ထဲမှာ မှန်မှမှန်ပါ့မလား လို့ထင်ရင် လွဲတတ်တယ်။ မှန်ရမယ်ကွာ ဆိုပြီးသာ ပစ်။ မှန်မှာပဲကွာ။ ဟား ဟား ဟား” ဟု အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း သူ့တူကို အားပေးလိုက် သည်။

အချိန်မှာ နောက်မကျသေး။ နေထန်းတစ်ဖျားခန့်မျှသာ ရှိသေး သဖြင့် မနက်ပိုင်းတွင်ပင် ဒေါင်းများ မျောက်များဝင်ချိန်က ရှိနေသေး ၏။ ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ဆူဆူညံညံအသံကိုလည်းမပေး။ လူရိပ် လည်း မပြကြတော့ဘဲ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ကိုသာ စား၍သောက်၍ နေလိုက်ကြသည်။ ထွန်းကြိုင်ကမူ အငြိမ်

မနေနိုင်။ တဲပြင်သို့ ခဏခဏ ခေါင်းပြုကာ လယ်ကွင်းအဆုံးဆီသို့ ကြည့်၍နေတော့၏။

“စားမှာ စားစမ်းပါကွ။ မင်းကြည့်လို့ မမြင်ပါဘူး။ ငါကြည့်ပေးပါမယ်”

တဲရှင်က ပြောပြောဆိုဆို တဲအပြင်သို့ထွက်ကာ ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့တက်သွား၍ လယ်ကွင်းများကို ကုန်းမြင့်ပေါ်မှ စီးပြီးကြည့်နေတော့သည်။ ဒေါင်းများ လယ်ကွင်းတွင်ဝင်နေလျှင် စပါးပင်များ အကြားတွင် မြုပ်၍ ဖုံးကွယ်နေမည်ဖြစ်ရာ အထက်စီးက မကြည့်လျှင် မြင်ရမည်မဟုတ်ပေ။

ခဏကြာလျှင် တဲရှင်သည် တဲတွင်းသို့ ကုပ်ကုပ်ကလေး ပြန်ဝင်လာသည်။

“အနောက်မြောက်ထောင့်မှာ ဒေါင်းတွေ ဝင်နေပြီ” ဟု ခပ်တိုးတိုး ပြောလာတော့သည်။

ကိုဖိန်းသည် တူမီးကိုဆွဲယူ၍ ယမ်းတစ်လက်မသာသာခန့်မျှသာ ထိုးလိုက်ပြီး မြောင်းဖူးစေခန့် ခဲလုံး ၂၀ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် တူဆံကိုအုပ်လိုက်၍ ထွန်းကြိုင်အား သေနတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“သွား။ ဒီဘက်ကပတ်ပြီး ဟိုတောင်ရိုးပေါ်က တက်ချောင်း။ သိပ်လောဘမကြီးနှင့်နော်။ စပါးခင်းမှာ ဒေါင်းပစ်ရင် အပေါ်လျှံသွားတတ်တယ်။ ကိုယ်လုံးကိုမြင်ရမှ ပစ်”

ထွန်းကြိုင်အား မှာကြားရင်း လယ်ကွင်း၏အရှေ့ဘက်မှ ပတ်၍သွားပြီး မြောက်ဘက်ရှိ တောင်ရိုးပေါ်မှ တက်၍ချောင်းရန် ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ထွန်းကြိုင်လည်း အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်သည်။ ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်လိုက်ပြီး သေနတ်ကိုထမ်းကာ တဲမှထွက်၍ လယ်ကွင်း၏အရှေ့ဘက်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ လယ်ကွင်း၏အရှေ့ဘက်မှတစ်ဖန် မြောက်ဘက်သို့ပတ်ပြီး တောင်ရိုးပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ တောင်ကြောပေါ်ရောက်သည်နှင့် လယ်တော၏ အနောက်မြောက်ထောင့်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သစ်ပင်များခံနေသဖြင့် ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ ထို့ကြောင့် တောင်ကြောအတိုင်း အနောက်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ သူ့ဘကြီး၏ ဟန်ပန်အားလုံးကို တတ်နိုင်သမျှအတုခိုး၍ လျှောက်လာရင်း လယ်ကွင်း၏အနောက်စပ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သတိထား၍ ဆက်တိုးလာရင်း လယ်တော၏အနောက်နှင့်တည့်တည့်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၏။ သို့သော် တောင်ရိုး၏ခြေရင်းတွင်ရှိနေသော လယ်တော၏ အရှေ့မြောက်ထောင့်ကိုကား သစ်ပင်များကွယ်၍နေသဖြင့် မမြင်ရသေး။

ထွန်းကြိုင် သေနတ်ကိုကိုင်ရင်း အောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ဆင်းလိုက်သည်။ တောင်ရိုး၏အလယ်သို့ရောက်သောအခါ သစ်ပင်ကို ကွယ်၍ လယ်တောဆီသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ တောင်ခြေရင်းနှင့်ကပ်နေသည့်နေရာကို မမြင်ရသေး။ သို့သော် ကွင်းလယ်တွင်မူ စပါးပင်များအကြား ခေါင်းငုံ့၍ ငုံ့၍စားနေသော ဒေါင်းတစ်ကောင်၏ ဖင်ပိုင်းက စပါးပင်များအပေါ်ဝယ် မြောက်၍မြောက်၍တက်လာကာ

မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြစ်နေသည်ကို မြင်နေရ၏။ ထိုဒေါင်းမှာ သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်ရန် မမိသေး။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ဒေါင်းကိုမြင်လိုက် သည်နှင့် ရင်မှာ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်၍လာသည်။

ဆက်၍ ဆင်းခဲ့ပြန်သည်။ သူ့အောက်ရှိ လယ်တောမြောက် ဘက်အစကို ကိုက် ၃၀ ခန့်မျှသာကွာတော့မှ မြင်ရတော့သည်။ ထိုအချိန်အထိ နောက်ထပ် ဒေါင်းတစ်ကောင်ကိုမျှ မမြင်ရသေး။ ထွန်းကြိုင်က ဆက်၍မဆင်းတော့ဘဲ အင်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ နောက် တွင်ကပ်ကာ လယ်ကွင်းကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာဖွေကြည့်ရှုနေမိသည်။ လယ်ကွင်း၏ မြောက်ဘက်အစတွင် ဒေါင်းတစ်ကောင်တလေမျှ မရှိ တော့။ ဒေါင်းများအားလုံး လယ်ကွင်းထွင်းသို့ ရောက်ကုန်ပြီဟု သိလိုက်သည်။ သို့သော် ရှေ့သို့ဆက်မတိုးသေးဘဲ လူ၏ ခါးသာသာမျှ မြင်နေသော စပါးပင်များအကြား မြုပ်ကွယ်နေမည့်ဒေါင်းများကို လိုက်လံကြည့်ရှုမိသည်။ သူ့ဘကြီး မှာလိုက်သလို ဒေါင်း၏ကိုယ်လုံး ပေါ်မှပစ်ရန်ကား မဖြစ်နိုင်ပြီ။ ဤမျှမြင့်မားသော စပါးရပ်တွင် ဒေါင်း၏ကိုယ်လုံးက မည်သို့မျှ မပေါ်နိုင်ပေ။

သူနှင့် ကိုက် ၄၀ ကျော်မျှဝေးသောနေရာတွင် ကွက်၍ လဲနေသော စပါးပင်များအကြား၌ မြောက်၍မြောက်၍ တက်လာသော ဒေါင်းတစ်ကောင်၏ ဖင်ပိုင်းကို ထပ်မံမြင်ရပြန်သည်။ ထွန်းကြိုင်၏ ရင်မှာ ပို၍ခုန်လာ၏။ အာများ ခြောက်လာ၏။ စိတ်က လှုပ်ရှားလွန်း၍ လက်များ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

ထွန်းကြိုင်သည် သေနတ်မောင်းကို လက်မနှင့် ကုတ်တင် လိုက်ပြီး မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြစ်နေသော ဒေါင်းဖင်ပိုင်း၏ရှေ့နား

ကျောက် ချိန်လိုက်၏။ ထိုနောက် မိမိကိုယ်တိုင်ပင် မသိရှိလိုက်မီ လက်ညှိုးက သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ပြီးဖြစ်နေတော့သည်။

ဒိုင်းဟူသော သေနတ်သံမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တောင်ရိုးသို့ သွား၍ ပဲ့တင်ရိုက်လိုက်သည်။ ဒေါင်းများက တဂုန်းဂုန်းနှင့် ထ၍ ဦးတည်ရာ ပျံသွားကြတော့သည်။

ထွန်းကြိုင်က သူပစ်လိုက်သည့်နေရာဆီသို့ အံ့အားသင့်ရင်း ကြည့်နေမိရာ ဒေါင်းမှာ တစ်ကောင်တည်းမဟုတ်ဘဲ ၂ ကောင်မှန် သားပြီး စပါးပင်များအကြား ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩစွာ ဆွေ့ရပြန်သည်။ ထွန်းကြိုင်သည် ချက်ချင်းပြေးဆင်းသွားပြီး သေနတ် ကို လယ်အစတွင် ချထားခဲ့၍ ဒေါင်းများဆီသို့ ကဆုန်စိုင်းတော့သည်။ ဝရန်းသုန်းကား ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက်၊ ကျွမ်းပစ်လိုက်ဖြစ်နေသော ဒေါင်းကို ဖမ်းရသည်မှာ မလွယ်ကူ။ ခြေထောက်၊ အတောင် စသည်တို့ ဖြင့် ရိုက်မိခတ်မိခြင်းသည် အတော်နာကျင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် အသာနောက်ပြန်ဆုတ်၍ ချက်ကောင်းကို စောင့်နေပြီးမှ ဒေါင်းပေါ်သို့ခုန်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးအားနှင့် ခွစီးကာ ဖိထားလိုက်တော့ သည်။ နောက်တစ်ကောင်ကိုမူ တံမှပြေးလှိုက်လာသော တံရှင်ရောက်မှ ဖမ်းယူရတော့သည်။

“အမြီးကြီးနှင့် ဒေါင်းဖကြီးကောဟ။ လွတ်သွားသလား”
“ကျုပ် မြင်ကို မမြင်လိုက်ဘူးဗျ”
“အံ့ပါကွာ။ အမြီးကြီးမှ သိပ်လှတာမောင်ရေ။ အဲဒီအကောင် ပွတ်သွားတာ နာသကွာ”

တဲရှင်က လွတ်သွားသော ဒေါင်းထီးကြီးကို နှမြောနေပြန်သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် ဒေါင်းထီးကြီးကို ရှာဖွေပစ်ရမှန်းမသိသဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုလည်း ရှက်မိသည်။ ဒေါင်း ၂ ကောင်ရပါလျက် အားမရနိုင်သေးဘဲ ဒေါင်းထီးကြီးကို လိုချင်နေသေးသော တဲရှင်၏လောဘကိုလည်း ပြုံးမိသည်။

* * *

ထွန်းကြိုင် သွေးစွန်း၍ သွားပြီဖြစ်သည်။ သူ့ဘကြီးက သူဒေါင်းပစ်ခဲပုံကို အသေးစိတ်မေးမြန်းပြီး သူ့ချွတ်ယွင်းချက်များကို ထောက်ပြရင်း သင်ခန်းစာများ ပေးခဲ့၏။ ဒေါင်းများက ထွန်းကြိုင်ကို မမြင်သဖြင့် စိမ့်ပြေနေပြေ ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုစစ်ဆေးရန်၊ စဉ်းစားရန် အချိန်များရှိပါလျက် ထွန်းကြိုင်က အချိန်မယူခဲ့။ ဒေါင်းထီးကြီးတစ်ကောင် ဒေါင်းအုပ်တွင်ပါသည်ကိုပင် ထွန်းကြိုင်က မသိဖြစ်ခဲ့သည်။ အဆိုရွားဆုံးမှာ မိမိကိုယ်တိုင် မသိပါဘဲလျက် လက်က သေနတ်မောင်းကို ဆွဲလိုက်မိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါင်း ၂ ကောင်ရရှိခြင်းမှာ ထွန်းကြိုင်တော်၍ မဟုတ်။ ကံအားလျော်စွာ ရလိုက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သားကောင်ကြီးများ ပစ်ခတ်ရာတွင် မိမိ၏စိတ်ကိုရော လက်ကိုပါ မထိန်းသိမ်း မချုပ်တည်းနိုင်ပါက အန္တရာယ်ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ့ဘကြီးက သူ့အား ညွှန်ပြပြောဆို၍ ပညာပေး၏။ ထွန်းကြိုင်လည်း နောင်တွင် ဤအဖြစ်မျိုးကို မည်သည့်အခါတွင်မျှ မဖြစ်ရပါဟု အာမာန္တေခံလိုက်၏။

ထွန်းကြိုင် အဆင့်တက်၍ လာပေပြီ။ သူ့ဘကြီးက သူ့အား ဒေါင်းနှင့် မျောက်ပစ်ရာသို့သာ မကတော့ဘဲ တောင်ယာနှင့်လယ်တောများတွင် ညအခါ ဝက်များ၊ ဆတ်များစောင့်ရာသို့ပါ ခေါ်သွားလေ့ရှိလာပြီဖြစ်၏။ ညအခါ တောကောင်များကိုစောင့်၍ ပစ်ခတ်ရန် အတွက် အံ့ထိုးခြင်း၊ လင့်ထိုးခြင်း စသည်တို့ကိုလည်း သင်ပေးပြန်၏။ သားကောင်များ၏ ဟစ်အော်သံများသာမက၊ ချုံတိုးသံနှင့် ခြေသံများမှပင် အမျိုးအစားခွဲခြားနည်းများကို သင်ပေး၏။ ညအခါ သားကောင်များစောင့်ရာတွင် စောင့်စည်းရမည့်စည်းကမ်းတို့ကိုလည်း သင်ပေး၏။

သို့သော် သားကောင်ကြီးများပစ်ခတ်ရန် ထိုးထားသည့် လက်လေးသစ်ခန်းယမ်းကိုမူ ထွန်းကြိုင်အား ပစ်ဖောက်ခွင့် မပြုသေး။ ထွန်းကြိုင်သည် ပထမဒေါင်း ၂ ကောင် ရပြီးကတည်းက လက်က ပို၍ယားလာ၏။ တူမီးသေနတ်ကို တကိုင်ကိုင်ဖြစ်၍နေပြီး ဒေါင်းနှင့် မျောက်ဆိုလျှင် သူ့ဘကြီးကို ပစ်ခွင့်မပေးတော့ဘဲ သူ့သာပစ်တော့သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တူမီးကို ပို၍ပို၍ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပစ်တတ်လာ၏။ စိတ်ကလည်း ပို၍ပို၍တည်ငြိမ်လာကာ ထွန်းကြိုင်၏ သေနတ်သံ ကြားလိုက်ရလျှင် မျောက်နှင့်ဒေါင်း တစ်ကောင်ကောင်တော့ ရလာသည်ကသာ များတော့၏။ ထို့ကြောင့်ပင် “ထွန်းကြိုင်က အလသားပါလားဟေ့။ ဘမျိုးဘိုးတူ ချိုကလေးနှင့်ဆိုတဲ့အတိုင်း သူ့ဘကြီးခြေရာတော့ ကောင်းကောင်းနင်းမယ့် ကောင်ကလေးပဲ” ဟု ပြောစမှတ်ပြုလာကြ၏။

လူကြီးဝိုင်းက ချီးမွမ်း၍လာသကဲ့သို့ပင် သူနှင့်ရွယ်တူ ဆရာ
 ဝိုင်းများကလည်း ထွန်းကြိုင်၏အမည်ကို ကြားလိုက်လျှင် စိတ်တွင်
 တစ်မျိုးခံစားလာကြရ၏။ ပျော်သလိုလို၊ ရင်တွင် ဖိုသွားသလိုလို၊
 ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားသလိုလို ဖြစ်နေကြ၏။ ထွန်းကြိုင်အား မြင်လိုက်
 လျှင် မျက်နှာကလေးများ ရွှင်ပြုံးသွားကြကာ နှုတ်မဆက်ဘဲ မနေနိုင်။
 စားစရာရှိလျှင် ထွန်းကြိုင်အား ခေါ်မကျွေးဘဲ မနေနိုင်ဖြစ်လာသည်။
 ပထမသော် ထွန်းကြိုင်က ဘာမျှမသိ။ ကလေးများနှင့် ပျော်ရွှင်စွာပင်
 ဆက်ဆံနေ၏။ သို့သော် လူကြီးများက ပြောလျောင့်လာခြင်း၊ လူပျို
 ပေါက်စ သူငယ်ချင်းများက ခနဲခြင်း စသည်တို့ကို ခံလာရသောအခါ
 ရှက်၍လာ၏။ ကောင်မကလေးများကို ဝေးရာမှ ရှောင်မိတော့၏။
 သို့သော် ပြေးလေလိုက်လေ ဆိုသကဲ့သို့ ထွန်းကြိုင်က ရှောင်လေလေ
 အချို့သော ရဲတင်းသူကလေးများက အတင်းလိုက်၍ ဆက်ဆံလေ
 ဖြစ်ရာ ထွန်းကြိုင်အဖို့ ပို၍ အနေရအထိုင်ရ ကြပ်လာတော့သည်။

ကလေးမများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ထွန်းကြိုင်က အရှက်ကြီး၍
 နေသော်လည်း တကယ်တွင်မူ သူ့စိတ်ကလည်း ကြည်နူးသလိုလိုတော့
 ဖြစ်မိ၏။ ကလေးမတိုင်းကို ရှောင်ပြေးလိုသော်လည်း ထိုအထဲမှ ၁ ဦး
 ၂ ဦးကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် တွေ့ချင် မြင်ချင်နေ၏။ ထိုသူ
 ကလေးများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင်လည်း ပို၍ ရှက်ကြောက်နေမိပြန်၏။
 ဤသည်ကို သူ့ဘကြီးက ရိပ်မိ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ဘအား ကျီစယ်၏။
 သို့သော် တစ်ဘက်ကလည်း သတိပေး၏။

ထွန်းကြိုင်၏အရွယ်သည် အိမ်ထောင်ဖက်ကိုရှာရန် မလွယ်
 သေး။ စိတ်က လှုပ်ရှားနေသည့်အရွယ်ဖြစ်၍ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် စဉ်းစား

နိုင်မည်မဟုတ်သေး။ ထို့အတူပင် သူ့အား ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော
 မြီးကောင်ပေါက်မကလေးများမှာလည်း စိတ်ကစားသည့်အရွယ်များ
 ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ မေတ္တာဓာတ်မှာလည်း ခိုင်မာ
 ကြသည် မဟုတ်။ ထွန်းကြိုင် နာမည်ကြီးလေလေ အပျိုများက ဝိုင်းဝိုင်း
 လည်၍ လာလေလေဖြစ်မည်ပင်။ သို့အတွက် ထွန်းကြိုင်အဖို့ မိန်းမ
 မရမှာ ပူစရာမရှိ။ လူလားမြောက်၍ အရွယ်ရောက်လာလျှင် ကြိုက်
 သည့်အပျိုကို ခေါင်းခေါက်ယူနိုင်သည်ဟု သူ့ဘကြီးက ဆုံးမ၏။

ထွန်းကြိုင်က သူ့ဘကြီး၏ဩဝါဒကို အခြေခံအားဖြင့် လက်ခံ
 ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် အခြားသောကလေးမများနှင့် မတ်သက်၍ကား
 လက်ခံ၏။ သို့သော် အံ့ကြောရွာက ညွန့်ခင်နှင့်ပတ်သက်၍ကား
 သူ့ဘကြီး၏ ဩဝါဒကို သူ လက်မခံလိုပေ။ ညွန့်ခင်က သူ့အား
 တကယ်ခိုင်မာစွာ မေတ္တာရှိနေပြီဟု သူ ယုံကြည်၏။ သူ၏ ညွန့်ခင်
 အပေါ်ထားရှိမိသည့် မေတ္တာဓာတ်မှာလည်း လူပျိုပေါက်စအရွယ်တွင်
 စိတ်ကစားမိသောသဘောမျိုး မဟုတ်ပေ။ တကယ်ခိုင်မာသော မေတ္တာ
 ပင်ဖြစ်သည်ဟု သူထင်၏။ သူ၏မေတ္တာဓာတ်သည် နောင် ၄-၅
 နှစ် ကြာ၍ အရွယ်ရောက်သည့်တိုင်အောင်စောင့်ရှင် ညွန့်ခင်အပေါ်
 မဖောက်ပြန်နိုင်ဟု ယုံကြည်မိသလို၊ ညွန့်ခင်ကလည်း ဤသို့ပင် သစ္စာ
 စောင့်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်နေမိ၏။ ညွန့်ခင်နှင့်တွေ့တိုင်း ရှက်
 သွေးမွန်နေခဲ့သော်လည်း အိပ်မက်ထဲတွင်ကား ညွန့်ခင်နှင့်တွေ့ကာ
 ချစ်တင်းနှီးနှောခဲ့သည့်အကြိမ်ပေါင်းမှာ မရေမတွက်နိုင်အောင်ပင်
 ဖြစ်နေ၏။

မည်မျှပင် စိတ်ကစား၍ ဖောက်ပြန်နေမိသော်လည်း အတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိသေးသော လူပျိုပေါက်စဖြစ်နေ၍ လက်တွေ့ကမပါ။ သတ္တိကမရှိဘဲ စိတ်ကူးယဉ်ရုံမျှဖြင့်သာ ကိစ္စပြီးနေသဖြင့် တော်ပေသေး၏။ သို့မဟုတ်ပါဘဲ ဤမှာဘက်တွင်ပါ သွေးစွန်းသွားပါက ထွန်းကြိုင်၏စာရိတ္တသည် ရစရာမရှိအောင် ပျက်စီးသွားနိုင်၏။ တစ်ဘက်ကလည်း မုဆိုးဝါသနာကြီးနေခြင်းက ၎င်းအား လမ်းလွဲ၍ ပေးနေပြန်သဖြင့် ထွန်းကြိုင် ပို၍ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ 'ငါကြီးလာရင်၊ လူပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်လာရင်' စသော စိတ်ကူးဖဲရိုက်ရင်းသာ အချိန်ကုန်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင် အရွယ်ကောင်းစွာရောက်လိုလှလောအောင် စေ့ဆော်သည့် အကြောင်းက ၂ ရပ်ဖြစ်လာ၏။ တစ်ကြောင်းမှာ တူမီးသေနတ်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် အားရပါးရ ကိုင်တွယ်၍ ယမ်းကိုစိတ်ကြိုက်ထိုးပြီး သားကောင်ကြီးများကို ပစ်ခတ်လို၍ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အရွယ်ရောက်လိုလှလော၏။ အခြားအကြောင်းတစ်ရပ်မှာကား ညွန့်ခင်နှင့်ပေါင်းဖက်၍ တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်လိုသော ဆန္ဒပင်တည်း။

ထို့ကြောင့် တူမီးကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်နိုင်ရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစား၏။ သူ့ဘကြီး၏ ယုံကြည်မှုကို ခံယူနိုင်ရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစား၏။ လက် ၄ သစ်ခန့်ထိုးထားသော ယမ်းဖြင့် ဆတ်များ၊ ဝက်များကို တုံးခနဲနေအောင် ပစ်ခတ်ပြနိုင်မည့်အခွင့်အလမ်းကို ရနိုင်ရန် ကြိုးစားရှာဖွေနေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်များက တစ်နေ့တခြား ကုန်လွန်ရွှေ့လျား၍ ၁ နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ထွန်းကြိုင်၏အသက်မှာလည်း ၁၄ နှစ် နှစ်လွန်မြောက် ၁၅ နှစ်တွင်းသို့ ရောက်လာပြီဖြစ်၏။ လူလုံးလူဖန်မှာလည်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာ၏။ သို့ကြောင့်ပင် တူမီးကိုင်ရာတွင် သူ့ဘကြီးက ယခင်ကလောက် မျက်ခြည်မပြတ် မကွပ်ကဲတော့၊ အတော်အသင့် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလာ၏။

တစ်နေ့တွင် သူ့ဘကြီး၏ တောင်ယာ၌ မှည့်နေသော စပါးများကို ဝက်များက အစမ်းလာရောက် စားသောက်သွားခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် တူအရီး ၂ ယောက် ညတွင် စပါးခင်း၌ သွား၍ ဝက်စောင့်ရန် စပါးခင်းအလယ်ရှိ လင့်စင်ကိုပြင်၍ ဆောက်ကြ၏။ လင့်စင်ပြင်၍ဆောက်ရင်း သူ့ဘကြီးက ရှေးဖြစ်ဟောင်းများကို ပြန်၍ စားမြုံ့ပြန်ပြ၏။

သူ့ဘကြီး ငယ်စဉ်အခါ လူပျိုအရွယ်က မိန်းမယူရန် စိတ်ကူးယဉ်၍ အစွမ်းကုန် တိုးချဲ့ ခုတ်လုပ်ခဲ့သော တောင်ယာမှာ ဤနေရာတွင် ဖြစ်၏။ ဆင်များ ဖျက်ဆီးခြင်းခံရသော တောင်ယာခင်းမှာ ဤနေရာပင်ဖြစ်၏။ သူ့ဘကြီးက ဤနေရာတွင် တောင်ယာခုတ်ရင်း သူ့စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ပုံ၊ အားကြီးမာန်တက် လုပ်ကိုင်ခဲ့ပုံ၊ စပါးပင်များကို ကြည့်၍ ဒီတိဖြစ်ခဲ့ပုံ၊ ဆင်များ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးသောညက ဒုက္ခဖြစ်ခဲ့ရပုံ၊ ဒိတ်ထိခိုက်ရပုံ၊ ရွာပြန်သောအခါတွင်လည်း သူ့ကျွဲကြီး ကျားကိုက်ခံရသည့်သတင်းကြောင့် သူ စိတ်နောက်ကျသွားကာ ကြိမ်ကြရာကြံစည်ပုံ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် မုဆိုးကြီးဖြစ်လာရပုံ စသည့် ရှေးဖြစ်ဟောင်းများတွေးမိရင်း သူ့တူအား ဖောက်သည်ချနေတော့သည်။

ကိုဖိန်းသည် ဤနေရာမှ တောင်ယာဟောင်းကို လွန်ခဲ့သော
 ၁၀ နှစ်ကျော်က စွန့်လွှတ်ထားခဲ့၏။ ယခုနှစ်တွင်မှ ပြန်လည်၍
 တောကြီးဖြစ်နေသော ယာခင်းဟောင်း ဖုန်းဆိုးကို အသစ်ပြန်လည်၍
 ထိန်းကာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ခုတ်ထွင်ကာ ယာသစ်ပြန်တည်ထား
 ခြင်းဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော်က ယခုလိုပင် စပါးမှည့်နေ
 သည်ကို သူတစ်ဦးတည်းညှအိပ်စောင့်ရင်း ဆင်များလာရောက် ဖျက်
 ဆီးကာ သူ၏စိတ်ကူးယဉ်တောင်ကြီးကို ဖြိုချဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့၏။
 ဤသည်ကို သူက ပြန်လည်တွေးမိရင်း စိတ်တွင် ဝမ်းနည်းသလိုလို
 ဆွေးသယောင်ယောင် ဖြစ်နေမိ၏။ ၁၀ နှစ်ကျော်က အဖြစ်အပျက်
 နှင့် ယခုည စောင့်ရမည့်အရေးကို နှိုင်းယှဉ်တွေးတောမိ၏။

သို့သော် လွန်လာသော ၁၀ နှစ်ကျော်က အခြေအနေနှင့်
 ယခုအခြေအနေ မတူတော့ကြောင်းကို သူက စဉ်းစားမိ၏။ လွန်ခဲ့သော
 ၁၀ နှစ်ကျော်က သူတစ်ဦးတည်း စောင့်ခဲ့ရ၏။ လက်ချည်းစောင့်ခဲ့
 ရ၏။ တောကောင်များကလည်း ပို၍အတင့်ရဲ၏။ ယခုတွင်မူ သူနှင့်
 အတူ သူတူလည်း စောင့်၍အိပ်မည်ဖြစ်၏။ အားကိုးလောက်သည်
 တူမီးကလည်း ပါလာပြီဖြစ်ပြီ ဆင်မှစ၍ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ
 သည်လည်း လှသတ္တဝါနှင့် တူမီးသေနတ်တို့၏ သတ္တိနှင့် စွမ်းအင်ကို
 သိရှိနားလည်ကာ ကြောက်ရွံ့၍ အရှုံးပေးပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
 လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော်က မိမိတွေ့ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံဖြင့်
 ပြန်လည်တွေးကြံရတော့မည်မဟုတ်ဘဲ မိမိတော်လျှင် တောင်ယာ
 ဖျက်ဆီးလာသည့် သတ္တဝါ၏ အသားကို စားရမည်၊ မိမိတို့ညှလျှင်
 အသားကိုမစားရဘဲ ချောက်လှန့်လွှတ်လိုက်သလိုသာ ဖြစ်မည်

ဤ ၂ မှလွဲ၍ အခြားစိုးရိမ်စရာမရှိသည်ကို တွေးမိသောအခါတွင်မှ
 ကိုဖိန်းပြုံးလိုက်မိသည်။

* * *

နေလုံးမပျောက်မီကပင် ထွန်းကြိုင်တို့ တူအရီး ၂ ယောက်
 လင့်ပေါ်သို့ ရောက်နေကြ၏။ ကိုဖိန်းသည် သူတူ ဆာမည်စိုး၍
 ကောက်ညှင်းပေါင်းကို ဆားနှင့်ဆုပ်ကာ ယူလာ၏။ ဘူးသီးခြောက်
 ရေဘူးတစ်လုံးကိုလည်း ယူလာ၏။ ထွန်းကြိုင်ကမူ သူ့ဘကြီး လင့်
 စောင့်ရာတွင် မည်သည့်အခါမျှ အစားအသောက်ယူလေ့မရှိ။ အစား
 အသောက်အနဲ့သည် သားကောင်များအား မောင်းထုတ်သည်နှင့်
 အတူတူပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် သူ့ဘကြီးက ကောက်ညှင်း
 ပေါင်းယူလာသည်ကို သူက မကြိုက်နိုင်။ သူ ကလေးမဟုတ်တော့
 ကြောင်း၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းမှုဒဏ်ကို သူ့ဘကြီးနှင့် တန်းတူခံနိုင်ရည်
 ရှိကြောင်း ပြလို၏။ ထို့ကြောင့် ကန့်ကွက်ခဲ့သေး၏။ သို့သော် သူ
 ဘကြီးက ထွန်းကြိုင်အတွက်သာ မဟုတ်၊ မိမိအတွက်လည်း ထမင်း
 စောစော စားခဲ့ရသဖြင့် ညတွင် ဆာမည်ဖြစ်သောကြောင့် ယူခဲ့ရသည်
 ဆို၍ ထွန်းကြိုင် မတတ်သာဘဲ လက်ခံခဲ့ရပေသည်။

နေမဝင်မီတွင် သူ့ဘကြီးက လင့်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း
 ဆေးလိပ်ကို မှိန်းနေ၏။ ထွန်းကြိုင်ကသာ ထိုင်၍ စောင့်နေ၏။
 တူအရီး ၂ ယောက်စလုံး စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောကြ။ ကိုယ့်အတွေး
 နှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေကြဟန်တူ၏။ ကိုဖိန်းအဖို့ ဘာတွေ တွေးနေသည်ကို

တော့ ထွန်းကြိုင်မသိ။ ထွန်းကြိုင်ကတော့မူ တောင်ယာတစ်ခင်းလုံး
ဝင်းမှည့်နေသောစပါးပင်များအပေါ်ဝယ် ဝင်လုဆဲဆဲနေ၏ ရောင်
ခြည်များ ဆွတ်ဖျန်းလိုက်၍ ရွှေသင်ဖျူးကြီးခင်းထားဘိသကဲ့သို့
တဖိတ်ဖိတ် အရောင်တောက်နေသည်ကို ကြည့်ရှုငေးမောနေမိသည်။

နေ့ခင်းက လင်စင်ပြင်ရင်း သူ့ဘကြီးပြောခဲ့သည့် စကားများ
ကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာမိသည်။ ထို့နောက် ယခု တောင်ယာ
ခင်းကို လာ၍စောင့်ရှုခြင်းမှာ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော်က သူ့ဘကြီး
အိမ်ထောင်ပြုရန် ရည်မှန်း၍စောင့်နေသကဲ့သို့ ယခုလည်း သူက
ညွန့်ခင်နှင့် မင်္ဂလာဆောင်ရန် လာ၍စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု
စိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိသည်။

သူ့ဘကြီး လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ကျော်က စောင့်နေစဉ်တွင်
ဆင်များ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးလိုက်သလို ယခုလည်း သူ့စိတ်ကူးတွင်
ဆင်များ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့စိတ်ကူးတွင်
သူ့ဘကြီး ဆင်များရန်မှလွတ်မြောက်ရန် ထွက်ပြေးခဲ့ရသလို သူက
ထွက်မပြေး။ တူမီးကြီးကိုင့်၍ အတင်းလိုက်ပစ်တော့သည်။ စိတ်ကူး
ဖြင့် ဆင်များကို တူမီးဖြင့် ပစ်ရသည်မှာ အလွန်လွယ်ကူ၏။ ယမ်းထိုး
ရသည်မှာလည်း အလွန်မြန်၏။ ထွန်းကြိုင် စိတ်ကူးယဉ်ကြောတွင်
မျောနေချိန်၌ တောင်ယာ၏ အရှေ့ဘက်အစဆီမှ တောက်ခနဲ
တောက်ခနဲ ဓားခုတ်သံလိုလို အသံများက ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထွန်းကြိုင်၏ စိတ်ကူးများမှာ ပျောက်သွားကာ 'ဘယ်လို လူ
ကများ ဒီအချိန်ကြီးမှာ လာပြီးခုတ်နေပါလိမ့်' ဟု တွေးလိုက်မိသည်။
သို့သော် အသေအချာ နားထောင်သောအခါဝယ် ဓားခုတ်သံမဟုတ်ဘဲ

ဒေါင်းတစ်ကောင်၏ မိမိအဖော်ကို အသံလှမ်း၍ ပေးနေခြင်းသာဖြစ်
ကြောင်း ထွန်းကြိုင် သိလိုက်တော့သည်။

“ဘကြီး။ ဒေါင်းတွေဗျ”

“ကြားပါတယ်ကွာ။ နေပါစေ။ တော်ကြာ ဝက်တွေ လန့်ကုန်
လိမ့်မယ်”

သူ့ဘကြီးက ဆေးလိပ်အမှိုက်မပျက်ပေ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေမှာ နိမ့်ဆင်းသွားရာ တောင်ထိပ်များ
ပေါ်ရှိ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများသာလျှင် ရွှေရည်လူး၍ တောက်ပနေကြ
တော့၏။ ကျန်တစ်တောလုံးမှာ မှောင်ရိပ်သန်းစပြု၍ လာပြီဖြစ်သည်။
မှောင်ရိပ်နှင့်အတူ နှင်းမှုန်တို့ကလည်း ဆွတ်ဖျန်းကြချစ ပြု၍လာပြီ
ဖြစ်သည်။

တတောက်တောက်နှင့် ဒေါင်းသံသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍
ဝေး၍သွားကာ နောက်ဆုံး ပျောက်ကွယ်၍သွားတော့သည်။ မကြာမီ
နေလည်း လုံးလုံးဝင်၍ တစ်တောလုံးတစ်တောင်လုံး အမှောင်တိုက်က
ဖုံးလွှမ်းသွားပြီဖြစ်သည်။

အောအော အောအော အူဝဲ အူဝဲ အိုးဝေ အိုးဝေ။ အတော်
လှမ်းလှမ်းဆီမှ ဒေါင်းတစ်ကောင်၏ ပထမ မပီမသ အော်လိုက်သော
တကယ့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ ငိုသံလိုနှင့် နောက်ဆုံးတွင်မှ
ပိပီသသကြီး တွန်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

အိုးဝေ အိုးဝေ အိုးဝေ။ အခြားဘက်ဆီမှ ဒေါင်းတစ်ကောင်၏
ပြန်လည်တွန်ကျူးလိုက်သံက သာယာစွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

အမှောင်ထုက လျင်မြန်စွာ ဖုံးလွှမ်းလာသလိုပင် နှင်းထူကလည်း ပို၍ သိပ်သည်းစွာ ကျလာတော့သည်။

“ထွန်းကြိုင် ခဏ အညောင်းဆန်ဦးကွ။ လထွက်မှ ထစောင့်၊ ဒီအကောင်တွေ လထွက်မှ ဝင်လိမ့်မယ်”

ကိုဖိန်းက သူ့တူညောင်းနေမည်စိုး၍ ပြောလိုက်သည်။ ထိုညမှာ လပြည့်ကျော် ၃ ရက်နေ့ဖြစ်သဖြင့် ည ၉ နာရီထက်စော၍ လက ထွက်လာမည်မဟုတ်ပေ။ ထွန်းကြိုင်လည်း သူ့ဘကြီး၏ ဘေးတွင် ယှဉ်၍ လင့်စင်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွင် ပက်လက်လှန်ပြီး အညောင်းဆန်လိုက်သည်။

နှင်းထူက သိပ်သည်းသည်ထက် သိပ်သည်း၍ လာပြီဖြစ်၏။ သစ်ရွက်များပေါ်တွင်ကျသည့် နှင်းပေါက်များမှာ မိုးပေါက်ကြီးများကဲ့သို့ တဖျောက်ဖျောက်မြည်၍နေပြီး ထွန်းကြိုင်တို့ စောင့်နေသည့် လင့်ပေါ်တွင်မိုးထားသည့် သက်ငယ်မိုး တံစက်မြိတ်မှပင် နှင်းရေတို့က စီးဆင်းကျရောက်လာတော့သည်။ တောင်ယာတစ်ခင်းလုံး ဘာကိုမျှ ကြည့်၍မမြင်။ ဖွေးဖွေးဖြူနေသော နှင်းထူကြီးကသာ လွှမ်းခြုံပိတ်ဖုံး၍ နေတော့သည်။

ဧတာတောင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းက မင်းမှုနေသဖြင့် တောက် တောက်၊ တောက် တောက်၊ တောက် တောက်၊ တောက် တောက် ဟု မြည်နေသည့် လင်းဝက် သို့မဟုတ် မြေဝပ်ငှက်၏ အသံမှာ ကျယ်လောင်လှသည်ဟု ထင်မှတ်နေရတော့သည်။

အရှေ့ဆီမှ အလင်းရောင်တစ်ခုပေါ်ထွက်လာခြင်းအားဖြင့် လမင်းကြီးထွက်ပြုစ ပြုလာပြီဖြစ်ကြောင်းကို သိနိုင်သော်လည်း

လရောင်မှာ နှင်းထူကို တိုး၍မဖောက်နိုင်သဖြင့် နှင်းထူ၏ အောက်ဝယ် ပြားပြားဝပ် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသော တောတောင်နှင့် တောင်ယာ စပါးခင်းတို့ကို လ၏ ရောင်ခြည်တို့က မဆွတ်ဖျန်းနိုင်။ ပိန်းပိတ်နေသော အမှောင်ထုကိုသာ ပျက်ပျက်၍သွားစေပြီး အနည်းငယ်လင်းလာသကဲ့သို့သာ ရှိစေ၏။ လေနှင့်အတူပင် တောင်ထိပ်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်မှ ရခိုင်တိုင်းတွင် ‘ကြက် ဝက် ချောက်ကောင်’ ဟုခေါ်ဆိုပြီး ကိုဖိန်းတို့ဒေသတွင် ‘တောလုံကောင်’ ခေါ် ငှက်တစ်ကောင်က ‘အံ့ဖွ့ထွက်စေ၊ အံ့ဖွ့ထွက်စေ’ ဟု မှန်မှန်အော်နေသံက ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

ကိုဖိန်းတို့ တူအရီး ၂ ယောက် ငှက်သံများကို နားစိုက်၍ ဆောင်နေစဉ်တွင်ပင် မြောက်လေကလေးက သုတ်ဖျန်းလိုက်ရာ နှင်းထူတွင်းချဉ်ဆီခိုက်အောင် အေးမြ၍ သွားတော့သည်။ ထွန်းကြိုင်လည်း လင့်နေရာမှ ကပျာကယာ ထလိုက်၍ လွယ်အိတ်တွင်းက ဘာဘူစောင်အစုတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကာ ကိုယ်ကိုပတ် ခြုံထားလိုက်ပြီး ခိုက်ခိုက်တန်နေတော့သည်။ မရှေးမနှောင်းပင် ကိုဖိန်းကလည်း ထ၍ထိုင်ရင်း ဘာဘူစောင်ကိုပတ်၍ ခြုံလိုက်ပြန်သည်။

“သတိထား။ အချိန်နီးလာပြီ”

ထွန်းကြိုင်၏ နားနားသို့ကပ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။ ထိုအောက် ကိုဖိန်းမှာ ထိန်း၍မရအောင် တုန်နေပြီး “ငါ့လခွီး ချမ်းလိုက်တာ” ဟု ညည်းလိုက်သည်။

အိခနဲ အိခနဲ ဝက်အော်သံများကို တောင်ခြေဆီမှ ကြားလိုက်ရသည်။ ဝက်ငယ်များပါသော ဝက်အုပ်ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဝက်အုပ်ထဲတွင် ဝက်ငယ်များပါလာပါက တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ဆော့ကစား

ရင်း ဤသို့အော်လေ့ရှိသည်။ ကိုဖိန်းက ထွန်းကြိုင်ကို တံတောင်ထွက်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

ဝက်အော်သံများမှာ အတော်ကြာအောင် ပြတ်သွားလိုက်၊ ထိုချက်တစ်ချက် ပြန်ပေါ်လာလိုက်နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီး၍လာပြီဖြစ်တောင်ယာအစပ်သို့ ရောက်ခါနီးလာသောအခါတွင် တောတိုးသံများပါ ကြားလာရ၏။ တောတိုးသံများ တောင်ယာ၏အစသို့ ရောက်လာပြီဟု ထင်လိုက်ရသောအခါ ကိုဖိန်းလည်း စောင်ကိုခွာချကာ တူမိခင်ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ဝက်များက စပါးခင်းထဲသို့ဆင်းကာ တဖြည်းဖြည်း မြတ်နှင့် စားနေသံကို ကြားနေရတော့သည်။ ကိုဖိန်းက တခိုက်တခိုက်တုန်ရင်း အသံကို နားစိုက်ထောင်ကာ စောင့်နေသည်။ ဝက်များက သေနတ်လှမ်း၍လည်း မမိသေး၊ မြင်လည်းမမြင်ရသေးပေ။ နာရီဝက်ကြာသည်အထိ ဝက်များက သေနတ်မိလောက်အောင် ကပ်၍မလာ

ထွန်းကြိုင်ကမူ ဝက်စားသံများကို ကုပ်၍သာ နားထောင်နေသည်။ ထွန်းကြိုင်အဖို့ စောင်ကိုပတ်ထား၍ ခံသာသော်လည်း စောင်ကိုခွာချထားသော ကိုဖိန်းမှာ အအေးဒဏ်ကို ကြာကြာမခံနိုင်တော့ ခိုက်ခိုက်တုန်နေရုံမျှမက ခေါင်းများက အုံ၍ခဲလာသည်။ ဇွတ်အတတ်ကြိတ်မိုက်နေသော်လည်း အခြေအနေက ပို၍ပို၍ ဆိုးလာပြီး နှာခေါင်းများက ယားကျိကျိဖြစ်လာကာ 'ဟတ်ချိုး' ဟု တစ်အားချေလိုက်မိတော့သည်။

ဝက်များလည်း စပါးပင်များကို 'ဝရ' ဟုမြည်၍ တဖြောဖြောဟု ထိုး၍ ထွက်ပြေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ပြေးရင်းနှင့် ဝက်ကြီးတစ်ကောင်က ရှူးခနဲရှူးခနဲ နှာမူတ်၍ သွားသေးသည်။

“ထွန်းကြိုင်ရေ။ ဘကြီးတော့ ဖျားများ ဖျားမလား မသိဘူးဘူး။ မင်းပဲ ဆက်စောင့်တော့။ ဒီအကောင်တွေတော့ ပြန်လာချင်မှ တော့မယ်။ လာလည်း လင်းအားကြီးမှ လာမယ်ထင်တယ်။ မင်းလည်း လှဲချင်လှဲဦး” ဟု ကိုဖိန်းကပြောရင်း စောင်ကိုခြုံ၍ ကွေးတော့သည်။

ဤအခွင့်အရေးမျိုးကို စောင့်နေသော ထွန်းကြိုင်သည် အဘယ်မှာလျှင် အိပ်ပါလိမ့်မည်နည်း။ သူ့ဘကြီး အိပ်နေဆဲဝယ် အကောင်ဝင်လာပါက သူ ပစ်ခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်သည် မည်မျှအိပ်ချင်စေကာမူ၊ ညောင်းညာစေကာမူ ဇွတ်ပေ၍ စောင့်နေတော့သည်။

လက မြင့်၍မြင့်၍ တက်လာသောအခါ အလင်းရောင်မှာလည်း ပို၍ပို၍ လာတော့သည်။ သို့သော် နှင်းထုကိုတော့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထိုးဖောက်နိုင်ခြင်းမရှိ။

ထွန်းကြိုင်သည် နောက်ကျောဆီမှ ရှူးခနဲ နှာမူတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်သည်ဟု ထင်မိ၏။ ထို့ကြောင့် လှည့်၍ ကြည့်မိသည်။ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ။ ဖွေးဖွေးဖြူနေသော နှင်းထုနံရံကြီးက ကာဆီး၍ အားသည်။ နောက်ထပ်အသံများ ကြားရလေမည်လားဟု နားထောင်နေမိသည်။ ဘာသံကိုမျှ မကြားရ။

လမှာ မွန်းတည့်လေပြီ။ ဝင်းပသော အလင်းရောင်ကို မဆောင်နိုင်ငြားလည်း နှင်းမှုန်တွေအကြားမှ အရိပ်မျှလောက်တော့ ပြနိုင်ရှာသေး၏။

ရှော ရှော၊ ဗြဟ္မာ ဗြဟ္မာ။ နောက်ကျောဆီမှကပ်၍ စပါးပင်များ အကြား တိုးလာသံနှင့် စပါးနံ့များကို ကိုက်ဝါးစားသောက်သံက ဗြဟ္မာ ဗြဟ္မာသံသားကြီး ပေါ်လာသည်။ ထွန်းကြိုင်သည် စောင်ကိုခွာ၍ တူမီးပြောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ လက်များမှာ ထုံကျင်၍နေပြီး တူမီးပြောင်းမှာ ရေခဲတုံးကြီးကို ကိုင်လိုက်ရသလို အေးစက်၍နေသည်။ ဝက်က နီးလွန်းနေသဖြင့် အသံ လုံးဝမထွက်စေရန် ဖြည်းဖြည်းချင်း လှုပ်ရှားနေရသည်။ အသံလာရာဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်၍ သေနတ်က အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါတွင် စပါးပင်များအကြားမှ မည်းမည်း သဏ္ဍာန်ကြီးတစ်ခုမှာ ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်သာ ဝေးတော့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထုံကျင်နေသောလက်မနှင့် ကြီးစား၍ သေနတ်မောင်းကို ကုပ်၍ တင်လိုက်သည်။ ဝက်ကြီးက စားသံရပ်သွားပြီး ရှူးခဲနံ့မှတ်သံက ထွက် ပေါ်သည်။

ဝက်ကြီးက ထွန်းကြိုင်၏ သေနတ်မောင်းတင်သံကို ကြား လိုက်ရပြီး မသင်္ကာသဖြင့် နှာမူတ်ကာ အသံလာရာသို့ စူးစိုက်ကြည့် နေဟန်ရှိသည်။ ထွန်းကြိုင်လည်း မည်းမည်းသဏ္ဍာန်ကြီး အလယ် ဗဟိုတည့်တည့်ကိုချိန်၍ သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

‘ဒိုင်း’ ဟူသော သေနတ်သံနှင့်အတူ ဝက်ကြီး၏ တအိအိ အစူးရှစွာအော်နေသံနှင့် စပါးပင်များအကြား တဖြုန်းဖြုန်း လှူလွန်နေသံ များကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘာပစ်တာလဲကွ။ ဪ၊ ဝက်လား။ ထိထားပြီဟေ့၊ ထိထား ပြီကွ။ အသာငြိမ်ငြိမ်နေ ဟီးဟီးဟီး”

ကိုဖိန်းက အိပ်ရာမှ နိုးလာရင်း မေးမေးပြောကာ တုန်၍နေ တော့သည်။

အတန်ကြာသောအခါ ဝက်ကြီးမှာ ငြိမ်၍သွားတော့သည်။ ကိုဖိန်းလည်း တဟီးဟီးညည်းရင်း လင့်စင်မှ အမှီးကိုဖျက်၍ သက်ငယ် များကို မီးရှို့လိုက်သည်။ ဝက်ကြီးမှာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေပြီ။ သူ့ဘေးပတ်လည် တစ်ဖျာရာစာခန့်ကျယ်အောင် စပါးပင်များမှာ ခြေမွပြားချပ်နေတော့သည်။ မသေမီ သူ လှူလွန်ထားခဲ့ပုံရ၏။

လင့်ပေါ်တွင် တွေ့ရသည့် ဝါးအားလုံးကို ခွဲလိုက်ပြီး စုစည်း၍ ကိုဖိန်းက မီးစည်းတစ်ခုပြုလုပ်၍ မီးညှိလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝက်ကြီး ရှိရာဆီသို့ ဆင်းသွားပြီး “ထွန်းကြိုင်၊ ဓားယူခဲ့” ဟု ခေါ်လိုက်သည်။ ထွန်းကြိုင်လည်း ဓားကိုယူ၍ ဆင်းသွားရာ

“ဝက်သိုးကြီးကွ။ မုန်လှီးပစ်မှ။ နို့မို့ရင် နံကုန်မယ်” ဟု ပြော ရင်း မီးစည်းကိုထွန်းကြိုင်အား လှမ်းပေး၍ ထွန်းကြိုင်လက်က ဓားကို ယူကာ ဝက်ကြီး၏သိုတ်နှင့် သိုတ်အရင်းအနားရှိ အကျိတ်ကြီးကို လှီးဖြတ်၍ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ၊ သွားကြစို့။ ရွာပြန်မယ်” ဟုပြောလိုက်ရာ ထွန်းကြိုင်က မီးစည်းကို ကိုဖိန်းလက်သို့ပေး၍ လင့်ပေါ်က ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်း ပြီးဆင်းလာကာ တူအရီး ၂ ယောက် ရွာသို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။

“ကျွန်တော်မျိုး ဒီရွာက ရွာခေါင်းပါဘုရား။ သခင်ကြီးအလို ရှိရာ မိန့်တော်မူပါ”

မျက်နှာဖြူရှေ့တွင် နူးတုပ်၍ထိုင်ပြီး မိမိကိုယ်ကို မိတ်ဆက်ရင်း အလုပ်အကျွေးခံလိုက်သည်။

မျက်နှာဖြူမှာ အသက် ၄၀ နီးပါးခန့်ရှိပုံရ၍ ဗမာရည် လည်း အတော်လည်ပုံရသည်။ ခရီးပန်းလာဟန်ဖြင့် ပက်လက်ကုလား ထိုင်တွင်ထိုင်ရင်း သူ့လူများ လုပ်ကိုင်နေပုံကို ကြည့်ရှုနေ၏။ ရွာခေါင်းက ဝင်ရောက်နှုတ်ဆက်လိုက်သောအခါ

“ကျွန်ုပ် ဆင်ပစ်ဖို့လာတယ် ရွာခေါင်း။ မောင်မင်းတို့ရွာသားတွေ ဆင်သားကောင်းကောင်း စားရမယ်။ ကျွန်ုပ် အစွယ်နှင့်ခွာ ၄ ခုပဲ လိုချင်တယ်။ မောင်မင်းတို့ရွာက လမ်းပြကောင်းကောင်းပေးပါ။ ငမိန်းဆိုတဲ့အကောင် သွားကြီးတော်တယ် ပြောတယ်။ သူ့ကို ခေါ်ပေးပါ”

မျက်နှာဖြူက ဗမာစကားကို ပီပီသသကြီး ပြောလိုက်သည်။
“ငမိန်းဆိုတာ ကျွန်တော်မျိုးပဲ သခင်ကြီး”

သေနတ်များကို မြင်ကံတည်းက မရိုးမရွဲဖြစ်နေသော ကိုဖိန်းသည် ‘ဆင်ပစ်လာသည်’ ဟု ပြောလိုက်သံကြားရ၍ မျက်နှာဖြူအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရင်း ပြောလိုက်မိသည်။

“အားကြီးကောင်းတယ်၊ အားကြီးကောင်းတယ်။ ကျွန်ုပ် နာမည်ဘုသခင်လို ခေါ်တယ်။ ငမိန်းနာမည် ကျုပ်ကြားဖူးတာ ကြာပြီ။ ကျုပ်နာမည် ဇဖိန်းလည်း ကြားဖူးမယ်ထင်တယ်။ ကျုပ် ရေသရောက်ချောင်းဆုံနှင့် ရဲယမန်းကို ခဏခဏရောက်ဖူးတယ်။ ဆင်လည်း အများ

ဘုသခင် ဆင်ပစ်လာခြင်း

ရွာဦးရှိ သောင်ပင်ကြီး၏ အောက်တွင် မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်နှင့် သူ၏ ပစ္စည်းများကို ထမ်း၍လာသော အထမ်းသမား ၅ ယောက်တို့ စခန်းချလာသည်။ ၎င်းတို့တွင် ပစ္စည်းပစ္စယ စုံအောင်ပါလာသည်။ ပါလာသည့်ပစ္စည်းများအနက် စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးပစ္စည်းများမှာ သေနတ် ၃ လက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထူးဆန်းသော ဧည့်သည်များ ဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့် ရောက်လာသည့်သတင်းမှာ ဖာလယ်ရွာကလေးအတွင်းသို့ တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။ ယောက်ျားများသည် ဧည့်သည်များစခန်းချရာသို့ ရဲရဲတင်းတင်းပင် သွားရောက်ကြည့်ရှု၍ အထမ်းသမားများနှင့် စကားလက်ဆုံကျကာ မေးမြန်းပြောဆိုနေကြ၏။ မိန်းမများနှင့်ကလေးများမှာ မူကား အဝေးမှပင် တစေ့တစောင်း ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုနေကြသည်။

ရွာခေါင်းလုပ်သူမှာ သေနတ်များနှင့် မျက်နှာဖြူဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်ဟု ကြားသည်နှင့် အဝတ်အစား သန့်သန့်ပြန်ပြန်ဝတ်၍ ခေါင်းတွင် ဗန်းမော်တဘက်ဖြူဖြူကိုပေါင်းကာ ဧည့်သည်များထံ သွားရောက်တွေ့ဆုံရတော့သည်။

ကြီးပစ်ဖူးတယ်။ ငမိန်း ကျုပ်ကို ကူညီမယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်။ ပိုက်ဆံ လိုချင်ရင်လည်း ပေးမယ်။ အသားလိုချင်ရင်လည်း ပေးမယ်”

“မုန်လှပါ။ သခင်ကြီးကြိုက်သလို စီမံနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မျိုးကတော့ အသားပဲ လိုချင်ပါတယ်ဘုရား”

ကိုဖိန်းက ဝမ်းသာလွန်း၍ လက်အုပ်ချီကာ ပြောလိုက်သည်။

“အိုး၊ ကျုပ်ကို ရှိမခိုးပါနှင့်။ ဘုရားလည်း မထူးပါနှင့်။ ကျုပ် လည်း မဆိုး၊ ငမိန်းလည်း မဆိုး အတူတူပဲ။ ကျုပ်က အစွယ်နှင့်ခွာတွေ ယူမယ်။ ကျန်တာကို ငမိန်းကြိုက်သလိုလုပ်ပါ”

ဘုသခင်ဆိုသူမှာ အတော်ဝမ်းသာနေပုံရသည်။ ကိုဖိန်းကို ကြည့်ရင်း တပြုံးပြုံး ဖြစ်နေသည်။

ဘုသခင်နှင့် ကိုဖိန်း အပေးအယူတည်၍ သွားကြပြီဖြစ်ရာ ဆင်ပစ်ထွက်ရန်အတွက် စီစဉ်ကြတော့သည်။ ဘုသခင်မှာ ယနေ့ ခရီးပန်းလာသဖြင့် ဆင်ပစ်ထွက်နိုင်သေးဘဲ အနားယူဦးမည်ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် နောက်နေ့မနက်မှ တောပစ်ထွက်ရန် စီစဉ်တော့ သည်။ ဘုသခင်နှင့် အထမ်းသမားအဖြစ်ပါလာသော ရဲ မှ ရွာသား ၂ ဦးလည်း ဆင်ပစ်ရာသို့ လိုက်ကြမည်။ ကျန်လူများမှာမူ ဟဲလယ် ရွာတွင်ပင် နေရစ်ခဲ့ကြမည်။ ဟဲလယ်မှ လူများကိုမူ ကိုဖိန်းကြိုက် သလို ခေါ်ခွဲနိုင်သည်ဟု ကိုဖိန်းအား အာဏာကုန်လွှဲလိုက်တော့သည်။

ထွန်းကြိုင်ကား မျက်နှာဖြူစည်သည်ကို ကိုဖိန်း သွားရောက် လေ့လာအကဲခတ် ကြည့်ရှုကတည်းက ကိုဖိန်းအနားမှ ကပ်၍ လိုက် ခဲ့သည်။ သေနတ်များကို မြင်သောအခါ သွားရည်ယိုခဲ့သည်။ ပစ်၍ ကြည့်ခွင့်မရသည့်တိုင် ကိုင်၍တော့မှ ကြည့်လိုလှသည်။ သို့သော်

မျက်နှာဖြူ၏ အရှိန်သည် လည်းကောင်း၊ သေနတ်၏ အရှိန်သည်လည်း ကောင်း ကြီးမားလှပါပေသည်။ ထွန်းကြိုင်ခမျာ စိတ်တွင်သာ ယား ကျိကျိ ဖြစ်နေရှာသည်။ သေနတ်များကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ရဲရဲဝံ့ ပင် ကြည့်ဝံ့ရှာသည် မဟုတ်။ သူ့ဘကြီး နောက်နားမှကပ်ကာ ခိုး၍ ခိုး၍သာ ကြည့်ရင်း မချင်မရဲ ဖြစ်နေရှာသည်။

သူ့ဘကြီးကို မျက်နှာဖြူက ခေါ်လိုက်သောအခါ ဝမ်းသာသွား ၏။ သူ့ဘကြီးနှင့် မျက်နှာဖြူစဉ် ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောနေသည်ကို မြင်ရသောအခါတွင်မူ ပို၍ပင် ဝမ်းသာသွားပြန်၏။ ဆင်ပစ်ရာသို့ လူခေါ်ရေးကိစ္စတွင် သူ့ဘကြီးအား အာဏာကုန်လွှဲလိုက်သည်ကို ကြားရသောအခါတွင်မူကား ပြော၍ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာ သွားမိတော့သည်။ ထ၍ မခုန်မိ၊ မအော်မိရန်ပင် မနည်းချုပ်တည်း ထားလိုက်ရသည်။

“ဘကြီး။ ကျွန်တော်ရော လိုက်မှာဗျာနော်”

မျက်နှာဖြူထံမှ ထ၍ ပြန်လာသည်နှင့် သူ့ဘကြီးအား ခွဲသိနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟ၊ မင်းကိုမခေါ်ဘဲ ဘယ်နေပါမလဲ ငါ့တူရာ”

“ဟေ၊ ဒါမှ တို့ဘကြီးကွ”

ထွန်းကြိုင်သည် ကလေးငယ်သဖွယ် ဝမ်းသာအားရအော်ရင်း ရှေ့မှပြေးသွားကာ သူ့ဘကြီးအိမ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့ဘကြီးကို စောင့်နေလိုက်သည်။

ထိုညတွင် ကိုဖိန်းတို့အိမ်၌ လူစည်၍နေသည်။ ရွာလုံးကျွတ် အစည်းအဝေးကလေးတစ်ခုမျှ လူများက စုံလင်လှသည်။ ဆင်ပစ်

ရာသို့ လိုက်လိုသည်ဟု ပြောနေသူများက ၁၀ ယောက်ပင်ကျော်၍ နေပေပြီ။ ကိုဖိန်းက 'ဤမျှ လူများ၍မဖြစ်။ ရိက္ခာတာဝန်က ကြီးလာမည်။ အသံများကလည်း ဆူညံနေမည်။ ဆင်ပစ်ရာသို့လိုက်သည့် လူသာ ဆင်သားရမည် မဟုတ်။ တစ်ရွာလုံးပင် ဆင်သား ဝေစုရမည် ဟု မိမိအာမခံသည်။ ထို့ကြောင့် လိုသမျှလူလောက်ကိုသာ မိမိခေါ်သွားပါရစေ' ဟု တောင်းပန်ရင်း ခေါ်မည့်လူကို ရွေးရတော့သည်။

ကိုဖိန်းခေါ်မည့် စာရင်းတွင် ထိပ်ဆုံးမှ ထွန်းကြိုင်၊ ထိုနောက် ကိုဘစိန်နှင့် အခြားဗလကောင်း၍ အထမ်းအပိုးသန်ပြီး တောကျွမ်းသူ ၄ ဦး၊ ပေါင်း ၆ ဦးသာ ဖြစ်သည်။ ကိုဖိန်းပါနှင့်ဆိုလျှင် ဟံလယ်ရွာမှပင် ၇ ဦးဖြစ်နေပြီး ဘုသခင်ရော၊ ရဲရွာမှ လူ ၂ ဦးပါနှင့်ဆိုလျှင် သူတို့အဖွဲ့တွင် လူ ၁၀ ယောက် ဖြစ်၍နေသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် လူက များလွန်းနေသည်။ သို့သော် ဘုသခင်၏ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ထမ်းရဦးမည်ဖြစ်၍ လူကို ဤမျှထက်လျှော့၍ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ နောက်ဆုံးတွင် ရိက္ခာအတွက် လူတစ်ယောက်လျှင် ဆန် ၂ ပြည်၊ ဆားတစ်ဆုပ်ဆီ ယူခဲ့ကြသည်။ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ နှံနှင့်တို့ကိုမူ ယူလိုသူကယူခဲ့၍ မယူလိုသူက မယူခဲ့ဘဲနေနိုင်သည်ဟု စီစဉ်ပြီး လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။

ဆင်ပစ်ရာသို့ လိုက်မည့်လူများမှာ ကိုဖိန်းတို့အိမ်တွင် ကြက်ဦးတွန်ကတည်းက စုမိနေကြပြီ။ ကိုဖိန်း တူမီးနှင့် ပစ်သည်ပင် သူတို့အတွက် မြက်မြက်ကလေး စားနေဖူးပြီဖြစ်ရာ ယခု မျက်နှာဖြူကြီးတို့ယံတိုင် ခေတ်မီသေနတ်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်တော့မည်ဖြစ်ရာ သူတို့အတွက် ဆင်သားများ မယူချင့်အဆုံး ဖြစ်တော့မည်မှာ သေချာ

သည်ဟု တစ်ထစ်ချတွက်ထားကြပြီး ဖြစ်သည်။ အချို့ဆိုလျှင်မူ ညက အိပ်မက်ထဲတွင်ပင် ဆင်များ အတုံးအရုံးသေနေသည်ကို မြင်ခဲ့ကြသေးသည်။ ၎င်းတို့အထဲတွင် အကဲဆုံးကား ထွန်းကြိုင် ဖြစ်တော့သည်။ ထွန်းကြိုင်မှာ ညက သူ့အိမ်သို့ပင် ပြန်၍မအိပ်။ သူ့ဘကြီးအိမ်တွင်သာ အိပ်သည်။ သူ့စားမကိုလည်း ညကတည်းက မြနေအောင် သွေးထားပြီး ဖြစ်သည်။ အစောဆုံးထ၍ ရေခွေးအိုးတည်ပြီး သူ့ဘကြီးအား အရင်းဆုံးနှိုးသူမှာလည်း သူသာပင် ဖြစ်တော့သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် သူ့ဘကြီးအားနှိုးအပြီး ဘုသခင်တို့ စခန်းချရာဆီသို့ မြေးသွားကာ ကြည့်ရှုလိုက်သေးသည်။ မည်သူမျှ နိုးသည်ကို မတွေ့ရ။ ခရီးပန်းသဖြင့် အိပ်မောကျ၍ကောင်းတုန်းပင် ရှိကြသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဘကြီးအိမ်သို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့ပြန်သည်။ ထွန်းကြိုင်သည် မျောက်မီးခဲကိုင်မိသကဲ့သို့ အငြိမ်မနေနိုင်။ သူ့ဘကြီးအိမ်နှင့် ဘုသခင်၏ စခန်းချသည်နေရာ သွားလိုက်ပြန်လိုက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လုပ်နေ၏။ သူ့စိတ်တွင် ဘုသခင်စခန်းမှ လူများကိုဝင်၍ နှိုးလိုက်ချင်၏။ ချက်ချင်း လူစု၍ တောတွင်းသို့ သွားလိုလှပြီဖြစ်၏။ သို့သော် မနှိုးရသဖြင့် သွား၍ ကြည့်ခါကြည့်ခါသာ ပြန်ခဲ့ရသည်။

အရှေ့ဆီမှ ရောင်နီများ ပျိုလာသောအခါတွင်မူ ကိုဖိန်း ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ရဲရွာမှပါလာသော အထမ်းများကို သွား၍ နှိုး၏။ အထမ်းသမားများ အိပ်ရာမှထ၍ ရေခွေးတည်ပြီးသောအခါ ဘုသခင်လည်း အိပ်ရာမှ နိုးလာတော့သည်။ ခရီးထွက်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်မှုများမှာ ကား မိုးစင်စင်လင်းခါမှ ပြီးစီးသွားတော့သည်။ တောသို့ သယ်ယူမည့်

ဘုသခင်၏ ပစ္စည်းကို ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ပြီးသောအခါတွင် ထမ်းပိုး သယ်ယူရန်အတွက် ခွဲဝေယူကြသည်။

သေနတ် ၃ ဇက်ပါလာသော်လည်း ဘုသခင်က ရိုးရိုး ၂ လုံး ပူးကို ဆင်ပစ်ရာသို့မယူဘဲ ချန်ထားခဲ့၏။ ဤသည်ကို ထွန်းကြိုင် နားမလည်။ ဘုသခင်က ဆင်ပစ်ရာတွင် ထိုသေနတ်မှာ အသုံးမဝင်။ ဒေါင်းများ၊ ကြက်များ၊ ဂျီများ ဟင်းစားအတွက်ပစ်ရန်သာ ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆင်ပစ်ထွက်ရာတွင် အခြားသားကောင်ငယ်များကို ပစ်ခတ် ခြင်းဖြင့် သေနတ်သံပေး၍ မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် ရိုးရိုး ၂ လုံးပူးမှာ အသုံး မကျဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ထွန်းကြိုင်၏ အမြင်တွင်မူ ထို ၂ လုံးပူး သည် တူမီးထက်တော့ သာသေးသည်။ သူ့ဘကြီးသည် တူမီးဖြင့်ပင် ဆင်ကို ရအောင်ပစ်နိုင်သေးလျှင် ဤ ၂ လုံးပူးက အဘယ်ကြောင့် ဆင်ပစ်ရာတွင် အသုံးမဝင်ဟု ပြောဆိုပါသနည်း။ ထွန်းကြိုင်သည် စိတ်တွင်းက မကျေနပ်သော်လည်း ဘာမျှမပြောရဲသဖြင့် ငြိမ်နေလိုက် ရသည်။

ဘုသခင်က ကျန်သည့် ၂ လုံးပူးပြောင်းတိုတို ဒင်ကြီးကြီး တစ်လက်ကိုကိုင်၍ ယင်းသေနတ်ထမ်းမည့်သူအား အခြားပစ္စည်း အထမ်းမခိုင်းရန် ပြော၏။ ထွန်းကြိုင် အံ့ဩပြန်သည်။ သေနတ် အရှည်မယူတော့ဘဲ ပြောင်းတိုကလေးနှင့် သေနတ်ကို ယူခိုင်းနေပြန် သည်။ ထို့အပြင် သေနတ်တိုကလေးကို ထမ်းမည့်သူအား အခြား ပစ္စည်းများထမ်းရန် မခိုင်းပါနှင့်ဟု ဆိုပြန်သည်။ ကိုဖိန်းက ယင်း သေနတ်ကို လှမ်း၍ယူသောအခါ

“ငဖိန်း။ ဒီသေနတ်ကိုမထမ်းနှင့်။ တခြား လူသန်သန်တစ် ယောက်ကို ပေးပါ။ ငဖိန်း ဒါကို လွယ်ခဲ့ပါ” ဟု သေနတ်ပြောင်းသေး သေး ခပ်တိုတိုတစ်လက်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ကိုဖိန်းက ဘုသခင်က လှမ်းပေးလိုက်သော သေနတ်ကို ယူ၍ ၂ လုံးပူးအတိုကို ဘစ်နီအား ယူခိုင်းလိုက်သည်။

“အား၊ အလေးကြီးပါလား”
ကိုဘစ်နီက လွတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

ဘုသခင်မှာ ပြုံး၍နေပြီး ကိုဘစ်နီအား အကဲခတ်ကြည့်နေ သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာမူ ရေဘူးတစ်လုံး၊ မှန်ပြောင်းတစ်ခုနှင့် တံတောင် ခန့်ရှိသည့် သံလုံးကလေး ၃ ချောင်းပူးထားသော အံ့ရာတစ်ခုကို ထမ်းလာသည်။

သူတို့အစီအစဉ်မှာ ရေကြမ်းချောင်းအတိုင်း အောက်သို့ အနည်း ငယ်စုန်ပြီး ဝါးပိုးရေတွင် စခန်းချမည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ ဆင်များ အောင်းတတ်သည့် ရိုးများ၊ မြောင်များကို ဝင်ရောက်မွေ့နှောက် ရှာဖွေ ရန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရွာ၏အနောက်စောင်းဆီသို့ တန်းစီ၍ ထွက် ခဲ့ကြသည်။ ကိုဖိန်းက ရှေ့ဆုံးမှာ ထိုနောက် ဘုသခင်၊ သူ့နောက်မှ ကိုဘစ်နီ၊ ကိုဘစ်နီ နောက်တွင် ထွန်းကြိုင်စသည်ဖြင့် တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ပင် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းခဲ့ကြသည်။

တစ်နာရီခန့် လျှောက်မိသောအခါ ရေကြမ်းချောင်းတွင်းသို့ ဆင်းမည့် ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ခေတ္တထိုင်၍ နားကြသည်။ ထိုနေရာတွင် တောင်များမှာ ကျောက်တောင်များဖြစ်ပြီး တောကု အင်တိုင်းဆန်လှသည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ပင်ကြီးများက ခပ်ကျဲကျဲပင်

ပေါက်၍နေပြီး အောက်ခြေတွင် မြက်တောက ဖုံးနေသည်။ တစ်တောင်နှင့်တစ်တောင် လျှိုတစ်ခုနှင့်တစ်ခု လှမ်း၍မြင်နိုင်နေသော နေရာဖြစ်ပေသည်။

ဘုသခင်သည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း မှန်ပြောင်းဖြင့် ဟိုတောင်သည်တောင်တို့ကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေ၍ ကျန်လူများက ဆေးလိပ်ကိုယ်စီမီးညှိကာ စကားတီးတိုးပြောနေကြသည်။ ထွန်းကြိုင်တစ်ယောက်သာ ဘုသခင်လုပ်သမျှကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။

ဘုသခင်သည် သူထိုင်နေသည့် လက်ယာဘက်ရှိ ရိုးကြီးတစ်ခုခြားနေသော ခင်တန်းဆီသို့ မှန်ပြောင်းဖြင့်ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မှန်ပြောင်းကို မျက်လုံးများမုခွာလိုက်ပြီး မျက်လုံးဗလာဖြင့် ထိုနေရာသို့ ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်ပြန်သည်။

“ဘာမြင်လို့လဲ သခင်ကြီး”

ထွန်းကြိုင်က အရဲစွန့်၍မေးလိုက်သည်။ ဘုသခင်က ထွန်းကြိုင်အား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သဘောကျသွားသည့်အလား ပြုံးလိုက်ပြီး သူကြည့်နေရာ ရိုး၏ တစ်ဘက်ရှိ ခင်တန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“နွားကြီးနှင့်တူတယ် သခင်ကြီး။ ဒီတော့ကို နွားလည်းမရောက်နိုင်ပါဘူး”

ထွန်းကြိုင် အံ့သြ၍နေသည်။ သို့သော် စကားကိုကား တိုးတိုးသာ ပြောလိုက်သည်။

“လူကလေး တော်တယ်။ ကြီးရင် မုဆိုးကောင်းကောင်းဖြစ်မယ်” ဟု ဘုသခင်က ထွန်းကြိုင်၏ ကျောကိုသပ်ရင်း ပြုံးပြုံးကြီးပြောလိုက်သည်။

ကိုဖိန်းတို့လူစုလည်း ဘုသခင်နှင့် ထွန်းကြိုင်တို့ ကြည့်နေရာဆီသို့ အားလုံးဝိုင်းကြည့်မိကြသည်။

“စိုင်းကြီးသခင်၊ စိုင်းကြီး”

ကိုဖိန်းက တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

စိုင်းကြီးမှာ ကိုဖိန်းတို့ ရှိနေသည့်ဘက် ခင်တန်းပေါ်တွင် မြက်များကို အေးအေးဆေးဆေးစား၍နေသည်။ ကိုဖိန်းတို့နှင့် စိုင်းကြီးသည် နက်ရှိုင်းသည့် ရိုးကြီးတစ်ခု ခြား၍နေပြီး အကွာအဝေးမှာ ကိုက် ၁၅၀ ကျော်မျှ ရှိပေသည်။ စိုင်းကြီးက လူများရောက်နေသည်ကို မသိ၍ပင်လော၊ သို့မဟုတ်က သိလျက်နှင့်ပင် ဤမျှကွာလှမ်းသော အကွာအဝေးတွင် သူ့အား အန္တရာယ်မပြုနိုင်ဟု စိတ်ချ၍ပင်လော မပြောတတ်။ ကိုဖိန်းတို့လူစုအား လုံးဝ ရရမစိုက်၊ လှည့်၍ပင် မကြည့်ဘဲ ဘေးတိုက်ကြီးပေးကာ မြက်ကိုသာ တွင်တွင်ဝါးစားနေတော့သည်။

စိုင်းကြီး၏ခေါင်း၊ ကျောကုန်းနှင့် အမြီးတို့မှာ မြက်ပေါ်တွင်ပေါ်နေပြီး ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။ အမွှေးများတုံး၍ ပြာပြာနှမ်းနှမ်း အရောင်ပြောင်းနေပြီဖြစ်သော စိုင်းထီးပိုးကြီးတစ်ကောင်မှန်း အားလုံးက သိလိုက်ကြသည်။ ဘုသခင်က ကိုဖိန်း၏လက်မှ သေနတ်ကိုဆွဲယူ၍ ချိန်ကြည့်နေသည်။ ဘုသခင်က ယမ်းတောင့်ထိုးခြင်း၊ မောင်းတင်ခြင်း တစ်စုံတစ်ရာမလုပ်ဘဲ ချိန်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ ဤခရီးအကွာအဝေးတွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မှန်အောင်

မပစ်နိုင်ဟု ထင်နေကြ၍ လည်းကောင်း ဘုသခင် တကယ်မပစ်ဟု သိကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ပစ်ပါ သခင်”

တစ်ယောက်က ဝင်၍ ရွတ်နောက်နောက် ပြောလိုက်သည်။

“ပစ်ရင် အလကားဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဒီလောက်နက်တဲ့ ချောက်ထဲကျသွားရင် ဘယ်သူ သွားကောက်မလဲ။ အချိန်လည်း အများကြီးကုန်မယ်”

“သခင်ပစ်လို့ တကယ်မှန်မယ်ဆိုရင် ပစ်သာပစ်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ သွားကောက်မယ်”

“မှန်တာပေါ့၊ အားကြီးမှန်တယ်။ အချိန်အများကြီးကုန်မယ်။ ဆင်သားတွေလည်း ရဦးမှာပဲ။ လောဘမကြီးပါနှင့်”

ဘုသခင်က အချိန်ကုန်မည်ကို အတော်စိုးရိမ်နေသည်။

“ပစ်ပါသခင်။ တကယ်မှန်အောင် ပစ်နိုင်ရင်ပစ်ပါ။ အချိန်မကုန်ပါဘူး။ သခင်တို့ သွားနှင့်ပေါ့။ လူတချို့ခွဲနေရစေပြီး စိုင်းသားဖျက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်”

သူတို့လေသံတွင် ‘တကယ်မှန်နိုင်’ ဟူသော သံသယက ပါနေသည်မှာ ရှင်းနေ၏။ တူမီးနှင့်ဆိုလျှင် ဤမျှ အကွာအဝေးတွင် မှန်နိုင်ရန် ခဲယဉ်း၏။ ယခု ဘုသခင်ကိုင်ထားသော သေနတ်မှာ ပြောင်းကခပ်သေးသေး ခပ်တိုတို။ တူမီးပြောင်းလောက်မျှ မရှိ။ ဤသေနတ်ဖြင့် ဤမျှအကွာအဝေးတွင် ဤမျှကြီးမားသော စိုင်းပေါက်ကြီးကို ထိမှန်ရမဟုတ်၊ ချောက်ထဲသို့ပင် လိမ့်ကျသေဆုံးမည်ဟု ဘုသခင်က ပြောနေ

ခြင်းမှာ ကြွားလွန်းရာရောက်နေသည်ဟု သူတို့စိတ်က ထင်နေကြသည်။

ဘုသခင်သည် အခြေအနေကို ရိပ်စားမိလိုက်သည်။ ဤအခြေအနေတွင် မပစ်ဘဲနေလိုက်ပါက မိမိအား အယုံအကြည်မဲ့သွားကြမည်။ မိမိအစွမ်းပြနိုင်ပါက ဆင်ပစ်ရာတွင် မိမိအား လုံးဝယုံကြည်ကိုးစားကာ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း လုပ်ဆောင်ကြပေမည်။ ထို့ကြောင့် ၄၀၅ ဇို့ ရိုင်ဖယ်ဒင်အောက်မှ သေနတ်မောင်းနှောက်တွင် ကပ်လျက် ရှိသော မောင်းတင်သည့် လီဗာ ခေါ်သံကွင်းကို အောက်သို့ဆွဲချ၍ ရှေ့သို့တွန်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြန်ဆွဲ၍ယူကာ ဒင်တွင် ပြန်၍ ကပ်လိုက်၏။ ပြောင်းတွင်းသို့ ယမ်းတောင့်တစ်တောင့် ထိုးသွင်းရာ မောင်းတင်ပြီး ဖြစ်၍သွားပေပြီ။ သေနတ်ဒင်ကို ပခုံးတွင်ကပ်လိုက်ပြီး စိုင်းကြီး၏ လက်နောက်နားကပ်၍ ချိန်လိုက်ကာ သေနတ်မောင်းကို ညှစ်ချလိုက်တော့သည်။

‘ဒိုင်’ ဟူသော သေနတ်သံမှာ ရိုးများ၊ ချောက်များ၊ တောင်များတွင် ပဲ့တင်ရိုက်ကာ ဟိန်း၍သွားသည်။ စိုင်းကြီးမှာလည်း အထက်သို့ အနည်းငယ်မြောက်၍သွားပြီး ချောက်တွင်းသို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွားတော့သည်။

“ဟာ၊ ဘယ်ပြင်တဲ့ သေနတ်ကလေးပဲ”

အားလုံး အံ့အားသင့်ပြီး ပါးစပ်ဟ၍ နေကြပြီ။

“သေနတ်ကလေး မဟုတ်ဘူး၊ သေနတ်ကြီး။ ကိုင်ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက်လေးသလဲ။ ဆင်တောင်မခံနိုင်ဘူး မှတ်ထားပါ”

ဘုသခင်က ခပ်ကြွားကြွားပြော၍ပြုံးပြီး လူအားလုံးကို သိမ်းကြိုကြည့်လိုက်သည်။ လူအားလုံးကလည်း သူ့ကို အထင်ကြီးစွာ ပြန်၍ ကြည့်နေကြတော့သည်။

“ငမိန်း၊ တို့ ဆက်သွားဖို့နှင့် ခိုင်ဖျက်ဖို့ စီစဉ်ပါ”

ဘုသခင်က ကိုဖိန်းအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဘုသခင်နှင့်အတူ ကိုဖိန်း၊ ကိုဘစ်နီ၊ ထွန်းကြိုင် ၃ ယောက်သာ ရှေ့ဆက်သွားပြီး ကျန်လူအားလုံးခိုင်ဖျက်ကြရန် ကိုဖိန်းက စီစဉ်လိုက်သည်။ ထွန်းကြိုင်အား လောလောဆယ် စားသောက်ရန် တစ်နပ်စာမျှသော ရိက္ခာတို့ကို သယ်ယူစေပြီး ကိုဖိန်းတို့ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“ငမိန်း၊ မင်းလူတွေကို ထိန်းပါ။ ဆင်ပစ်ထွက်ရင် တခြားအကောင်ပစ်တာ မကောင်းဘူး။ သေနတ်သံ မပေးချင်ဘူး။ အခု သေနတ်သံဟာ ဆင်တွေမကြားဘူးလို့ ငမိန်း ထင်သလား။”

တောင်ကိုဆင်းနေရင်း ဘုသခင်က မေးလိုက်သည်။

“မှန်ပါ။ အနီးအနားမှာ ရှိနေရင်တော့ ကြားလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဆင်တွေ ငမိန်းတို့လက်က လွတ်အောင်တော့ မပြေးနိုင်ပါဘူး သခင်”

ကိုဖိန်းက မလိမ်မကောက်ဘဲ ရိုးရိုးပင် ပြောလိုက်သည်။

“ငမိန်းပြောတာ ကျုပ် သဘောကျတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆင်တွေက သတိထားနေရင် ချောင်းရတာ ခက်တယ်။ ဒါကို သတိထားပါ”

ထို့နောက် တစ်ယောက်မျှ စကားမပြောကြတော့ဘဲ ဝါးပိုးရေဆီသို့သာ အရောက်သွားနေကြသည်။ ဝါးပိုးရေသို့ ရောက်သောအခါ

နေမှာ မွန်းမတည့်သေးပေ။ ဘုသခင်အတွက် အသင့်ယူဆောင်လာသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုပြင်၍ ပေးလိုက်ပြီး သူတို့အတွက်မူ ဝါးပိုးကိုခုတ်၍ ဝါးပိုးကျည်တောက်နှင့် ထမင်းချက်ကြသည်။ ထမင်းစားပြီးသောအခါတွင်မူ ဘုသခင်က စခန်းထောက်ရန် ပြောလာတော့သည်။

ကိုဖိန်းက ညနေပိုင်းတွင် တောလည်ရန် အချိန်ရှိသေးကြောင်း ပြောသော်လည်း ဘုသခင်က စခန်းတွင် ထွန်းကြိုင် တစ်ယောက်တည်းထားခဲ့ရမည်ကို စိတ်မချ။ ထွန်းကြိုင်က ‘သူ နေရစ်ရပါတယ်’ ပြောသည့်တိုင်အောင် လက်မခံ။ ခိုင်ဖျက်သူများ ရောက်ရှိလာပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောတွင်မူ တောလည်တော့မည်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ အဆုံးအဖြတ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဖိန်းတို့လည်း ဓားကိုယ်စီကိုင်၍ ဝါးများ၊ သစ်ကိုင်းများကို ခုတ်ကြသည်။ ထို့နောက် ချောင်းကမ်းပါးတွင် ပြေပြန်ပြီး အရိပ်ကောင်းရာ၌ သစ်ခက်တဲတစ်လုံး ထိုး၍ ဘုသခင်အတွက် ဝါးကွပ်ပျစ်တစ်လုံးပါ ထိုးပေးလိုက်သည်။ သူတို့တဲဆောက်၊ ကွပ်ပစ်ထိုးနေချိန်တွင် ဘုသခင်က ချောင်းရေတွင် ဆင်း၍ စိမ်းနေ၏။ ကိုဖိန်းတို့လုပ်ကိုင်ပြီးစီးမှ ဘုသခင် ရေထဲက တက်လာသည်။

ရေထဲမှတက်လာပြီးသောအခါ ဘုသခင်က တောတောင်အခြေအနေများ၊ နာမည်များ၊ စခန်းများ၊ ရေထွက်များ၊ အကွာအဝေးများကို မေးမြန်း စုံစမ်းနေ၏။ သူ မေးလိုသည်ကို မေးပြီးသောအခါ သူက တစ်ဖန်ရှင်းပြသင့်သည်ကို ရှင်းပြ၏။ ဦးစွာပထမ ပျိုင့် ၄၀၅ ဝို သေနတ်ကိုဆွဲယူ၍ ယမ်းတောင့်ထိုးပုံ၊ ထုတ်ပုံ၊ ဖောင်းတင်ပုံ၊

ချိန်ပုံ၊ မောင်းဖြတ်ပုံတို့ကို ပြ၏။ ကျည်ဇလုတ်တွင် ယမ်းတောင့် ထိုးရာ၌ ဖင်ချင်းချိတ်၍ မနေစေရန်လည်း ပြ၏။ ထို့နောက် သေနတ် တိုက်နည်းကို ပြပြန်၏။

ပွိုင့် ၄၀၅ ဗို့ သေနတ်အကြောင်း ရှင်းပြပြီးသော် ၂ လုံးပူး ပြောင်းတိုကို လက် ၂ ဖက်ဖြင့် ဆွဲမ၍ ယူပြန်၏။ သူ မပုံကို ကြည့်၍ အတော်လေးသောသေနတ်ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်၏။ ထိုသေနတ် မှာ ပွိုင့် ၅၇၇ ဗို့ ဆင်ပစ် ၂ လုံးပူး ရိုင်ဖယ်ကြီးပင်တည်း။ မြန်မာပြည် သို့ရောက်ဖူးသည့် သေနတ်များတွင် အကြီးဆုံးသေနတ် ဖြစ်၏။ ထိုသေနတ်ကို ကျန်းမားရေးနှင့် ပြည့်စုံတောင့်တင်းပါသည်ဟူသော ဆရာဝန်၏ထောက်ခံချက် ဆေးလက်မှတ်ဖြင့်သာ ကိုင်ဆောင်ခွင့် လိုင်စင်ရနိုင်ကြောင်း ဘုသခင်က ရှင်းပြ၏။ 'ဆင်၏ ခြေထောက်ကို မှန်လျှင် ခြေထောက် ပြတ်သွားမည်၊ ဆင်၏ ထိပ်မှပစ်လျှင် ဖင်သို့ တိုင်အောင် ဖောက်သွားမည်' ဟု ဆိုပြန်၏။

ထိုသေနတ်ကြီးမှာ လေးလွန်းအားကြီး၍ မိမိကိုယ်တိုင် ထမ်း ပိုးပြီး တောတောင်လျှိုမြောင်များအတွင်း တက်၍၊ ဆင်း၍၊ တောတိုး၍ လည်ရပါက ဆင်များတွေ့ချိန်တွင် မောဟိုက်ပင်ပန်းနေသဖြင့် မှန် အောင်ပစ်နိုင်ရန် ခဲယဉ်းမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တောလည်ရာတွင် သေနတ်ထုမ်းသမားတစ်ယောက် ခေါ်ရမည်ဖြစ်၏။ မိမိကိုင်ဆောင် ခဲ့သော သံလုံးကလေးများမှာ သေနတ်တင်ပစ်သည့် ဒေါက်များ ဖြစ် ၏။ ပစ်လိုသောအခါမှ ဒေါက်များကို မြေပေါ်တွင်ထောက်ပြီး သေနတ် ကို တင်ပစ်မည်ဖြစ်၏။ ဤသည်တို့ကို ဘုသခင်က အသေးစိတ် ရှင်းပြပြန်၏။

ထို့နောက် ဒေါက်ကလေးများကိုယူ၍ တစ်ချောင်းစီတစ်ချောင်း စီ ဆွဲထုတ်လိုက်သောအခါ လူတစ်ရပ်ခန့်စီ ရှည်ထွက်လာ၏။ ဒေါက် ၃ ချောင်းကို မြေတွင်ထောက်၍ သေနတ်ကိုတင်ကာ ချိန်နည်းကို လက်တွေ့ လုပ်ပြပြန်၏။ ထို့နောက် ယမ်းတောင့်များကို ထုတ်၍ ပြပြန်၏။ ယမ်းတောင့်အတုတ်မှာ ကိုဖိန်း၏လက်မနှင့် အညီအမျှ နီးပါး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သေနတ်တိုခါးချိုးပြီး ယမ်းတောင့် သွင်းနည်း၊ ထုတ်နည်းတို့ကို ပြပြန်၏။ ဤမျှ ပြင်းထန်ထက်မြက်သော လက်နက်များ ပါရှိလာသဖြင့် ဆင်တွေ့သောအခါ မကြောက်ရွံ့ကြ ရန်နှင့် စည်းကမ်းရှိကြရန်ကိုလည်း သတိပေးပြန်၏။ ဆင်တွေ့ပြန် လျှင်လည်း တွေ့ကရာဆင်ကို မိမိ ပစ်မည်မဟုတ်။ အကြီးဆုံး စွယ်စုံ ခေါင်ဆင်ကိုသာ မိမိပစ်မည်ဖြစ်၍ လောမကြီးကြရန်ကိုလည်း သတိ ပေးပြန်၏။ ထိုနောက် ဝါးကွပ်ပစ်ပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်၍ စာတစ် အုပ်ကို ကောက်ဖတ်နေတော့သည်။

နောက်ကလူများ နေဝင်မှရောက်၍လာကြပြီး လောလောဆယ် ချက်စားရန် စိုင်သားအစို့ အနည်းငယ်နှင့် စိုင်သားကင်အချို့ ပါလာ သည်။ ကျန်စိုင်သားများကို ကျပ်တင်ထားခဲ့ကြ၍ ကျပ်စင်ကိုစောင့်ရန် လူ ၂ ဦး ချန်ထားခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် စိုင်သားကျပ်တင်ခြောက်များကို သွားရောက်သယ်ကြမည်ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဘုသခင်နှင့် ကိုဖိန်းတို့ လူစုမှာ လန်းလန်းဆန်းဆန်းပင် နီးလာကြသည်။ နေလုံးပေါ်လာသည်နှင့် စားသောက်၍လည်း ပြီးကြပြီ။ နေလယ်စာအတွက်လည်း ယူဆောင်

သွားရန် စီစဉ်၍ပြီးကြပြီမို့ ဘုသခင်၊ ကိုဖိန်းနှင့် ကိုဘစိန်တို့ ၃ ဦးသား စခန်းမှစ၍ ထွက်ကြတော့သည်။

ကိုဖိန်းက ပွိုင့် ၄၅၀ ဝို ခိုင်ဖယ်ကိုလွယ်၍ ရှေ့ဆုံးမှသွားပြီး ဘုသခင်က မှန်ပြောင်းနှင့် ၃ ချောင်းထောက်ကိုယူ၍ အလယ်မှလိုက်ကာ ကိုဘစိန်က ပွိုင့် ၅၇၇ ဝို ၂ လုံးပူးရိုင်ဖယ်ကြီးကိုထမ်း၍ နောက်ဆုံးမှလိုက်ရင်း ရေကြမ်းချောင်းအတိုင်း အောက်သို့ စုန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ တစ်မိုင်သာသာမျှ လျှောက်ပြီးသောအခါတွင် ရေကြမ်းချောင်း၏လက်တက်အဖြစ် ရေကြမ်းချောင်းတွင်းသို့ စီးဝင်နေသည့် တင်းဝါးပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသည့် ချောင်းဝတစ်ခုသို့ ရောက်ကြသည်။

ကိုဖိန်းက ထိုချောင်းအတွင်းသို့ ချိုးဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ငမိန်း။ ဒါ ဘာချောင်းလဲ”

ဘုသခင်က တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။

“တင်းဝါးချောင်း သခင်”

ကိုဖိန်းက တိုးတိုးဖြေလိုက်သည်။

“ဒီချောင်းမှာ ဆင်မရှိဘူးထင်တယ်။ မနေ့က သေနတ်သံကြားပြီး ထွက်ပြေးကုန်ပြီထင်တယ်”

“သခင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မနေ့က ခြေရာခြေခင်းကိုပဲ သိချင်လို့ပါ။ ဒါမှ ရှေ့ဆက်လို့ လွယ်မှာမို့ပါ”

ကိုဖိန်းက ဘုသခင်၏သံသယကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

တင်းဝါးချောင်းအတွင်းသို့ ဝင်လိုက်မိကြလျှင်ပင် ဆင်ခြေရာများကို စ၍ တွေ့ကြရသည်။ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ဟုပင် ထင်ကြ

ရသည်။ သို့သော် နေပြောက်မထိုးအောင် ဝါးပင်များ ပိတ်ဖုံးနေသည့် အောက်ခြေမြေပြင်တွင် ထင်၍နေသော ခြေရာများ၏အခြေအနေကို အတိအကျ ခန့်မှန်းရန် ခက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆင်များချိုး၍ စားထားခဲ့သော ဖျစ်များ၊ ဝါးကိုင်း၊ ဝါးရွက်များကို ကြည့်ရှုဆုံးဖြတ်ရန် ချောင်း၏အတွင်းသို့ဆက်၍ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကိုက် ၅၀ ခန့် သွားမိလျှင်ပင် ဝါးရုံများမှာ အကောင်းပကတိ ရှိ၍မနေဘဲ ကျိုးကြေ၍နေကြပြီး ဆင်ချေးတုံးများကလည်း ပြန်ကြဲ၍ နေသည်။ သေးကွက်များမှာ မခြောက်သေးဘဲ ဆင်၏ သေးနံ့ချေးနံ့များမှာ တထောင်းထောင်းထ၍ နေတော့သည်။ ကျိုးကြေနေသော ဝါးကိုင်းဝါးရွက်များမှာ စိမ်းစိုလျက်နေမြဲ ရှိသေးသည်။ သို့သော် ကိုက်ဖြတ်ထားသောအရာများမှာကား ဖြူရော်ရော်ဖြစ်ပြီး အရည်များ ခန်းခြောက်၍နေပေပြီ။ ချေးတုံးများမှာမူ အချို့မှာ ပိုးများထိုးထားပြီး အချို့မှာ အကောင်းပကတိပင် ရှိနေသေးသော်လည်း ခပ်ညိုညိုအရောင်သို့ ပြောင်းလဲရုံမက အပေါ်ယံတွင်တင်း၍ ခပ်ခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေပေပြီ။

ဆင်ခြေရာများမှာ ပတ်ချာလည်၍ လည်းကောင်း၊ လူးလာပြန်ခေါက်သွားထား၍ လည်းကောင်း ရှုပ်ထွေးကာ ပွလိမ်ခတ်နေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်များဘယ်ဆိုသို့ထွက်သွားကြောင်း သိနိုင်ရန် ခြေရာခံဖို့ ကြန့်ကြာ၍နေတော့သည်။ ချောင်းဝတွင်တွေ့ခဲ့သော ခြေရာများမှာ ရေကြမ်းချောင်းအတွင်းသို့ ဆင်းသွားသော ခြေရာများဖြစ်နေသည်။ ဘုသခင်ကမူ ထိုခြေရာများပင် ယခုတွေ့ရသော ဆင်ဆုပ်၏ခြေရာများနှင့် အတူတူဖြစ်၍ မနေ့က စိုင်းပစ်လိုက်သော သူ၏

သေနတ်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်ကာထွက်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု အခိုင်အမာ ပြောဆိုနေတော့သည်။

ကိုဖိန်းကမူ 'အတိအကျမပြောနိုင်' ဟု ဆိုပြန်သည်။ ကိုဖိန်း၏ အကြောင်းပြချက်မှာ မနေ့က ဘုသခင် သေနတ်ပစ်ခြင်းမှာ ချောင်းဝ ဘက်မှ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သေနတ်သံကြားရသည့်ဘက်သို့ ဆင် များ ထွက်ပြေးသည် မပြေးသည်ကို အတပ်မပြောနိုင်။ ဤချောင်းမှာ ဆင်အလွန်ပျော်သောချောင်း ဖြစ်နေ၍ ချောင်းဝမှ ခြေရာများမှာ ယခု နေရာမှ ထွက်ပြေးသွားသော ဆင်များ၏ ခြေရာဟု အတပ်မပြောနိုင်။ ထို့ကြောင့် ဆင်ခြေရာအလိုက် လွဲမသွားစေရန် တိတိကျကျ ခြေရာ ထုတ်လိုသည်ဟုဆိုကာ ခြေရာများကိုထုတ်ရန် ကြိုးစားနေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကိုဖိန်းက ချောင်းအထက်သို့ ဆန်တက်၍ ခြေရာခံရန်နှင့် ဘုသခင်နှင့် ကိုဘစိန်တို့က ချောင်းအောက်ဆီသို့စုန်၍ ခြေရာခံကြည့်ကြရန် သဘောတူလိုက်ကြသည်။ ကိုဖိန်းသည် ချောင်း အထက်သို့ ခြေရာခံရင်း ခြေရာများမှာ ပို၍ ရှုပ်ထွေးကာ ပွေလိမ် ခတ်လာသည်ကို တွေ့ရှိရပြီး အချို့နေရာတွင် ဆင်များအိပ်သွားသော အရာများကို တွေ့ရှိရပြန်သည်။

ရွှီ၊ ချောင်းဝဆီမှ လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်သောအသံပင် ဖြစ် သည်။ ကိုဖိန်းထံမှ ရွှီခနဲ လက်ခေါက်ပြန်မှုတ်၍ ထူးလိုက်သည်။

“ရွှီ ရွှီ ရွှီ ရွှီ၊ လာဟေ့၊ လာဟေ့” ဟု ကိုဘစိန်တို့ထံမှ လက် ခေါက်မှုတ်၍ ခေါ်လိုက်သည်။ ကိုဖိန်းလည်း အသံကြားရာဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လျှောက်လာကာ ကိုဘစိန်တို့ ညွှန်ပြသော ခြေရာ

များကို လိုက်ကြည့်နေ၏။ ကိုဖိန်းက ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါလိုက် ပြီး “မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့”

ဘုသခင်မှာ မျက်လုံးကြီးပြူး၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟိုဆင်အုပ်ထဲမှာ မွေးခါစ ဆင်ကလေး ၂ ကောင် ပါတယ်။

ဒီခြေရာတွေမှာ မပါဘူး”

ဘုသခင်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

“ငဖိန်း ဆင်အများကြီး ပစ်ဖူးတယ်ဆို။ ဆင်အကြောင်း ကောင်းကောင်း မသိဘူးထင်တယ်။ ဆင်တွေဟာ လန့်ပြီးပြေးရင် ဆင်သိပ်ငယ်တဲ့ အကောင်ကလေးတွေကို နှာမောင်းနှင့် ချီပြေးတာ သိဖို့ကောင်းတယ်။ ဒီမှာကြည့်။ ဒီခြေရာတွေဟာ ပြေးထားတာပဲ။ ခြေသဲတွေက မြေထဲမှာ စူးဝင်ထားတယ်။ မြေကြီးတွေ နောက်မှာ ပြန်ကြနေတယ်။ ဒီအပင်ကလေးကို ကြည့်။ မနေ့က သူတို့တိုက်မိလို့ ကျိုးသွားတယ်။ အခု မညှိုးသေးဘူး။ ဒီခြေရာတွေဟာ မနေ့က သေနတ်သံကြောင့် ထွက်ပြေးတာ သေချာတယ်။ ဒီခြေရာတွေနောက် ကို လိုက်ပါ”

ဘုသခင်မှာ သူထက်များစွာ အတွေ့အကြုံရှိပြီး ဘုသခင်၏ စကားများက မှန်ကန်ကြောင်းကို ကိုဖိန်း နားလည်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုသခင်ပြောသည့်အတိုင်း ရေကြမ်းချောင်းအတွင်းသို့ ဆင်းသွားသော ဆင်ခြေရာများနောက်သို့ လိုက်သွားရတော့သည်။ ဆင်ခြေရာများသည် ရေကြမ်းချောင်းအတိုင်း တောက်လျှောက်စုန်၍ ဆင်းသွား၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ချောင်းရိုးထဲကသွားလိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ

ချောက်ကမ်းပါးရှိ ဝါးတောများအတွင်းက သွားလိုက်နှင့် လမ်းသာရာ
ကို ရွေး၍သွားသော်လည်း ဘေးကိုမူ ဖဲ၍ တက်မသွား။ ခြေရာများမှာ
အထင်းသား အကွင်းသားဖြစ်နေ၍ အထူးခြေရာခံမနေရာဘဲ တက်
သုတ်ရိုက်၍ လိုက်ကြရာ မွန်းတည့်သည်အထိ ခြေရာများက ချောင်း
အတိုင်း စုန်ဆင်းဆဲပင်ဖြစ်ပြီး တစ်နေရာတွင်မျှ ရပ်နားခြင်း၊ အစား
အစာစားခြင်းတို့ကို မတွေ့ရ ဖြစ်နေသည်။

နေမွန်းတည့်လာသောအခါ လူများမှာ ရွေးလည်း ပြန်လာ၍
ဝမ်းကလည်း ဟာလာပြီဖြစ်၏။ ကိုဖိန်းက ခေတ္တရပ်၍ ဘုသခင်ကို
အကဲခတ်လိုက်သည်။

“ငမိန်း၊ ဆင်တွေ တောပြောင်းသွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ထင်တယ် သခင်။ ဒါလောက်ဝေးဝေးကြီး မရပ်
မနားသွားဟာတာ တောပြောင်းတဲ့ပုံပဲ”

“သူတို့ ဘယ်အထိ သွားမယ်ထင်သလဲ”

“စလင်းချောင်းဖျား ကွန်းတောရိုးအထိ သွားမယ်ထင်တယ်”

“ကောင်းပြီ။ ဒီမှာ အစာစားမယ်။ ပြီးမှ ဆက်လိုက်မယ်”

“ဆက်လိုက်ရင် အချိန်မရှိတော့ဘူး သခင်။ တောထဲမှာ အိပ်
ကြရလိမ့်မယ်”

ကိုဖိန်းက ဘုသခင်အတွက် စိုးရိမ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“မုဆိုးဟာ တောထဲမှာအိပ်ရတာ မဆန်းပါဘူး။ လိုက်သာ
လိုက်ပါ”

ဘုသခင်၏ စကားက ကိုဖိန်းတို့ ၂ ယောက်စလုံးကို အံ့အား
သင့်သွားစေ၏။ ‘အာဂ ပျံလား’ ဟု အထင်ကြီးသွားမိကြတော့

သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုသခင်အား ဆရာလုပ်နေမည့်အစား သူတပည့်
အဖြစ် ရိုကျိုးစွာခံယူလိုက်ခြင်းက သင့်တော်ပေမည်ဟု သဘောရကာ
ထိုနေရာတွင်ပင် အစာစားရန် ပြောကြရတော့သည်။

ရှေ့သို့ဆက်၍ လိုက်ရဦးမည့်ခရီးက ရှိနေသဖြင့် အစာကို
အမြန်စားကြသည်။ အစာစားနေရင်း ကိုဖိန်းက အကြံတစ်ခုရလာ၏။

“ဆက်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘစ်နီကို စခန်းပြန်လွှတ်ချင်တယ်
သခင်။ နောက်လူတွေ စိုးရိမ်နေကြမယ်။ ပြီးတော့လည်း စခန်းကို
ဒီဘက်ရွှေ့ခဲ့ရင် ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရတာ ပိုနီးမယ်”

ကိုဖိန်းက အကြံပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ။ ငမိန်း ကောင်းမယ်ထင်ရင် လုပ်ပါ”

ဘုသခင်က သဘောတူလိုက်သဖြင့် ကိုဘစ်နီအား စခန်းသို့
ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။ ကိုဘစ်နီထံမှ ၂ လုံးပူးရိုင်းဖယ်ကြီးကိုမူ ကိုဖိန်းက
ယူထားလိုက်၍ ကိုဖိန်းထံမှ ပွိုင့် ၄၀၅ ဗွိုရိုင်းဖယ်ကို ကိုဘစ်နီအား
ပြန်ယူသွားစေသည်။

အစာစားပြီးသော် ကိုဖိန်းနှင့် ဘုသခင်တို့က ဆင်ခြေရာများ
နောက်သို့ ဆက်လိုက်ကြ၍ ကိုဘစ်နီက စခန်းဆီသို့ ပြန်သွားတော့
သည်။

ဆင်ခြေရာများမှာ ၂ ဖာလုံခန့် အောက်သို့ဆက်၍စုန်ဆင်း
သွားပြီး ချောင်း၏ဘယ်ဘက် ဘေးရှိ ခပ်ပြေပြေဖြစ်နေသော တောင်ရိုး
ခင်တန်းပေါ်သို့ တက်သွားကြတော့သည်။ ကိုဖိန်းနှင့် ဘုသခင်တို့
လည်း ဆင်ခြေရာအတိုင်း တောင်ရိုးခင်တန်းပေါ်သို့ တက်၍လိုက်

သွားကြသည်။ ခင်တန်းမှာ တဖြည်းဖြည်း မြင့်၍မြင့်၍ တက်မှန်းမသိ တက်နေ၏။ ခင်တန်းပေါ်တွင် မာကြောသောကျောက်ဖြူးများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းပြီး ဆင်ခြေရာများ ထင်၍မနေစေကာမူ ရင်ဆိုင်ခန့်မြင့်သော တောင်မြက်များက ဖုံးလွှမ်းနေသဖြင့် ဆင်များ တိုးသွားထားသော စွတ်ကြောင်းကြီးမှာ ထင်း၍နေသည်။ ကိုဖိန်းတို့ ၂ ဦးသားလည်း ဆင်၏စွတ်ကြောင်းအတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြ၏။

အပေါ်ကအုပ်မိုးထားသောသစ်ပင်များမှာ ခပ်ကျကျဖြစ်နေရုံမျှမက အရွက်များကလည်း မစည်းကားလှဘဲ မသန်မစွမ်းပေါက်နေကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ နေကလည်း အလွန်ပူပြင်းချိန် ဖြစ်နေရာ ၂ ယောက်စလုံး ချွေးများ ရွဲရွဲစိုလာကြ၏။ ထို့ထက်ဆိုးသည်မှာ မြက်တောအတွင်း တိုးသွားနေရ၍ တစ်ကိုယ်လုံးယားယံကာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဝေဒနာ ခံစားလာကြရသည်။ ထို့ကြောင့် မောဟိုက်ချည်နဲ့ကာ ခြေလှမ်းများမှာ ခပ်သုတ်သုတ် မလှမ်းနိုင်တော့ဘဲ နှေးကွေးလာတော့သည်။

အဆင်းမရှိဘဲ တောက်လျှောက်တက်လာရပြီး နေအတော်စောင်းမှ ကန့်လန့်ဖြတ်ကာဆီးနေသော တောင်တန်းကြီးတစ်ခု၏ ကျောရိုးပေါ်သို့ ရောက်ကြတော့သည်။ တောင်ကြောကြီး၏ ဘယ်ဘက်တွင် လည်းကောင်း၊ ညာဘက်တွင် လည်းကောင်း သစ်ပင်ဝါးပင်တို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်ကာ စိမ်းညိုမိုက်မဲနေသော နက်ရှိုင်းသည့် ရိုးကြီးများကို မြင်လိုက်ကြရသည်။ တောင်ကြောကြီးမှာ အရှေ့ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်သွားပြီး အနောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်းသွားတော့သည်။

တောင်ကြောရိုးပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် အရိပ်ကောင်းသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ခြေရင်းတွင် ဝင်၍ထိုင်ရင်း လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်ကာ

“သုံးနာရီ” ဟု ဘုသခင်က ကြေညာလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘက်ဘက်ရှိ နက်ရှိုင်းစွာ နိမ့်သွားသော တောကြီးကို မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်ရှုနေပြန်သည်။

ကိုဖိန်းမှာ စိုးရိမ်စိတ်များဝင်ကာ ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေ၏။ သူစိုးရိမ်နေသည်မှာ အခြားမဟုတ်။ ဆင်များက သူထင်သလို တောင်ကြောကြီးအတိုင်းဆင်း၍ စလင်းချောင်းဖျား ကွမ်းတောရိုးဆီသို့ မသွားပါဘဲ တောင်ကြောကြီးကို ဖြတ်ကျော်၍ ဘုသခင်ကြည့်နေသည့် ဘက်သို့ဆင်းသွားပါက မိမိတို့ လိုက်နိုင်တော့မည်မဟုတ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုတောမှာ မြို့ကြီးဘက် ရေလဲဖြစ်၍ မြို့ကြီးနှင့်သာ နီးစပ်သည်။ မြို့ကြီးသားများသာ ကျွမ်းကျင်၍ မိမိမကျွမ်းကျင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကိုဖိန်းမှာ ဘုသခင် ကြည့်နေသည့်တောကိုကြည့်လိုက်၊ တောင်ကြောအတိုင်း အောက်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်နှင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။

“မြို့ကြီးကတူမီးသမားတွေ ဒီတောကို လည်တယ်မဟုတ်လား”

ဘုသခင်က မေးလိုက်ရာ ကိုဖိန်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

“သခင် ဒီတောကို ရောက်ဖူးသလား။ သူတို့တစ်ခါတလေ တော့ လည်ပါတယ်”

“ကျုပ် စလင်းချောင်းဖျား ကွမ်းတောရိုးကို ရောက်ဖူးတယ်။ သူတို့ ဒီတောကိုလည်ရင် ဆင်တွေ ဒီထဲ ဆင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ ကွမ်းတောရိုးပဲ သွားမယ်”

ဘုသခင်၏စကားက ကိုဖိန်း၏စိတ်ကို သက်သာရာ ရစေတော့ သည်။

“ကဲ၊ သွားစို့”

ဘုသခင်က ပြောပြောဆိုဆို နေရာမှ ထလိုက်၍ ကိုဖိန်းလည်း လေးလံလှသောဆေနတ်ကြီးကိုထမ်းကာ ရှေ့မှစ၍ ထွက်လိုက်ရတော့ သည်။ တောင်ကြောကြီးပေါ်တွင်ကား မြေသား ပို၍ဆန်ကာ သစ်ပင် များမှာ ပို၍ စိုပြည်နေသည်။ ထိုကြောင့် အရိပ်က ပို၍ရလာပြီး အဆင် ကလည်းဖြစ်ပြန်သဖြင့် စောစောကလောက် မပင်ပန်းတော့။ သစ်ပင် ရိပ်များ ကောင်းလာသောကြောင့် အောက်ခြေတွင် မြက်က ပါးနေ သဖြင့် စွတ်ကြောင်း မထင်တော့သော်လည်း မြေသားခပ်ပျော့ပျော့ ပေါ်တွင် ဆင်ခြေရာများက အကွင်းလိုက် အကွက်လိုက် ထင်နေပြန် သည်။ ထို့ကြောင့် ခြေရာခံရန် လွယ်ကူနေပြန်သည်။

ကိုဖိန်းတို့၏ခြေလှမ်းများမှာ ပြန်၍ သွက်လာကြပြန်ကာ ခပ်သုတ်သုတ် လိုက်ကြပြန်သည်။ ဆင်ခြေရာများမှာ ကိုဖိန်း စိုးရိမ် သလို တောင်ကြောကြီးကို ဖြတ်ကျော်မချဘဲ တောင်ကြောအတိုင်း အောက်ခြေသို့ စုန်ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကိုဖိန်းမှာ ပို၍ အမောသက်သာသွားသည်။

ကိုဖိန်းတို့ခြေလှမ်းများက ပို၍ သွက်လာသလောက် ဆင်၏ ရာများကမူ စောစောကလောက် မြန်မြန်သွားထားပုံ မရ။ သစ်ပင်

သစ်ကိုင်းတို့ကိုလည်း သွားရင်းလာရင်း ချိုးဖဲ့စားသောက်သွားခဲ့ သည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ဆင်များမှာ စောစောကလောက် မကြောက် ရွံ့တော့ဘဲ စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်သွားကြဟန်တူသည်။

သွားရင်းသွားရင်းနှင့် နေကလည်း တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်း၍ လာပေပြီ။ နေထန်းတစ်ဖျားခန့်သာ ကျန်တော့သော အချိန်တွင် သူတို့ အောက် ရှေ့တည့်တည့်၌ ကွမ်းတောရိုးကို လှမ်း၍မြင်ရပြီ။

“ကွမ်းတောရိုး”

ကိုဖိန်းကရပ်၍ လက်ညှိုးညွှန်လိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက် သည်။

ဘုသခင်လည်း မြေမှုန့်အနည်းငယ်ကိုကုန်း၍ ဆုပ်ယူလိုက် ကာ အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်သည်။ မြေမှုန့်များက တောင်ပေါ်ဆီသို့ လွင့်တက်သွားသည်။ လေမှာ တောင်အောက်မှ တောင်ပေါ်သို့ လှန် တိုက်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဆင်တွေကို ကွမ်းတောရိုးပေါ်မှာတွေ့ရင် ကောင်းတယ်။ စလင်းချောင်းထဲမှာဆိုရင် လေ ဘယ်လိုတိုက်မလဲမသိဘူး”

သူ့အတွေ့အကြုံအရ တောင်ပေါ်တွင်တိုက်သောလေနှင့် ချောင်းထဲ ရိုးထဲတွင်တိုက်သော လေမှာ မတူကြောင်း ဘုသခင်က သိပြီးဖြစ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တောင်ပေါ်တွင် တောင်လေကလေး သုတ်ဖြူနေသော်လည်း တောင်ကြားများ၊ ချောင်းများ၊ ရိုးများအတွင်း ၌မူ လေက ဝေ့၍ဝေ့၍ တိုက်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း လေ လုံးဝ မတိုက်ဘဲ ငြိမ်၍နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုသခင်သည် ခေတ္တမျှ ရပ်၍ စဉ်းစားရင်း နားထောင်နေမိသည်။

“ငမိန်း၊ ဖြည်းဖြည်းသွားပါ။ အသံ နားထောင်ပါ”

ကိုဖိန်းလည်း ဘုသခင်ပြောသည့်အတိုင်း နားကိုစွင့်၍ မြေသံကို လုံနိုင်သမျှ လုံအောင် ဂရုစိုက်ရင်း တစ်လှမ်းချင်း သွား၍နေသည်။ ကွမ်းတောရိုးနှင့် နီး၍နီး၍ လာပေပြီ။ ကွမ်းရိုးရှိ သစ်ပင်၊ သစ်ရွက်များကိုလည်း သဲကွဲစွာ မြင်နိုင်လာပြီဖြစ်၏။ စလင်းချောင်းဖျားတွင် ပေါက်နေသော ဝါးဖြူ(ဝဖြူ)ပင်များကိုပင် မြင်၍နေပေပြီ။

ဖြောင်း...။ ဝါးချိုသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။ စလင်းချောင်းဖျားဆီမှဖြစ်၍ ၂ ယောက်သား ဖြည်းညင်းစွာ သတိနှင့် ရှေ့သို့ တိုးသွားကြရာ စလင်းချောင်းဖျားအတွင်းမှ ဝါးချိုသံများကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ ကြားလိုက်ရပြီဖြစ်သည်။ ဆင်အုပ်မှာ ကွမ်းတောရိုးပေါ်တွင် မရှိတော့ဘဲ စလင်းချောင်းဖျားတွင် ဆင်း၍ စားနေပြီးမှာ ရှင်း၍နေ၏။ ကိုဖိန်း၏ ပခုံးကို ဘုသခင်က လှမ်း၍ဆွဲလိုက်၏။ ထို့နောက်

“ငမိန်း သတိထားပါ။ စွယ်ဆင်ဖာ ဆင်အုပ်နှင့် မနေဘူး။ ဒီအပေါ်မှာပဲ ရှိချင်ရှိမယ်” ဟု လေသံဖြင့် သတိပေးလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ကိုဖိန်းက ဆင်အုပ်ရှိရာမှ အသံများကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ မိမိရှေ့တည့်တည့်ရှိ ကွမ်းတောရိုးကိုသာ ဂရုစိုက်၍ ကြည့်ရင်း ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးသွားနေသည်။ သွားရင်းလာရင်း နေလုံးကြီးမှာ နီ၍လာပြီဖြစ်၏။

ဖလွပ်...ဖလွပ်။ မိမိရှေ့တည့်တည့်ဆီက ဆင်တစ်ကောင်၏ နားရွက်ခတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဘုသခင်က ကိုဖိန်းထံမှ သေနတ်ကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး ခါးကို အသံမမြည်အောင် လျင်မြန်စွာချိုး၍ ကြေးယမ်းတောင့် ၂ တောင့်ကို ထိုးလိုက်သည်။ သေနတ်ကို ခါးပြန် ဖျေပြီး

သောအခါတွင် ၃ ချောင်းထောက်ကို ကိုဖိန်းအားပေး၍ နေရာတွင်ပင် နေရစ်ရန် လက်ပြုပြီး သေနတ်ကိုအသင့်ကိုင်ရင်း သစ်ပင်တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ သွက်လက်စွာ ကူး၍ကူး၍ သွားတော့သည်။ ကိုကံ ၃၀ မျှ တက်မိပြီးသောအခါတွင်မူ အင်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုကွယ်၍ သေနတ်နှင့် ထိုးချိန်လိုက်သည်ကို ကိုဖိန်းက တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘုသခင် သေနတ်ပြောင်း တန်းထားရာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဧရာမဆင်ကြီး တစ်ကောင်မှာ သူတို့အား ခမံစောင်းစောင်းဖင်ပေး၍ နီနေသော နေလုံးကြီးဆီသို့ စိုက်ကြည့်နေဟန်ကို တွေ့နေရတော့သည်။ ဆင်ကြီးနှင့် ဘုသခင်မှာ ၁၀ ကိုက်မျှသာ ဝေးတော့သည်။

“အဟမ်း...”

ဘုသခင်၏ မတိုးမကျယ် ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သံကြားရပြီး ဆင်ကြီးက စွေခနဲ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြီးမားလှသော အစွယ်ကြီးများကို ဖွေးခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။

အုံး...ဟူသော ပေါက်ကွဲသံကြီးမှာ တစ်တောလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွားပြီး သေနတ်သံဟူ၍ပင် မထင်ရလောက်အောင် ပြင်းထန်လှတော့သည်။ သေနတ်သံမှ မတိတ်သေးမီပင် ဆင်ကြီးခမျာမှာ အရပ်ကြီးပြတ် ဗုန်းခနဲ လဲကျသွားတော့သည်။ အနည်းငယ်မျှ ယိမ်းယိုင် မနေနိုင်ရာဘဲ လဲကျသွားရုံမက အသက်မျှမငင်နိုင်၊ အကြောမျှ မဆွဲနိုင်ဘဲ လုံးဝငြိမ်သက်ကာ အသက်ပျောက်သွားရရှာ၏။ ဘုသခင်လည်း သစ်ပင်ကွယ်က မထွက်သေးဘဲ သေနတ်ကိုအသင့်ကိုင်ရင်း ခေတ္တစောင့်ကြည့်နေသေး၏။ အတန်ကြာမှ သစ်ပင်ကွယ်က ထွက်ကာ ဆင်ကြီးအနီးသို့ချဉ်းကပ်ပြီး နှာမောင်းရင်းရှိဘုကြီး၏ အထက်နဖူးပြင်

ခွက်ခွက်ကြီးကို သေနတ်ပြောင်းနှင့်တော့၍ တစ်ချက် ဖြတ်ချလိုက်သည်။ သေနတ်သံကသာ နားကွဲမတတ်အောင် မြည်သွားသည်။ ဆင်ကြီးမှာမူ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့ပေ။

ဆင်ကြီးကို ဂရုစိုက်နေသဖြင့် ဆင်အုပ်ကြီးက တောကိုတိုး၍ ပြင်းထန်သောမုန်တိုင်းကြီးကျလာသည်အသံဖြင့် ထွက်ပြေးသွားသည်ကိုပင် ကိုဖိန်းတို့ မကြားလိုက်ကြ။ ဒုတိယသေနတ်သံ ငြိမ်၍ သွားသောအခါတွင် တစ်တောလုံးမှာ လုံးဝတိတ်ဆိတ်၍ သွားပြီဖြစ်၏။ ဆင်အော်သံ၊ တောတိုးသံတို့ကို နားထောင်ကြည့်ပါသော်လည်း လုံးဝ မကြားရတော့ဘဲ ဆင်များမှာ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကွယ်သွားကြကုန်ပြီဖြစ်၏။

ဆင်ကြီးကို အဆုံးစီရင်ပြီးသောအခါတွင် နေကလည်း ဝင်သွားပြီဖြစ်၏။ ဘုသခင်၏မျက်နှာမှာ တပြုံးပြုံးဖြစ်၍နေ၏။ ကိုဖိန်းမှာကား မောဟိုက်နေဆဲပင် ဖြစ်၏။

“ငမိန်း၊ ဆင်းရှာပါ။ မီးဖိုပြီး အိပ်မယ်”

ဘုသခင်က ပြောပြောဆိုဆို သေနတ်ကို သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ထောင်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ထင်းများကို လိုက်၍စုတော့သည်။

“ဒီမှာအိပ်လို့ မဖြစ်ဘူး သခင်။ ထမင်းလည်း ငတ်မယ်။ ဆင်ဖျက်ဖို့လည်း မလွယ်ဘူး”

ကိုဖိန်းက အလန့်တကြား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အိုး၊ ဆင်သားကင်စားရင် ပြီးတာပဲ။ ဒီမှာမအိပ်ဘဲ စခန်းကို ပြန်လို့ ဖြစ်မလား”

“ဆင်သားကင်စားဖို့ ဆားလည်းမပါ ဘာလည်းမပါနှင့်။ စခန်းကိုတော့ မပြန်ဘူး။ တခြားနီးတဲ့ နေရာတစ်ခုကို သွားရမှာပေါ့။”

“ငမိန်း မုဆိုးကောင်းမဟုတ်ဘူး။ မုဆိုးဆိုရင် ဆားနှင့်မီးခြစ် အမြဲဆောင်ရတယ်။ ဒီမှာကြည့်ပါ”

ဘုသခင်က သူ့ဘောင်းဘီအိတ်တွင်းက ဆားထုပ်ကိုယူ၍ ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကိုင်ရတာက တူမီးပါ။ စခန်းနှင့် ဒီလောက်အဝေးပြီး မလည်ရဲပါဘူး။ ပြီးတော့လည်း အပူဟာက ကျွန်တော်တို့စခန်းကိုပြန်ဖို့ ခက်ပေမယ့် စလင်းချောင်းထဲက သစ်စခန်းဆိုရင် ဝေးလည်းဝေးဘူး။ လမ်းလည်း ကောင်းပါတယ်”

“အား။ ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ ငမိန်း မုန်တယ်။ အဲဒီကို သေသွားမယ်”

“နေဦးသခင်။ တောင်ကိုဆင်းပြီး ချောင်းထဲရောက်မှ လမ်းတွေမှာ။ လမ်းမရောက်ခင် မှောင်သွားလိမ့်မယ်။ မီးဖော်လုပ်ပြီး ဆင်းမှ ဖြစ်မယ်”

“မီးဖော်ဆိုတာ အာလဲ ငမိန်း”

“ကျွန်တော် လုပ်ပြပါမယ်။ လမ်းကြည့်ဖို့ မီးတုတ်ပါ”

ကိုဖိန်းက ပြောဆိုရင် ဝါးဖြူခြောက်များကို စုလိုက်သည်။ နောက် အရှည်တစ်လခန့်စီဖြတ်၍ ဝါးလုံးများကို ခွဲလိုက်ပြန်သည်။ နှုတ် ဝါးခြမ်းငယ်များကို နီးဖြင့်စု၍စည်းလိုက်ရာ လက်တစ်စုံခန့် ခြမ်းစည်းကို ရတော့သည်။ ထိုဝါးခြမ်းစည်းကို တစ်ဘက်အဖျားမှ

မီးရှို့လိုက်ပြီး ထောင်ကိုလိုက်ရာ ပါးခြမ်းအားလုံး မီးစွဲလိုက်သည်နှင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှာ မီးရောင်ဖြင့် ထိန်လင်းသွားတော့သည်။

“ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်။ အားကြီး ကောင်းတယ်”

ဘုသခင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လှုပ်ရှင်း သဘောကျသွားကာ သွားရန်ပြင်လိုက်သည်။

ကိုဖိန်းက မီးခေါ်ခေါ် မီးစည်းကို တစ်ဘက်ကကိုင်ရင်း တစ်ဘက်က သေနတ်ကိုထမ်း၍ ရှေ့ကသွားရာ မနိုင်မနင်းဖြစ်နေ၏။ ဘုသခင်က ကိုဖိန်းထံမှ သေနတ်နှင့် သူ၏ ၃ ချောင်းထောက်ကို လဲ၍ကိုင်လိုက်ပြီး ကိုဖိန်း၏ နောက်မှ ဆင်း၍လိုက်ခဲ့သည်။

တောင်အဆင်းကလည်း စောက်ပြီး ဝါးတောကလည်း ထူလှရာ မီးခော်ပင်ပါသော်လည်း ခက်ခဲစွာဆင်းနေရ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုဖိန်းသည် စောစောက ဆင်များစားနေသည့်နေရာဆီသို့ မှန်း၍ ဆင်းသွား၏။ ဆင်များ ပြေးထွက်သွားသည့်လမ်းအတိုင်း လိုက်ခြင်းက လမ်းလည်း ရှင်းမည်၊ အဆင်လည်း ပြေမည်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ကိုဖိန်း ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဆင်များစားထားသည်မှာ ဝါးပင်များ ကျိုးကြေနေပြီး ဆင်များ ထွက်ပြေးသွားသည့် လမ်းကြောင်းကြီးမှာလည်း ရှင်းပြီး ဖုံးနေသည်။ ဆင်များသည် ရိုးအတိုင်း အောက်သို့ စုန်ကာ စလင်းချောင်းဆီသို့ ပြေးဆင်းသွားရာ ကိုဖိန်းတို့မှာ သက်သောင့်သက်သာပင် ဆင်လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဆင်းလိုက်သွားကြနိုင်တော့သည်။

၂ နာရီခန့် ဆင်းမိကြသောအခါ စလင်းချောင်းအတွင်း ရေပွက်ပွက်ကြီးစခန်းသို့ ရောက်လာကြ၏။ ရေပွက်ပွက်ကြီးစခန်း

၂ ယောက်စလုံးက မှတ်မိနေကြပြီး ခရီးအဆုံးသို့ ရောက်သလောက် ဝမ်းသာသွားကြသည်။ ဝမ်းသာမည်ဆိုလျှင်လည်း သာလောက်ကြပေသည်။ ရေပွက်ပွက်ကြီးစခန်းမှာ ဘုံဘေးဘေးမှား သစ်ကုမ္ပဏီ၏ စခန်းဖြစ်ပြီး စလင်းချောင်းဝအထိ ညီညာကျယ်ပြန့်ချောမွေ့သော သစ်တိုက်လမ်းကြီးက ရှိနေသည်။ ရေပွက်ပွက်ကြီးစခန်းတွင် လူမတွေ့သော်လည်း တဲ ၄-၅ လုံးခန့် တွေ့ရ၏။ အောက်သို့ ၂ မိုင်ခန့် ဆင်းလိုက်လျှင် ချောင်းဆုံစခန်းသို့ ရောက်ပေမည်။ ချောင်းဆုံစခန်းတွင်ကား သစ်ခုတ်သမားနှင့် ဆင်သမားတို့ကို တွေ့ရပေတော့မည်။

တဲတစ်လုံးတွင် ၂ ယောက်သာ ဝင်ထိုင်၍ နားလိုက်ကြ၏။ တောတစ်စောလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီး တောင်ကမ်းပါးယံရှိ ကျောက်ကြားကလေးများမှာ ရေများ ပွက်ခနဲ ပွက်ခနဲ ထွက်ကျနေသံသာ ကြားနေရ၏။ ထိုကျောက်ကြားအနီးဝယ် ကပ်၍ အော်လိုက်လျှင် ရေက ပို၍ပွက်ကာ ထွက်လာသည်ဟု ဆိုကြ၏။ ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ‘ရေပွက်ပွက်ကြီး’ဟု အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။

၁၅ မိနစ်ခန့် နားနေပြီးသောအခါတွင် ခရီးဆက်ကြပြန်၏။ ချောင်းဆုံစခန်းသို့ ည ၉ နာရီသာသာတွင် ရောက်ရှိကြသည်။ ချောင်းဆုံစခန်းတွင် တဲပေါင်း ၃၀ ခန့်ရှိနေပြီး လူများက မအိပ်ကြသေးပေ။ တဲတိုင်းတွင် မီးဖိုများ ဖိုထားကြသော်လည်း အချို့တဲများတွင်မူ လူ မရှိ။ လူများမှာ အဖွဲ့ကျရာ တဲများတွင်စု၍ ဘိန်းရှူနေကြသည်။

ဘုသခင်၏ အသံကိုကြားလျှင် အားလုံးက မှတ်မိနေပြီး ဝိုင်း၍ လာကြသည်။ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းကြရင်း မည်သည့်ဘက်မှ ဒကာခံသည်မသိရဘဲ ပြောင်းဖူးပြုတ်တစ်ပန်းကန် ရောက်လာတော့ သည်။ ထမင်းလည်း ချက်မည် ဟု စီစဉ်ကြပြန်သည်။ သို့သော် ဘုသခင် က အတင်း တားထားရသည်။ ဘုသခင်ထံမှ အကျိုးအကြောင်း သိရပြီး သောအခါတွင်မူ ရေကြမ်းချောင်းအတွင်း ကျန်ရစ်သည့် လူများနှင့် ပစ္စည်းများကို ဆင်တစ်စီးဖြင့် သွားရောက်သယ်ယူခေါ်ငင်ရန် သူတို့ ဘာသာသူတို့ စီစဉ်ကြ၏။ ဆင်ကြီးကိုလည်း ဆင် ၃ စီးဖြင့် သွား ရောက်ဖျက်ဆီး၍ အသားများသယ်ယူရန် စီစဉ်ပြန်၏။ ဘုသခင်က ကိုဖိန်းကို လှမ်းကြည့်နေမိ၏။ ဆင်ကိုရလျှင် ဆင်တစ်ကောင်လုံး အသားများကို ကိုဖိန်းကြိုက်သလို စီမံရန် လွှဲအပ်ထားပြီး မဟုတ်ပါ လော။ ထိုအတိုင်းဆိုလျှင် ဆင်သားများကို ချောင်းဆုံစခန်းမှ လူ များအား ခွဲဝေပေးရပေတော့မည်။

“ငမိန်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ” ဟု ကိုဖိန်းက မည်သို့မျှ မပြောသောကြောင့် ဘုသခင်က ဖွင့်မေးရတော့သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးသခင်။ ဆင်ရတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ အသား ဒါလော့ကံမက်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝါသနာပါလို့ လိုက်တာပါ။ သူတို့ နှင့်ထိုက်လို့ သူတို့စခန်းနား လာလည်တာပဲ။ သူတို့ စားထိုက်ပါတယ်” ကိုဖိန်းက ဣန္ဒြေမပျက် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အို၊ ဒါတွေမပူကြပါနှင့်ဗျာ။ ကျုပ်တို့က လောဘမကြီးပါဘူး။ အပင်ပန်းခံပြီး လိုက်လာတဲ့လူတွေက အရင်းခံတာပဲ။ ကျုပ်တို့ကို ဟင်းစားပေးရင် ပြီးတာပေါ့။ ကျုပ်တို့ကလည်း အသားမက်လို့ ကူညီ

တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သခင်ကြီးအကြောင်းလည်း ကျုပ်တို့ သိပြီးသားပဲ။ ကိုဖိန်းကိုလည်း သိနေတာပဲဟာ။ မပူကြနှင့်။ အေးအေးသွားထိုင်ပြီး နားနေကြ”

ဆင်အုပ်လုပ်သူက ဝင်၍ ပြောလိုက်ရာ

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့စီစဉ်နေတာကို ဘာမျှဝင်မပြောတာပါ။ ဒါတွေက အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ အချင်းချင်းတွေပဲ။ ကြိုက်သလိုသာ စီမံကြပါ”

ကိုဖိန်းကလည်း ခပ်အေးအေးပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ငမိန်းကို ဆင် တစ်ကောင်လုံးပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို မှေးရတာပါ”

ဘုသခင်က ကိုဖိန်းနှင့်ဆင်သမားများ တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် လောဘမကြီးဘဲ အဆင်ပြေနေကြသည်ကို ခေါင်းတညိတ် ညိတ်နှင့် သဘောကျနေ၏။

“သခင်ကြီး ကျုပ်တို့စခန်းကို ရောက်ဖူးသားပဲ။ မုဆိုးနှင့် ကျုပ် တို့က မိတ်ဖက်တွေပဲ။ ဒါကြောင့် ကူညီတာပါ။ ကံမောပန်း ညောင် ညှာလာကြတာ အိပ်ချင်ကြရောပေါ့။ နားလိုက်ကြဦး။ စိတ်ချလက်ချ သာအိပ်။ စီစဉ်စရာရှိတာ ကျုပ်တို့ဟာကျုပ်တို့ စီစဉ်မယ်” ဟု ဆင် အုပ်လုပ်သူက ပြောရင်း ဘုသခင်အတွက် အိပ်ရာကို တဲတစ်တဲတွင် ပြင်ပေးလိုက်၏။ ကိုဖိန်းကမူ သူနှင့်ခင်မင်နေသည့် တဲတစ်တဲတွင် ဝင်၍ အိပ်လိုက်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေ နေဝင်ခါနီးတွင်မူ လူများအားလုံးပြန်၍ ဆုံကြသည်။ ရေကြမ်းချောင်းအတွင်း၌ ကျန်ရစ်သူများနှင့်အတူ ဟံလယ်တွင်ကျန်ရစ်သော အထမ်းသမားများပါ ပါလာ၏။ ယင်းတို့ အဖွဲ့ကိုမူ ဤအချိန်တွင် ရောက်လာကြမည်ဟု မျှော်လင့်ထားကြ၍ သူတို့ရောက်လာသောအခါ လူချင်းပေါင်းမိကြသည့်အတွက် ဝမ်းသာ ရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှမထူးခြား။ သို့သော် ဆင်သားသွားဖျက်သူများကိုမူ ဆင်သားအစိုများသာ သယ်ယူလာကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားရာမှ ကျပ်တင်ပြီး ဆင်သားခြောက်များကို ချက်ချင်းရက်လုပ်လာသည့် နီးခြင်းတောင်းများတွင်ထည့်၍ သယ်ဆောင်လာကြသည်ကို တွေ့ရ သောအခါတွင် ကိုဖိန်းတို့မှာ အံ့အားသင့်သွားကြတော့သည်။

ဆင်သမားတို့၏ ဆင်သားအဖျက် ကျွမ်းကျင်ပုံ၊ လျင်မြန်ပုံတို့ အပြင် ကျပ်တင်ခြင်းအရာ၌ ကျွမ်းကျင်လှ၍သာ ဤမျှတိုတောင်း သောအချိန်အတွင်း ဆင်သားများခြောက်နိုင်ပုံကို စဉ်းစား၍ ချီးကျူး နေမိသည်။

“အို...ကိုရင်ဖိန်းနယ်။ အသားကျပ်တင်တာ အလွယ်ကလေး ပါ။ ကျပ်စင်ကို အကြမ်းဆောက်လိုက်။ ပြီးရင် ဗောင်တွေရော၊ ဆင့် တွေရော၊ ကြမ်းတွေရော ခွာချလိုက်။ ထင်းတုံးကြီးကြီးတွေနှင့် မီးအရင် ရှို့။ မီးတောက်ငြိမ်ကျသွားမှ ဗောင်တွေ၊ ဆင့်တွေ၊ ကြမ်းတွေပြန်ခင်း။ အဲဒီပေါ်မှာ အသားတွေတင်ပြီး သစ်ခက်ထူထူနှင့် လှဲအောင်ဖုံးထား။ အောက်ဘက်က ကျက်ပြီဆိုတော့ ဝါးကို သံပေါက်ခင်းပြီး အပေါ်က တက်နင်း။ အရေတွေစစ်သွားတော့ အသားတွေ ပြန်ဆွဲချပြီး တစ်ဘက်

ကိုလှန်ပေးလိုက်။ အဲဒီနည်းဟာ အကျက်လည်း ညီတယ်။ မြန်လည်း မြန်တယ်။ အစအဆုံး ၃ နာရီဆိုရင် ကျပ်ကျတာပဲဗျာ”

ကိုဖိန်းနှင့် ရင်းနှီးသူတစ်ဦးက အားရပါးရ ရှင်းပြလိုက်သည်။ နာမည်ကျော်မုဆိုးကြီးအား မုဆိုးပညာတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သော ကျပ်တင်နည်းကို ပြောပြနေရသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသည့် အသွင်ကိုလည်း ဆောင်၍နေပေသည်။

ကိုဖိန်းက ထိုသူပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် စဉ်းစား ၍နားထောင်နေပြီး မိမိတို့ကျပ်တင်ပုံနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ ဝေဖန်ပိုင်းခြား နေမိသည်။ ထိုသူပြော၍ ပြီးဆုံးသွားသောအခါတွင်မူ ယုတ္တိရှိလှ၍ ပညာတစ်ခုတော့ တိုးပြန်ပြီဟု သူ့ကိုယ်သူ မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“အား...ဟုတ်တယ်ဗျို့။ ဘကြီးတို့ ကျပ်တင်တာက ကျပ်စင် ဆောက်၊ အသားတွေတင်ပြီးမှ မီးရှို့တော့ ဆင့်တွေ ခဏခဏမီးလောင်၊ ကြမ်းတွေမီးလောင်နှင့် သိပ်ဒုက္ခရောက်တာပဲ။ ပြီးတော့ ကြပ်စင်ကို မီးတောက်လွတ်အောင် အမြင့်ကြီးဆောက်ရတော့ မီးက ခဏခဏ အေးသွားပြီး ထပ်ထပ်ထည့်ရတယ်။ ဒီတော့ ကျွမ်းတာက ကျွမ်း၊ မကျက်တာက မကျက်နှင့် အချိန်လည်း သိပ်ကြာတာပဲ”

ထွန်းကြိုက်က စိတ်ပါလက်ပါ ဝင်ပြောလိုက်၏။

“အဲ-ကျပ်စင်ကိုတော့ သိပ်အမြင့်ကြီးမဆောက်နှင့်။ တစ် ထောင့်ထွာဆိုရင် တော်ပြီ။ မီးတောက်မှ မရှိတော့ဘဲဟာ။ အဲဒီလောက် ဆိုရင် ဘယ် မီးလောင်နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် ဆင့်တော့ အပို ၃-၄ ချောင်း ခုတ်ထားမှဗျို့။ မီးပြင်းလွန်းတော့လည်း မီးကျွမ်းတာတော့ ရှိတတ်တာပါပဲ”

ထိုလိုက ပြောအပြီးတွင် မီးဖိုအတွင်းမှ မီးခဲတစ်ခဲကို ဝါးနှင့် ညှပ်၍ယူပြီး ဆေးလိပ်ကို မီးတို၍ နေတော့သည်။

ချောင်းဆုံစခန်းမှလူများက သူတို့စားလောက်ရသာ ဆင်သား ခြောက်အနည်းငယ်ကိုယူလိုက်ပြီး ကျန်သည်ကို ကိုဖိန် တို့အား အကုန် အစစ် လွှဲအပ်ပေးလိုက်သည်။ ကိုဖိန် ထိုရလိုက်သည် ဆင်သား ခြောက် များမှာ စုစုပေါင်း ပိဿာချိန် ၁၆၀ ကျော်နေ၏။ ရဲမှ အထမ်းသမား များကို ခွဲထုတ်ပေးရသည်တိုင်အောင် ကိုဖိန်တို့အဖို့ တစ်ဦးလျှင် ပိဿာ ချိန် ၂၀ နီးပါးမျှ ထမ်း၍သွားကြရမည်ဖြစ်၏။ ဤမျှလေးသောဝန်ကို ထမ်း၍ ဖာလယ်သို့ ပြန်တက်ရန်မှာ မလွယ်ကူပေ။ ထို့အပြင် သူတို့ ဒေသတွင် ဆင်သားခြောက်တန်ဖိုးက မရှိလှ။ ထို့ကြောင့် ဆင်သား ခြောက်များလည်း ရောင်းရန်နှင့် ဘုသခင်အားလည်း လိုက်၍ပို့ရန် အလို့ငှာ ရဲရွာအထိ လိုက်သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ ရဲရွာအထိ လိုက်သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ ရဲရွာအထိ လိုက်သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ ရဲရွာအထိ လိုက်သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ထိုအခါ ရဲရွာအထိ လိုက်သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်နှင့်ထွန်းကြိုင်

ဘုသခင်နှင့် ဆင်ပစ်လိုက်ပြီးကတည်းက ထွန်းကြိုင်မှာ ခေတ်မီ သေနတ်များကို ကိုင်လိုသည်မှာ အရူးအမူးဖြစ်နေတော့သည်။ ကိုဘစ်နီ နှင့် ကိုဖိန်တို့ ပြောပြချက်အရ ၂ လုံးပူးရိုင်ဖယ်ကြီး လေးလံပုံကို ကြားရသောအခါ ၂ လုံးပူးရိုင်ဖယ်ကြီးကိုမူ သူက မမက်လှ။ ကိုဖိန်က ဘုသခင် ဆင်ပစ်ပုံကို အသေးစိတ် ပြောပြသောအခါ ဆင်ပစ်လို စိတ်ကလည်း တဖွားဖွား ပေါ်လာပြန်သည်။ သူ့ဘကြီး တူမီးနှင့်ဆင် ပစ်ပုံကို သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ခါမျှမမြင်ဘူးခဲ။ သို့သော် သူ့ဘကြီး ပြန်လည်ပြောပြသည်ကို နားထောင်ရသည်မှာပင် ပင်ပန်းလှ၏။ ဆင်းရဲလှ၏။ အသက်ဘေးနှင့် နီးကပ်လှ၏။ အသက်ရှူမှားလေ့အောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ယခု ဘုသခင် ဆင်ပစ်ပုံကို ကြားရပြန်သောအခါ တွင်မူကား တူမီးသေနတ်ဖြင့် ဒေါင်းပစ်ရသည်လောက်ပင် လွယ်ကူ လှပါတကား။

“တောက်။ ဒီသေနတ်မျိုးနှင့်သာဆိုရင် ဒီတစ်တောလုံးမှာရှိတဲ့ ဆင်တွေအကုန်လုံးတောင် မျိုးပြုတ်ရဲ ကွာ။ ချီးမှပဲ” ဟု ကိုဖိန် ကိုယ် တိုင်က ပြန်လည်ပြောပြရင်း ညည်းတွား ကြုံးဝါးလိုက်မိသည်။

ဖန်းကျွယ် စာအုပ်တိုက်

“၃ ချောင်းထောက်ကြီးကို အပင်ပန်းခံသယ်သွားပြီး ဘာလို့ သူနှင့် ထောက်မပစ်တာလဲ”

ထွန်းကြိုင်က သိလိုနေပြန်၏။

“အေးကွ။ အဲဒါ ငါလည်းမသိဘူး။ မေးလည်း မမေးလိုက်မိဘူး”

ကိုဖိန်းက ဤမျှသာ အီဖြေပေးခဲ့နိုင်၏။

ထို့ကြောင့်ပင် မည်မျှ ပြင်းထန်ထက်မြက်လှပါသည် ဆိုစေကာမူ အလွန်လေးလံခြင်းနှင့် သူနားမလည်သောအချက်များ ရှိနေသည့် ၂ လုံးပူးရိုင်ဖယ်ကြီးကို ထွန်းကြိုင် စိတ်မဝင်စား။ သို့သော် ဝေးကွာလှသော ဟိုဘက်တောင်နှင့် သည်ဘက်တောင် လှမ်း၍ စရာမခိုင်ပေါက်ကြီးကို တစ်ချက်တည်းနှင့် ကိစ္စချောစေခဲ့သည့် ပျိုင့် ၄၀၅ ဗို ရိုင်ဖယ်ကိုမူ မျက်စိတွင်းက မထွက်နိုင်ဘဲ တန်းတန်းစွဲ ဖြစ်နေမိတော့သည်။

“ဒီသေနတ်မျိုးတစ်လက်နှင့် ယမ်းတောင်ပေါ်ပေါသာရရင်ကွာ ဒီတော ဒီတောင်မှာ ရှိသမျှအကောင်တွေ အားလုံးပြုတ်ပြုတ်ပြုတ် ကုန်ရဲ့” ဟု သူ့ဘကြီး ကြုံးဝါးနည်းမျိုး သူ့စိတ်တွင် ကြုံးဝါးလိုက်မိသည်။ သူ့ဘကြီး ကြုံးဝါးသည်ထက် သူက တစ်ခုပိုလိုက်သည်ကတော့ ‘ညွန့်ခင်ကလေးနှင့် သူက မွေးလာသရွေ့ကလေးများကိုလည်း ဝဝလင်လင် သက်သောင့်သက်သာလာလုပ်၍ ကျွေးနိုင်မည်’ ဟူ၍ပင် တည်း။

ထွန်းကြိုင်၏ ဦးနှောက်ဝယ် ညွန့်ခင်နှင့် ပျိုင့် ၄၀၅ ဗို ရိုင်ဖယ်၊ ပျိုင့် ၄၀၅ ဗို ရိုင်ဖယ်နှင့် ညွန့်ခင်တို့မှာ ခွဲ၍မရဘဲ တွဲ၍တွဲ၍ ပေါ်ပေါက်နေတော့သည်။ ညွန့်ခင်အား အရူးအရူးစွဲလမ်းနေမိပြီး ညွန့်ခင်က

လည်း မိမိအား မျက်နှာသာပေးမှန်း သိနေသည့်တိုင် ယခုအထိ ညွန့်ခင်အား ချစ်စကား ကြိုက်စကား ပြောရဲသေးသည်မဟုတ်။ ညွန့်ခင်က ချိုပြုံးစွာ စတင်နှုတ်ဆက်ခဲ့သည့် အခါများ၌ပင် ပြန်လည်၍ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် အာသွက်လျှာသွက် နှုတ်ဆက်ရဲသည်မဟုတ်။ မျက်နှာထား တည်တည်ဖြင့် တိုတောင်းတောင်းပင် ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ပျိုင့် ၄၀၅ ဗို ရိုင်ဖယ်တစ်လက်သာရပါက ညွန့်ခင်ကို ချစ်စကား ကြိုက်စကား ဖွင့်၍ပြောရဲရုံမျှမက ညွန့်ခင်၏ မိဘများကိုပင် ရဲရဲတင်းတင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်၍ ညွန့်ခင်အား မြောင်တောင်းရဲသောသတ္တိများ မိမိတွင်ဝင်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်နေမိ၏။

ထွန်းကြိုင်၏စိတ်တွင် မည်မျှပင် ကြိတ်၍ အံ့ဖုန်းတွေး တွေးနေစေကာမူ ငယ်ရာမှကြီးလာသော သူ့ဘကြီးကမူ ရိပ်မိနေ၏။ ပျိုင့် ၄၀၅ ဗိုရိုင်ဖယ်ကို ထွန်းကြိုင်တပ်မက်၍ စိတ်ကူးယဉ်နေပုံကိုကား ထွန်းကြိုင်၏ပါးစပ်က တဖွဖွပြောနေ၍ သိပြီးဖြစ်နေ၏။ တစ်နေ့တွင်မူ ထွန်းကြိုင်က သူ့မိဘများရှေ့တွင် သူ့ဘကြီးအား ပျိုင့် ၄၀၅ ဗိုရိုင်ဖယ်ကို သူစုံမက်ပုံအကြောင်း အားပါးတရ ပြောနေမိ၏။ သူ ပြော၍ အပြီးတွင်

“ထွန်းကြိုင်။ မင်း ပျိုင့် ၄၀၅ ရိုင်ဖယ်နှင့် ညွန့်ခင် ဘယ်ဟာကို ပိုကြိုက်သလဲ”

ကိုဖိန်းက သူ့တူကို ပြုံး၍ကြည့်ရင်း အမူမဲ့အမှတ်မဲ့ မေးလိုက်မိ၏။

“အတူတူပဲဗျ”
ထွန်းကြိုင်က လွတ်ခနဲ ဖြေလိုက်မိ၏။

များ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သူတို့ယူဆောင်လာခဲ့ကြသော သူတို့
 များကား တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် စုံလို့သာနေ၏။ သို့သော် သတင်း
 အားလုံးမှာမူကား ဧရစ်ခဲ၊ အံ့ကြော တစ်နယ်လုံးအတွက် စိတ်မအေး
 ဖွယ်ရာ၊ စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ သတင်းဆို များသာတည်း။

ထိုသတင်းများမှာ အခြားမဟုတ်။ 'အင်္ဂလိပ်နှင့် ဂျပန် စစ်ဖြစ်
 နေပြီ၊ မန္တလေးကို ဂျပန်တို့ ဝင်ကြသဖြင့် တစ်မြို့လုံး မီးလောင်ကုန်ပြီ၊
 ပြင်ဦးလွင်မှလူများ ထွက်ပြေးကုန်၍ မြို့ပျက်သွားပြီ၊ ကျောက်ဂူမှ
 လူများ ဝေးလွတ်ရာသို့ ရှောင်တိမ်းရန်စီစဉ်နေကြ၍ ကျောက်ဂူတွင်
 ပစ္စည်းပစ္စယ ဝယ်၍မရနိုင်တော့ပြီ' စသည့် သတင်းများပင်တည်း။

ဤသတင်းများကား လူငယ်များအဖို့ မည်သို့မျှ မထူးခြားလှ
 သော်လည်း အတွေ့အကြုံရှိသောလူကြီးများအဖို့ကား ခေါင်းကို
 မိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ပင် ရှိချေသည်။ ပြင်ဦးလွင်မြို့နှင့်ကျောက်ဂူ
 ပျက်ပြီဆိုခြင်းသည် သူတို့ရွာပျက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဆီ၊ ဆား၊ ငါးပိ၊
 ဆေး စသော မရှိမဖြစ်သည့်ပစ္စည်းအားလုံးမှာ အဓိကအားဖြင့် ပြင်ဦး
 လွင်နှင့် ကျောက်ဂူမှသာ သူတို့ရရှိနေကြ၏။ ပြင်ဦးလွင်နှင့်ကျောက်ဂူ
 မရှိလျှင် သူတို့အဖို့ ဤပစ္စည်းများ ရနိုင်ကြတော့မည်မဟုတ်။ ဤ
 ပစ္စည်းများကို ရက်ရှည်အတွက် ဖူလုံအောင်ဝယ်ထားခဲ့သည့် အိမ်တစ်
 အိမ်မျှ သူတို့ရွာတွင်မရှိ။ သူတို့ရွာတွင်သာမဟုတ်။ ဧရစ်ခဲအံ့ကြော
 တစ်နယ်လုံးတွင်မရှိ။ ထို့ကြောင့် ခရီးကွာလှမ်းလှသော ပြင်ဦးလွင်နှင့်
 ကျောက်ဂူမြို့များသို့ သူတို့ရွာများမှ တစ်ဦးမဟုတ်လျှင်တစ်ဦး နေ့စဉ်
 သွားလာနေသည့် လူကြီးများက ရှိနေခဲ့သည်သာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင်
 သူတို့ ရွာများ ရပ်တည်၍ နေနိုင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ယခုမူ ပြင်ဦးလွင်နှင့် ကျောက်ဂူမရှိတော့ပြီ။ သို့မဟုတ် ထိုမြို့
 များမှ သူတို့လိုအပ်သော မရှိမဖြစ်သည့် ဆီ၊ ဆား၊ ငါးပိ၊ ဆေးစသည်
 တို့ မရနိုင်တော့ပြီဟု ဆိုနေပြီဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ နက်ဖြန်၊ သို့မဟုတ်
 သန်ဘက်ခါအတွက်ပင် ဆားခတ်စရာမရှိသူ၊ ဆေးလိပ်သောက်စရာ
 မရှိသူတို့အဖို့ မည်သို့ကြံကြံပါမည်နည်း။ မည်သို့ ကြံစည်ကြိုးစား
 ကြပါသည် ဆိုစေကာမူ သေချာနေသောကိစ္စတစ်ခုက ရှိနေ၏။ ထို
 ကိစ္စကား မိမိတို့ရွာများကို နေ့ညမဆိုဝမ်းဘဲ စွန့်ခွာ၍ အမြန်ပြောင်း
 ရွှေ့သွားကြရတော့မည်ဆိုသော ကိစ္စပင်တည်း။

မိမိတို့ရွာများကို စွန့်လွှတ်၍ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြရမည်ဆိုသော
 ကိစ္စမှာ လွယ်ကူသောကိစ္စကား မဟုတ်။ မလွယ်ကူရုံမျှ မဟုတ်။ အလွန်
 အလွန်ခက်ခဲသော ကိစ္စကြီးတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။ ရွှေ့ပြောင်းမည်ဆို
 လျှင် အဘယ်အရပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းရပါအံ့နည်း။ မိမိတို့ပြောင်းရွှေ့
 သွားမည့် အရပ်သည်ပင် ဤဘေးရန်များက ကင်းဝေးလုံခြုံပါမည်
 လား။ အရပ်တစ်ပါးတွင် မိမိတို့ မည်သို့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြပါ
 မည်နည်း။ မိမိတို့ပြောင်းရွှေ့သွားလိုရာသို့ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ရောက်
 ရှိအောင် ပြောင်းရွှေ့ကြရပါမည်နည်း။ ခရီးက ကွာလှမ်းရုံမဟုတ်။
 ကြမ်းလည်း ကြမ်းတမ်းလှ၏။ ပြောင်းရွှေ့ရမည်က တစ်အိမ်လုံး
 ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းများကိုမူ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ မျက်စိမှိုက်၍ စွန့်ပစ်ထား
 ခဲ့နိုင်၏။ အဘိုးအို၊ အမယ်အို၊ လူမမာနှင့် ကလေးသူငယ်များအတွက်
 မည်သို့လုပ်ကြရမည်နည်း။

စစ်ရန်ကြောင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရာတွင် စစ်နှင့်ဝေးရာ
 အရပ်ဆိုသို့ ပြောင်းရွှေ့ထွက်ပြေးကြရသည်သာ ရှိခဲ့၏။ သို့သော်

ရေစိမ့်၊ ဆုံးကြော နယ်သားတို့အတွက်မူကား ၎င်းတို့နယ်မှာ စစ်နှင့် ဝေးကွာလှ၏။ သို့ပါလျက် စစ်အန္တရာယ်ကင်းသော မိမိတို့၏ဇာတိ ချက်ကြွ မွေးရပ်မြေကိုစွန့်၍ စစ်နှင့်ပို၍နီးသော ဒေသများသို့ ပြောင်းရွှေ့ကြမည်ပါတကား။

ဤသတင်းကြားရစ နေ့လယ်ပိုင်းမှ တစ်ရွာလုံး အသံများ ငြိမ်သွားကြပြီး အိမ်တိုင်းတွင် မိမိတို့အိမ်သားများ စုကာ ခေါင်းချင်း ရိုက်၍ တိုင်ပင်နေကြ၏။ ညနေစောင်းသောအခါတွင်မူကား မိန်းမ တိုင်းသည် မျက်ရည်တစမ်းစမ်းနှင့် တရွပ်ရွပ်ငို၍ နေကြတော့သည်။ ညွန့်ခင်သည် တရွပ်ရွပ်ငိုရင်း ထွန်းကြိုင်၏အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။ ထွန်းကြိုင်၏မိခင်အနီးတွင် ထိုင်ရင်း တရွပ်ရွပ် ငိုနေပြန်တော့သည်။

“အရီးတို့ ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲဟင်” ဟု ထွန်းကြိုင်၏အမေအား အသနားခံသည် မျက်နှာဖြင့် မော့ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

ထွန်းကြိုင်၏အမေမှာလည်း မျက်ရည်များ တတွေတွေစီးကျ လျက်ရှိရာမှ သူ့ရွေးမလောင်း၏မျက်နှာကို ကရုဏာသက်စွာဖြင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ရင်တွင် ဆို့တက်နေသဖြင့် ရုတ်တရက် ပြန်၍ မဖြေနိုင်။

“အရီးတို့ ဘယ်သွားရမယ်ဆိုတာ အခုထိ မပြောနိုင်သေးဘူး အမိရယ်”

ထွန်းကြိုင်၏မိခင်မှာ အသံများ တုန်ယင်၍လာသည်။

“ကျုပ်တို့လည်း ဘယ်သွားရမှန်း မသိသေးဘူး။ ကျုပ် အရီးတို့နှင့် လိုက်ခဲ့ပါရစေလားဟင် အရီး”

ညွန့်ခင်မှာ အရဲစွန့်၍ သနားစဖွယ် တောင်းပန်လိုက်သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား အမိရယ်။ အရီးတို့က ခေါ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမိကို အရီးတို့ကလည်း မပိုင်။ အမိကိုယ် အမိလည်း ပိုင်သေးတာ မဟုတ်ဘူးကွယ်”

ထွန်းကြိုင်၏ မိခင်မှာ မိမိ၏ ရွေးမှုလောင်းကို ကြည့်လိုက်၊ သားကို ကြည့်လိုက်နှင့် အတော်စိတ်ထိခိုက်နေရှာသည်။

ထွန်းကြိုင်ကား စကားတစ်လုံးမျှ မပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်အပိုင်း သားနှင့် ညွန့်ခင်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ ညွန့်ခင်ကလည်း မျက်ရည်များအကြားမှ ထွန်းကြိုင်ကို အားကိုးတကြီးနှင့် လှမ်း၍ ကြည့်နေမိသည်။

“အဘနှင့်အစ်မက သဘောတူရင် အရီးတို့က ခေါ်မလားဟင်”

ညွန့်ခင်သည် ထွန်းကြိုင်က မလှုပ်ပြန်သောအခါ ထွန်းကြိုင်၏ မိခင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး မေးပြန်၏။

“ခေါ်မှာပေါ့ အမိရယ်၊ ခေါ်ပါ့မယ်။ အမိရဲ့ အဲဒေနှင့် အဖေက သာ သဘောတူရင် အရီးတို့က ခေါ်ပါ့မယ်”

ထွန်းကြိုင်၏ မိခင်က အသံများတုန်ရင်း၊ မျက်ရည်များကျရင်း နှင့်ပင် ပြောလိုက်သည်။

ညွန့်ခင်သည် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် သုတ်ခနဲထ၍ အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွားတော့သည်။ ထွန်းကြိုင်ကား စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ညွန့်ခင်၏ နောက်ကြောကိုသာ စိုက်၍ ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ထွန်းကြိုင်တို့တစ်အိမ်သားလုံး ညတွင် ခေါင်းချင်းရိုက်ကြပြန်၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူတို့အိမ်ထောင်သည် ပြင်ဦးစွာ မြို့နယ်ပြင်

ကြီးရွာသို့ ပြောင်းကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတော့သည်။ ပြင်ကြီးကို သွားမည်ဆိုလျှင် ဟဲလယ်မှ အံ့ကြောနှင့် ကုန်းသာရွာတို့ကိုဖြတ်ပြီး မြစ်ငယ်ရိုးသို့ ဆင်းရမည့်။ မြစ်ငယ်မြစ်ကို ဆိတ်ခနဲကူးတို့ဆိပ်မှ ဖြတ်ကူးပြီး ပြင်ကြီးသို့ သွားကြရမည်ဖြစ်ရာ အခြားရွာများသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရသည်ထက် ခရီးလမ်းပန်းသာမည် ဖြစ်၏။ ယင်းအပြင် ပြင်ကြီးရွာ၌ ၎င်းတို့နှင့် ခေတ္တမျိုးနီးစပ်တော်သူ ၄-၅ ဦးက ရှိနေပြန်၏။ ထိုကြောင့် ပြင်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

အိမ်သားအားလုံးမှာ ပြောင်းရေး ရွှေ့ရေးအတွက်သာ လုံးပမ်းနေကြရသဖြင့် ညွန့်ခင်ကို သတိမရနိုင်ကြ။ ထွန်းကြိုင်တစ်ယောက်သာ ညွန့်ခင် အထုပ်ပိုက်၍ ရောက်လာမည်ကို တစ်ညလုံး စောင့်စားမျှော်လင့်နေခဲ့၏။ သို့သော် ညွန့်ခင်ကား ပေါ့မလာ။ ကြက်ဦးတွန့်၍ အပြီးတွင် တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်ရာမှ နိုးလာကြကာ ရေခဲခဲတည်သူတည်၊ မျက်နှာသစ်သူ သစ်ကြသော်လည်း ထွန်းကြိုင်တစ်ယောက်မှာ ငေးငေးငိုင်ငိုင်ကြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ အရှေ့ဆီမှ ရောင်နီပျိုလာ၍ အထုပ်အပိုးများ ပြင်ဆင်ကြသောအခါ

“အစ်မ၊ ညွန့်ခင်လည်း ပေါ့မလာဘူး”
ထွန်းကြိုင်က သူမိခင်အား ပြောလိုက်မိသည်။

“အို၊ တဲ့၊ ငမောင်ရယ်။ နင်ဟာက သောက်ကွဲမှ ဟုတ်သေးရဲ့လား။ ဟိုက မိန်းကလေးပဲကွယ်။ ငမောင်က သွားခေါ်ပါမှပေါ့” ဟု သူ့သားတို့အား မလိုအားမရကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

ထွန်းကြိုင်မှာ အတော်ကြာ ငိုနေသေး၏။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ထိုင်ရာမှထ၍ ညွန့်ခင်တို့ရွာဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ညွန့်ခင်တို့ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲထိုင်၍ နေမိသည်။ ညွန့်ခင်တို့အိမ်သားများကလည်း ထွန်းကြိုင်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ကြ။ သူတို့ အထုပ်အပိုးများကိုသာ ဂရုစိုက်၍ ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ထွန်းကြိုင်ကမူ ညွန့်ခင်ကိုသာ ဂရုစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ ညွန့်ခင်မှာ မျက်ရည်များစီးကျရင်း နှုတ်ခမ်းစုကာ ဆောင်ရင်းအောင်ရင်း အထုပ်အပိုးများကို ပြင်ဆင်နေ၏။ ထွန်းကြိုင်ကိုကား လုံးဝမကြည့်။

“အရီးတို့ ဘယ်သွားမှာလဲ”

နောက်ဆုံးတွင် ထွန်းကြိုင်က တုံးတိတိ မေးလိုက်သည်။

“အရီးတို့တော့ လှည့်စားဘက်ကို အရင်သွားမယ်ကွယ်။ ပြီးမှ ကျောက်ဂူနယ်ထဲက တစ်ရွာရွာကို အဆင်ကြည့်ပြီး ကူးရမှာပဲကွယ်” ညွန့်ခင်၏မိခင်ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“ညွန့်ခင်ဈေ့ ခေါ်သွားမှာလား”

ထွန်းကြိုင်က အရဲစွန့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ခေါ်သွားမှာပေါ့ ငမောင်ရဲ့။ အဲ-ဟုတ်သားပဲ။ ညွန့်ခင်ကို ငမောင်တို့နှင့်အတူ ခေါ်သွားချင်တယ်ဆို။ အရီးတို့ကလည်း ထည့်လိုက်ချင်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါပေမယ့် မိန်းမဆိုတာ ၂ မင်္ဂလာ မရှိဘူးကွယ်။ တစ်မင်္ဂလာပဲ ရှိတယ်။ ဒီတော့ မင်္ဂလာမဆောင်ခင် ထည့်လိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွယ်။ မင်းတို့ ရေစက်မကုန်ရင် တွေ့ကြုံဆုံကြရဦးမှာပေါ့”

ညွန့်ခင်၏အမေက ဤမျှသာပြော၍ ထွန်းကြိုင်အား ဂရုမစိုက်အားတော့ဘဲ ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကိုသာ ပြင်ဆင်နေတော့သည်။

ထွန်းကြိုင်မှာ မည်သူ့အားမျှ နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက် စိုက်ချကာ လေးကန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် ရွာဆီသို့ ပြန်ခဲ့ရတော့ သည်။ မိမိ၏မျက်လုံးများတွင်ကား ဘာကိုမျှမမြင်၊ နားကလည်း ဘာကိုမျှ မကြားတော့ဘဲ ဟင်းလင်းပွင့်နေသော အစုအဆုံး မရှိသည့် လဟာပြင်ကျယ်ဝယ် မိမိကစဉ်းတည်း လွင့်ပါး၍နေသည်ဟုသာ စိတ်တွင် ထင်လိုက်မိတော့သည်။

* * *

ထွန်းကြိုင်တို့အိမ်ထောင်သည် ပြင်ကြီးရွာမှ ဆွေမျိုးတစ်ဦး ၏အိမ်တွင် ပထမနေ့က တည်းခိုကြ၏။ နောက်နေ့တွင်မူ ထိုအိမ် ဝင်းအတွင်းရှိ ပိန္နဲပင်ကြီး၏အောက်တွင် တစ်လုံးထိုးကြရတော့ သည်။ ပြင်ကြီးရွာသို့ ဧရစ်ခဲ၊ အုံးကြောမှ ပြောင်းလာကြသည့် အိမ် ထောင်ပေါင်းမှာ ၁၅ ဦးခန့် ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် ပြင်ကြီးရွာအတွက် ၎င်းတို့၏ တာဝန်ကို ယူရခြင်းမှာ အတော်ကလေး အခက်အခဲနှင့် တွေ့လိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ရောက်ပြီး၍ ၁ ရက် ၂ ရက်အကြာတွင်ပင် ပြောင်းရွှေ့လာသူများအနေနှင့် ကိုယ့်ဝမ်းစာကိုယ်ရှာရန် လုံးပမ်းကြ ရတော့သည်။

ပြင်ကြီးရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြသူများမှာ ဧရစ်ခဲ၊ အုံးကြော နယ်မှ ရွာသားများသာမက ပြင်ဦးလွင်မြို့ပေါ်မှလည်း ၁၀ ဦးခန့် ပြောင်းလာကြပြန်၏။ ၂ ဦး ၂ ဘက်စလုံး စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များသာ ဖြစ်ကြသော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးကား အသွင်မတူကြ။ လုံးဝ ဆန့်ကျင်ကာ ကွဲပြားခြားနားနေကြပေသည်။

တစ်ဦးက စစ်အန္တရာယ် ကင်းဝေးရာမှ ပို၍ နီးသည့်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်း၏။ တစ်ဦးကမူ စစ်အန္တရာယ်ကျရောက်နေသည့် ဒေသမှ စစ်အန္တရာယ် ပို၍ဝေးသည့်နေရာသို့ ပြောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ဦးက မျက်နှာငယ်ဖြင့် ပစ္စည်းပစ္စယမပါ ဗလာကိုယ်ထည် လက်ချည်းသက်သက်နီးပါးမျှ ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ ကြရခြင်းဖြစ်၏။ တစ်ဦးကမူ လှည်းကြီးလှည်းငယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ပစ္စည်းများကို အမောက်သား အနင့်သားတင်လာကာ အပြုံးအရယ် မပျက် တဝါးဝါးတဟားဟားဖြင့် ပျော်ပွဲစားထွက်လာသည့်နယ် ပြောင်းရွှေ့လာကြခြင်းဖြစ်၏။

တစ်ဦးကမူ ခရီးရောက်မဆိုက် တအောင့်တနား အပန်းမျှပင် မဖြေနိုင် မဖြေအား။ နေထိုင်ရန် တဲထိုးခြင်း၊ ဝမ်းစာအတွက် ရှာဖွေ ရခြင်းတို့ကို မနားမနေ လုပ်ဆောင်နေကြရ၏။ အခြားတစ်ဦးကမူကား အကောင်းဆုံးအိမ်များပေါ်တွင် အမြင့်သားတက်၍နေကာ အိပ်လိုက်၊ စားလိုက်၊ သောက်လိုက်၊ ကစားလိုက်နှင့် စည်းစိမ်ခံ၍ နေကြပေသည်။

တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်မျှပင် ဆန့်ကျင်ကွဲလွဲ၍ နေကြစေကာမူ လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကျိုးပြုကာ အမှီသဟဲပြုနေကြသည်လည်း ရှိနေပြန်၏။

ဧရစ်ခဲ အုံးကြောနယ်မှ ရွှေ့ပြောင်းလာကြရသူများမှာ ဝမ်းစာ အတွက် လုံးပန်းနေကြရ၏။ ၎င်းတို့အတွက် ထမင်းနပ်မုန့်စားရဖို့ ကပင် မလွယ်။ ဟင်းမပါသည့်တိုင်အောင် ထမင်းကို ဆားဖြူး၍ ဗိုက် ပြည့်အောင် ဖြည့်ရန်ကတော့ ငိုနေ၏။ သို့တိုင်အောင်လည်း ဆန်

ကလေး နို့ဆီဘူးတစ်လုံးရရန်က မလွယ်ဖြစ်နေ၏။ ဝင်ငွေရမည့် အလုပ်အကိုင်ကလည်း မရှိ။

ထို့အတူပင် ပြင်ဦးလွင် မြို့ပေါ်မှ ပြောင်းရွှေ့လာသူများတွင် လည်း အငတ်ပြဿနာ ဆိုက်နေ၏။ သို့သော် သူတို့ ငတ်နေကြသည် မှာ ထမင်းမဟုတ်။ မြိုးမြိုးမြက်မြက် အရသာခံရမည့် စားကောင်း သောက်ဖွယ်များပင်တည်း။ သူတို့၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို ရွာတွင် မွေးထားသည့် ကြက်နှင့် ကြက်ဥမျှလောက်ဖြင့် ဖြေဖျော်၍ တင်းတိမ် ရောင်ရဲနိုင်သည် မဟုတ်။ တောအရပ်တွင် ရနိုင်မည့် အညွန့်အဖူး အစားအသောက်အားလုံးကို ဆာလောင်ငတ်မွတ်နေကြသည်သာဖြစ် ၏။ ပျားရည်၊ ဖွတ်ဥ၊ အီကုတ်၊ အောင်းဖွတ်၊ ပဒတ်၊ တောကြောင်၊ သား၊ ငါး၊ မှို၊ အင်ဥ၊ ဆူးပုတ်ရွက်၊ အညွန့်အဖူး အစားအသောက် မှန်သမျှကို သူတို့ အမြဲတမ်း ဆာလောင်ငတ်မွတ်နေကြ၏။

ဤသို့ တူလည်းတူညီ ဆန်လည်းဆန်ကျင်နေသော ဆာလောင် ငတ်မွတ်မှု ၂ မျိုးက သူတို့အား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမှီသဟဲပြုရင်း တစ်ဦးပြဿနာကို တစ်ဦးဖြေရှင်းပေးရန် မဟာမိတ်ဖွဲ့ပေးလိုက်၏။

ဧရစ်ခဲ အုံကြောနယ်မှလူများက ပြင်ဦးလွင်မှလူများ အလိုရှိ သည့် တော်၏အညွန့်အဖူး အစားအသောက် အာဟာရများကို ရှာဖွေ ပေးခဲ့၏။ ပြင်ဦးလွင်မှလူများက ငွေစများ သို့မဟုတ် ဆန်နှင့်ဆား စသည်တို့ကို ပြန်၍ပေးခဲ့၏။ ဤနည်းဖြင့် တစ်ဦးကျေးဇူး တစ်ဦးပြု ရင်း ဆန်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေသူ ၂ ဦးတို့ အတန်ကြာအောင် ယှဉ်တွဲ ရပ်တည်၍ နေခဲ့ကြ၏။

ဤနည်းဖြင့် တစ်လမျှကြာသည့်တိုင်အောင် မည်သို့မျှ ထူးထူး ခြားခြားမဖြစ်ပေါ်ဘဲ နေခဲ့ကြ၏။ ထိုတစ်လခန့်မျှအတွင်း စစ်၏ အသံကိုလည်း မကြားရ၊ စစ်သားကိုလည်း မမြင်ရ၊ စစ်ဖြစ်နေသည် ဆိုခြင်းကိုပင် သူတို့နှားမလည်ကြ။

တစ်လခန့်ကျော်၍ လာခဲ့သောအခါတွင်မူကား ခွေးတစ်စိစိဖြင့် တစ်လိုင်းတစ်ပွင့်တစ်ယောက်ခေါင်းဆောင်သော ဂျပန်တပ်စိတ် ဘစ်စိတ်သည် ရွာတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ ဂျပန်များသည် ရွာခေါင်း အိမ်သို့ တန်း၍ဝင်ကြ၏။ သူတို့နှင့်အတူ ဗမာစကားပြန်တစ်ယောက် လည်း ပါလာ၏။

၎င်းတို့ ရွာခေါင်းအိမ်တွင် ဘာပြော၍ ဘာဆိုကြသည်၊ ဘာ ကိစ္စလာကြသည်ကို ဧည့်သည်ဖြစ်သောထွန်းကြိုင်တို့က မသိကြ။ ရွာခေါင်းအိမ်သို့လည်း မသွားရဲကြဘဲ မိမိတို့တံများတွင်သာ ကုပ်၍ နေခဲ့ကြသည်။

ထွန်းကြိုင်သည် သူ့ဘကြီးကိုဖိန်းကို သတိရနေသည်။ ကိုယ့် အရေးနှင့်ကိုယ် ခေါင်းပူပြီး အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ကြရ၍ ထွန်းကြိုင်တို့ ဘယ်ဆီသို့သွားကြမည်ဟု ကိုဖိန်းတို့အား မပြောခဲ့မိ။ ကိုဖိန်းတို့ ဘယ်ဆီပြောင်းကြမည်နည်း ဆိုသည်ကိုလည်း သွား၍မမေးခဲ့မိ။ ကိုဖိန်းတို့ကလည်း လာ၍ မပြောခဲ့။ ကိုဖိန်းနှင့် ထွန်းကြိုင် အတူသာ ရှိခဲ့ကြပါမူ ထူအရီး ၂ ယောက်ပူးပေါင်း၍ တောပစ်ခြင်းဖြင့် ဗိုက် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်၏။ ယခုမှာမူ ထွန်းကြိုင်အဖို့ လုံးဝ လက်မဲ့ ဖြစ်ကာ မျက်နှာငယ်နှင့် ဖြစ်နေရ၏။ တော်လှခမန်းဖြစ်နေရ၏။ သူ့ ဘကြီး ကိုဖိန်းတို့အဖို့လည်း ထွန်းကြိုင်မပါသဖြင့် လက်ရုံးတစ်ဖက်

ပြုတ်သလိုဖြစ်ကာ တူမီးပင်ပါသွားသော်လည်း ထင်သလောက် အကျိုးရှိနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ထွန်းကြိုင်က တွေးနေမိ၏။

ထိုသို့ တွေးနေရင်းဖြင့် တောပစ်လိုစိတ်က ထကြွသောင်းကျန်းလာပြန်၏။ သေနတ်တစ်လက်ကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် လိုချင်လာ၏။ သို့သော် ဤဒေသတွင် တူမီးတစ်လက်ကိုင်ရဖို့ပင်လျှင် မိမိတို့ဒေသလောက် လွယ်ကူသည်မဟုတ်။ ချက်ချင်းအဖမ်းခံရဖို့က ရှိနေပါလားဟု တွေးမိပြီး ထွန်းကြိုင် ဝမ်းနည်းသွား၏။

“ထွန်းကြိုင်ရေ။ ဟေ့ ထွန်းကြိုင်”

ပြင်ကြီးရွာသား အသိတစ်ဦး မိမိအားခေါ်ရင်း တဲတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

“ဗျာ၊ လာလေ”

ထွန်းကြိုင် အတွေးပျက်သွားကာ ဝင်လာသူအား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မလတော့ဘူးကွ။ ဂျပန်တွေ တောချောက်ပစ်မလိုတဲ့။ မင်းလိုက်ဦးမလား”

“လိုက်မယ်ဗျို့၊ လိုက်မယ်”

ရေငတ်သူ ရေတွင်းထဲ ကျလေပြီ။

ထွန်းကြိုင်သည် လိုချင်ဟောင်းတစ်ထည် ခေါင်းပေါင်း၍ အင်္ကျီကိုယ်ချွတ်ဖြင့် ဓားမဆွဲကာ ချက်ချင်းထ၍ လိုက်သွားတော့သည်။ ထွန်းကြိုင်တို့ ရောက်သွားသောအခါ ရွာခေါင်း၏အိမ်တွင် တောချောက်မည့် ရွာသား ၂၀ ခန့် ရောက်၍နေပေပြီ။ တောချောက်ရာသို့ ဂျပန်အားလုံး မလိုက်။ တစ်လှိုင်းတစ်ပွင့် ခေါင်းဆောင်ပြီး ဂျပန် ၅

ယောက် လိုက်ကြမည်ဖြစ်၍ ကျန် ၅ ယောက်မှာ ရွာတွင် နေရစ်ခဲ့မည်ဖြစ်၏။

ထွန်းကြိုင်မှာ ထိုအခါကျမှပင် ဂျပန်စစ်သားတို့ကို စတင်မြင်ဖူး၏။ ဂျပန်များမှာ အင်္ကျီကိုယ်ချွတ်များနှင့်ဖြစ်၍ ဘောင်းဘီများမှာ အဖာအထေးဗရပျစ်နှင့် ဖိနပ်များမှာ စုတ်ပြတ်၍နေသည်။ ခေါင်းတုံးများ ပြောင်အောင်တုံး၍ ထားကြကာ ခေါင်းတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ အဖြူကလေးများ စည်းထားကြသည်။ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း တစ်ယောက်မျှမပါဘဲ ပုကွကွနှင့်အသားများမှာ နေလောင်ထား၍ ညှိမည်း၍နေသည်။ ဤလိုလူများက အင်္ဂလိပ်များကို စစ်နိုင်အောင် တိုက်လိုက်သည်ဆိုခြင်းကို ထွန်းကြိုင် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ကိုင်ဆောင်လာသော လက်နက်များကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိတစ်ခါမျှမမြင်ဖူးသော သေနတ်များဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ဘုသခင်ကိုင်သော သေနတ်မျိုး တစ်လက်မျှမပါ။ အားလုံး သေနတ်ရည်ကြီးများချည်း ဖြစ်၏။ တစ်လှိုင်းတစ်ပွင့် ဂျပန်ကမူ အခြားဂျပန်များ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေနတ်များနှင့်မတူဘဲ ခပ်တိုတို ကွေးကွေး ကောဏ်ကောက်နှင့် ခြေထောက် ၂ ချောင်းတပ်ထားသည့် သေနတ်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထွန်းကြိုင်သည် သေနတ်များကို ကိုင်ကြည့်လိုလှသဖြင့် လက်က ယားနေသည်။ သို့သော် အနီးသို့ကပ်၍ပင် မကြည့်ရဘဲ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှသာ ကြည့်နေရသည်။

ပြင်ကြီးတွင် စိုင့် အလွန်ပေါ၏။ ဂျပန်များကား စိုင့်ကို တစ်ခါမျှ မပစ်ဖူးကြ။ မြင်ပင် မမြင်ဖူးသေးဟုဆို၏။ ထို့ကြောင့် စိုင့်ကို အလွန်ပစ်ချင်နေကြ၏။ လူစုမိလျှင်ပင် ဂျပန်များမှာ သေနတ်တပြင်ပြင်နှင့်

မြူးကြွနေကြ၏။ ရွာခေါင်းက “သွားကြစို့” ဟု စကားပြန်အားပြောလိုက်ရာ ဂျပန်စကားပြန်ကတစ်ဖန် ဂျပန်လို ပြန်ပြောလိုက်၏။

ယခု ရွာခေါင်းက ရွာ၏မြောက်ဘက်သို့ ခေါ်သွား၏။ ရွာ၏မြောက်ဘက်တောမှာ တောင်များ ရိုးများက မနက်လှ မစောက်လှ။ တောင်ပူစာငယ်များ၊ တောင်ထွန်းငယ်များနှင့် ရိုးများချောက်များမှာ ခွဲတိမ်တိမ်ပင်ဖြစ်၏။ တောမှာလည်း အင်တိုင်းဆန်လှသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုတောတွင် စိုင်းများ အလွန်ပျော်သည်။ ကောင်ရေ ၂၅-၃၀ အထိ အုပ်ဖွဲ့၍နေတတ်သော တောပေတည်း။ ထို့ကြောင့် ထိုတောကို ချောက်ရပါက မည်သည့်နည်းနှင့်မျှမလွတ်နိုင်သော သေချာပေါက်တောပင်ဖြစ်၏။

ခရီး ၂ မိုင်သာသာခန့် ရွာမှထွက်မီမျှင် ဂျပန်များကို ကုန်းကြောခပ်နိမ့်နိမ့်ကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သေနတ်တစ်ကမ်းစီခန့် ခွာ၍ ရွာခေါင်းက နေရာချထားပေး၏။ ကျန်လူများက မြောက်ဘက်သို့ မိုင်ဝက်ခန့်ဆက်၍ သွားကြပြီး ရင်ပေါင်တန်းကာ မြောက်မှတောင်သို့ အသံကုန်အော်၍ ချောက်လာကြသည်။ “ဟိုးဟားဟိုးဟား” စသော အော်သံများမှာ တစ်တောလုံးဟိန်း၍ သွားသည်။ သစ်တုံးခြောက်၊ သစ်ပင်ခေါင်းတွေ့တိုင်းလည်း ‘ခုံးခုံး’ အသံများ မြည်အောင် ထုနှုတ်ကြသည်။ ချောက်များအတွင်းသို့ ခဲကြီးများ လိုမ့်၍ချကြသည်။ ချောက်များအတွင်းသို့ ခဲများဖြင့် ပစ်သွင်းကြသည်။ စိုင်းလိုအကောင်းမျိုးမဆိုထားနှင့်၊ ယုန်ငယ်ကလေးများပင် ခိုကပ်၍ မကျန်နိုင်အောင် စေ့စေ့စပ်စပ် ချောက်နေကြသည်။

“လာလေဟော၊ လာလေဟော။ ဂျီဟော၊ ဂျီဟော” ဟူသော အော်သံ ချိုးက မကြာခဏ ထွက်ပေါ်လာလေ့ရှိသည်။ ထွက်ပြေးသွားသည့် သတ္တဝါတစ်ကောင် တွေ့တိုင်း ထိုသတ္တဝါ၏ အမည်ကိုတပ်၍ အော်ကြသည်။ ဂျပန်များပစ်လိုသည်မှာ စိုင်းသာဖြစ်၍ အခြားသတ္တဝါများ တွေ့သည့်အခါတွင် စိတ်မဝင်စားကြ။

“လာဟောဟော၊ လာလေဟော။ စိုင်းကြီး၊ စိုင်းကြီး။ စိုင်းပေါက်ကြီးဟေ့”

“စိုင်းကြီးဟေ့၊ စိုင်းပေါက်ကြီးဟ”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စိုင်းပေါက်ကြီးကို မြင်လိုက်ရသူတိုင်းက အော်ကြသည်။

“ဟိုးဟား၊ ဟိုးဟား၊ ဟိုးဟား” စိုင်းကြီးကို မမြင်လိုက်ရသူတို့ကလည်း ဝိုင်း၍ သံကုန်ဟစ်ကာ အော်လိုက်သည်။ ဤသို့ အော်ဟစ်ကြခြင်းမှာ တောကောင်တွေ့၍ အားတက်လာသည်က တစ်ကြောင်း၊ တောကောင်က နောက်သို့ပြန်မပြေးဘဲ သေနတ်သမားများဆီသို့သာ ပြေးစေရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ သေနတ်သမားများကလည်း တောကောင်လာပြီကို သိရှိကာ အသင့်ရှိနေကြစေရန်အတွက်လည်းကောင်း အော်ဟစ်ကြခြင်းဖြစ်၏။ စိုင်းကြီးမှာ နွားသိုးကြီးတစ်ကောင်အတိုင်းပင် သေနတ်သမားများရှိရာဘက်သို့ အမြီးထောင်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

အချောက်သမားများက ဆက်၍ချောက်လာရင်း သေနတ်သံကို နားစွင့်နေကြသည်။ ဘာသံမျှ မကြားသေး။ စိုင်းကြီး သေနတ်သမား

များကို လွန်၍သွားလောက်သည်အထိ ဘာသံမျှမကြားရသောအခါ တောချောက်သမားများသည် စိတ်အားလျော့သွား၏။

“စိုင့်တွေဟေ့၊ စိုင့်တွေဟ။ စိုင့်အုပ်ကြီးဟ၊ အော်ကြဟေ့၊ အော်ကြဟ”

“ဟေ့ ဘထွန်း။ ရှေ့တက်ပေး၊ ရှေ့တက်ပေး။ နာနာအော်ကွ၊ နောက်လှန်သွားမယ်နော်”

“ခင်မောင်၊ ရှေ့သိပ်မတက်နှင့်ဟေ့။ နောက်လူကို စောင့်ဦး”

“လက်စွယ်ကလူတွေ တက်ပေးဟေ့။ စိုင့်တွေ ဘေးထွက်သွားမယ်”

“ဟိုးဟေး၊ ဟိုးဟေး”

အသံမျိုးစုံမှာ အဝီစိပွက်သည်ပမာ ပေါ်ထွန်လာတော့သည်။ တောချောက်ရာတွင် လူဖြန့်၍ ရင်ပေါင်တန်းကာ ချောက်ရ၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရှေ့နောက် ဖြစ်မနေစေရ။ သို့မှသာ တောကောင်မှာ သေနတ်သမားများရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ပြေးကြ၏။

ချောက်သည့်လူများက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရင်ပေါင်မတန်းဘဲ ရှေ့နောက်ဖြစ်နေပါက နောက်လူကိုလန့်၍ရှေ့သို့ပြေးသွားကောင်သည် ရှေ့လူကိုလန့်ပြန်၍ ၂ ယောက်ကြားမှ ဘေးသို့ ထွက်ပြေးတတ်၏။

ရင်ပေါင်တန်းရာတွင်လည်း လက်ဝဲနှင့် လက်ယာ အစွန်မှ လူ ၂ ဦးမှာ တောကျွမ်းသူများ ဖြစ်ရန်လိုပြီး အခြားလူများ ထက် အနည်းငယ်ပို၍ ရှေ့ရောက်နေစေရ၏။

ထို့ကြောင့် ရင်ပေါင်တန်းဟု ဆိုသော်လည်း တည့်တည့်ကြီးတန်းမနေရဘဲ လေးကိုင်းသဏ္ဍာန် လက်စွယ် ၂ ဘက်မှ ရှေ့သို့ အနည်းငယ်တက်နေစေရသည်။

ဤပုံသဏ္ဍာန်အတိုင်း ပျက်မသွားစေရန် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အသံကိုနားထောင်၍ ချောက်ကြရသည်။ အရမ်းချောက်သွားပါက ချွဲများ၊ ချောက်များနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသူတို့က နောက်ကျ ကျန်နေရစ်ပြီး

လမ်းကောင်းတွေ သွားရာက ရှေ့သို့ရောက်သွားကာ လေးကိုင်းပုံစံ ဗျက်၍ သွားပေမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရှေ့တိုးရန် နောက်ဆုတ်ရန် အော်ဟစ်သတိပေးနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

တောချောက်သမားများ၏ စိတ်တွင် ဤတစ်ချိန်၌ စိုင့်အုပ်ကြီးမှာ ဂျပန်များနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးတော့မည်ဖြစ်၍ သေနတ်သံများဆူညံစွာ ကြားရတော့မည်မှာမလွဲဟု စိတ်က ထင်နေကြသည်။

ထို့ကြောင့် မောရမှန်းပန်းရမှန်းမသိ ဟိုးဟားဟိုးဟားချင်းစပ်အောင် အော်ကြသည်။ သေနတ်သံကား တစ်ချက်မျှပင် ပေါ်၍မလာ။ သေနတ်သံကို

နားစွင့်ရင်း၊ အော်ရင်းနှင့်ပင် နောက်ထပ် စိုင့်တစ်အုပ် တွေ့ကြပြန်၏။ အားကျိုးခန္ဓ အော်လိုက်ကြပြန်သည်။ အသံများပင် ဝင်လုခမန်း ဖြစ်ကုန်ကြ၏။

သို့သော် တောချောက်သမားများသည် ဂျပန်များရှိရာ ဆီသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် သေနတ်သံကား တစ်ချက်မျှပင် ပေါ်လောတော့ပေ။

တောချောက်သမားများက မကျေမနပ်နှင့် ဆူပွက်ဆူပွက် ဖြစ်လာကြ၏။ စကားပြန်မှတစ်ဆင့် စိုင့်များကို အဘယ်ကြောင့် မပစ်သနည်းဟု မေးကြည့်ရာ ၎င်းတို့ထံသို့ နွားများသာလာ၍ အခြားဘာကောင်မျှ မလာဟု ဂျပန်များက ပြန်ပြောပြတော့သည်။

“သေပါဟာ”ဟု တောချောက်သမားများက နဖူးကိုထု၍ အော်တော့သည်။ ထိုသတ္တဝါများမှာ နွားများ မဟုတ်၊ စိုင့်များဖြစ်

ကြောင်း ပြောသောအခါ ဂျပန်များလည်း မျက်နှာပျက်ကုန်ကြတော့သည်။ တစ်လိုင်းတစ်ပွင့် ဂျပန်က နောက်တစ်ချိန်ချောက်လျှင် သူတို့နှင့်အတူ သားကောင်အကြောင်းနားလည်သည့် လူတစ်ယောက်က ထားပေးရန် ပြောတော့သည်။

နောက်တစ်စည်းချောက်ရန်အတွက် ရွာခေါင်းက ရှေ့ဆောင်ဗုဒ္ဓအရှေ့တောင်ယွန်းယွန်းဆီသို့ ခေါ်သွားပြန်သည်။ ဤစည်းတွင်မှ သေချာပေါက်ရကြတော့မည်ဟု တောချောက်သမားများက တွက်ကိန်းချထား၏။ သားကောင်ပေါများမှုများမှာ ပထမချောက်ခဲ့သော စည်းနှင့် နှင်လားငါလား ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သားကောင်များ ထွက်လာမည်မှာ မလွဲဖြစ်၏။ သားကောင်ကို ဂျပန်များက မသိသည့်တိုင်အောင် အနီးတွင်ကပ်နေသော ရွာသားက ညွှန်ပြပေးမည်ဖြစ်၏။ စစ်တိုက်နေသော စစ်သား၏ လက်သည် စိုင့်၊ သို့မဟုတ် တောနွားကြီးများကို လွှဲ၍ မဖြစ်နိုင်ပေ။

ရွာခေါင်းလုပ်သူက ရှေးနည်းအတိုင်းပင် ဂျပန်များကို သေနတ်တစ်ကမ်းစီခွာ၍ အရှေ့အနောက် တန်းစီပေးထား၏။ ၎င်းတို့နှင့် အတူလည်း ရွာသားတစ်ယောက်စီ ချထားပေး၏။ ရွာသား၏ တာဝန်မှာ အခြားသားကောင်များကို လွှတ်ပေး၍ စိုင့်များလာမှပစ်ရန် ပြောရမည်ဖြစ်၏။ ဂျပန်များက ရွာသားအပစ်ခိုင်းသောအကောင်ကိုသာ ပစ်ရန်ဖြစ်၏။ တောချောက်သမားများကမူ ယခင်စည်းတုန်းက အတိုင်းပင် မြောက်ဘက်မှတောင်ဘက်သို့ မောင်းတင်ခဲ့ကြရန်ဖြစ်၏။

“ဟိုးဟား၊ ဟိုးဟား၊ ဒုန်းဒုန်းဒုန်း၊ ဒက်ဒက်ဒက်”

လူအော်သံများ၊ သစ်ပင်သစ်တုံးများကို ရိုက်ခတ်တီးနှက်သံများကား ယခင်ကလိုပင် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ကြီး ပေါ်လာ၏။ စတင်ချောက်၍ ၁၀ မိနစ်ခန့်ကြာလျှင်

“ဒိုင်း ဒိုင်း ဒိုင်း” ဟူ၍ သေနတ်သံ ၃ ချက်ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပေါ်လာ၏။

“ဟိုးဟား၊ ဟိုးဟား၊ ဟိုးဟား” သံများက ၂ ဆတိုး၍ ကျယ်လောင်လာ၏။ တောချောက်သူများမှာ အားတက်လာရုံမျှမက ရှေ့မှ သေနတ်သံကြားလိုက်လျှင် သားကောင်တို့သည် ရှေ့သို့မတိုးဘဲ နောက်ပြန်ပြေးလာပြီး တောချောက်သူများအကြားမှ အတင်းထိုးဖောက် ထွက်ပြေးသွားတတ်ခြင်းကြောင့်လည်း ပို၍ အော်ဟစ်ကာ ရှေ့သို့ထွက်ပြေးရန်အတွက် အားစိုက်၍ မောင်းလိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

‘ဒက် ဒက် ဒက်၊ ဒက် ဒက် ဒက် ဒက် ဒက်’

စက်သေနတ်သံများက တရစပ်ထွက်ပေါ်လာကာ တောပေါ်တွင် ‘ဝေါ ဝေါ ဝေါ ဝေါ’ ဟူသော ပဲ့တင်သံများမှာ ဆူညံသွားတော့သည်။ စက်သေနတ်သံများအကြားတွင် လူများ၏ တောချောက်သံများပင်လျှင် ခေတ္တတိမ်မြုပ်သွားသကဲ့သို့ရှိသည်။ စက်သေနတ်သံများမှာ ၅ ခါ ၆ ခါအထိပင် ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရပြီး ပြန်၍ ငြိမ်သွားသည်။

စက်သေနတ်သံ ငြိမ်သွားသောအခါ တောချောက်သံများပြန်၍ ဟိန်းကာ ဟိန်းကာ ပေါ်လာပြန်တော့သည်။ တောချောက်သမားများမှာ အူမြူး၍နေကြ၏။ သေနတ်သံများကို နားထောင်၍ စိုင့် ၅ ကောင် ၃ ကောင်ထက်မနည်း လဲနေပြီဟု တွက်လိုက်ကြ၏။

တောချောက်သမားများ ဂျပန်များထံရောက်သွားကြသော အခါတွင်မူ မည်သည့်အကောင်ကိုမျှ မမြင်ရဘဲ ဒေါသထွက်နေသော ဂျပန်များကိုသာ တွေ့ကြရသည်။ ဂျပန်များအနီးတွင် စောင့်၍နေခဲ့ကြသည့် ရွာသားများကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်၍ မေးကြည့်သော အခါတွင်မူ ရွာသားများမှာ မော့၍သွားကြတော့သည်။ ဂျပန်များအပေါ်တွင် အထင်သေးခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းစိတ်တို့သည် အံ့ကြွ၍တက်လာကြကာ တောဆက်ချောက်ရန်ငြင်းဆန်ပြီး ရွာသို့လှည့်ပြန်ကြတော့မည်ဟုပင် အချို့က ပြောလာကြတော့သည်။

ညာဘက်လက်စွယ်မှ ဂျပန်၏ထံသို့ စိုင်းပေါက်ကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာရာ ရွာသားက အပစ်ခိုင်း၏။ ပထမတွင် ဂျပန်ကမပစ်ဘဲ နွားဟု ငြင်းနေ၏။ စိုင်းကြီးက နှာမူတ်ကာထွက်ပြေးမှ လှမ်းပစ်ရာ မမှန်လိုက်တော့။ တစ်လှိုင်းတစ်ပွင့် ဂျပန်၏ထံသို့မူ စိုင်းအုပ်ကြီးက ပြေးထွက်လာ၏။ ဂျပန်က မြေပေါ်တွင် အလျားမှောက်၍ စက်သေနတ်နှင့်ဆွဲရာတွင် တစ်ကောင်မျှ မထိလိုက်တော့ပေ။

“ဒီမယ် ဒီမယ်။ ခင်ဗျားတို့ ငြိမ်ငြိမ်နေကြပါ။ ခင်ဗျားတို့က ဒီအကောင်တွေအကြောင်း သိတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် လှည့်ပတ်ပြောပေးပါမယ်။ အခု သူတို့ရက်ပြီး ဒေါသဖြစ်နေတုန်း ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုလုပ်ရင် အရိုက်အနက် ခံနေကြရလိမ့်မယ်။ ပါးရိုက်၊ နားရိုက်၊ သိပ်ဝါသနာပါတဲ့ အကောင်တွေဗျ”

ဂျပန်စကားပြန်က ဂျပန်များအား ကြောပေး၍ မုန်းတီးရုံ့မှာ သော ချက်နှာထားဖြင့် ရွာသားများအား ပြောလိုက်မှ ရွာသားများမှာ ငြိမ်၍ကျသွားသည်။ သို့တိုင်အောင် အချို့ရွာသားများမှာ

စကားပြန်စကားကို မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်ဖြစ်ကာ သံသယရှိသော အကြည်တို့ဖြင့် ကြည့်၍နေကြသေးသည်။

တစ်လှိုင်းတစ်ပွင့် ဂျပန်က စကားပြန်အား လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး အတော်ကြာအောင် စကားပြောနေကြသည်။ စကားပြောပြီးသောအခါ တစ်လှိုင်းတစ်ပွင့်ဂျပန်က သူ၏ဘေးတွင် ဒေါက်နှင့်ထောက်ထား သော စက်သေနတ်ကလေးကို ခြေနှင့်ကန်လိုက်ရာ စက်သေနတ် ကလေးမှာ ဘေးသို့ ယိုင်လဲကျသွားတော့၏။ ထို့နောက် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှို့ပြီး ရွာသားများကို ကျောပေးကာ ဖွာရှိုက်နေတော့ သည်။

စကားပြန်က ရွာသားများဘက်သို့လှည့်၍ မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

“ကဲ၊ ဒီအကောင်တွေက လျော့တော့ မလျော့ဘူးဗျ။ စိုင်းတွေကိုမြင်လိုက်ရပြီးမှ ပိုပြီး မရအရ လိုချင်နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာသူတို့ ရအောင်မပစ်နိုင်မှန်းလည်း သိတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ထဲက သေနတ်ပစ်တတ်တဲ့လူရှိရင် ထွက်ကြတဲ့။ သူတို့က ဘေးက ရပ်ကြည့်နေပြီး အဲဒီလူကို ပစ်ခိုင်းမယ်တဲ့။ ကဲ...သေနတ်ပစ်တတ်တဲ့လူ ထွက်ကြပါ”

“စကားပြန်ကြီး။ သူတို့သေနတ်တွေကို ကျုပ်တို့ အခုမှ မြင်ဖူးကြတာပါဗျာ။ ပစ်တတ်တဲ့လူ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ကျုပ်တို့လူတွေထဲရှိရင် တူမီးပစ်တတ်တဲ့လူပဲ ရှိတော့မပေါ့”

ရွာခေါင်းက ချက်ချင်းပြန်ပြောလိုက်၏။

စကားပြန်က တစ်လှိုင်းတစ်ပွင့် ဂျပန်အား ပြန်ပြောလိုက်၏။

“တူမီးဆိုတာ ဘာလဲတဲ့ဗျ”

ရွာခေါင်းက တူမီးသေနတ်အကြောင်း ယမ်းထိုးပုံကစ၍
ပစ်ခတ်ပုံအသေးစိတ်ကို လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်ပါ ပြောပြရပြန်၏။

“သူတို့သေနတ်က တူမီးပစ်ရတာလောက် မခက်ဘူးတဲ့ဗျ။
အခု သင်ပေးမယ်တဲ့။ တူမီးကောင်းကောင်းပစ်တတ်တဲ့လူ ထွက်ပါတဲ့”

ပြင်ကြီးရွာမှ တူမီးပစ်ကျွမ်းကျင်သူမှာ ၃ ဦးသာ ထွက်ခဲ့၏။
ဂျပန်များ၏ ရိုင်ဖယ်များမှာ လက်ဖြစ်နေရာ တစ်ယောက်လိုနေ၏။

“ဟေ့၊ ထွန်းကြိုင်။ မင်း တူမီးသေနတ် ပစ်တတ်တယ်မဟုတ်
လား၊ ထွက်ကွာ”

ထွန်းကြိုင်မှာ သူတို့ရွာတွင် ခိုကပ်နေရသူဖြစ်၍ သူတို့အခွင့်
အရေးမပေးဘဲ မထွက်ဝံ့၍သာ ကပ်နေရပြီး စိတ်ထဲကမူ စကားပြန်၏
စကားကို ကြားရကတည်းက ရှေ့ဆုံးမှ ခုန်၍ထွက်လိုက်ချင်သူ ဖြစ်
နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အား ၂ ခါထပ်၍ ခေါ်နေစရာမလိုဘဲ တူမီးပစ်
ကျွမ်းကျင်သော ပြင်ကြီးရွာသား ၃ ဦးနှင့်အတူ ရှေ့သို့ထွက်ပြီး ဖြစ်
နေ၏။

ထို့နောက် ထွန်းကြိုင်တို့ ၄ ဦးအား ဂျပန်များက ယမ်း
တောင့်ထိုးပုံ၊ ထုတ်ပုံ၊ ချိန်တွယ်ပုံ၊ မောင်းဖြုတ်ပုံ၊ သော့ပိတ်ပုံ၊ ဖွင့်ပုံ
တို့ကို အသေးစိတ်ပြ၏။ ထို့နောက် ထွန်းကြိုင်တို့အား လက်တွေ့
လုပ်ကြည့်ခိုင်း၏။ မှားသည်ကိုပြင်ပေးပြီး နောက်တစ်ကြိမ် အစမ်း
လုပ်ခိုင်းပြန်၏။ သူတို့ ကျေနပ်သွားသောအခါတွင်မူ နောက်တစ်တော
ထစ်ချောက်ရန် သွားကြရပြန်သည်။

ရွာခေါင်းက ခေါင်းဆောင်၍ တောင်တည့်တည့်ဆီသို့ ရိုးများ
ချောက်များကိုဖြတ်ကာ ခေါ်သွား၏။ အချိန်ကမရှိပြီမို့ တက်သူတို့

ခိုက်၍ ခရီးနှင့်နေကြရာ လူတိုင်း ချွေးများရွဲရွဲစိုစို၍ ဖတ်ဖတ်မောနေ
ကြ၏။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင် စောစောက သေနတ်သံများကြောင့် အနီး
အနားတောများတွင်ရှိသည့် သားကောင်များ ထွက်ပြေးကုန်လောက်
ပြီဖြစ်ရာ ခရီးဝေးတောကို ရောက်အောင်သွားကြရတော့သည်။

ခရီး ၂ မိုင်ကျော်မျှ သွားပြီးသောအခါတွင်မှ ရွာခေါင်းက
ရပ်လိုက်ကြကာ မျက်နှာက ချွေးများကို ခေါင်းတွင်ပေါင်းထားသော
လုံချည်နှင့်ဖြုတ်၍ သုတ်လိုက်ပြီး တောချောက်မည့်သူများကို ညွှန်ကြား
ချက်များ ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သေနတ်သမားများကို သူ
ကိုယ်တိုင် နေရာချထားပေးလိုက်၏။ တစ်နေရာတွင် ဂျပန်တစ်ယောက်၊
ဗမာတစ်ယောက် ချထားပေးပြီး တစ်လိုင်းတစ်ပွင့် ဂျပန်စကားပြန်နှင့်
ရွာခေါင်းတို့မှာ သေနတ်သမားများ၏ နောက်တွင် သွား၍ စုထိုင်
နေလိုက်ကြသည်။ ရိုင်ဖယ်များကို ရွာသားများကကိုင်ထားပြီး ဂျပန်
များကမူ သူတို့၏ နောက်နားတွင် ကပ်၍ရပ်နေကြ၏။ စက်သေနတ်
ကလေးကိုကား တစ်လိုင်းတစ်ပွင့်ဂျပန်က မည်သူ့အားမျှမပေးဘဲ
သူကိုယ်တိုင် ကိုင်၍ထား၏။

“ကိုးဟေး၊ ဟိုးဟေး”

စတင်၍ ချောက်လိုက်သောအသံများကို သေနတ်သမားများ
ထံမှ ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ကြရ၏။ သေနတ်သမားများလည်း ဂျပန်များ
ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း သေနတ်များတွင် ယမ်းတောင့်ထိုး၊
မောင်းတင်ပြီး သော့ပိတ်ထားလိုက်ကြသည်။

ထွန်းကြိုင်သည် သေနတ်ပြောင်းမှကိုင်၍ ဒင်ကို မြေကြီးပေါ်
တွင် ထောက်ထားရင်း အသေအချာ ကြည့်နေမိ၏။ ဘုသခင် သေနတ်

နှင့်တော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ချည်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်မိသည်။ ဘုသခင်၏ သေနတ်က ပြောင်းတိုတို၊ ယခု သေနတ်က ပြောင်းရှည် ရှည်၊ ဘုသခင်၏ သေနတ်က ပြောင်းတုတ်တုတ်၊ ယခု သေနတ်က ပြောင်းသေးသေး၊ ဘုသခင်၏ သေနတ်ယမ်းတောင့်များက တုတ်တုတ် တဖြူးတည်း တဖြောင့်တည်း ဖြစ်နေ၏။ ယခု သေနတ်ယမ်းတောင့်များက သေး၍ ဖင်ကားပြီး အဖျားအရှူးနေ၏။ ဘုသခင်၏ ကျည်စစ်ထိပ်ဖူးများက တုံးတိတ်ကြီးဖြစ်နေပြီး ယခု သေနတ်ကျည်ဆံထိပ်ဖူးများက သေးပြီး အဖျားက ချွန်နေ၏။ ဘုသခင်၏ သေနတ်စွမ်းအားကိုမူ ထွန်းကြိုင်က သိပြီးဖြစ်၏။ ယခုသေနတ်၏ စွမ်းအားကိုမူ ထွန်းကြိုင်သံသယဖြစ်နေသည်။ ဇောဇောက ဂျပန်များ ပစ်ခတ်လိုက်ကြသည့်စိုင်းများမှာ မမှန်ဘဲ လွဲချော်သွားခြင်းမှ ဟုတ်ပါလေ။ သေနတ်က စိုင်းကို ဆွဲနိုင်လောက်အောင်များ အားမကောင်း၍လောဟု ထွန်းကြိုင် တွေးနေမိသည်။

‘ဝေါ ဝေါ ဝေါ ဝေါ’ ဟူသော သားကောင်တစ်ကောင်၏ တောတိုးသံက ထွန်းကြိုင်၏အတွေးကို ရပ်သွားစေပြီး သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ရင်း အသံကြားရာဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ‘အုံး အုံး အုံး အုံး’ ဟူသော ပြင်းထန်သည့် ခွာသံများကိုပါကြားရပြီး စိုင်းပေါက်ကြီးတစ်ကောင်မှာ ထွန်းကြိုင်ရှိရာဆီသို့ ဦးတည်ကာ ပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ထွန်းကြိုင်က သေနတ်မောင်းထိန်းလိုလက်ဖနှောင့်နှင့်တွန်း၍ လှည့်ဖြတ်လိုက်၏။ သို့သော် ဖြုတ်နေရာ မဟုတ်၍ ရုတ်တရက် မပြုတ်။ စိုင်းကြီးမှာ ကိုက် ၃၀ ခန့်အကွာသို့ ရောက်လာသောအခါ

“ဘိရူးမာ၊ ဘိရူးမာ” ဟု ဂျပန်က သံကုန်အော်လိုက်တော့သည်။

စိုင်းကြီးက ပြေးရင်းလွှားရင်း ဂျပန်၏အော်သံကိုကြား၍ လူများကိုပါမြင်လိုက်ရာ သူတို့ရှိရာသို့ဦးတည်ပြီး ပြေးလာရာမှ ဘယ်ဘက်ဆီသို့ ခေါင်းလှည့်ပြီး ပြေးတော့သည်။ စိုင်းကြီးက လှည့်ပြေးရင်း ထွန်းကြိုင်အား ဘေးတိုက်ပေးလိုက်သည်နှင့် ထွန်းကြိုင်၏ သေနတ်မှာ ဒိုင်းခနဲ မြည်ဟီးသွားတော့သည်။ စိုင်းကြီးမှာ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား၍ ဆက်ပြေးပြန်သည်။ ထွန်းကြိုင်၏ သေနတ်မှာ ဒိုင်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ နောက်ထပ် ၂ ချက်ဆက်၍ ထွက်သွားပြန်သည်။ စိုင်းကြီးမှာ ခြေလှမ်းများ အနည်းငယ်နှေးသယောင် ဖြစ်သွားသော်လည်း ပြေးမြဲ ဆက်ပြေးပြန်သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် သေနတ်ကိုအသင့်ကိုင်ရင်း စိုင်းကြီး၏ နောက်သို့ တစ်အားပြေးလိုက်သွားတော့သည်။ စိုင်းကြီးကို ကုန်းထိပ်ကလေး တစ်ခုအရောက်တွင် ထွန်းကြိုင် မိလာ၏။ စိုင်းကြီးမှာ ကုန်းထိပ်တွင် လေးဘက်ထောက်လျက်ရပ်ပြီး တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ ထွန်းကြိုင်သည် ၎င်းအား ဖင်ပေးပြီးရပ်နေသောစိုင်းကြီး၏ ဖြူဖွေးနေသည့် တင်ပါးကြီးကိုချိန်၍ တစ်ချက်ထပ်ပစ်လိုက်သည်။ စိုင်းကြီးမှာ ‘ဒိုင်း’ ဟူသော သေနတ်သံဆုံးသွားသည်နှင့် ယိုင်ထိုး လဲကျသွားတော့သည်။

ထွန်းကြိုင်နှင့်အတူနေသည့် ဂျပန်လည်း ပြေးလိုက်လာကာ လဲကျနေသောစိုင်းကြီးအား မြင်သောအခါ ဂျပန်စကားဖြင့် တစ်အားအော်လိုက်တော့သည်။ တစ်လိုင်းတစ်ပွင့်ဂျပန်နှင့်တကွ အခြားဂျပန်များလည်း ဝိုင်း၍လာကြတော့သည်။ ဂျပန်များသည် စိုင်းကြီးအား

အမြီးကိုင်ကြည့်၊ ခေါင်းကိုင်ကြည့်ဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ အော်ဟစ်ဆူညံနေကြတော့သည်။

“ဘိရူးမာ အများကြီးကောင်းရယ်နော်” ဟု တစ်လှိုင်းတစ်ပွင့်က ပြောပြီး ကိုဝါးစီးကရက်တစ်ဘူးကို ထွန်းကြိုင်အား ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် စိုင်းကြီးအား တိုင်းထွာကြည့်နေတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ထိုနေ့အဖို့ ထွန်းကြိုင်ပစ်လိုက်သောစိုင်းကြီးတစ်ကောင်နှင့် တင်းတိမ်ခဲကြဲရသည်။

ထွန်းကြိုင်သည် ဂျပန်ရိုင်ဖယ်၏အစွမ်းကို အတိအကျသိလိုနေ၏။ စိုင်းကြီးကို ပထမပစ်စဉ်က သေချာစွာချိန်၍ မပစ်မိခဲ့။ သေနတ်ကလည်း တစ်ခါမျှကိုင်ဖူးသောသေနတ် မဟုတ်။ အပြေးလည်း တစ်ခါမျှ မပစ်ဖူးခဲ့။ ထို့ကြောင့် စိုင်းကြီး၏ ကိုယ်လုံးကြီးကိုသာ မှန်း၍ ထိုးပစ် ပစ်ခဲခြင်းဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးတစ်ချက်တွင်သာ ချိန်ရွယ်၍ ပစ်ခဲရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မည်သည့်နေရာများတွင်မှန်ပြီး မည်မျှပြင်းထန်သည်၊ မည်သည့်နေရာကိုမှန်လျှင် ပို၍ ထိရောက်မည် စသည်တို့ကို ထွန်းကြိုင် လေ့လာကြည့်လိုလှသည်။

ထို့ကြောင့် စိုင်းကြီးကိုဖျက်ရာတွင် အားကြီးမာန်တက် ဝင်၍ ဖျက်နေသည်။ ပထမပစ်လိုက်သော ဒဏ်ရာ ၃ ချက်မှာ စိုင်းကြီး၏ လက်နှောက်၊ တစ်ထွာသာသာခန့်တွင် တစ်ချက်နှင့်တစ်ချက် လက်တစ်အုပ်စီမျှကွာ၍ ၃ ပွင့်ဆိုင် မှန်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ စိုင်းကြီး၏ လက်ယာဘက် လက်နှောက်မှဝင်သွားပြီး လက်ဝဲဘက်လက်နှောက်သို့ ဖောက်ထွက်သွား၏။ ဝင်ပေါက်နှင့် ထွက်ပေါက်မှာ သိပ်မကွာလှ။ ဝင်သွားသော အပေါက်ကလေးများမှာ ပြောင်းဖူးစေ့ခန့်သာရှိပြီး

သွေးပင် ကောင်းစွာမထွက်။ အရေကိုခွာပြီးမှ ဒဏ်ရာမှန်း သိသာလာ၏။ ထွက်ပေါက်များမှာမူကား လက်မဝက်ခန့်ကျယ်သော အပေါက်များဖြစ်နေပြီး သွေးများက ယိုစီးဆင်းကျနေ၏။ နောက်ဆုံးပစ်လိုက်သောဒဏ်ရာမှာမူ စအိုဝန်းမှကပ်၍ ဝင်သွားပြီး အစာအိမ်၊ အူနှင့် အသည်း၊ အဆုတ်တို့ကိုမွေ့၍ လက်ဝဲဘက်လည်ပင်းမှ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထွန်းကြိုင်သည် ကျည်ဆံသေးသော်လည်း ဖောက်အားကောင်းလှသည့် ဂျပန်သေနတ်ကို အတော်သဘောကျသွားသည်။ ပထမပစ်လိုက်သော ၃ ချက်စလုံး လက်နှောက်ကိုချည်း မှန်ထားသည်ကို တွေ့ရ၍လည်း ‘ငါတော့ တံကောင်းလာပြီ’ ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်မိတော့သည်။

မြုပ်ကွယ်သွားပြီး ပြန်ပေါ်လာသော ထွန်းကြိုင်

စိုင်းပစ်ပြီးသည့်နေ့မှစ၍ ထွန်းကြိုင်သည် ဂျပန်စစ်သုံးသေနတ်ကို စွဲလမ်းနေမိပြန်သည်။ သူ့ အလွန်ကြိုက်နေမိသည်မှာကတော့ ပုခံ ကန်ခြင်း၊ ခါခြင်းမရှိဘဲ ငြိမ်ဆိတ်စွာ ကျည်ဆံထွက်သွားခြင်းနှင့် ဖောက်အားကောင်းခြင်းတို့ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဂျပန်စစ်သုံးသေနတ်ကို ကိုင်ခွင့်ရရေးအတွက်သာ မျှော်မှန်းတောင့်တနေမိတော့သည်။ ထိုသေနတ်မျိုးသာ ကိုင်ခွင့်ရမည်ဆိုပါက 'စစ်တပ်ထဲဝင်ပြီး စစ်ပင်တိုက်ရတိုက်ရ' ဟူသော စိတ်ကူးများက ပေါ်၍ လာသည်။

ထွန်းကြိုင်အဖို့ ကံဆိုးလှသည်မှာကတော့ မြန်မာပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် ဒဲဘော် ၃ ကျိပ်တို့ ဦးစီးခဲ့သော ဗမာ့လွတ်လပ်ရေးတပ်မတော်ကြီးအကြောင်းကိုလည်း ကောင်း၊ ထိုတပ်မတော်ကြီးကို ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်အဖြစ် ပြောင်းလဲ၍ စနစ်တကျဖွဲ့စည်းလိုက်သည့်အကြောင်းကို လည်းကောင်း၊ နားစွန့်နားဖျားမှ မသိရ မကြားရခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုသတင်းများကိုသာ ထွန်းကြိုင် ကြားသိလိုက်ရပါက 'ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝ' ဆိုသကဲ့သို့ ၁ ချက်ခုတ် ၂ ချက်ပြတ်ဖြစ်ကာ တိုင်းပြည်၏

တာဝန်ကိုလည်း ထမ်းဆောင်နိုင်ပြီး သေနတ်လည်း ကိုင်ရမည် တပ်မတော်ထဲသို့ ပြေး၍ဝင်မိမည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ယခုသော် ထိုတပ်မတော်များအကြောင်းကို လုံးဝ မသိခဲ့သဖြင့် ထွန်းကြိုင်မှာ ဂျပန်စစ်တပ်နှင့် မည်သို့ နီးစပ်အောင်လုပ်ရပါမည်နည်းဟုသာ တွေးတော ကြံဆနေမိတော့သည်။

ဂျပန်များက တစ်ပြည်လုံးတွင် ချွေးတပ်မဆွဲရသေးမီ ပြင်ဦးလွင်တစ်ဝိုက်တွင်တော့ ရှမ်းပြည်နယ်တွင် လမ်းများဖောက်လုပ်ရန်အတွက် ချွေးတပ် စ၍ဆွဲနေပေပြီ။ သို့သော် 'ချွေးတပ်' ဟု မခေါ်သေး။ 'ဟေးဟိုးတပ်' လည်း မပေါ်သေး။ ကူလီတောင်းခြင်းအလုပ်ကိုသာ 'ကူလီ ကူလီ' ဟုခေါ်ရင်း စတင်လုပ်ဆောင်စပြုခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျပန်များက ၎င်းတို့နှင့်အတူ ၎င်းတို့အတွက် လမ်းများဖောက်လုပ်ရန် ကူလီများလိုက်၍ ခေါ်နေသည်ဟု ကြားရသောအခါ လူတိုင်းလိုပင် ကူလီမလိုက်ရန်အတွက် ရှောင်တိမ်းရေးကိုသာ ကြံစည်ကြိုးစားနေခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ထွန်းကြိုင်အဖို့ကား အများနှင့်ဆန့်ကျင်၍နေသည်။ ဂျပန်တပ်များနှင့်အတူ လိုက်၍လုပ်ရလျှင် ကူလီပင်ဖြစ်စေကာမူ ဂျပန်စစ်သားများနှင့် တည့်အောင်ပေါင်းနိုင်ပါက သေနတ်ကိုင်ခွင့်လည်း ရနိုင်သည်။ တောပစ်ခွင့်လည်း ရနိုင်သည်ဟု သူ့စိတ်က ထင်မှတ်နေသည်။ ပြီးခဲ့သော စိုင်းပစ်ခဲဖူးသည့် အတွေ့အကြုံက ၎င်း၏ ထင်မြင်ချက်ကို ပိုမို ခိုင်မာနေစေ၏။ ထိုမျှမက ကူလီလိုက်သူများ၏ အိမ်နောက်ပိုင်းများကို ရွာမှ ဝိုင်းဝန်းထောက်ပံ့မှုကလည်း စတင်ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။ ဤအချက်ကလည်း ထွန်းကြိုင်အား ဂျပန်ကူလီလိုက်ရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ပြန်တော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ထွန်းကြိုင်သည် မိဘများ တားနေကြသည့် အကြားမှပင် ရွာခေါင်းအား စာရင်းပေးပြီး ရွာမှ ထောက်ပံ့သည့်ငွေနှင့် ဆန်တို့ကို လက်ခံပြီး မိဘများအား အကုန်ပုံ၍ ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဂျပန်ကူလီအဖြစ် ဂျပန်များခေါ်ရာသို့ လိုက်သွားတော့သည်။

ထွန်းကြိုင် ဂျပန်ကူလီ လိုက်သွားသည့်နေ့မှစ၍ ထွန်းကြိုင်၏ သတင်းကို မကြားကြရတော့။ နောက်ဆုံး ကြားသိရသောသတင်းမှာ ကျောက်မဲနယ်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည် ဟူ၍သာတည်း။ အခြား အခြားသော ကူလီလိုက်သွားသူများ အသီးသီး ထွက်ပြေး၍ ရွာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသော်လည်း ထွန်းကြိုင်တစ်ယောက်ကား ပေါ်၍မလာ တော့။ စုပုံစံမြုပ်စ ပျောက်ချက်သားကောင်းနေတော့သည်။ သေသည် ရှင်သည်ကိုပင် လုံးဝမကြားရဘဲ သတင်းအစအနပင် မရတော့ပေ။

တစ်စတစ်စနှင့် အချိန်များကုန်ဆုံးကာ ရက်များ လများ ကြာညောင်းလာသောအခါတွင်မူ ထွန်းကြိုင်ကို မေပင်မေ့၍ နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် တစ်ပြည်လုံးကို ဂျပန်များသိမ်းပြီး၍ ဒေါက်တာ ဘမော်၏အစိုးရ ဖွဲ့စည်းပြီးသောအခါတွင်မူ အခြေအနေများမှာ တည်ငြိမ်၍လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မြို့များ ရွာများလည်း ပင်ကိုအခြေအနေသို့ ပြန်၍မရောက်သည့်တိုင် အရောင်းအဝယ်များ ပြန်၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဂျပန်ဝင်ပြီး၍ ၆ လခန့်ကြာသောအခါတွင် ရေစဲခဲ အုံးကြောနယ်မှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာကြသောလူများမှာ မိမိတို့ရွာများသို့ ပြန်လည်ပြောင်းရွှေ့ကြရန် စီစဉ်ကြသည်။

ထိုအခါတွင်ကား ထွန်းကြိုင်တို့အိမ်သားများသည် ထွန်းကြိုင် ကို သတိတရ ဖြစ်လာကြတော့သည်။ ထွန်းကြိုင်၏အမေမှာ ထွန်းကြိုင် ကိုသတိရကာ တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေရာတော့သည်။ မိမိ၏ဝမ်းဗိုက်တွင်းမှ မွေးထုတ်လိုက်ရသည့် သားဖြစ်ရုံမျှမက မိမိတို့ အားကိုးတစ်ခုပြုနေ ကြရသည့် သားကြီးဖြစ်နေ၍လည်း ပို၍ စိတ်ထိခိုက်နေရာသည်။

မိမိတို့ ရွှေ့ပြောင်းလာစဉ်က ထွန်းကြိုင်သည် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး တစ်ဝက်နီးပါးမျှကို သယ်ယူထမ်းပိုးလာခဲ့၏။ ထွန်းကြိုင် ပါနေခြင်း အားဖြင့် လမ်းခရီးတွင် ဘေးရန်အပေါင်းမှ စိတ်ချရသလို ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခု ပြန်ရမည့်အချိန်တွင်မူ ထွန်းကြိုင်က ပါမလာတော့။ ဘယ်ဆီ ရောက်၍ ဘယ်လိုကြမ္မာနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်ကို မသိ။ သို့သော် မိမိတို့အဖို့ ထွန်းကြိုင်မပါဘဲ အပြန်ခရီးတွင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများကို အကုန်အစင်သယ်ယူသွားခြင်းငှာ စဖွမ်းကြ။ ထို့ကြောင့် ရှိစေ့စုကလေး တချို့ကို သူတစ်ပါးရွာတွင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရပေတော့မည်။ အပြန်ခရီး မှာ တောင်အတက်ချည်းဖြစ်နေ၍လည်း ပို၍ ပင်ပန်းမည်ဖြစ်ရာ ဝန်ကို ပို၍လျှော့ရပေဦးမည်။ ထိုမျှမက ယခင်ကမူ လူသွားလူလာက မပြတ်ခဲ့ သဖြင့် လမ်းခရီးတွင် သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၏ အန္တရာယ်က သိပ်မရှိလှ။ ယခုမူ ၆ လကျော်ခန့်လူပြတ်နေသော တောင်ကြီးမျက်မည်း တောင်ကြို တောင်ကြားတွင် ဖြတ်သန်းသွားကြရမည်ဖြစ်ရာ မည်သို့သော အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ကို မည်သူမျှ မပြောနိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်ကို ပို၍သတိရနေတော့သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေကာမူ ထွန်းကြိုင်အား တမ်းတလွမ်းဆွတ်နေရုံ၊ ငိုကြွေးနေရုံမျှဖြင့် ပြီးမည်မဟုတ်သဖြင့် ဖြစ်သလိုနှင့် မိမိတို့ရွာသို့

ရောက်အောင် ပြန်လည် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြတော့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ထွန်းကြိုင်ကို သတိရခဲ့ကြသည်ထက် ရွာသို့ဝင်လိုက်သောအခါတွင် ပို၍ သတိရလာကြတော့သည်။ တောင်ပေါ်ရွာဖြစ်ပြီး ပင်ကိုက အလွန်သန့်ရှင်းခဲ့သည့် ၎င်းတို့ရွာကလေးမှာ ပေါင်းပင်များက တောထပြီ မြေကွက်လပ်၊ ကွင်းပြောင်ဟူ၍ မရှိတော့။ အိမ်များပိုင်ချုံများ၊ နွယ်များက ရစ်ပတ်ပိတ်ဖုံးစပြု၍ နေပေပြီ။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ရွာသို့ ပြန်ရောက်ကြပြီဟု ဆိုသည့်တိုင်အောင် မိမိတို့အိမ်တွင် အသင့်ဝင်ရောက်နေထိုင်၍ မဖြစ်ကြသေး။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းနှင့် မြက်များ၊ သစ်ပင်များကို ရှင်းကြရဦးမည်ဖြစ်သည်။ သို့သော် တောင်တက်ခရီးကြမ်းတွင် အထုပ်အပိုးများ သည်ပိုးဆောင်ကြည့်စုံကြရပြန်သဖြင့် အားအင်ကုန်ခန်းပြီး ပင်ပန်းနွမ်းလျ ယိုင်နဲ့၍နေကြပြန်ရာ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကိုရှင်းရန် မတတ်နိုင်ကြတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အရိပ်ကောင်းရာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင်ပင် ပထမဆုံးရောက်လာကြသည့် အိမ်ထောင် ၅ ခုက စုပေါင်းရှင်းလင်းပြီး တစ်ညအိပ်လိုက်ကြရသည်။

ဤနည်းဖြင့် တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ်၊ အစုလိုက် အစုလိုက် တဖြည်းဖြည်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြရာ ရွာ၏အခြေအနေမှာ ပုံမှန်အခြေအနေသို့ ပြန်လည်ရောက်သကဲ့သို့ ရှိလာတော့သည်။ သို့တိုင်အောင်လည်း အိမ်ထောင်တိုင်း လူစုံတက်စုံကား ပါမလာကြတော့။ အချို့အိမ်ထောင်များလည်း တစ်အိမ်ထောင်လုံးပင် ပြန်ရောက်မလာကြဘဲ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်၍ နေပေတော့သည်။

ထွန်းကြိုင်၏မိခင်က သူ့ရွာသို့ပြန်ရောက်ပြီးလျှင် သူ့သားအကြောင်းများကို သူ့ချွေးမလောင်းအား ပြန်ကြားပြောဆိုရင်း အလွမ်းဖြေမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့၏။ သို့သော် ညွန့်ခင်တို့အိမ်ထောင်မှာ ထွန်းကြိုင်ကဲ့သို့ပင် တစ်အိမ်ထောင်လုံး ရွာသို့ပြန်ရောက်မလာဘဲ သတင်းအစအနကိုပင် မကြားရအောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ထို့အတူပင် ဇေရစ်ခဲအုံးကြောတစ်နယ်လုံးရှိ တောင်ယာများ၊ လယ်တောများနှင့် ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်များအား တောတိရစ္ဆာန်များ၏ ဘေးရန်မှ ကာကွယ်ပေးလာခဲ့သည့် ထွန်းကြိုင်၏ဘကြီး ဦးဖိန်းသည်လည်း သူ့အိမ်ထောင်နှင့်အတူ ပျောက်ကွယ်၍နေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ရွာကိုယ် ပြန်ရောက်ကြသည့်တိုင်အောင် ဝမ်းမသာနိုင်ကြရုံမက ကိုယ့်ရွာတွင်ပင် ကိုယ် ဆက်၍နေနိုင်ရေးအတွက် အခက်ကြုံလာပြန်သည်။ အခက်ကြုံရုံမဟုတ်၊ ဆက်၍နေထိုင်ရန်ပင် မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အချို့အိမ်ထောင်များမှာမူ ကိုယ့်ရွာကိုယ်ပြန်ရောက်ပြီးခါမှ ပြန်လည်၍ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ စွန့်ခွာသွားကြရပြန်ရာသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ရွာတွင် အိမ်ခြေတစ်ဝက်ခန့်မျှသာ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး အခြေချနိုင်တော့သည်။ ပင်ကိုကပင် လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်က ဆိုးရွာလှပြီး တောတိရစ္ဆာန်အန္တရာယ်က များပြားလှသဖြင့် အခက်အခဲအမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေခဲ့ကြရာမှ လူအားက ထက်ဝက်ခန့်မျှ လျော့ပါးသွားသောအခါတွင်မူ အခက်အခဲများမှာ ပို၍ ကြီးလေးလာကြတော့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ ကျန်ရစ်သူများအနေဖြင့် ရှိသမျှအင်အားနှင့် ကြိတ်မှိတ်၍ အခက်အခဲများကို ဇွတ်မှိတ်ရင်ဆိုင်နေကြ

ရင်း အချိန်များက ကုန်၍ကုန်၍လာခဲ့ပြီ။ ၃ နှစ်ကျော်မျှ ကြိတ်မှိတ်၍ နေခဲ့ကြရာမှ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များက ပြင်ဦးလွင်မြို့ကို ပြန်လည် သိမ်းပိုက်ကြပြန်တော့သည်။ ဤတစ်ချိတွင်မူ ဂျပန်များ ဝင်ရောက်လာ စဉ်ကကဲ့သို့ ဒုက္ခကြီးလှတော့။ အင်္ဂလိပ်လေယာဉ်ပျံများ၏ ရန်ကြောင့် ပင်ကိုကပင် အရောင်းအဝယ်များမှာ ပြင်ဦးလွင် မြို့ပေါ်မှာထက် အနီး ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများသို့ ရွှေ့ပြောင်းဖြစ်ပေါ်နေပြီဖြစ်၍ အလွန်အကြောင်း မထူးခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အစိုးရိမ်လွန်ပြီး အပြောင်းအရွှေ့ လွယ်ကူ သည့် အိမ်ထောင်အနည်းငယ်မှလွဲ၍ အများစုမှာ ကံကိုသာပုံချပြီး အေးဆေးစွာပင် နေလိုက်တော့သည်။ အင်္ဂလိပ်တပ်များ ဝင်လာပြီး ဂျပန်များထွက်ပြေးကြ၍ ရုတ်ရုတ်ရက်ရက်ဖြစ်မှုမှာ အချိန် မကြာ လိုက်။ အချိန် မကြာရုံမျှမကဘဲ မြို့များ၊ ရွာများ၊ အရောင်းအဝယ်များ ပါ လျင်မြန်စွာ ပြန်လည်စည်ကားလာပြန်၍ စိတ်က တစ်မျိုးအေး သွားပြန်သည်။

ထို့သော် ထွန်းကြိုင်၏အမေမှာမူကား ဂျပန်များစစ်ရှုံး၍ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ထွက်ပြေးကြရပြီဖြစ်သည်တိုင် သူ့သား ပြန်၍မရောက် လာသောအခါတွင် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရပြန်ချေပြီ။ ငိုကြွေးရပြန် ချေပြီ။ သူ့သား သေဆုံးရှာပြီဟူသောအမှတ်ဖြင့် ဆွမ်းကျွေးကာ သပိတ်သွတ်လိုက်သေးသည်။

အင်္ဂလိပ်များ ပြန်ဝင်၍ အခြေအနေ ပုံမှန်ဖြစ်သွားသောအခါ တွင်မူ သူတို့နယ်မှာ အေးဆေးငြိမ်သက်သွား၏။ မြန်မာတစ်ပြည် တစ်ဝန်းလုံးတွင် လွတ်လပ်ရေးအတွက် နိုင်ငံရေးအုံကြွမှုကြီးများ

ပေါ်ပေါက်နေသည်ကိုလည်း သူတို့မသိကြ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဖဆပလအဖွဲ့ချုပ် ဆိုသည်တို့ကိုလည်း သူတို့မကြားဖူးကြ။ သူတို့ နယ်မှာ ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် အဆက်ပြတ်သွားပြန်၍ ရယမန်းဘက်တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းလာသောအခါတွင်မူ ရေစံခဲရွာသို့ အနည်းငယ် ဂယက်ရိုက်ခဲ့၏။ ကျန်ရွာများကာ မည်သို့မျှပင် ထူးထူး ခြားခြား မဖြစ်ခဲ့ကြ။

မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရလိုက်သောအခါတွင်လည်း ထုံးစံ အတိုင်း သူတို့ မသိလိုက်ကြ။ သူတို့နယ်အတွက် ထူးခြားမှုကလည်း မည်သို့မျှ မဖြစ်ပေါ်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီး၍ ကွန်မြူနစ်များ တောခို သောအခါတွင်မူ သူတို့အတွက် အနည်းငယ် ထိခိုက်လာ၏။ ကွန်မြူနစ် များသည် ပြင်ဦးလွင်နယ်နှင့် ရဲယမန်းဘက်တွင် လှုပ်ရှားလာကြ၍ သူတို့အတွက် အသွားရအလားရ အနည်းငယ်ကျပ်သွား၏။ သို့သော် 'ကွန်မြူနစ်ဆိုသည်မှာ ချိုနှင့်လား'ဟူ၍ မေးရမလို သူတို့အတွက် ဖြစ်နေ၏။

ကွန်မြူနစ်များ တောခိုပြီး၍ ၁ နှစ်မျှကြာသည့်တိုင်အောင် ကွန်မြူနစ်ကို သူတို့ မမြင်ဖူးကြ။ ကွန်မြူနစ်များကလည်း သူတို့နယ် သို့ ရောက်မလာ။ ပြင်ဦးလွင်ဘက်သို့သွားရင်းလည်း ကွန်မြူနစ်များကို သူတို့မတွေ့ဘူးကြ။ မြို့ဝင်မြို့ထွက် အစစ်အဆေးထုံလာသဖြင့် အခက်အခဲတွေ့ရသည်ကလွဲ၍ သူတို့အတွက် အကြောင်းမထူးလှ။

ကွန်မြူနစ်များ တောခိုပြီး၍ ၁ နှစ်မျှအကြာတွင်မူ ပြင်ဦးလွင်ကို ကေကင်ဒီအိုများဝင်၍ သိမ်းပိုက်ကြတော့သည်။ ထိုအခါတွင်ကား ပြင်ဦးလွင်ကို ဂျပန်များ သိမ်းပိုက်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် ပြင်ဦးလွင်မှာ

ပျက်လုခမန်း ဖြစ်သွား၏။ မြို့ပြင်နှင့် မြို့တွင်းပါ တိုက်ပွဲများက ဖြစ်လာ၏။ ပြင်ဦးလွင်ကို ကေအင်ဒီအို ကရင်သူပုန်တို့က သိမ်းလိုက်၊ အစိုးရတပ်များက သိမ်းလိုက်နှင့် ရက်အတန်ကြာအောင် အပြန်အလှန် တိုက်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဧရစ်ခဲအုံးကြောနယ်အတွက် ဂျပန်ဝင် တုန်းကကဲ့သို့ပင် ထိခိုက်လာကာ အတိဒုက္ခရောက်ကြရပြန်၍ မိမိတို့ ရွာများတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ကြရန်မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ မိမိတို့ရွာများ ကို စွန့်ပစ်၍ ထွက်ပြေးကြရပြန်တော့သည်။

ပြင်ဦးလွင်တွင် ကရင်သူပုန်များရန်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ တိုက်ပွဲများဖြစ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း ဘေးလွတ်ရာသို့ လူအများ ပြောင်းရွှေ့ကြရသည်မှာ မဆန်း။ သို့သော် ဧရစ်ခဲအုံးကြောနယ်တွင်မူ ကရင် သူပုန်လည်း တစ်ယောက်မျှ ရောက်မလာ၊ အစိုးရစစ်သားကိုလည်း တစ်ယောက်မျှ မမြင်ရ၊ သေနတ်သံလည်း တစ်ချက်မျှမကြားရပါဘဲ လျက် စစ်ဘေးရန်မှ ဝေးကွာလှသည့် မိမိတို့ရွာများကိုစွန့်ပစ်၍ စစ်ဘေး စစ်ရန် ပိုမိုနီးကပ်နေသော ရွာများဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြရပြန်သည်။ စစ်အန္တရာယ်မှ လုံးဝကင်းလွတ်နေသောရွာများ ပျက်ရပြန်ချေပြီ တကား။

ပြင်ဦးလွင်တွင် တိုက်ပွဲများပြီးဆုံး၍ ကရင်သူပုန်များ လက်နက် ချလိုက်သောအခါတွင်မူကား ဧရစ်ခဲအုံးကြောနယ်အဖို့ နဂိုမူလ အတိုင်း ပြန်မဖြစ်တော့။ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြား၍လာတော့သည်။ အချို့အိမ်ထောင်များမှာ အိမ်ထောင်လုံးပြုတ် ပြေးရင်းလွှားရင်း သေကျေပျက်စီးကုန်ကြရပြီး၊ အချို့ကား ဤမျှ ဒုက္ခရောက်လှသည့်

နယ်သို့ ပြန်မလှည့်လိုတော့၍ ရောက်ရာအရပ်တွင်ပင် ဖြစ်သလို အခြေချ၍ နေလိုက်ကြတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဟဲလယ်ရွာတွင် ၃ အိမ်မျှသာ ပြန်၍ရောက်လာ တော့သည်။ ထို ၃ အိမ်တွင် ထွန်းကြိုင်၏မိဘများကား မပါလာတော့။ ပြေးရင်းလွှားရင်း သေဆုံးခဲ့ကြရပေပြီ။ ထွန်းကြိုင်ညီ အုံးဖေသာလျှင် သူ့မိဘများကိုယ်စား ပြန်၍ရောက်လာခဲ့သည်။ အုံးဖေမှာ လူလား မြောက်၍ အရွယ်ရောက်ပြီးရုံမျှမက အိမ်ထောင်ရက်သားပါကျပြီး ကလေးပင်ရ၍ နေချေပြီ။

ရွာများ၊ လူများ၏အခြေအနေက ပြောင်းလွဲ၍ သွားရုံမက အုပ်စိုးသူကလည်း သူတို့နယ်တွင် ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။ ယခင် ကမူ သူတို့နယ်ကို အုပ်စိုးသူမှာ အလှမ်းကွာဝေးလှသည့် မြို့များတွင် သာ ရှိ၏။ အနီးဆုံးဖြစ်သည့် ရဲမြို့အုပ်ကြီးပင်လျှင် သူတို့နယ်သို့ ၁ နှစ် ၁ ကြိမ် ရောက်ခဲ့လှ၏။ ယခုသော်မူကား အုပ်စိုးသူတို့မှာ သူတို့ရွာများ၌ပင်အခြေစိုက်ကာ မခွာတမ်း အုပ်စိုးနေတော့သည်။ ပြင်ဦးလွင်တွင် ကရင်များ လက်နက်ချပြီးသောအခါ ကွန်မြူနစ်များ သည် ပြင်ဦးလွင်မြို့နယ်ကျေးရွာများမှတစ်ဆင့် အစိုးရတပ်များနှင့် ကင်းဝေးရာ၊ အစိုးရစစ်တပ်များ လက်လှမ်းမမီရာ သူတို့နယ်ကို သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ကွန်မြူနစ်များ ရောက်လာသောအခါတွင် သူကြီးများ၊ ရွာ ခေါင်းများကို ဖြုတ်ပစ်၍ ၎င်းတို့အစား ပြည်သူ့အုပ်ချုပ်ရေးကော် မတီ များကို ဖွဲ့ကြ၏။ ဟိုအဖွဲ့သည်အဖွဲ့ စသည်ဖြင့် အမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် အဖွဲ့အစည်းအမျိုးမျိုးကို ဖွဲ့ကြ၏။ စည်းကမ်းအမျိုးမျိုးထုတ်၍

အစည်းအဝေးအကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ကာ သင်တန်းကလည်း ပြတ်သည် မရှိဘဲ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ပေးနေပြန်သည်။

ဤလိုအချိန်မျိုးတွင်ပင် ထွန်းကြိုင်တစ်ယောက် သေနတ်ကြီးကိုထမ်း၍ ရွာပေါက်မှ ဖြန်းခနဲဝင်ရောက်လာတော့သည်။ ထွန်းကြိုင်သည် သူ့ရွာ၏သတင်းအစနုကို ကြိုတင်၍ ကြားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သို့စဉ်လျက် တစ်ရွာလုံး တောကြီးအတိဖြစ်ကာ ၃ အိမ်တည်းသာ ကွက်ကွက်ကလေးကျန်တော့သည့် သူ့ရွာ၏ အဖြစ်ကို သူ အကြိတ်၍ မနည်းထိန်းသိမ်းရင်း ကြည့်နေမိရာသည်။ ထို့နောက် တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း၍ သူ့ညီ၏အိမ်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ သူ့ခယ်မက အိမ်အောက်တွင် ကလေးငယ်ကို အဝတ်နှင့်သိုင်းပြီး ကျောတွင်ပိုးထားရင်း ဆန်ပြာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့ညီကိုကား သူ မမြင်ရ။ သူ့ညီ၏အိမ်ဝတွင် တွေ့တွေ့ကြီးရပ်၍ နေမိတော့သည်။

“ဟော၊ အစ်ကို။ အစ်ကိုပြန်လာပြီ”

သူ့ညီက အိမ်ပေါ်မှ အော်ရင်း မတ်တတ်ရပ်ကာ သူ့အစ်ကိုအား စိုက်၍ကြည့်နေ၏။

ထွန်းကြိုင်သည် သူ့ညီအား မတုန်မလှုပ် ပြန်ကြည့်နေရင်း မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ အံ့ဖေ၏ပါးပြင်တွင်လည်း မျက်ရည်များ စီးကျလာကာ ရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ကြဘဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟော၊ ကိုရင်ထွန်းကြိုင်။ အိမ်ထဲဝင်လေ။ ဘယ့်နာ အိမ်ပေါက်မှာ ရပ်နေတာတဲ့”

အံ့ဖေ၏မိန်းမက ဆန်ပြာရာမှ လှမ်းကြည့်၍ ထွန်းကြိုင်ကို တစ်မိသွားကာ အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်ယူရတော့သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားပြီး သေနတ်ကို ထရဲဘွင်ထောင်၍ လွယ်အိတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချထားလိုက်ပြီး ဖြည်းလေးစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် အိမ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး

“အင်း။ ငါပြန်လာမိတာ မှားပြီလားပဲ” ဟု လေးလေးပင်ပင် ညည်းလိုက်တော့သည်။

“ဘာလို့ မှားရမှာလဲ အစ်ကိုရ။ ကိုယ့်ရွာ ကိုယ် ပြန်လာတာပဲ”

“ဘာ။ ငါ့ရွာ ဟုတ်လား။ ဒါငါ့ရွာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါမြင်ချင်တာ၊ ငါတွေ့ချင်တာ၊ ငါလွမ်းခဲ့တာ ဒီရွာမှမဟုတ်ဘဲ။ ငါ့ရွာကို ငါမမြင်ရတော့ဘူး မဟုတ်လားကွ”

ထွန်းကြိုင်ကပြောရင်း ငိုသံပါလာကာ မျက်ရည်များ စီးကျလာပြန်တော့သည်။

“ကဲပါအစ်ကိုရ။ ရောက်လာမှတော့ ဒါတွေ တွေးမနေပါနှင့်တော့။ ကျွန်တော်တို့လည်း အားကိုးမဲ့နေပါတယ်။ ဒီမှာပဲ အမြဲနေပါတော့”

ထွန်းကြိုင်တုံ့ညှစ်အစ်ကို စကားပြောနေရင်း အခြားအိမ်များမှ လူများလည်း ရောက်လာကြ၏။ အိမ်ရှိလူကုန် လာကြခြင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ပေါ်တွင် ထွန်းကြိုင်ပါနှင့် အရွယ်ရောက်ပြီးသူမှာ ၈ ဦးမျှသာရှိ၏။ ဤသည်ကိုကြည့်၍ ‘ဪ၊ ဒါ ရွာတဲ့လား’။ သူ့စိတ်တွင်းတွင် သူ့မေးမိရင်း ထွန်းကြိုင် ဝမ်းနည်းလာပြန်၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မေးကြပြောကြရင်း ထွန်းကြိုင် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရလာ၏။

“ဒီသေနတ်ကြီးက ဘယ်ကရလာတဲ့။ ကွန်မြူနစ်ထဲဝင်လာတာလား” ဟု တစ်ယောက်က သေနတ်ကိုကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

“အေး။ ငါက သေနတ်ကို သိပ်ကိုင်ချင်တယ် ပဟုတ်လား။ ဒီတော့ သေနတ်ကိုင်ရဖို့ဆိုရင် ဘာဖြစ်ဖြစ်လုပ်တာပဲ။ ကွန်မြူနစ်တွေထဲတော့ ကွန်မြူနစ်ထဲ ဝင်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါလေမယ့် ပြင်ဦးလွင် မြို့နယ်ထဲရောက်လာပြီး ရွာကသတင်းတွေ ကြားလိုက်ရတော့ ရွာကိုလည်း သိပ်ပြန်ချင်လာတယ်။ ဒါနှင့် ကွန်မြူနစ်ထဲက ထွက်ခွင့်တောင်းပြီး သေနတ်တစ်လက် ဝယ်ခဲ့ပြန်တယ်။ ရွာပြန်တော့ တောပစ်စားပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့တာပဲ”

“ရွာကိုတော့ သတိရသေးရဲ့ကိုး”

“ရတာပေါ့ဟာ။ ကိုယ့်ရွာကိုယ် ဘယ် သံတံမရဘဲ နေပါမလဲ”

“ဒါနှင့်များ အစ်ကိုရယ်။ ထွက်သွားကတည်းက စာကလေး တစ်စောင်၊ သတင်းစကားလေးတစ်ခွန်းမှ ပါးဖော်မရဘူး”

အုံးဖေက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အေးကွ။ ပထမကတော့ ဒါလောက် လူဖြစ်ရုံးလှတဲ့ဒေသဟာ မနေအပ်ပါဘူး။ ငါမပြန်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာကွ။ ရွာက သတင်းကြားရမှ ရွာကိုပြန်လာချင်တဲ့စိတ်က ပေါက်လာတာ”

ထို့နောက် အုံးဖေက ထွန်းကြိုင်အား သူတို့အိမ်တွင်ပင် ဦးစီးဦးကိုင်လုပ်၍နေရန် ပြောသေး၏။ သို့သော် ထွန်းကြိုင်က လက်မခံ။ မိမိဖာဘာသာ သီးခြားတစ်အိမ်ဆောက်၍ နေမည်ဟုဆို၏။ သို့မှသာ

ရွာတွင် အိမ်ခြေတစ်အိမ် တိုးလာမည်ဟု အကြောင်းပြ၏။ မည်သို့ဆိုစေကာမူ ထို့နေ့ညတွင်တော့ အုံးဖေတို့အိမ်တွင်ပင် ထွန်းကြိုင် အိပ်လိုက်ရသည်။ သူ့အတွက် အိမ်မဆောက်ရသေးသည်သာမက သူ့တွင် ပါလာသည့်ပစ္စည်းမှာ ခါးတွင်ဝတ်ထားသော အဝတ်တစ်စုံ၊ လွယ်အိတ်ထဲတွင်ထည့်ထားသည့် အဝတ်တစ်စုံနှင့် ခေါင်းတွင်ပေါင်းထားသော တစ်ဘက်တစ်ထည်သာ ဖြစ်၏။ သို့သော် သေနတ်တစ်လက်နှင့် ယမ်းတောင့် ၅၀ မှာမူ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သောအရင်းအနှီး ဖြစ်ပေရာ သူ့အတွက် စိုးရိမ်စရာကား ဘာမျှမရှိချေ။

ထွန်းကြိုင်သည် သူ့အိမ်နှင့်သူ သီးခြားနေမည်ဟု ပြောခဲ့သော်လည်း သူ့အတွက် အိမ်က အလျင်မလိုလှ။ ဝိုင်းဝန်းဆောက်ပေးကြမည်သာဖြစ်ကြောင်း သူ သိ၏။ အရင်လိုနေသည်မှာက တောကောင်တစ်ကောင်ကောင် ရရေးသာဖြစ်ကြောင်း သူသိ၏။ သို့မှသာ သူ့အတွက်လည်း အိုးအိမ်ထူထောင်နိုင်မည်။ ဆင်းရဲလှသော သူ့ညီအားလည်း ကူညီနိုင်မည်။ အသားငတ်နေသော နယ်သူနယ်သားများ အတွက်လည်း ဆန္ဒပြည့်ဝစေနိုင်မည် ဆိုသည်ကို သူသိ၏။

ထို့ကြောင့် နောက်နေ့မနက် မိုးမလင်းမီပင် သူက ထလိုက်၏။ သူ့ခယ်မတည်ပေးသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကို အမြည်းမပါဘဲ အဝသောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဓားမြှောင်ကို ခါးတွင်ထိုး၍ သေနတ်နှင့် ယမ်းတောင့်တို့ကိုယူကာ ရွာ၏အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ရွာ၏အပြင်ဘက်သို့ရောက်လျှင်ပင် တောကောင်များ ပေါ်ချင်တိုင်းပေါ်၍ နေပြီဖြစ်ကြောင်း သူက ရိပ်မိလိုက်၏။ ရွာပေါက်ဝတွင်ပင် ဂျီခြေရာအသစ်များ စတင် တွေ့ရှိရ၏။ အနည်းငယ်ဆက်၍ လျှောက်

လိုက်သောအခါတွင် ရွာစည်းရိုးဘေး၌ပင် တောဝက်ခြေရာများကို တွေ့ရပြန်၏။ ထွန်းကြိုင်သည် သေနတ်မောင်းတုံးကိုမ၍ နောက်သို့ဆွဲယူလိုက်ပြီး ရှေ့သို့ ပြန်တွန်းလိုက်ရာ ကျည်အိမ်အတွင်းမှ ယမ်းတောင်တစ်တောင်သည် မောင်းတုံးနှင့်တိုက်ကာ ပါသွားပြီး ပြောင်းတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။ ထွန်းကြိုင်က မောင်းတုံးကို ပြန်၍ဖိမချဘဲ လန်လျက်ပင်ထား၍ သေနတ်ကို ဒင်မှကိုင်ပြီး ပဲခုံးပေါ်တွင်ထမ်းကာ ရှေ့သို့ဆက်၍ သွားတော့သည်။

လူသွားလမ်းကလေးပေါ်တွင် သားကောင်များ၏ ခြေရာများကို တော်တော်များများ တွေ့နေရသည်။ သူရွာကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီးကတည်းက မည်သူမျှ တောလည်ကြဟန် မတူ။ ရွာ၏အနီးတွင် တွေ့ရခဲ့လှသော ဆတ်ခြေရာကိုပင်လျှင် သူတွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ၏ရှေ့ရေးမှာ သာယာဖြောင့်ဖြူးပေတော့မည်ဟု တွေးတောရင်း ကြည်နူးနေမိသည်။

သူလာခဲ့သည်မှာ ရွာနှင့် အလှမ်းမကွာသေး။ ကလေးများ ဆူညံနေသံနှင့် လူကြီးများက အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းနေသည့် အသံများကိုပင် ကြားရဆဲဖြစ်သည်။ ထိုလူသံများ ကြားနေရသည့် ကြားထဲကပင် ဝက်တစ်ကောင်၏ ရူးခနဲရူးခနဲ နှာမှတ်လိုက်သံက ပီပီသသကြီး ထွန်းကြိုင်၏နားတွင်းသို့ ဝင်လာတော့သည်။ ထိုနောက် ဒုတ်ခနဲ၊ ဒုတ်ခနဲ မြေကြီးကို နှုတ်သီးနှင့်တူးဆွနေသံက ပေါ်လာပြန်တော့သည်။

ထွန်းကြိုင်၏မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်ဝင်းလက်၍ သွားသည်။ အံ့ဩခြင်းနှင့် ဝမ်းသာခြင်း အရိပ်လက္ခဏာတို့သည် ထွန်းကြိုင်၏မျက်နှာတွင် လွှမ်းမိုး၍နေတော့သည်။ ဤမျှ ရွာနားတွင်ကပ်၍ တောဝက်ကိုတွေ့ရရန် ထွန်းကြိုင် လုံးဝ မျှော်လင့်၍မထားခဲ့ချေ။

မောင်းတစ်ဝက်ထိုးထားသောသေနတ်ကို အသေအချာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်ပြီး မြေမှန်အနည်းငယ်ကို လက်နှင့်ဆုပ်ယူကာ အပေါ်သို့ မြှောက်ပစ်လိုက်သည်။ ဖုန်မှုန့်များမှာ တောင်မှမြောက်သို့ လွင့်၍သွားသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။ သူနှင့် ဝက်တို့မှာ လေတင်လေအောက်တည့်၍ မနေကြ။ ဝက်က သူ၏အနောက်ဘက်တည့်တည့်လောက်တွင် ရှိနေ၏။ ထို့ကြောင့် လေအောက်တည့်တည့်မှ ချဉ်းကပ်နိုင်ရန် မြောက်ဘက်ဆီသို့ ခပ်တိုးတိုးကလေး ရွှေ့သွားရသည်။ ဝက်သံကား ရပ်သွားလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာလိုက် ဖြစ်နေသည်။

ဝက်၏ လေအောက်တည့်တည့်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မူ ဝက်သံကြားရာဆီသို့ ချဉ်းကပ်၍ သွားတော့သည်။ ပိတ်၍ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသောတောကို အသံမမြည်အောင်တိုးရန်မှာ မလွယ်ကူလှ။ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များကို အဝတ်နှင့် မတိုက်မိစေရန် လက်နှင့်ကိုင်၍ ဖြည်းညင်းစွာဖယ်ရှားပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှေ့သို့တိုးနေရသည်။ သို့တိုင်အောင် မြေကြီးကို နှုတ်သီးဖြင့်ထိုးဆွ၍စားနေသော ဝက်သာ မဟုတ်လျှင် ချဉ်းကပ်ရန် လွယ်မည်မဟုတ်။ ယခုသော် ဝက်မှာ သူအသံနှင့်သူ ဆူညံနေသဖြင့် ထွန်းကြိုင်၏ တော်ရုံလှုပ်ရှားမှုကို သူမသိခြင်းဖြစ်၏။ တောမှာ ရှုပ်ထွေးလွန်းလှသဖြင့် တော်တော်နီးနေသည့်တိုင်အောင်လည်း ဝက်ကို သူ မမြင်ရသေး။ ကိုက် ၂၀ ခန့်အထိ ချဉ်းကပ်မိသောအခါမှ သူ့ကို ဘေးတိုက်ပေး၍ မြေကြီးတွင် ခေါင်းစိုက်ကာထိုးစားနေသော ဝက်ကြီးကို မြင်ရတော့သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် သေနတ်မောင်းကို ကြိတ်၍ဖိချလိုက်ပြီး သေနတ်ကို ပဲခုံးတွင်ထောက်ကာ ဝက်ကြီး၏လက်နောက် တည့်တည့်

သို့ ချိန်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သေနတ်မောင်းကို အသာဖိညှစ်ချလိုက်ရာ ဒိုင်းဟူသော သေနတ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီး ဝက်ကြီးမှာလည်း လဲကျသွားတော့သည်။ ဝက်ကြီးသည် အီးခနဲ, အီးခနဲ ၂ ခွန်း ၃ ခွန်း မျှသာအော်နိုင်ပြီး အကြောဆွဲကာ အသက်ပျောက်သွားတော့သည်။

ထိုဝက်သားသည် ထွန်းကြိုင်အဖို့ ဟင်းလျာနှင့်ငွေကြေးတို့ကို ရရှိရုံမျှသာမက ထွန်းကြိုင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်း ဇရစ်ခဲအုံးကြောတစ်နယ်လုံးသို့ ကြေညာပြီးလည်း ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထွန်းကြိုင် စန်းထလာခြင်း

၆ နှစ်ကျော်ကျော်မျှ သေနတ်သံတစ်ချက်မျှ မကြားခဲ့ရသော ကြောင့် တောတွင်းသားကောင်များက ပေါ်ချင်တိုင်းပေါ်၍ နေရုံမျှမက လူ၏ အန္တရာယ်, သေနတ်၏ အန္တရာယ်တို့ကိုလည်း နားမလည်ပြန်သဖြင့် ပစ်၍ခတ်၍ လွယ်ကူနေပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်မှာ စီးပွားလမ်းဖြောင့်ကာ မကြာမီပင် ကျွဲတံရှဉ်းနှင့် တောင်ယာတစ်ကွက်တို့ကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး ဖြစ်နေ၏။ သူ၏ အမည်မှာလည်း ပြင်ဦးလွင်မြို့နယ်အတွင်းသို့ လည်းကောင်း, ကျောက်ဆည်နယ် အတွင်းသို့လည်းကောင်း, ရပ်စောက်နယ်အတွင်းသို့လည်းကောင်း ကျော်ကြား၍ လာတော့သည်။

ထွန်းကြိုင်၏ အသက်မှာ ၂၀ ကျော် အစိတ်တွင်းဖြစ်၍ အရွယ်ကောင်းတုန်း, သန်တုန်းမြန်တုန်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကုန်းသာ, အုန်းကြော စသောရွာများမှ သမီးရှင်များ, အမျိုးသမီးငယ် အပျိုရွယ်များက လည်းကောင်း၊ ထွန်းကြိုင်နှင့် ရွယ်တူတန်းတူများ ဖြစ်ပြီး ကံမကောင်း အကြောင်းမလှသောကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မှဆိုးမနှင့် တစ်ခုလပ်ဖြစ်နေကြသူ အမျိုးသမီးများက လည်းကောင်း ထွန်းကြိုင်

ဝေးမြေရပ်ခြားသို့လွင့်ပါးနေခဲ့စဉ်က အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်၊ မကျခဲ့သည်၊ သားသမီးများ ရခဲ့သည်၊ မရခဲ့သည်ကို စုံစမ်းကြည့်ကြသည်။

ထွန်းကြိုင်ကား ထိုအချိန်အထိ မည်သည့်နေရာတွင်မျှ အိမ်ထောင်ရက်သား မကျခဲ့သေး။ သွားလေရာတွင် ညွန့်ခင်အား အမှတ်ရ၍ နေခဲ့သည်။ ဧရစ်ခဲနယ်မြေတွင်းသို့ ခြေချ၍ ညွန့်ခင်တို့၏ မြှုပ်ချက်သားကောင်းနေသည့်သတင်းကို ကြားလိုက်ရသောအခါတွင် စိတ်အတော် ထိခိုက်ခဲ့သည်။ သို့သော် လောကဓံကို ကြုံကြုံခိုင်ခိုင် ရင်ဆိုင်နိုင်သော အရည်အချင်းရှိနေပြီမို့ မြင်းစွာသောတုန်လှုပ်မှု မဖြစ်ခဲ့။ ညွန့်ခင်နှင့် ရေစက်မဆုံ၍ ပေါင်းရန်ဝေးခဲ့ပြီဟုသာ စိတ်ကို ဖြေရင်း တောပစ်ရေးတွင်သာ အာရုံစိုက်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညွန့်ခင်များ ပြန်လာလေဦးမည်လားဟု စိတ်ကူးယဉ်မိခဲ့သော်လည်း သေသေချာချာ တွေးမိလာသောအခါတွင်မူ ယခုအထိ ဘာသတင်းမျှ မကြားရတော့သည်ကိုထောက်ရှု၍ ပြန်မလာနိုင်တော့ဟု စိတ်ကို တုံးတုံးချလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။

ယခုအချိန်အထိ ထွန်းကြိုင်မှာ လူပျိုဘဝတွင်ပင် ရှိနေသေးကြောင်းကိုသိကြရပြီး ထွန်းကြိုင်အား ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိနေသော ညွန့်ခင်ပြန်ရောက်လာရန်လည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ပြီဖြစ်ကြောင်း တွက်လိုက်မိကြသည်နှင့် ၁၄-၅-၆ နှစ်ရွယ် အပျိုငယ်များမှစ၍ ထွန်းကြိုင်နှင့်ရွယ်တူ မဆိုးမများကပါ ထွန်းကြိုင်အား ထိကပါးရိကပါး လုပ်လာကြသည်။ အောင်သွယ်များနှင့် ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

ထွန်းကြိုင်မှာ လူပျိုပေါက်ကလေး မဟုတ်တော့။ အတွေ့အကြုံရှိ၍ လူပျိုဟိုင်းထွန်းကြိုင်ဘဝသို့ ပြောင်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်

၍ အမျိုးသမီးများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် အထိုက်အလျောက် အဆင်ပြေအောင် ရောနှောနှောက်ပြောင် ဆက်ဆံတတ်လာပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ကိုယ်ထိလက်ရောက် မကျူးလွန်မိအောင်ကား ထွန်းကြိုင် သတိထား၍ နေခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ပြုရန် မဆုံးဖြတ်ရသေးသဖြင့် အများသံသယရှင်းရန်အတွက် ခပ်ကင်းကင်းပင်နေခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် သူနှင့်ရွယ်တူ မဆိုးမနှင့် တစ်ခုလပ်တို့ကိုမူ ထွန်းကြိုင် သည် အလိုက်သင့်ဆက်ဆံခြင်းပင် မပြုရ။

ဤကဲ့သို့ အမျိုးသမီးများနှင့်အလိုက်သင့်ဆက်ဆံရင်း ထွန်းကြိုင်အဖို့ သာယာမှုကလေးများ ဝင်လာသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ ဤလိုအတိုင်း သူ မနေ့သွားနိုင်ကြောင်းကိုလည်း မိမိဘာသာ စဉ်းစားမိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ခါခါ စိတ်ရူးကလေးများပေါက်ကာ သူ့အား ထိကပါးရိကပါးလုပ်လာသည့် အမျိုးသမီးများကို စိတ်ကူးကြည့်မိ၏။ ဤသို့ စိတ်ကူးကြည့်မိကာမှ ညွန့်ခင်၏ အရည်အချင်းတို့သည် ပေါ်လာ၏။ ညွန့်ခင်သည် ချောလှသည်ဟု မဆိုသာ။ သို့သော် ညွန့်ခင်၏ ရုပ်ရေတွင် အပြစ်ဆိုစရာဟူ၍ကား ရှာမရ။ ညွန့်ခင်သည် အရပ် အနည်းငယ်မြင့်၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တင်း၏။ အသားဖြူ၍ မျက်လုံးတွင် မျက်ရစ်မပါ။ နှာခေါင်းက မဆိုစလောက် ကလေးပြားနေပြီး နှုတ်ခမ်းများက အနည်းငယ်ထူ၍ ယောင်ယောင်ကလေး တွဲနေ၏။ ဓနုရုပ်ပီသသူကလေး တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်၏။

ယခု ထွန်းကြိုင်အား ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသူများတွင် ညွန့်ခင်ထက် ရုပ်ရေသာသူများ ပါ၏။ တစ်ရွာလုံး၏ ထိပ်ခေါင်တင် ကွမ်းတောင်

ကိုယ်ပင် ပါနေ၏။ သို့သော် သိက္ခာရှိမှု၊ ဣန္ဒြေရှိမှု၊ ရိုးသားမှုတို့မှာ ညွှန်ခင်နှင့် နှိုင်း၍မရ။ ထိုမျှသာ မကသေး။ ညွှန်ခင်သည် တောင်ပေါ် သူတို့အတွင်းဝယ် အထမ်းအပိုးတွင် လည်းကောင်း၊ ပေါင်းသင်၊ ကောက်စိုက်၊ စပါးရိတ် စသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများတွင်လည်း ကောင်း ပြိုင်ဖက်ကင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်သည် အိမ်ထောင်ဖက်ကို ရွေးချယ်ရန် စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ညွှန်ခင်ကို သွား၍ သတိရ၏။ ညွှန်ခင်ကို သတိရ လိုက်သည်နှင့် မိမိ ယခုစိတ်ကူးမိသည့်မိန်းကလေးနှင့် ညွှန်ခင်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိ၏။ ထိုအခါတွင် မိမိ၏ အိမ်ထောင်ပြုရန်စိတ်ကူး သည် ပျက်ပြယ်ခဲ့ရသည်သာဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် စိတ်ကူးလိုက် ပျက်လိုက်ဖြစ်ရင်း အချိန်က ကုန်ခဲ့ သည်။ တောတောင်များက ပေါများပြီး အချိန်ရှိသမျှလည်း တောပစ် နေပြန်သဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးစိတ်ကူးက တစ်ခါတစ်ရံမျှသာ ပေါ်လာ တတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးစိတ်ကူး ပေါ်လာတိုင်း ဆုံးဖြတ် ချက်ချချ မရသောအခါတွင်လည်း တောပစ်ထွက်၍ ထိုစိတ်ကူးကို ပျောက်ဖျက်ခဲ့ပြန်သည်။

သို့သော် နေမြင့်လေ အရူးရင့်လေဆိုသကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ဖက် လိုအပ်မှုကို အခြေအနေက တောင်းဆိုလာခဲ့သည်မှာ တစ်နေ့တခြား ကြီးမားလာတော့သည်။ တစ်ဘက်က ကျွဲတစ်ရှဉ်းနှင့် တောင်ယာကို ကြည့်ရှုထိန်းသိမ်းရင်း တစ်ဘက်က တောပစ်ရသည့်အလုပ်မှာ မိမိ တစ်ဦးတည်းနှင့် မည်သို့မျှ မနိုင်နိုင်နိုင်။ မိမိ၏ညီနှင့် ခယ်မတို့၏

အကူအညီကို ယူနေရသည်မှာလည်း အခိုက်အတံ့ ယာယီအားဖြင့်သာ ကောင်း၏။ ရေရှည်ဆိုလျှင်ကား အလိုက်မသိရာ၊ တရားမျှတမှု မရှိရာသို့ ရောက်ရပေမည်။ ထိုမျှသာမက မိမိတစ်ကိုယ်တည်း နေခြင်း ဖြင့် နေမကောင်းထိုင်မသာရှိ၍မှ ဆေးပေးမီးယူ ကူညီမည့်သူ မရှိ။ အရေးအကြောင်းရှိ၍မှ တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖက်ကမရှိ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးချယ်ရေးကိစ္စမှာ မိမိ ရှောင်ကွင်းပြေ ထွက်၍ လွတ်နိုင်မည့်ကိစ္စမဟုတ်မှန်း ထွန်းကြိုင်အဖို့ တစ်နေ့တခြား သိသာထင်ရှားလာ၏။

ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်သည် 'ယခုနေ့များ ညွှန်ခင် ပြန်ရောက် လာပါက ကောင်လေစွ'ဟု စိတ်ကူးယဉ်ရင်းကပင် ညွှန်ခင် ပြန်ရောက် မလာသည့်တိုင်အောင် သင့်တော်မည့်အိမ်ထောင်ဖက်တစ်ဦးကို ရွေး ချယ်၍ အိမ်ထောင်ပြုတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရတော့သည်။

အိမ်ထောင်ပြုတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ထွန်း ကြိုင်အဖို့ စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပေါ်လာ၏။ ထိုစိတ်ကူးမှာ အခြားမဟုတ်။ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်ရန်အတွက် မိမိကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်၏။ မိမိနှစ်သက်သူကို ခေါင်းခေါက်ရွေးချယ်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စ သည် အလွန်လွယ်သောကိစ္စ ဖြစ်၏။ သို့သော် မင်္ဂလာဆောင်ရန် အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး၍ မိမိသားမယားအား တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားရှိနိုင်ရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ ကြိုတင် စီစဉ်ဖို့က လိုနေ၍ ယခုအခြေအနေအတိုင်း မိမိနှစ်သက်သူကို ရွေး ချယ်လိုက်လျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သို့သော် တင့်တောင့်တင့်တယ်ကာ

မဖြစ်နိုင်။ တင့်တောင့်တင့်တယ်ဖြစ်နိုင်ရန်မှာ မိမိတာဝန်ဟု ထွန်းကြိုင်က ယူဆမိ၏။ ထိုတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင်ထမ်းဆောင်မှ ဖြစ်မည်ဟု သူက တွေးမိ၏။

ထို့ကြောင့် တောပစ်၍ စီးပွားရှာသောလုပ်ငန်းကို ရှေးကထက် ပို၍ ကြိုးပမ်းလာတော့သည်။ ကြိုးပမ်းသလောက်လည်း ထွန်းကြိုင်အဖို့ ထိုက်သင့်သလောက် စုမိဆောင်းမိဖြစ်လာသည်။ ထွန်းကြိုင် ယခင်က ဂျီကိုပစ်၍ ဂျီသားကို ရောင်းမစားခဲ့။ ဟင်းလျာအတွက်သာ ဂျီကိုပစ်၍ ရရှိလာလျှင် ဝေခြမ်းစားသောက်လိုက်သည်ကသာ များသည်။ ဝက်ကိုလည်း သူပစ်ခဲ့၏။ စပါးခင်းဝင်မှ ပစ်လေ့ရှိ၏။ ဝက်ကို ပစ်ရ သည်မှာ လွယ်၏။ သို့သော် ပစ်ပြီးသောအခါ ရေနွေးလောင်း၍ အမွေး ခြစ်ရသည်။ သို့မဟုတ် တစ်ကောင်လုံး ရွံ့သုတ်မီးမြိုက်၍ အမွေးခြစ် ရသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်က ရှုပ်လာသည်။ ထိုမျှမကသေး ဝက်သားမှာ ကြာရှည်မခံ ပုပ်လွယ်ပြန်သည်။ သို့အတွက် ရပ်ဝေးသို့ သွားရောက် ရောင်းချရမည်ဆိုလျှင် ဒီအတိုင်း သွားရောင်း၍မဖြစ်။ နုတ်နုတ်စင်း၍ ထမင်းပျော့ပျော့နှင့်နယ်ကာ ပုံးများ၊ အိုးများတွင် နာနာသိပ်၍ဖြစ်စေ၊ ဖက်နှင့် သေချာစွာ ထုပ်၍ဖြစ်စေ အချဉ်သိပ်ပြီးမှ ရောင်းရသည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကယိကထများလှသည်။ ဝံကိုမူ အပျော်ထက်သက်သာ ပစ်၏။ သူတို့နယ်တွင် ဝံသား၊ ဝံရေတို့သည် တန်ဖိုးမရှိ။ ဝံသည်ခြေမှာ တန်ဖိုးရှိလှသည်ဟုဆိုသော်လည်း ဝယ်သူက မရှိ။ ထို့ကြောင့် စီးပွားရေး အလုပ်အဖြစ် သဘောထား၍ မဖြစ်။ ထွန်းကြိုင် စီးပွားရေးသဘောထားပြီး ယခင်ကပစ်သည့်အကောင်များမှာ ဆတ်၊ စိုင်းနှင့် ပြောင်သာ ဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်ပြုမည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ပြီးခဲ့သည်နှင့် ထွန်းကြိုင်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာတော့သည်။ မည်သည့်အကောင်ကိုဖြစ်စေ စီးပွားရေးအရ တွက်ချက်ပြီးမှ ပစ်တော့သည်။ အမြတ်အစွန်းပေါ်မည် ဆိုလျှင် မည်သည့်အကောင်ကိုမဆို ပစ်၍၊ အမြတ်အစွန်းမပေါ်လျှင် မည်သည့်အကောင်ကိုမျှ မပစ်တော့။ ထို့ကြောင့် အသော်သက်သက် သာဖြစ်ပြီး ကျည်ဆံဖိုးမျှပင် ပြန်၍မရသော ဝံကို လုံးဝမပစ်တော့။ ဂျီကိုမူကား ဟင်းစားအတွက်သာမဟုတ် စီးပွားရေးအရ တွက်ခြေ ကိုက်သည့်အကောင်ဖြစ်သဖြင့် ဖိ၍ပစ်တော့သည်။ အရွယ်ရောက်သော ဂျီတစ်ကောင်လျှင် အနည်းဆုံး အသား ၆ ပိဿာ ထွက်၏။ တစ်ပိဿာ ၃ ကျပ်ဈေးဖြင့် ရောင်းရလျှင် ၁၈ ကျပ် ရမည်ဖြစ်၏။ ယမ်းတောင့် တစ်တောင့်ကို ၂ ကျပ်နှုန်းပေးလျှင် ဝယ်၍ရ၏။ ဂျီတစ်ကောင်ရရန် အတွက် ယမ်းတောင့် ၃ တောင် ဖြုန်းရသည်တိုင်အောင် အရင်း ၆ ကျပ်သာ ကုန်မည်ဖြစ်ရာ မိမိအတွက် ၁၂ ကျပ် ကျန်သေး၏။ ဂျီကိုသာ ပစ်ရမည်ဆိုလျှင် ရွာအနီးအနား၌ပင် နေ့စဉ် ၁ ကောင် ၂ ကောင် ဆိုသည်ကတော့ အနည်းဆုံးရမည် ဖြစ်၏။ ဂျီ ၁ ကောင် ၂ ကောင်၏ အသားမျှလောက်ကတော့ အဝေးသို့ သွားစံရာမလိုဘဲ အကြောတစ်ရွာ တည်းနှင့်ပင် အလွယ်တကူကုန်အောင် ရောင်းနိုင်၏။ ဂျီပစ်ရသည်မှာ လူလည်း မပင်ပန်း၊ အချိန်လည်းမကုန်ဘဲ စီးပွားရေးအရ တွက်သား ကိုက်လှသည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်က ဂျီကို ဖိပစ်တော့သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် ဂျီကိုသာမက ဝက်ကိုလည်း မဲ၍ပစ်လာ၏။ ယခင်ကမူ ကယိကထများသည် လက်ဝင်သည်ဟုထင်၍ ဝက်ကို မက်မက်သက်သက်ပစ်။ ယခုမူကား ကယိကထများခြင်း၊ လက်ဝင်

ခြင်းသည် အကြောင်းမဟုတ်တော့။ စီးပွားရေးအရ တွက်လိုက်လျှင် ဝက်ပစ်ရသည်မှာ အလွန် တွက်ခြေကိုက်၏။ ထမင်းနှင့် ဆတူရော၍ အချဉ် တည်လိုက်သောအခါ အချိန်က တိုးလာ၏။ သို့သော် ဝက်သား ချဉ်၏ ဈေးနှုန်းမှာ အသားစိမ်း၏ ဈေးနှုန်းအတိုင်းပင်ဖြစ်ပြီး လူများ ကလည်း ဝက်သားချဉ်ကို ပို၍ဝယ်ကြ၏။

ဆတ်ကိုမူ ထွန်းကြိုင်က မဲ၍မပစ်တော့။ ဂျီနှင့်ဝက်မှာ ပေါလွန်းနေသဖြင့် တောပြန်းသွားမှာ မစိုးရိမ်ရ။ ဝက်များ တောပြန်း သွားသည့်တိုင်အောင်လည်း သစ်ခင်းဝါးခင်းများအတွက် တစ်ရန် အေးသွားသဖြင့် မိမိအတွက် ဆုံးရှုံးသည်ဟု မဆိုသာ။ တစ်နယ်လုံး အတွက်ဆိုလျှင်မူ အမြတ်ပင်ထွက်သည်ဟု ဆိုနိုင်သေး၏။ ဆတ်မှာ မူကား သူတို့ဒေသတွင် အလွန်ပေါလှသည် မဟုတ်။ ၎င်းအပြင် ဆတ်မ တစ်ကောင်သည် ၁ နှစ်မှ သားတစ်ကောင် မွေး၏။ ထို့ကြောင့် ဝက် ကဲ့သို့ မဟုတ်။ အကောင်ဦးရေ တိုးပွားခဲ့၏။ ဆတ်ကို ဖိပစ်လိုက်မည် ဆိုလျှင် တောပြန်းသွားနိုင်၏။ သူ့ဘကြီး ဦးဖိန်းလက်ထက်ကပင် ဤအချက်ကို ထွန်းကြိုင် နားလည်ခဲ့၏။ ဦးဖိန်းသည် ဆတ်မကို အလွန်သတိထား၍ ရှောင်ခဲ့၏။ သူ့တောတွင်ရှိသည့် ဆတ်ထီးများကို ပင် ခြေရာခံ၍ ကြည့်ရှုကာ တွက်ချက်ပြီးမှ ယခုနှစ်အတွက် ဤတောမှ ဆတ် ဘယ့်နှစ်ကောင်သာပစ်မည်ဟု သတ်မှတ်၍ ပစ်ခဲ့၏။ သတ်မှတ် ချက်ထက်ပို၍ ဆတ်ကိုပစ်လိုလျှင် ထိုတောတွင်မပစ်ဘဲ ဝေးရာတော်သို့ သွားရောက်ပစ်ခတ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ယခင်က ဆတ်ကို စီးပွားရေးအရ မဲ၍ပစ်ခဲ့သောထွန်းကြိုင်သည် ယခုမှာမူ အရှည်ကို မျှော်မှန်းတွက် နှက်ပြီး သူ့ဘကြီးကဲ့သို့ပင် သတ်မှတ်ချက်နှင့် ပစ်တော့သည်။

ဤနည်းဖြင့် ပစ်နေရသည်မှာ စီးပွားရေးအတွက်တော့ တွက် သားကိုက်၏။ သို့သော် မူးစုပစ္စည်းနှင့် အနုစု စုနေခြင်းဖြစ်ရာ လုံးခနဲ ခဲခနဲ ငွေမပေါ်လာ။ ထို့ကြောင့် လောဘကြီးနေသော ထွန်းကြိုင်သည် အကောင်ငယ်များကိုပစ်၍ ငွေစုနေရသည်မှာ နှေးကွေးလှသည်ဟု သူ့စိတ်က ထင်လာသည်။ အကောင်ကြီးကြီးများကိုပစ်၍ လုံးခနဲ ခဲခနဲ ငွေကို ရလိုမြင်လိုလာတော့သည်။ စိုင့်ကို အငယ်ဆုံးထား၍ ဆင်နှင့်ပြောင်တို့ကိုပစ်လိုစိတ်က တဖွားဖွားပေါ်လာသည်။ သို့သော် ထိုသားကောင်ကြီးများကို ပစ်ခတ်ရန်အရေးမှာ ဂျီ၊ ဝက်နှင့် ဆတ်တို့ လောက် လွယ်ကူသည်မဟုတ်။ ရွာအနီးအနားတွင်ပင် နေချင်းပြန် တစ်ယောက်တည်း လည်၍မရ။ တောနက်ကြီးများအတွင်းသို့ဝင်ကာ လူများစုနှင့် ရက်ရှည်လည်မှ ရနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတစ်ဦး တည်းနှင့် ပြီးစီးနိုင်သောကိစ္စမဟုတ်၍ ထွန်းကြိုင်မှာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင် ဖြစ်နေရပြန်သည်။

ထွန်းကြိုင်အဖို့ ငွေများများနှင့် မြန်မြန်ရရန်အတွက် အလော တကြီးရှာဖွေရန် ကြိုးစားမိလေလေ အနှောင့်အယှက်များက ပေါ်လာ လေလေ ဖြစ်နေသည်။ သူ၏စိတ်ကူးများသည် အိမ်မက်တွင် အလျှင် လို၍ တစ်အားပြေးခါမှ ရှေ့သို့မရောက်ဘဲ ခြေထောက်များက နောက်သို့ဆွဲ၍နေသကဲ့သို့ဖြစ်နေပြီး ကြိုးစားလေ အရာမထင်လေ ဖြစ်၍နေရသည်။

စိုင့်၊ ပြောင်၊ ဆင် စသော သားကောင်ကြီးများအတွက် တော့ ကြီးလည်ရန်မှာ ချက်ချင်းထ၍သွားရန် မဖြစ်နိုင်။ လူအများနှင့်လုပ်ရ သောကြောင့် ကိုယ့်စိတ်နှင့်ကိုယ့်ကိုယ် ထင်ရာစိုင်း၍ မဖြစ်။ ပထမဆုံး

မိမိ၏နောက်သို့ လိုက်မည့်လူများနှင့် တိုင်ပင်ရ၏။ မိမိ မခေါ်လိုသူများ စုပြုပါမလာစေရန်နှင့် မိမိက အားကိုးအားထားပြုရမည့် လူများလည်း မကျန်ရစ်စေရန်အတွက် စီစဉ်ရသောလုပ်ငန်းမှာ ထင်သလောက် မလွယ်ကူ။ အစီအစဉ်ကို စိတ်ချယုံကြည်ရသောသူ မျှလောက်နှင့်ပင် ကြိုတင်၍လုပ်ရ၏။ သို့စဉ်လျက် မိမိ တကယ်အားကိုးရမည့်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်က မိမိစီစဉ်သည့်နေ့ရက်တွင် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခု ကြောင့် မလိုက်နိုင်ဟုဆိုပါက လူစုံတက်စုံ လိုက်နိုင်မည့်ရက်ကို စောင့်ရတတ်ပြန်၏။

စီးပွားရေးအရ တောကြီးလည်တော့မည်ဆိုလျှင် တွက်စရာ ချက်စရာက များလာ၏။ ယခင်ကလို အပျော်သဘော သို့မဟုတ် အများစားရန်အတွက် တောကြီးလည်ရာတွင်ပင် အသုံးမကျမည့် လူပိုများ ပါမလာစေရန် ဂရုစိုက်ကြရ၏။ စီးပွားရေးအရ တောကြီး လည်ရန် စီစဉ်သောအခါတွင်မူ အသုံးမကျသည့်လူပို ပါမလာစေရန် သာမကတော့၊ တောကြီးထဲတွင် တကယ်တမ်း မိမိနှင့် ဒိုးတူပေါင်ဖက် အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်နိုင်သူများသာဖြစ်ဖို့ အရေးကြီးလှသည်။ ခိုကပ်မည့်သူများ၊ လူပျောလူညံများ၊ သတ္တိမရှိသူများ၊ သစ္စာမရှိသူ များကို ခေါ်၍မဖြစ်။ တောကြီးလည်ရာ၌ တောကောင်များကို ရှာဖွေ စားသုံးမှု မှုများသာမက သားကောင်ဖျက်ရန်၊ ကျပ်တင်ရန်၊ ထင်ရှား ပိုးရန် လိုက်ပါလာသူများအတွက်ပါ အသက်အန္တရာယ်က ကင်းသည်တတ်။ ထို့ကြောင့် သေဖော်သေဖက်များဟူ၍သာ သဘော ထားကြသည်။ ဤအတွက်ကြောင့်ပင် ရရှိလာသည့်သားကောင် အပေါ်မှ ဝေစုခွင့်ကြောင့် ဆတ်၊ ဂျီ၊ ဝက် စသော သားကောင်ငယ်

များကို လိုက်လံပစ်ခတ်၍ ဝေစုခွင့်ခြင်းမျိုးနှင့် မတူ။ သားကောင်ငယ် များကို ဝေစုခွင့်ရာတွင် အများအားဖြင့် ပစ်ခတ်သည့်မုဆိုးက တစ်ဝက် ကိုယူ၍၊ နောက်ကလိုက်လာသူများအတွက်မှာမူ ပါလာသည့် လူ အားလုံးအတွက်ကိုမူ ကျန်တစ်ဝက်ကို ပေးလေ့ရှိ၏။ တောကြီးလည် ရာတွင်မူကား ပစ်ခတ်သူမုဆိုးက ထိုမျှလောက် အခွင့်အရေး ပိုမယူရ။ သူ့အတွက် ဝေစုမှာ လိုက်ပါလာသူအားလုံးနှင့် အညီအမျှသာ ရ၏။ သို့သော် သေနတ်အတွက်ကိုမူ လူ၏ဝေစုနှင့်အတူ ဝေစုတစ်စု ရ၏။ ယမ်းတောင်ဖိုးလည်း ရ၏။ ထိုမျှသာ ဖြစ်တော့သည်။

ထွန်းကြိုင်အဖို့ တောကြီးလည်ရန်အတွက် လူစီစဉ်ရသည့် အခက်အခဲအပြင် အခြားအနှောင့်အယှက် အခက်အခဲများနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရပြန်၏။ ထွန်းကြိုင်သည် ကွန်မြူနစ်ထွက်တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မုဆိုးလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လမ်းကျွမ်းကျင်၏။ ထိုမျှမက သေနတ် ကလည်း ရှိနေပြီး သတ္တိပါကောင်းသူ ဖြစ်နေပြန်၏။ ဤအချက် အားလုံးတို့က ထွန်းကြိုင်သည် ကွန်မြူနစ်တို့အဖို့ အသုံးတည့်နေစေ ၏။ သူတို့လူဖြစ်ခဲ့ဖူး၍ စိတ်ချယုံကြည်ကြ၏။ ခရီးဝေးတစ်ယောက် တည်း ဆက်သားလွတ်စရာကိစ္စရှိလျှင် ထွန်းကြိုင်အား စေခိုင်းကြ တော့သည်။ လမ်းပြစရာရှိလျှင်လည်း ထွန်းကြိုင်ကိုပင် ဆွဲခေါ်အသုံးပြု ကြပြန်သည်။ စခန်းရှာဖွေရာတွင်လည်း ထွန်းကြိုင် ဝင်၍ ပါရပြန် သည်။ ၎င်းတို့ ဟင်းလျာလိုလာပြန်လျှင်လည်း ထွန်းကြိုင်အပေါ် တာဝန်ကျလာပြန်သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် ခြံတောင်ပိုစုသလို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ဖြည်းဖြည်း စုနေရသော သားကောင်ငယ်များအားပစ်ခတ်နေသည်ကို အားမရ၍

လောဘဝင်ကာ ငွေကို အတုံးလိုက် အခဲလိုက်ရမည် တောကြီးလည်ရန် အတွက် စိတ်ကူး၍ စီစဉ်ခဲ့၏။ ထိုကဲ့သို့ စီစဉ်နေရာသဖြင့် သားကောင် ငယ်များကိုလည်း မပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့။ အချိန်ယူ သည်းညည်းခံ၍ စီစဉ် ပြီးခါမှ ကွန်မြူနစ်တို့၏ တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်လိုက်ရပြန်ရာ ထိုအစီအစဉ်မှာလည်း ပျက်သွားရပြန်၏။ ထို့ကြောင့် သားကောင် ငယ်များကိုလည်း မပစ်ခတ်ရ၊ တောကြီးလည်း မလည်ဖြစ်တော့ဘဲ ခြေလှမ်းများမှာ ရှေ့မရောက်နိုင်ဘဲ နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်နေသလို ဖြစ်ရပြန်၏။

ကွန်မြူနစ်တို့က ပြည်သူ့စစ်များဖွဲ့၍ သင်တန်းများပေးလာ သောအခါတွင် ထွန်းကြိုင်အတွက် ၊ ၍ အနှောင့်အယှက်က များလာ ပြန်သည်။ ကျေးရွာပြည်သူ့စစ်များဖွဲ့ရန်အတွက် ကျေးရွာများမှ သင့်တော်မည်ထင်သူများကို ကွန်မြူနစ်တို့က ခေါ်ယူသင်တန်းပေး ကြ၏။ ထိုအခါတွင် ထွန်းကြိုင်မှာ ထိပ်ဆုံးက ပါသွားပြန်၏။ ထို သင်တန်းတွင် ထွန်းကြိုင်အား ကွန်မြူနစ်တို့က မျက်စိကျခဲ့ပြန်ရာ သင်တန်းပြီးဆုံး၍ ရွာသို့ ပြန်ရသည့်တိုင်အောင် ဇရစ်ခဲ အုန်းကြော တစ်နယ်လုံးရှိ ပြည်သူ့စစ်များကို ပြန်လည်သင်တန်းပေးရန် ထွန်း ကြိုင်အား တာဝန်ပေးပြန်တော့သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် ပြည်သူ့စစ်သင်တန်းမှ အပြန်တွင် အတော် ဖင် စိတ်ပျက်အားလျော့ဖြစ်၍ ပြန်ခဲ့ရသည်။ မိမိ၏ စိတ်ကူးအစီအစဉ် များ ဖင့်နေကြန့်ကြာရသဖြင့် စိတ်ပျက်အားလျော့ဖြစ်ခဲ့ရရုံမကသေး၊ ပို၍ ဆိုးရွားသည်မှာကတော့ မိမိကိုင်ဆောင်နေသည့်သေနတ်ကို သိမ်းရန် အခြိမ်းခြောက်ခံနေရပြီကို သိခဲ့ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

ထွန်းကြိုင်သည် ယခင်ကတည်းက မိမိသေနတ် ကိုင်ဆောင်နေခြင်း မှာ ကောင်းစွာစိတ်မချရကြောင်း ရိပ်မိထား၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကွန်မြူ နစ်များက စေခိုင်းသရွေ့ မပြုမငြင် မဆိုင်းမတွ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် 'ပေးခဲ့သည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ သူတို့ခိုင်းသမျှ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် ပေးခဲ့ခြင်းကြောင့်သာပင် ယခုအထိ မိမိသေနတ်ကို မသိမ်းဆည်း သေးကြောင်းကို သင်တန်းတက်ရင်းဖြင့် နားစွန့်နားဖျား ကြားခဲ့ရ၏။

ယံခုအထိ မည်သူကမျှ သူ့သေနတ်ကို သိမ်းဆည်းမည်ဟု လာ၍ မပြောဆိုကြသေး။ သို့သော် ကွန်မြူနစ်ခရိုင် ခေါင်းဆောင်ပိုင်း အတွင်းဝယ် အရပ်သားများအား စစ်သုံးသေနတ်ကိုင်ခွင့် ပြုထားသင့်၊ ပြုမထားသင့်ကို ဆွေးနွေးနေကြကြောင်း သူ သိခဲ့ရ၏။ တကယ်မှာမူ ကွန်မြူနစ်များကြီးစိုးသောနယ်တွင် စစ်သုံးသေနတ်ကိုင်ခွင့် ပြုထား သောသူမှာ အလွန်ရှားပါး၏။ ထွန်းကြိုင်ကဲ့သို့ သူတို့အကျိုးကို ထူးထူးခြားခြားဆောင်ရွက်နိုင်သူ ၁ ဦး ၂ ဦးအတွက်သာ အထူး အခွင့်အရေးအဖြစ် ကိုင်ခွင့်ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။ ယခု ကွန်မြူနစ်ခရိုင် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းအတွင်း ဆွေးနွေးနေကြသောကိစ္စမှာ သူတို့အတွက် စစ်သုံးလက်နက်များ ရှားပါးနေမှုကြောင့် ထိုအထူးအခွင့်အရေးကို ရုပ်သိမ်းသင့်၊ မသိမ်းသင့် ဆွေးနွေးနေကြခြင်းဖြစ်၏။ ယခုအထိမှာမူ ဆုံးဖြတ်ချက် မကျသေး။ ၎င်းအပြင် သူတစ်ဦးတည်းကိစ္စကိုသာ ရည်ရွယ်ဆွေးနွေးနေခြင်းမဟုတ်ဘဲ ယေဘုယျ ဆွေးနွေးနေကြသေး ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ယေဘုယျပြသနာကိုသာ ဆွေးနွေးနေကြသည်ဟု ဆိုသော်လည်း ထွန်းကြိုင်လိုလူတစ်ယောက်အား စစ်သုံးသေနတ် ကိုင်ခွင့်ပေးထားခြင်းဖြင့် သူတို့အတွက် ဘာမျှ မဆုံးရှုံးသည့်အပြင်

အလွန်ပင် အသုံးဝင်လှသေးသည်။ အချို့က သူ့ဘက်ကပင် ကြိုတင်
ကာကွယ် ဥပမာပေး၍ ဆွေးနွေးနေကြသည်ဟုလည်း သူသိခဲ့ရ၏။
ထိုအချက်က သူ့အား မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ကလေး ပေးထားသေး
သော်လည်း အခြေအနေတစ်ခုလုံးကမူ အားတက်ဖွယ်မဟုတ်ကြောင်း
ထွန်းကြိုင် နားလည်ခဲ့သည်။

ထိုမျှမက သူတို့နယ်အတွင်း၌ ဆင်ပစ်ခွင့်ကို လုံးဝပိတ်လိုက်
ပြီဟု ခရိုင်ကော်မတီက ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြောင်း ထွန်းကြိုင် သိခဲ့ရ၏။
ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမူ ထွန်းကြိုင်အဖို့ သာမန်သိခဲ့ရခြင်းမျိုး မဟုတ်။
ခရိုင်ပြည်သူ့အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ခံလုပ်သူက သူ့အား သီးခြားခေါ်
တွေ့၍ ၎င်းတို့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရှင်းပြပြီး သူ့အား သီးသန့် သတိပေး
ကာ တားမြစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခရိုင်ပြည်သူ့အုပ်ချုပ်ရေး တာဝန်ခံလုပ်သူက သူတို့ဆုံးဖြတ်
ချက်ကို အသေးစိတ်ရှင်းပြ၏။ ဆင်သည် လူတို့အတွက် အဖိုးတန်
သတ္တဝါဖြစ်၏။ ထို အဖိုးတန်သတ္တဝါသည် တစ်မျိုးသားလုံးက
ပိုင်ဆိုင်ထားခြင်းဖြစ်၍ တစ်မျိုးသားလုံး၏ ပစ္စည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
တစ်မျိုးသားလုံးပိုင်သည့်ပစ္စည်းကို မိမိတို့အနေနှင့် ကာကွယ်ရမည်
သာဖြစ်၏။ ဆင်များကို ပစ်ခတ်ခြင်းဖြင့် တစ်မျိုးသားလုံး၏ အဖိုးတန်
ရတနာများကို ဖျက်ဆီးဖြုန်းတီးပစ်ရာ ရောက်၏။ ထို့အပြင် ပစ်ခတ်
သတ်ဖြတ်သူ၌လည်း အကျိုးရှိလှသည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် တစ်မျိုး
သားလုံးပိုင်ပစ္စည်းကို မိမိတစ်ဦးတည်းအကျိုးအတွက် ဖျက်ဆီးဖြုန်း
တီးခြင်း မလုပ်သင့်ရုံမျှသာ မကသေးဘဲ မိမိအတွက်လည်း တကယ်
တမ်း အကျိုးမရှိလှသဖြင့် ထွန်းကြိုင်အား သီးခြားခေါ်ယူ၍ သတိပေး

ဆွေးနွေးရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းထူးရှိ၍ ဆင်ကိုပစ်ခတ်ရမည်
ဟု ဆိုလျှင်မူ မိမိတို့ထံမှ အထူးခွင့်ပြုချက်အမိန့်ကို ရယူရမည်ဖြစ်
ကြောင်း၊ ဤအမိန့်ကို မလိုက်နာလျှင် တိတိကျကျ အရေးယူရမည်
ဖြစ်သဖြင့် ထွန်းကြိုင်အား ကြိုတင်၍ ပညာပေးဆွေးနွေးရခြင်းဖြစ်
ကြောင်း စသည်တို့ကို ရှည်လျားစွာဆွေးနွေးရင်း တိတိကျကျ တားမြစ်
ပိတ်ပင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် ခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေးတာဝန်ခံ၏ အကြောင်းပြ
ချက်များကို မငြင်းဆန်နိုင်။ ဘုံဘေးအန္တရာယ်ကင်းသစ်ကုမ္ပဏီက ဆင်များနှင့်
အလုပ်လုပ်နေကြသည်ကို မကြာခဏ တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးပေါင်း များလှပြီ
ဖြစ်၍ ဆင်၏တန်ဖိုးကို သူ သိပြီးဖြစ်သည်။ ဆင်ပစ်၍ သူ့အတွက်
လည်း အကျိုးမများလှ။ ဆင်သားဈေးက များများမရ။ အစွယ်မှာလည်း
မြို့မှကုန်သည်များကသာ ခေါင်းပုံဖြတ်နိုင်ကြ၍ မိမိတို့အတွက်မှာမူ
တန်ဖိုး၏ထက်ဝက်မျှကိုပင် ရသည်မဟုတ်။ ဤအချက်တို့ကို
ထွန်းကြိုင် ကောင်းစွာသိ၏။ သို့သော် ငွေအမြန်ရလိုသော လောဘဇော
တိုက်နေ၍သာ ဆင်ကိုပစ်လိုစိတ်က ဖျောက်မရ ဖျက်မရ၊ ချိုးမရ
နှိမ်မရ ဖြစ်နေသည်။ ‘ဆင်မပစ်ရတော့’ ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ကြားလိုက်ရသောအခါတွင်မူ ‘မိမိ၏စီးပွားရေးအကြံအစည်ကို အတော်
ထိခိုက်လေပြီတကား’ ဟု စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းသွားရတော့သည်။ ထွန်း
ကြိုင်သည် မငြင်းသာ၍ အာမဘန္တေခံကာ ခရိုင်ပြည်သူ့အုပ်ချုပ်ရေး
တာဝန်ခံထံမှ ထွက်လာခဲ့ရသော်လည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် မျက်နှာက
မသာမယာ ဖြစ်လာတော့သည်။

ထွန်းကြိုင်အဖို့ စိတ်ဓာတ်ကျ၍ပြန်လာခဲ့ရပြီး လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် 'သေနတ်အသိမ်းခံရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ' ဟူသော ပြဿနာကသာ သူ၏ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးနေခဲ့သည်။ 'ဆင်မပစ်ရတော့ဘူး' 'သင်တန်းတွေပေးနေရရင် တောလည်း မလည်နိုင်တော့ဘူး' ဟူသော စကားများကား မိမိကိုယ်မိမိ ထပ်ဖန်တလဲလဲ ပြောလာခဲ့မိသောစကားများပင် ဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ ထိုစကားများကို ပါးစပ်မှပင် လွှတ်ခနဲအသံထွက်၍ ပြောလိုက်မိရာ ၎င်းနှင့်အတူ သင်တန်းဆင်း၍ ပြန်လာခဲ့သူများက သူ့အား အတော်ကရုဏာသက်သွားကြရှာသည်။

ထွန်းကြိုင်သည် ရွာပြန်ရောက်သောအခါ ကွန်မြူနစ်တိုက်နယ် တာဝန်ခံအား သွားရောက်တွေ့ဆုံ၍ သက်ဆိုင်ရာမှ ပေးလိုက်သော စာများကို ပေးအပ်လိုက်ပြီး ပြည်သူ့စစ်သင်တန်းဖွင့်ရေးအတွက် ဆွေးနွေးကြသည်။ သင်တန်းဖွင့်ရန်အတွက် တိုက်နယ်တာဝန်ခံက လုံးဝတာဝန်ယူ စီစဉ်ရမည်ဖြစ်၍ ထွန်းကြိုင်က သင်တန်းဆရာတစ်ဦး အဖြစ် သင်တန်းဝင်ပေးရုံသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သင်တန်းမဖွင့်ရသေးမီ အစီအစဉ်များ ပြုလုပ်နေသည့်ရက်ပိုင်းအတွင်း ထွန်းကြိုင်မှာ အားလပ်၍နေ၏။ ထိုအခွင့်အရေးကို ထွန်းကြိုင်က လက်လွှတ်မခံဘဲ သင်စာန်းမတိုင်မီ ရက်ပိုင်းတွင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရသည့်အကောင်ကိုပစ်၍ပိုက်ဆံစုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အချိန်ဖြုန်း၍မနေတော့ဘဲ ကိစ္စပြီးသည်နှင့် တိုက်နယ်တာဝန်ခံထံမှ အမြန်ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါတွင် ညနေ ၄ နာရီခန့်သာ ရှိပေဦးမည်။ ထွန်းကြိုင်သည် မော

လည်းမော သောင်းလည်း သောင်းနေ၏။ သို့သော် နေကို မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ သားကောင်များ အိပ်ရာကထ၍ အစာရှာထွက်မည့် အချိန်ဖြစ်နေ၍ တောလည်ထွက်ရန် အကောင်းဆုံးအချိန်မှန်း သိလိုက်သည်။ ထွန်းကြိုင်သည် လွယ်အိတ်ကို ဒိမ်ခေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီး၊ ဓားမြှောင်ကို ခါးတွင်ထိုးကာ သေနတ်ကိုဆွဲ၍ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ရွာမှထွက်ခဲ့၍ မကြာမီပင် ဂုံးသီးများကို တခွပ်ခွပ်ကိုက်ဝါးစားသောက်နေသော ဂျီတစ်ကောင်ကို တွေ့ရတော့သည်။ ဂျီမှာ အစာကို မဲနေသဖြင့် တစ်ကြောင်း၊ ထွန်းကြိုင်ကလည်း တောထဲသို့ တိုးမဝင်ရသေးဘဲ လူသွားလမ်းပေါ်မှပင် ညင်သာစွာ လျှောက်သွားနေဆဲကာလ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်နှင့် ၁၀ ကိုက်မျှသာ ဝေးကွာတော့သည်တိုင်အောင် ဂျီက အန္တရာယ်ကို သတိမထားမိ။ ထွန်းကြိုင်ကလည်း ရွာနှင့်နီးနေသေးသဖြင့် တောထဲသို့ဝင်မတိုးသေးဘဲ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်းသာ အသံမမြည်အောင် ဂရုစိုက်ရင်း ဖြည်းဖြည်းစွာသွားနေမိသည်။ စိတ်ကမူ သားကောင်ကို မမျှော်လင့်သေးဘဲ တွေးချင်ရာတွေးလာသဖြင့် ဂုံးသီးများကို ဂျီက ကိုက်ဝါးစားနေသံအား ဂျီနှင့် ၁၅ ကိုက်ခန့်မျှ အရောက်တွင်မှ ကြားလိုက်ရ၏။ အသံကြားပြီး၍ နောက်ထပ် ၅ ကိုက်မျှထပ်၍ ရှေ့သို့တိုးလိုက်မှ ဂျီကိုမြင်ရတော့သည်။ ၁၀ ကိုက်ခန့်အကွာမှ ပစ်ရမည်ဖြစ်၍ မိမိပစ်လိုသည့်နေရာကို တိတိကျကျ ထိမှန်အောင် ပစ်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ထွန်းကြိုင်က သတိထားလိုက်သည်။ ယခင်က ဆိုလျှင် ထွန်းကြိုင်သည် သားကောင်များကို ပစ်ခတ်ရာ၌ တုံးခနဲ ဖဲသွားမည့်ချက်ကိုသာ ဂရုစိုက်၍ ချိန်ရွယ်ပစ်ခဲ့သည်။ အခြား

ဘာကိုမျှ ရဂမစိုက်ခဲ့။ ယခုမူ စီးပွားရေးမျက်စိက နေရာတကာတွင် မြင်လာပြီဖြစ်ရာ ဤဂျီကို ပစ်ခတ်ရာ၌ အရေလည်း မပျက်စီးစေလို၊ အသားလည်း ကျည်ဆံနောက်သို့ များများစားစား ပါမသွားစေလို၊ ထို့ကြောင့် ခေါင်းကို ရွေးချယ်ပစ်ခတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဂျီမှာ အန္တရာယ်ကို မသိရှာဘဲ မြေကြီးပေါ်မှ ဂုံးသီးများကိုငုံ့၍ ပါးစပ်ဖြင့်ဟပ်ခါ ကောက်ယူလိုက်၊ လည်ကိုစင်း၍ တခွပ်ခွပ်ဝါးလိုက် လုပ်နေသည်။ ထွန်းကြိုင်သည် သေနတ်ကို မောင်းတင်ပြီးလျှင် လည်ကိုစင်း၍ ဂုံးသီးအဝါးကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ဂျီက ငုံ့၍ ဂုံးသီးများကို ကောက်ပြီး လည်ကိုစင်း၍ ဂုံးသီးများကို အဝါးလိုက်တွင် ထွန်းကြိုင်၏ သေနတ်က ဒိုင်းခနဲအသံ မြည်ဟီး၍ ထွက်သွားတော့သည်။ ဂျီမှာ လည်း ဘိုင်းခနဲ မြေကြီးတွင် ကိုင်ရိုက်လိုက်သကဲ့သို့ ပစ်ကျသွားကာ အကြောများ ဆွဲနေတော့သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် လဲကျနေသော ဂျီရှိရာဆီသို့သွား၍ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်ကာ ညာဘက်ခြေထောက် ဒူးကောက်ကွေးအထက်နားမှ အရေပြားကို ဓားမြှောင်နှင့် ထိုးဖောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘယ်ဘက်လက်ကို ဆွဲယူ၍ ထိုအပေါက်အတွင်းသို့ လျှိုသွင်းလိုက်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်၏ ခွာဆစ်အထက်နားမှ အရေပြားကို ဓားမြှောင်နှင့် ထိုးဖောက်လိုက်ပြန်သည်။ ထိုအပေါက်အတွင်းသို့ လက်သန်းခန့် တုတ်၍ တစ်မိုက်ခန့်ရှည်သော သစ်ကိုင်းကလေးတစ်ခုကို လျှိုသွင်းလိုက်ပြန်သည်။ ယခုအခါတွင်မူ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု လျှိုသွင်း၍ထားသော လက်နှင့်ခြေတို့မှာ ပြန်၍ ပြုတ်မသွားနိုင်တော့ပေ။ ထွန်းကြိုင်သည် လျှိုသွင်းထားသော လက်နှင့်ခြေတို့မှ ဆွဲကိုင်း၍ လူသွားလမ်းဘေး

သစ်ပင်တစ်ပင်က အတက်တစ်ခုတွင် ဂျီကိုချိတ်လိုက်ပြီး နေကိုမော့ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ နေမှာ ထန်းတစ်ဖျားသာသာခန့် ရှိနေသေး၍ တောဆက်လည်ရန် အချိန်က ရှိနေသေးသည်။

ဂျီကို သစ်ပင်တွင်ချိတ်ထားခဲ့ပြီးသောအခါ ထွန်းကြိုင်က သေနတ်တွင် ယမ်းတောင့်အသစ်ထိုးလိုက်ပြီး ဆက်၍ ထွက်ခဲ့တော့သည်။ ဂျီတစ်ကောင်ရပြီးဖြစ်၍ ‘နောက် သားကောင်တစ်ကောင် မည်သည့်အကောင်ပင် ရလျှင်ဖြစ်စေ၊ တော်ပြီ’ ဟု ထွန်းကြိုင်က ဆုံးဖြတ်ထား၏။ သေနတ်ကိုအသင့်ကိုင်ရင်း လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်းပင် မျက်စိကလည်း ဝဲယာကိုကြည့်ရှုရင်း၊ နားကိုလည်းစွင့်ထားရင်း တဖြည်းဖြည်း လျှောက်ခဲ့သည်။

မိမိ၏ လက်ဝဲဘက်တောထဲမှ သစ်ပင်သစ်ကိုင်းများကို တဝန်းဝန်းနှင့်တိုးပြီး လမ်းဘက်ဆီသို့ ထွက်ပြေးလာသောအသံကို ကြားလိုက်ရ၍ နေရာတွင်ရပ်ကာ သေနတ်ကိုအသင့်ကိုင်ထားရင်း စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ အသံနှင့်အတူ ဂျီပေါက်ကြီးတစ်ကောင် တောထဲမှ တိုးထွက်လာကာ လူသွားလမ်းကလေးကို လွှားခနဲခန့်၍ ဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ ထွန်းကြိုင်၏ လျှင်မြန်လှသော လက်များကလည်း ရဲခနဲ တစ်ချက်သာ မြင်လိုက်ရသော ဂျီပေါက်ကြီးအား ဒိုင်းခနဲပစ်လိုက်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဂျီပေါက်ကြီးမှာ ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ လူသွားလမ်း၏ တစ်ဘက်တောထဲသို့ တပြောပြောအသံများမြည်ရင်း တိုးပြေးသွားတော့သည်။ ပြေးရင်းလည်း မုဆိုးများက ‘အစွယ်ခေါက်သည်’ ဟု ခေါ်ကြသော အစွယ်ချင်းရိုက်သည့် တခေါက်ခေါက်အသံကို ပြုသွားသေးသည်။

ထွန်းကြိုင်သည် ယမ်းတောင့်အသစ် တစ်တောင့်ကိုထိုး၍ ပြေးသွားသည် ဂျီပေါက်၏တောတိုးသံများကို မကျေမချမ်းနှင့် ဆက်လက်နားထောင်နေရင်း ထိုဂျီပေါက်ပြေးထွက်လာရာဆီမှပင် နောက်ထပ် တောတိုး၍ပြေးလာသော တဝန်းဝန်းအသံများ ထပ်မံ ကြားရပြန်တော့သည်။ ထွန်းကြိုင်သည် 'ဒီတစ်ချိတော့ အလွဲမခံဘူး' ဟု စိတ်ထဲက ကြုံးဝါးရင်း အသံများကြားရာဆီသို့ သေနတ်ကိုချိန်၍ လိုက်လာသည်။ တောတိုး၍ ပြေးလာသံမှာ လူသွားလမ်းကလေးသို့ အရောက်တွင် ဖြုန်းခနဲရပ်သွား၍ ဂျီပေါက်တစ်ကောင်၏ ခေါင်းပိုင်းက ဖြုတ်ခနဲ ပေါ်လာတော့သည်။ ဂျီပေါက်မှာ သေနတ်သံကြားထား၍ ပထမဂျီပေါက်ကဲ့သို့ လမ်းကို အရမ်းထွက်၍ ခုန်မကူးသေးဘဲ လေ့လာလိုဟန်ရှိသည်။ ဂျီပေါက်သည် ထွန်းကြိုင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ခေါင်းကို ပြန်လှည့်၍ ပြန်လည်ခုန်ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်သေးသည်။ သို့သော် နောက်ကျသွားပေပြီ။ အသံနှင့်အတူ သေနတ်ကို ပြောင်းတန်း၍ချိန်လိုက်လာသော ထွန်းကြိုင်သည် မိမိနှင့် ၆ ကိုက်မျှလောက်အကွာတွင် ဂျီခေါင်းပေါ်လာသည်နှင့် သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ပြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။ ကျည်ဆံမှာ ဂျီ၏လည်တိုင်ရင်းကို တည့်တည့်ကြီးမှန်၍ လည်တိုင်ရိုး သွင်သွင်ကျိုးသွားတော့ရာ ဂျီက ပြန်လှည့်ရန် အရှိန်ယူခိုက်နှင့် ကြုံသွားသဖြင့် ဂျီမှာ တစ်ပတ်လည်၍ မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားတော့သည်။

ထွန်းကြိုင်လည်း ဂျီ၏ဒဏ်ရာများကို စစ်ဆေးပြီးလျှင် ပထမဂျီရစဉ်ကကဲ့သို့ပင် ခြေထောက်နှင့် လက်ကိုဖောက်၍လျှိုပြီး ဂျီတစ်ဘက် သေနတ်တစ်ဘက်လွယ်၍ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ခဲ့တော့သည်။

လမ်းတွင်တွေ့ရသော ဝါးလုံးအပြတ်တစ်လုံးသည် ထမ်းပိုးအဖြစ် အသုံးချရန် အနေတော်ဖြစ်သဖြင့် ကောက်ယူလာခဲ့၍ ပထမ ဂျီချိတ်ထားခဲ့သောနေရာသို့ ရောက်သောအခါ သေနတ်ကို ပခုံးတွင်လွယ်ပြီး ဂျီ ၂ ကောင်ကို ထမ်းပိုးတွင် ရှေ့နောက်တစ်ကောင်စီချိတ်၍ ထမ်းပြီး အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့တော့သည်။

* * *

ရွာသို့ ရောက်သောအခါတွင် နေမှာ ဝင်လုဆဲဆဲ ဖြစ်၍နေပေပြီ။ အုံးဖေ၏အကူအညီနှင့် ဂျီ ၂ ကောင်ကို အရေဆုတ်၍ အသားများကို ခုတ်ထစ် ဖြတ်တောက်ကြသည်။ ဂျီ ၂ ကောင်စလုံး၏ အရေပြားများမှာ ကိုယ်တွင် ဒဏ်ရာတစ်ချက်မျှမရှိသဖြင့် အကောင်းပကတိ ရလိုက်ရာ ထွန်းကြိုင် အတော်ဝမ်းသာသွားသည်။ ဂျီရှေ့ကို ပြာသုတ်၍ မြေကြီးပေါ်၌ ဆွဲဖြန့်ပြီး နှုတ်ခမ်းများတွင် ငုတ်များစိုက်၍ ထားလိုက်သည်။ အုံးဖေကမူ ယခင်ကလိုမဟုတ်ဘဲ ဂျီရှေ့ကိုပင် သူ့အစ်ကိုက ဂရုတစိုက်ပြုပြင်နေပြန်သဖြင့် ထူးခြားလှသည်ဟု စိတ်တွင် အောက်မေ့၍ သူ့အစ်ကိုလုပ်ပုံကို ကြည့်နေမိသည်။

ဂျီ၏ အသည်းအဆုတ်များနှင့် ဝမ်းတွင်းသားများကို သူတို့ရွာရှိ အိမ် ၄ အိမ် ဝေမျှပေးလိုက်ပြီး ကျန်သည်ကိုမူ လည်ချောင်းရိုးပင်မချန်ဘဲ ဖြတ်တောက်ခုတ်စဉ်၍ တစ်ပိဿာတွဲများ တွဲလိုက်သည်။ အားလုံးပြီးစီးသောအခါတွင် တစ်ပိဿာတွဲ ၁၈ တွဲရသည့်အပြင် ခဲတွဲလောက်သည့် အသားအနည်းငယ် ပိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုပိုနေသော အသားအနည်းငယ်ကို ထွန်းကြိုင်က သူ့ခယ်မအား ဟင်းချက်ရန် ပေးလိုက်ပြီး ရေချိုးရန် ထွက်လာခဲ့သည်။

သူတို့ ရေချိုးကြသည်မှာ မြို့မှာကဲ့သို့ ကယိကထ မများလှ၊ အချိန်လည်း မကြာကြ။ အဝတ်အစား ရှားပါးသည့် အရပ်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကပင် ရေသနတ်၊ ရေလဲ စသည်တို့ကို မသုံးခဲ့ကြ။ လုံချည်ကို မ၍မ၍ ချောင်းထဲသို့ ဆင်းသွားပြီးလျှင် ရေထဲသို့ ပေါင်လယ်ခန့်ဆင်းမိသည်နှင့် လုံချည်ကို ဆတ်ခနဲ အပေါ်သို့မ၍ ချွတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းတွင်ပေါင်းလိုက်သည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းတွင်လည်း ဒူးကိုညွတ်၍ ရေထဲကို ခါးအထိ မြုပ်သွားအောင် စိမ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရေနံ့ မျက်နှာ၊ ကိုယ်၊ လက်တို့ကို ပွတ်သပ်လိုက်ပြီး ပြန်တက်လာတော့သည်။ ဆပ်ပြာမပါ၊ အချိန်မကုန်။ အလွန်အေးသော ဒေသဖြစ်နေ၍လည်း ရေထဲတွင် ကြာကြာမစိမ်နိုင်။

ထွန်းကြိုင် ရေချိုးရာမှ ပြန်ရောက်လာသောအခါတွင် ဟင်းမြန်မြန်ကျက်အောင်ချက်ရန် သူ့ခယ်မအား လောတော့သည်။ သူ့ခယ်မကလည်း အမြန်ကျက်စေရန်အတွက် ဂျီအသည်းနှင့် အဆုတ်တို့ကိုသာ ချက်ရန် စီစဉ်ထား၏။ သို့သော်လည်း ထွန်းကြိုင် ရေချိုးရာမှ ပြန်လာသည့်တိုင်အောင် ဟင်းအိုးပြင်၍ ပြီးခါစသာ ရှိသေး၏။ မီးဖိုပေါ်တွင်ပင် မ်တည်ရသေး။

“ကိုရင်ထွန်းကြိုင် လောလှချည်လား။ ခါတိုင်းနှင့်ကို မတူပါဘူး။ ဘယ်များ သွားစရာရှိလို့လဲ”

သူ့ခယ်မက သူ့ခဲအို အခုတလော ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေသဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

“ငါ အုံးကြောသွားမလိုဟ။ ပြည်သူ့စစ်သင်တန်းအတွက် ဆွေးနွေးရင်း ဂျီသားလည်း တစ်ခါတည်း ရောင်းခဲ့မယ်”

အမှန်အားဖြင့်ကား ထွန်းကြိုင်သည် အိမ်ထောင်ပြုတော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့စေကာမူ အိမ်ထောင်ဘက်ကို တိတိကျကျ ရွေးချယ်သေးသည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ဘက်ကို တိတိကျကျ အကဲခတ်ပြီး ရွေးလိုနေသည်။ ထို့ကြောင့် အုံးကြောသို့ သွားလိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိစ္စရှိနေရင်လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာ သွားပါ ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ရယ်။ ဂျီသားကို မနက်ကျတော့ ကျုပ် သွားရောင်းပေးမပေါ့”

သူ့ခယ်မအား ‘အလိုက်ကန်းဆိုးမသိလိုက်လေ’ ဟု ထွန်းကြိုင်၏စိတ်တွင် အောက်မေ့လိုက်သည်။ အမှန်ဆိုပါလျှင် မိမိရွေးချယ်စဉ်းစားနေသော အပျိုရှိသည့်အိမ်များပေါ်သို့ ထွန်းကြိုင်က အကြောင်းမဲ့ တက်ရမည်မှာ ခက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ စိတ်ကူးနေသည်မှာ ဂျီသားကို ဗန်းပြု၍ သူတက်လိုသော အိမ်ပေါ်သို့ တက်ရန်ဖြစ်၏။

“နေပါစေဟော။ ငါလည်း သွားစရာရှိနေတဲ့အတူ ဘာထူးမှာလဲ။ ပြီးတော့ မနက်မှဆိုရင် အသားက အရှေ့စစ်ပြီး အချိန်လျော့သွားဦးမယ်”

ထွန်းကြိုင်၏ အကြောင်းပြချက်က ကောင်းနေသဖြင့် သူ့ခယ်မက ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ဟင်းအိုးကိုသာ ဂရုစိုက်နေလိုက်သည်။

ဟင်းကျက်သည်နှင့် ထွန်းကြိုင်သည် ပလုတ်ပလောင်းလွှေပြီး ဂျီသားများကို ထမ်းပိုးတွင်လျှို၍ထမ်းကာ အုံးကြောရွာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

အုံးကြောရွာသို့ရောက်သောအခါတွင် သူနှင့် တောလိုက်နေကျ အိမ်များသို့ သူက အရင်မသွား။ ထိုအိမ်များသို့ သွားပါက ဂျိသားများထံ သူ့ကိုယ်တိုင် မရောင်းရတော့ဘဲ အိမ်ရှင်က ရောင်းပေးတော့မည်ဖြစ်ရာ သူ့အကြံမှာ ပျက်ရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် အုံးကြောရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုင်းလည်းဖြစ်၊ သူ မျက်စိတွင် သဘောအကျဆုံးလည်းဖြစ်နေသော သောင်းတင်တို့အိမ် သို့ အရင်ဝင်ခဲ့သည်။ သောင်းတင်ကလည်း သူ့ကို အရေးပေးနေပြန်ပြီ။ သောင်းတင်၏ မိဘများကလည်း သဘောတူကြည်ဖြူမည်ကို ထွန်းကြိုင် သိပြီးဖြစ်၏။ သို့သော် သောင်းတင်မှာ ယခုမှ ၁၅ နှစ်ပင် တင်းတင်း မပြည့်သေးသဖြင့် အသက်ချင်းက ကွာခြားလွန်းနေပြန်သည်။ ယင်း အပြင် ရုပ်ရေချောသလောက် ကာလသားများက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေရာ သောင်းတင်မှာ စိတ်မချစရာများ တွေ့နေရသည်။ ထို့ထက်ဆိုးသည်မှာ အသက်ငယ်ရွယ်သေးသဖြင့် အနေအထိုင်မတတ်၍လော မပြောတတ်။ သောင်းတင်၏ ကာလသားများနှင့် ဆက်ဆံရေး မှာ ဣန္ဒြေမရကြောင်း ထွန်းကြိုင် တွေ့ရပြန်သည်။ ထို့ကြောင့် သောင်းတင်အား ယူတော့ မည်ဟု ယတိပြတ် မဆုံးဖြတ်ရဲဘဲ ဖြစ်နေပြန်သည်။ တစ်ဖက်ကလည်း သောင်းတင်၏ ရုပ်ရေက မက်စရာဖြစ်နေသည့်အတွက် ထွန်းကြိုင်၏ အိမ်ထောင်ဖက်လောင်းစာရင်းတွင် သောင်းတင်သည် နံပါတ် ၁ ထက် ပင် ပါနေဆဲဖြစ်သည်။

သောင်းတင်တို့ အိမ်အဝင်၌ ကာလသား ၄-၅-၆ ယောက် မီးဖိုသားတွင်ဝိုင်းထိုင်၍ စကားပြောနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ထံ ကြည့် အကြောင်းရင်းကို သူတို့အချင်းချင်းလည်း သိကြ၏။ အိမ်သား

များကလည်း သိကြ၏။ သောင်းတင်ကမူ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဆေးလိပ် လိပ်ရင်း သူတို့နှင့်စကားပြောကာ တခစ်ခစ် ရယ်နေသည်။ သို့တိုင် အောင်လည်း ထွန်းကြိုင် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်ကို သူက မြင်မိ အောင် မြင်လိုက်သည်။

“ဟော၊ ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ကြီး။ အသားတွေနှင့်ပါလား။ ကိုယ် တိုင်လာရောင်းတယ် ထင်တယ်။ ရောင်းပေးမယ့်လူကလေး ဘာလေး ရှာမှာပေါ့”

ထွန်းကြိုင်အား လှမ်း၍နှုတ်ဆက်ရင်း ကလိလိုက်သည်။ ထွန်းကြိုင်လည်း ပါးစပ်ကြီးဖြူ၍ ရယ်လိုက်ရင်း သောင်းတင် အား တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ကြာကြာတော့ မကြည့်ရဲ။ မျက်လုံးအားလုံးက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေကြသည် မဟုတ် ပါလော။

‘အေးပေါ့ဟာ။ ဒီအသားတွေ နှင်ရောင်းပေးပါလား’ ဤ စကားများကား ထွန်းကြိုင်၏ နှုတ်က ထွက်မလာဘဲ ဝမ်းထဲမှ ကြိတ်၍ ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“ဒီကို လာစရာကိစ္စကလည်း ရှိနေလို့ အခန့်သင့်ရထားတဲ့ ဂျိသားကလေးလည်း ရောင်းရအောင် ဆွဲလာခဲ့တာပါဟာ” ဟုသာ နှုတ်က ဖြေလိုက်မိသည်။

သောင်းတင်လည်း ဆေးလိပ်ဖန်းကို ချထားလိုက်ပြီး အသား တွဲများရှိရာသို့လာကာ အသားတွဲများကို ရွေးချယ်နေရင်း

“အဘရေ။ ကိုရင်ထွန်းကြိုင် ဂျိသားတွေ ပါလာတယ်။ ဘယ် နှစ်တွဲယူလိုက်ရမလဲ”

အခန်းတွင်းရှိ သူ့အဖေအား အော်၍မေးလိုက်သည်။

“ဟော၊ ဟုတ်လား။ ၂ တွဲလောက်ယူထားလိုက် အမိ”

အခန်းတွင်းမှ သူ့အဖေအစား သူ့အမေက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

သူ့အဖေကား ပါးစောင်တွင် သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်ကိုခဲရင်း

အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာကာ ထွန်းကြိုင်အား နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

စောစောပိုင်းကမူ ကာလသားများလာလည်နေကြသဖြင့် သူတို့ အရပ်

လေ့ထုံးစံအရ မိဘလုပ်သူများက အခန်းတွင်းဝင်နေကြရခြင်း ဖြစ်

သည်။ ယခုမူ ထွန်းကြိုင်ရောက်လာသဖြင့် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာရ

ပြန်တော့သည်။

အကယ်၍ ကာလသားများသာမရှိပါက ထွန်းကြိုင်သည်

သူကိုယ်တိုင် ကာလသားလုပ်၍နေလိုက်မည် အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ယခုသော် ကာလသားအုပ်ကကောင်းနေသဖြင့် သောင်းတင်အဖေနှင့်

စကားအနည်းငယ်ပြော၍ နှုတ်ဆက်ကာ သောင်းတင်တို့အိမ်မှ ဆင်း

ခဲ့သည်။ ထွန်းကြိုင်က သောင်းတင်တို့ အိမ်ဝင်းအပြင်သို့ ရောက်

သည်နှင့် “ဂျီသားသည်ကြီး လာပါဦး”ဟု တစ်ဘက်အိမ်မှ လှမ်း၍

ခေါ်လိုက်သည်။ ခေါ်လိုက်သူမှာ သူနှင့်ရွယ်တူဖြစ်၍ တစ်ချိန်က

သူ့အား မျက်နှာသာပေးခဲ့သူများတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး၊

ယခုအချိန်တွင်မူ တစ်ခုလပ်ဖြစ်နေသည့် မကြည်စိန်မှန်း သူသိလိုက်

သည်။

မကြည်စိန်က တစ်ခုလပ်ဖြစ်ခါမှ သူ့အား အပိုင်စီးရန် ပို၍

ကြံစည်လာကြောင်း ထွန်းကြိုင်က သိထားသည်။ အပျိုဘဝကပင်

ထွန်းကြိုင်က မကြည်စိန်အား စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ယခုအခါတွင်ကား

မကြည်စိန်အား လုံးဝမစဉ်းစားတော့ဘဲ တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်၍သာ

နေခဲ့သည်။ သို့သော် မိမိက ဈေးသည်ဖြစ်နေပြီး မကြည်စိန်က ဈေးဝယ်

ဖြစ်နေကာ ဈေးဝယ်က ဈေးသည်အား ခေါ်နေခြင်းကိုမူ သူက မငြင်း

ဆန်နိုင်တော့။ ဂျီသားတွဲများကိုထမ်းရင်း မကြည်စိန်တို့အိမ်ပေါ်သို့

ထွန်းကြိုင် တက်ခဲ့ရတော့သည်။

“ကိုရင်ထွန်းကြိုင်က ကိုယ်တိုင်တောင် အသားလည်ရောင်း

နေရမှကိုး”

ထွန်းကြိုင်အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် မကြည်စိန်က ထွန်းကြိုင်

အား ကရုဏာသက်သလိုကြည့်ရှုရင်း မှဲပြုံးပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီရွာကို လာဖို့ကိစ္စရှိလို့ လာရင်းနှင့် ဂျီသားကလည်း အခန့်

သင့်ရထားလို့ပါ”

“ကိုရင်ထွန်းကြိုင်။ ဒီအတိုင်းတော့ နေလို့မဖြစ်ဘူး ထင်ပါ

တယ် ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ရယ်။ အိမ်ထောင်ဖက်ကလေးဘာကလေး

ရှာဦးမှာပေါ့။

မကြည်စိန်က ဂျီသားဝယ်ရန်ခေါ်ပြီးမှ ဂျီသားအကြောင်း

မပြောဘဲ အိမ်ထောင်ရေးဘက် လှည့်လာတော့သည်။

“မဟုတ်တာ လျှောက်ပြောနေပြန်ပါပြီဟာ။ ငါ့မှာ အိမ်ထောင်

ဘက်က ညွန့်ခင် ရှိနေပြီးသားပဲ။ ဘာထပ်ရှာနေစရာ လိုသေးသလဲ”

ထွန်းကြိုင်က စကားကို အပိတ်ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ကို ဒီလိုဖုံးကွယ်လို့ ဘယ်ရမလဲ ကိုထွန်းကြိုင်ရယ်။

ညွန့်ခင်က အခုလောက်ဆို အရိုးတောင် ဆွေးလောက်ရောပေါ့။

တော်က သောင်းတင်ကို ချိတ်နေတာမဟုတ်လား။ အကြောင်းသိချင်ပါတော်”

မကြည်စိန်က ထွန်းကြိုင်အား မျက်စောင်းချိတ်၍ ကြည့်လိုက်ရင်း အစ်လိုက်ပြန်သည်။

ထွန်းကြိုင်၏ မျက်နှာမှာ ရဲစနဲဖြစ်သွားပြီး ဣန္ဒြေ မနည်းပြန်ဆောင်လိုက်ရသည်။

“ကြည်စိန်။ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ဂျီသားဝယ်မှာ ဝယ်စမ်း။ ငါရွာထဲကို လျှောက်ရဦးမည်”

ထွန်းကြိုင်က မျက်နှာထား တည်တည်ထားပြီး သံပြတ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ကတော့ တစ်ခုလပ်ဆိုတော့ ကိုရင်တို့က မာနိုင်တာပေါ့လေ။ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့။ အခုဟာက ဂျီသားလည်း ဝယ်ချင်လို့ ခေါ်ရတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါထက် အရေးကြီးတဲ့ ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ကို သတိပေးချင်တာကလေးလည်း ရှိလို့ပါ။ ကြည်စိန်က စေတနာနှင့် ဖြောဟပါ။ ခဏလေးဖြစ်ဖြစ် သည်းညည်းခံပြီးတော့ နားထောင်ပါဦး”

မကြည်စိန်မှာ ငိုတော့မည်ကဲ့သို့ တောင်းဝန်နေပြန်သည်။

“ကဲ၊ ပြောစရာရှိ ပြောဟာ။ အချိန်က မရှိတော့ဘူး”

ထွန်းကြိုင်၏ အသံမှာ မာဆဲ ပြတ်ဆဲပင်။

“ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ကို ကျွန်မ သတိပေးချင်တာက အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စပါပဲ။ ကိုရင်ထွန်းကြိုင် တစ်ယောက်တည်း နေမဖြစ်တာကတော့ ပြောစရာမလိုဘူး ထင်ပါတယ်။ ကိုရင်ကို ကြည့်ရတာလည်း

အိမ်ထောင်ဖက် ရှာနေပုံပါပဲ။ ကိုရင်ထွန်းကြိုင်လို လူတစ်ယောက် အဖို့တော့ အိမ်ထောင်ဖက်ကလည်း မရှားပါဘူး။ အဲဒါကြောင့် အိမ်ထောင်ဖက် အရွေးမမှားဖို့ ပြောမလိုပါ”

မကြည်စိန်က စကားဖြတ်ထား၍ ထွန်းကြိုင်အား အကဲခတ်နေလိုက်ပြန်သည်။

ထွန်းကြိုင်က အင်းမလုပ် အဲမလုပ် ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေရာမှ မကြည်စိန်က စကားဆက်ပြန်သည်။

“ဥပမာ သေစင်းတင် ဆိုပါတော့။ လှလည်းလှတယ်၊ ငယ်လည်း ငယ်တယ်။ ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ကိုလည်း မျက်နှာသာပေးတယ်။ ကိုရင် သဘောကျမယ်ဆိုရင် သဘောကျစရာပါပဲ။ မိန်းမချင်း ဒို့ပြင်ကိစ္စတွေတော့ မပြောလိုပါဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ရဲ့ ရှေ့ရေးကိုတော့ ပြောချင်တယ်။ သောင်းတင်ဟာ ငယ်ရုံလှရုံ မဟုတ်ဘူး။ ဖအေ မအေကလည်း ဖုံးဖုံးမှတ်ထားတာပဲ။ ဒီတော့ အလုပ်ကြမ်းဆိုရင် ဘာမျှလည်း မလုပ်ချင်ဘူး၊ ဘာမျှလည်း မလုပ်တတ်ဘူး။ ဒီတော့ ကိုရင်ထွန်းကြိုင်က အခုအတိုင်း စီးပွားရှာနေနိုင်ရင်တော့ ကိုရင်တို့လင်မယား ပျော်ပျော်နေကြရမှာပါပဲ။ ကိုရင်ရဲ့ စီးပွားလမ်းက မဖြောင့်ရင်တော့”

မကြည်စိန်က စကားမဆက်ဘဲ ဖြတ်ထားလိုက်သည်။

“ဘာ”

ထွန်းကြိုင်မှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၍ တစ်ခွန်းတည်းသာ ခပ်ပြတ်ပြတ် အော်လိုက်မိသည်။

“ဪ၊ ဘာမျှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုရင်ရဲ့ စီးပွားရေးလမ်းကမမြောင့်ရင် သောင်းတင်လို နုနုနယ်နယ် ဘာမျှ မလုပ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးဟာ ကိုရင်ထွန်းကြိုင်အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်မလာပေဖူးလားလို့ စဉ်းစားစေချင်လို့ပါ”

မကြည်စိန်က ထွန်းကြိုင် စိတ်ထိခိုက်သွားမှန်းသိ၍ စကားကို လျှော့ချလိုက်ပြန်သည်။

“ငါ့စီးပွားလမ်းက ဘာမမြောင့်စရာ ရှိလဲဟ။ ဒီနယ်မှာ သားကောင်တွေ ရှိနေသေးသမျှတော့ ငါ့စီးပွားရေးလမ်း မြောင့်နေမှာပဲ”

ထွန်းကြိုင်က ပြောသာပြောလိုက်ရသော်လည်း စိတ်တွင် ထင့်ခနဲတော့ ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီလိုရှိတယ်ကိုရင်ရဲ့။ ကိုရင်က သွေးနှင့်ကိုယ် သားနှင့်ကိုယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဖွဲ့ဟဲ့၊ လွှဲပါစေ ဖယ်ပါစေ။ ကိုရင် နေမကောင်း ထိုင်မကောင်းများဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ပါ့မလဲ။ နောက်ပြီးတော့...”

မကြည်စိန်က စကားကို တမင်ဖြတ်ထားလိုက်ပြန်သည်။

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သလဲဟ”

ထွန်းကြိုင် စိတ်ဝင်စားလာလေပြီ။

“ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ရဲ့ သေနတ်ဟာ ကိုရင်လက်ထဲမှာ အမြဲရှိပါ့မလားလို့”

မကြည်စိန်က ပြော၍ ထွန်းကြိုင်အား မရဲတရဲလိုလိုဖြင့် မျက်လုံးများကိုလှန်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

“နင်က ဘာများ ကြားထားလို့လဲ”

ထွန်းကြိုင်၏ လေမှာ ပျော့သွားတော့သည်။

“ဘာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုရင်ထွန်းကြိုင်နှင့် ပြည်သူ့စစ်သင်တန်းက ဆင်းလာတဲ့ လူတွေက ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ရဲ့ သေနတ်ကို သိမ်းမလိုလို ပြောသံကြားရလို့ပါ”

“ဒါပဲလား။ ဒီပြင်ကော ဘာကြားသေးလဲ”

ပြည်သူ့စစ်သင်တန်းပြန်များ ပြောစကားမှာမူ မိမိလည်း သိခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ ထွန်းကြိုင်၏ စိုးရိမ်မှုက ပို၍တိုးမလာနိုင်။

“တိုက်နယ်စည်းရုံးရေးမှူးကလည်း ပြောသံကြားရတာ ရှိသေးတယ်”

မကြည်စိန်က ဆွလိုက်ပြန်သည်။

“ဘာပြောလဲ”

ထွန်းကြိုင်က ချက်ချင်းပြန်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဪ၊ သူတို့လို တာဝန်ယူနေတဲ့လူတွေတော့ သေနတ် အကောင်း မကိုင်ရဘူးတဲ့။ ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ကျတော့ သေနတ်ကောင်း ကိုင်နေတာကို ခွင့်ပြုထားတယ်တဲ့”

မကြည်စိန်က ထွန်းကြိုင်အား အကဲခတ်နေပြန်သည်။

ထွန်းကြိုင်မှာမူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း သက်ပြင်းချကာ စဉ်းစားနေတော့သည်။ သူ့စကား အတော်ထိသွားပြီကို မကြည်စိန်က ကောင်းစွာ သိလိုက်သည်။

“အဲဒါကြောင့် တစ်နေ့မှာ ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ဟာ တောင်ယာ လုပ်ငန်းဘက်ပဲ ပြန်မလှည့်ရဘူးလို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ အဲဒီလို အချိန်မျိုးမှာ အလုပ်ပင်ပန်းတာက တစ်ဘက်၊ မယားကတကျက်ကျက်ဖြစ်နေပြီး ကိုရင်တစ်သက်လုံး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေမှာ စိုးရိမ်တာပါပဲ။ ဒီတော့

ကိုရင် စဉ်းစားလေ။ စာကယ့်အရေးအကြောင်းရှိလို့ ဒုက္ခ သုက္ခတွေ ကုန်းကျုံးရုန်းကြစို့ဆိုရင် ကိုရင်ထွန်းကြိုင်အတွက် ကြည်စိန်လို ကောင်မမျိုးကလွဲလို့ မရှိနိုင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကိုရင်ထွန်းကြိုင် စဉ်းစား ရစ်ဦး။ ကျုပ် ဂျီသားတွေ သွားရောင်းပေးမယ်”

မကြည်စိန်က ပြောပြောဆိုဆို ဂျီသားထမ်းဆီသို့ ထသွား လိုက်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မကြည်စိန်က သူ့ဘက်သို့ ပြောင်ပြောင်တင်း တင်း ယက်သည်ကို ထွန်းကြိုင် ကြားလိုက်ရ၏။ အကယ်၍သာ သူ့စိတ်ကပါ တိမ်းညွတ်လိုက်မိလျှင် ယနေ့ညမှစ၍ ဤအိမ်ပေါ်တွင် ပင် တစ်သက်လုံး နေသွားစရာရှိတော့ကြောင်း ထွန်းကြိုင်က သိလိုက် ၏။ သို့သော် မကြည်စိန်၏စရိုက်ကို သူက မကြိုက်။ မကြိုက်ရုံ မဟုတ်။ ကြောက်လည်း ကြောက်၏။ ထို့အပြင် သေနတ်သိမ်းမည် ဟူသော သတင်းလောက် သူ့အတွက် ဆိုးရွားသော၊ မကြားချင်သော သတင်းက မရှိ။ သူ မကြားချင်ဆုံးသတင်းကိုမှ မကြည်စိန်က ပြော လာပြန်၏။ ထို့ကြောင့် မကြည်စိန်အား ပို၍ ရွံ့သွားမိ၏။

“နေပေစေ နေပေစေ ကြည်စိန်။ နင်ဝယ်ချင်လည်း ဝယ်။ မဝယ်ချင်လည်း ငါကိုယ်တိုင်ပဲ လျှောက်ရောင်းမယ်။ မဟုတ်လည်း ရွာထဲ လျှောက်သွားရမယ့်ကိစ္စက ငါ့မှာရှိသေးတယ်”

ထွန်းကြိုင်က ပြောပြောဆိုဆို မကြည်စိန်၏လက်တွင်းမှ ဂျီသားထမ်းကို အတင်းပြန်ဆွဲယူလိုက်သည်။

“တယ်ခက်ပါလား ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ရယ်။ ဒီက စေတနာနှင့် လုပ်ပေးမယ့်ဟာပဲ။ ကဲပါလေ ဂျီသားတစ်တွဲတော့ ယူလိုက်ပါမယ်”

မကြည်စိန်က ဂျီသားတစ်တွဲကို ဖြုတ်ယူရင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားကာ ငွေ ၃ ကျပ်ကိုကိုင်၍ ပြန်ထွက်လာ၏။

“ဒါပါပဲလေ။ ကိုရင်ထွန်းကြိုင် စဉ်းစားပေါ့။ ကြည်စိန်တို့က တော့ ကိုရင်ထွန်းကြိုင် ထားရာမှာ နေမယ်ဆိုတာသာ မမေ့စေချင်တာ ပါပဲ။

မကြည်စိန်ကပြောရင်း ငွေ ၃ ကျပ်ကို ထွန်းကြိုင်၏လက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်၏။ ငွေပေးရင်းနှင့်လည်း ထွန်းကြိုင်အား စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်နေပြန်သည်။

ထွန်းကြိုင်လည်း ငွေ ၃ ကျပ်ကိုလှမ်းယူရင်း အမှတ်တမဲ့ မကြည်စိန်၏မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိရာ ကျောထဲတွင် စိမ့်သွားမိ၏။

“ငါ သွားတော့မယ်ဟာ”
ထွန်းကြိုင်က တစ်ခွန်းတည်းသာပြော၍ မကြည်စိန်တို့ အိမ် ပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းပြေးခဲ့ရတော့သည်။

ထိုညတစ်ညလုံး ‘သေနတ် သိမ်းလိမ့်မယ်’ ဟူသော စကားက ထွန်းကြိုင်၏နားတွင်းက မထွက်တော့ဘဲ ထွန်းကြိုင်အား ထမင်းလုံး တစ္ဆေ ခြောက်နေစေတော့သည်။

ထွန်းကြိုင် ဆင်ပစ်ခြင်း

'သေနတ်သိမ်းမည်' ဆိုသောသတင်းက ထွန်းကြိုင်အား ခြိမ်းခြောက်၍ နေရာတွင် တစ်ညလုံး အိပ်ရေးပျက်ပြီး မနက်အိပ်ရာအထဲတွင် မူးမိုက်၍နေတော့သည်။ ထွန်းကြိုင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ထိုင်နေစဉ်တွင်ပင် 'ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးက သူ့ကို တွေ့လိုသည်' ဟု လာ၍ ခေါ်တော့သည်။ ထွန်းကြိုင် ခေါင်းများကြီး၍ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။ သို့သော် မလိုက်ဘဲနေ၍ မဖြစ်ပြန်သဖြင့် လာခေါ်သူနှင့် ထ၍ လိုက်သွားရပြန်သည်။

ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်ထံသို့ရောက်သောအခါ စိတ်ထထင်ထင်ဖြင့် မဝံ့မရဲချဉ်းကပ်သွားပြီး စကားတစ်လုံးမျှမပြောဘဲ ခပ်ငိုငိုထိုင်၍နေမိတော့သည်။ ထွန်းကြိုင်အဖို့ ကံကောင်းလာပြီဟု ဆိုရမလား မပြောတတ်။ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်က သူ့အား တွေ့ချင်သည့်အကြောင်းမှာ စိုးရိမ်စရာ တစ်ကွက်မျှမရှိသည့်အပြင် အားတက် ဝမ်းသာစရာ အခွင့်အရေးတစ်ခုပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်က သူ့အား ခေါ်တွေ့ခြင်းကိစ္စမှာ သူ့အတွက် ထွန်းကြိုင်က ဆင်စွယ်တစ်စုံပစ်ပေးရန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထွန်းကြိုင်သည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အလွန်

ဝမ်းသာ၍ သွားတော့သည်။ သူငယ်စဉ်က သူ့ဘကြီးကိုဖိန်းသည် ကျောက်ဂူနယ်ပိုင်အား ဆင်စွယ်တစ်စုံ ပစ်ပေးခဲ့သဖြင့် တူမီးသေနတ်ကို အပိုင်ရကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လည်း ကိုင်ဆောင်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းကို သွား၍သတိရလိုက်သည်။ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်လိုချင်နေသော ဆင်စွယ်တစ်စုံကိုသာ ပစ်ပေးနိုင်ပါက သူ့အဖို့ များစွာ အခွင့်အရေး သာတော့မည်ကို သူ သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်၏စကားကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူ၏ ဆင့်ခေါ်ချက်အရ သူထံသို့ မိမိလာရကျိုးနပ်လေပြီဟု တွေးမိကာ အလွန် ဝမ်းသာသွားမိသည်။

“ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ပစ်ပေးပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ဆင်က သိပ်ပေါတော့တာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီတော့ ကာ အလွန်ကြီးတဲ့ ဆင်စွယ်ကြီး ရဖို့ဆိုရင်တော့ တော်တော်ကို ခက်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ကြိုတင်ကာကွယ်သော စကားကို ဆိုလိုက်သည်။

ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်က အရှည် ၂ တောင်ခန့်နှင့် လုံးပတ် ၁ ပေပြည့်လျှင် တော်ပြီဟု ပြောလိုက်သည်။ ထွန်းကြိုင် အတော် ဝမ်းသာသွားတော့သည်။ ဤအရွယ်မျှသာရှိသော ဆင်စွယ်ကိုရရန်မှာ သူ့အတွက် မခက်လှပေ။ ဆင်များ ရှားပါးသွားပြီဟု သူက ဆိုလိုက်သော်လည်း တကယ်တွင်မူ လုံးဝ ဆင်မပစ်ကြသည်မှာ ၆ နှစ်ပင် ကျော်၍နေပြီဖြစ်ရာ ဆင်များမှာ အုပ်လိုက်အုပ်လိုက်ချီ၍ ပေါနေသည်။ သို့သော် စွယ်စုံဆင်မှာမူ ပေါချင်မှ ပေါပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထွန်းကြိုင်က ကြိုတင်ကာကွယ်သောစကားကို ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်အား 'ယမ်းတောင်ကလေးများ မစနိုင်ပါမည်လား' ဟု စမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။ ထွန်းကြိုင် စမ်းကြည့်လိုက်ခြင်းမှာ အကျိုးမယုတ်။ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်က ယမ်းတောင် ၂၅ တောင် ထုတ်ပေးလိုက်၏။ ထွန်းကြိုင်သည် ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်ကို နှုတ်ဆက်၍ သူ့ရွာသို့ သုတ်ခြေတင်ကာ ပြန်ခဲ့သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် ရွာပြန်ရောက်၍ မုဆိုးလုပ်ကာ စားတောမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချထားပြီးကတည်းက သူ့ခယ်မအား ခေါ်ပုပ်ထောင်းခိုင်းထားသည်။ သူ့ခယ်မကလည်း ကောက်ညှင်းဆန်တစ်ခွဲကိုချက်၍ ခေါ်ပုပ်ထောင်းကာ နေလှန်းထားပြီးဖြစ်သည်။ တောကြို လည်မည် မုဆိုးများအတွက် ခေါ်ပုပ်မှာ အကောင်းဆုံးရိက္ခာ ဖြစ်သည်။ သယ်ရာပိုးရာတွင် ဝန်ကျဉ်းသည်။ စားသောက်ရာတွင်လည်း ချက်ပြုတ်၍ နေရန်မလို။ မီးကင်ပြီး စားလိုက်ရုံသာရှိသည်။ ဗိုက်လည်းပြည့်လွယ်၍ အဆာလည်းခံသည့်အပြင်၊ အရသာက ထမင်းနှင့်ဆားထက် များစွာ ပိုလေသည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်သည် အချိန်မရွေး တောကြီးလည်နိုင်ရန်အတွက် ခေါ်ပုပ်ကို ကြိုတင်၍ ထောင်းခိုင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထွန်းကြိုင် တောကြီးလည်မည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ရွာ၏ အနီးနားပတ်ဝန်းကျင် တောများတွင် ဆတ်လောက်၊ ဝက်လောက် အကောင်များကို ပစ်ရန်မဟုတ်ဘဲ ရွာနှင့်ဝေးရာတောနက်ရာသို့ ညအိပ်ရက်ရည်ထွက်၍ ဆင်သို့မဟုတ် ပြောင်များကို ပစ်တော့မည် ဆိုလျှင် လိုက်ချင်သူတွေက များလှသည်။ တကယ်ကတော့ သူ့ရွာတွင် သူပါနှင့် ၄ အိမ်သာရှိနေရာ၊ သူ့ညီအုံးဖေအပြင် အခြားလူကို ပို၍ ခေါ်ရန် မဖြစ်နိုင်။ ရွာကိုစောင့်ရှောက်ရန် ယောက်ျားမကျန်ရစ်တော့ဘဲ

ဖြစ် နေမည်။ ထို့ကြောင့် ဝန်စည်စလယ်နှင့် အသားများကို ထမ်းပိုးရန်၊ ကျပ်တင်ရန် လူလိုလာပါက အုံးကြောမုလူများကို သွားခေါ်ရလေ့ရှိသည်။ ဤသို့ခေါ်ရသောအခါတွင် သူလိုက်ချင် ငါလိုက်ချင်ဖြင့် လူများပိုလျှံနေကာ အချင်းများတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်က ယခု ဆင်ပစ်ထွက်မည့်အခါတွင်မူ လူပိုမခေါ်တော့၊ သူ့ညီ အုံးဖေတစ်ယောက်သာ ခေါ်၍သွားတော့မည် ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ ညဦးကပင် သူ့အစီအစဉ်ကို သူ့ညီနှင့် သူ့ခယ်မအား ပြောပြထားရာ အရဏ်တက်၍ ရောင်နီလာသည်နှင့် သူ့ခယ်မက လက်ဖက်ရည်အကြမ်းအိုးနှင့် ထမင်းကြော်တို့ကို အသင့်ပြင်ပြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ ထွန်းကြိုင်သည် အိပ်ရာကထ၍ မျက်နှာသစ်ပြီး အုံးဖေတို့အိမ်ဘက် ကူးလာသည်။ ထို့နောက် ထမင်းကြမ်းကြော်ကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပူနှင့် မျှောချလိုက်၏။

“အုံးဖေ၊ သွားကြစို့”

ဗိုက်ပြည့်သည်နှင့် ထွန်းကြိုင်က ပြောလိုက်သည်။

အုံးဖေလည်း ခေါ်ပုပ်ပြားများ၊ ဆားထုပ်၊ ဆေးလိပ်နှင့် မီးခြစ်တို့ထည့်ထားသော အိတ်တိုလွယ်၍ ခါးတွင် ပေါက်ချပ်ကိုစည်းကာ အားမတစ်ချောင်းကို ပေါက်ချပ်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်သည်နှင့် အသင့်ပြင်ပြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။ လုံချည်ဟောင်းတစ်ထည်ကို ခေါင်းတွင် ခေါင်းလိုက်ပြီးသောအခါ

“ကဲ၊ သွားစို့လေ အစ်ကို” ဟု ပြောလိုက်တော့သည်။

ထွန်းကြိုင်လည်း သူ့အိမ်ဘက်သို့ကူးသွားပြီး ယမ်းတောင်၊ ဝက်လိပ်၊ မီးခြစ်နှင့် ဓားမြှောင်တို့ အသင့်ထည့်ထားပြီးသောလွယ်

အိတ်ကို ဘယ်ဘက်ပခုံးတွင်လွယ်၍ သေနတ်ကို ညာဘက်ပခုံးတွင် လွယ်ကာ ပုဆိုးအဟောင်းတစ်ထည်ကို ခေါင်းတွင်ပေါင်းရင်း သူ့အိမ်မှ ထွက်လာတော့သည်။

ထွန်းကြိုင်က ရွာမှထွက်၍ လူလမ်းကလေးအတိုင်း တောင်ဘက်သို့လိုက်သွားရာ အုံးဖေက သူ့နောက်ကကပ်၍ လိုက်လာသည်။ မိုးမှာ မလင်းတလင်းဖြစ်နေ၍ သစ်ပင်များအုပ်၍ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော တောတွင်းဝယ် ထိုးဖောက်၍ မမြင်နိုင်လောက်အောင်ပင် မည်းမှောင်၍ နေဆဲဖြစ်ပြီး လူသွားလမ်းကလေးသာလျှင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ကောက်ကောက်ကွေးကွေးကလေး ရေးရေးမျှ ပေါ်လွင်နေ၏။ လမ်းပေါ်တွင် ညပိုင်းက ဖြတ်သွားထားသော သားကောင်များ၏ ခြေရာများကား လုံးဝ ကြည့်၍ မမြင်နိုင်သေးပေ။

လမ်းပေါ်ရှိ သစ်ပင်များပေါ်တွင် အိပ်နေကြသော ကြက်များနှင့် ဒေါင်းများမှာ အိပ်တန်းမဆင်းကြသေး။ ထွန်းကြိုင်တို့ခြေသံများကို ကြားရသောအခါ တဖြန်းဖြန်း တဝုန်းဝုန်းဖြင့် အတောင်ခတ်ရင်းလန့်ဖျပ်ကာ ပျံသန်းသွားကြသည်။ ထွန်းကြိုင်ကား ဘာကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ရှေ့သို့သာ ခရီးတွင်အောင် နှင်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ခြေသံကပြင်းနေပြီး ကြက်များ၊ ဒေါင်းများ လန့်ပျံသွားတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အစ်ကို ဘယ်သွားမှာလဲဗျ”

“သရက်ရေပေါ့ကွာ။ မင်းကလည်း အမေးအမြန်း ထူလိုက်တာ။ အသာလိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

ထွန်းကြိုင်က သူ့ညီအား ငေါက်လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ။ သိပ်မဝေးရင် ခပ်ဖြည်းဖြည်းသွားပါဗျ။ ခင်ဗျားဟာက သေနတ်လည်း ယမ်းတောင့်မထိုးဘူး။ အတင်းစွတ်သွားနေလို့ မှောင်နှင့်မည်းမည်းမှာ ဝံနှင့်တိုးနေရင် ခက်မယ်”

အုံးဖေ သတိပေးမှ ထွန်းကြိုင်က သတိရသွားသည်။

“ခရီးမဝေးပေမယ့် စောလေ ကောင်းလေပေါ့ကွ။ ကိုယ်ထင်တဲ့တော မတွေ့တော့ ဒီပြင်တောကို အချိန်မီဣူးပြီး ရှာနိုင်တာပေါ့”

ပါးစပ်က သူ့ညီအားပြန်၍ပြောရင်း သေနတ်ပြောင်းတွင်းသို့ ယမ်းတောင့်တစ်တောင့်ထိုးကာ မောင်းတုံးကိုလှန်ထားရင်း သေနတ်ကို ဒင်မှကိုင်၍ထမ်းပြီး ခရီးဆက်၍ နှင်ပြန်တော့သည်။

ရေကြမ်းချောင်းအတွင်းသို့ စိုက်ဆင်းသွားသည့် တောင်အဆင်းထိပ်သို့ ရောက်သောအခါတွင် အနည်းငယ် လင်း၍လာပြီ ဖြစ်၏။ ထွန်းကြိုင်မှာလည်း သူ၏ ခရီးသွားနေသည့်အရှိန်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။ တောင်အဆင်းတွင် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများပေါများပြီး မတီစောက်လှ၍တစ်ကြောင်း၊ ဆင်များကို ရေကြမ်းချောင်းအတွင်းတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရှိနိုင်သဖြင့်တစ်ကြောင်း သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ရင်း သတိဖြင့်ဆင်းနေခြင်း ဖြစ်၏။

အသံပလံများကိုနားထောင်ရင်း၊ မျက်စိများကလည်း လှုပ်ရှားမှုများကိုဂရုစိုက်ရင်း ဆင်းလာခဲ့ရာ ရေကြမ်းချောင်းအတွင်းသို့ ရောက်သည့်တိုင် ဘာသံမျှလည်း မကြားရ၊ ဘာကောင်ကိုမျှလည်း မတွေ့ကြရသေး။ ထွန်းကြိုင်သည် ရေကြမ်းချောင်းအတွင်းသို့ အရမ်းဆင်းမသွား။ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုပြီးမှ ဆင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ချောင်းအတက်ကိုဆန်တက်ရင်း သရက်ရေရှိရာသို့ ရှေ့ရှုချီတက်ခဲ့တော့သည်။

ရေကြမ်းချောင်းဘေးရှိ ကြို့ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်တွင် ညက အိပ်နေကြပြီး အိပ်ရာမှ ထစဖြစ်သော မျောက်ညိုအုပ်တစ်အုပ်သည် ထွန်းကြိုင်တို့အား လန့်ဖျပ်၍ သစ်ပင်တစ်ပင်မှတစ်ပင် တဝှန်းဝှန်းဖြင့်ခုန်ကူးရင်း တောင်ပေါ်သို့ တက်ပြေးကြတော့သည်။ ထွန်းကြိုင်သည် မျောက်သံများ လုံးဝပျောက်ကွယ် တိတ်ဆိတ်သွားသည်အထိ စောင့်၍ နားထောင်နေလိုက်သည်။

“မျောက်တွေပါ အစ်ကိုရ”

အုံးဖေက ထွန်းကြိုင်လုပ်ပုံကို နားမလည်၍ ‘မျောက်တွေမှန်းမျှသူအစ်ကို သိရဲ့လား’ဟု သံသယ ဝင်လာသည်။

“မျောက်မှန်းတော့ သိတာပေါ့ကွ။ ဒါပေမယ့် တစ်ခါတလေ မျောက်တွေ ခုန်ကူးတဲ့အသံနှင့် ဆင်ချိုးတဲ့အသံနှင့်က ခပ်ဆင်ဆင်တူတတ်တယ်။ အဲဒါ ရောမသွားအောင် မျောက်သံတိတ်သွားတဲ့အထိ စောင့်နားထောင်နေတာ”

ထွန်းကြိုင်က ရှင်းပြလိုက်မှ အုံးဖေ ငြိမ်သွားသည်။

မျောက်သံများ ငြိမ်သွားပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာထူးခြားသော အသံကို ဆက်လက်မကြားရသောအခါတွင်မှ ထွန်းကြိုင်က ခရီးဆက်ပြန်သည်။ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် သရက်ရေချောင်းဝသို့ နီး၍နီး၍ လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ နံနက်ခင်းထွက်စ နေ၏ရောင်ခြည်များကလည်း တောင်ထိပ်များတွင် ပေါက်နေသည့် သစ်ပင်များ၏ အဖျားများကို ဆွတ်ဖျန်းစပြု၍နေပြီ။ ချောင်းတွင်းရိုးတွင်းသို့ နေရောင်ခြည်က မရောက်လာ

နိုင်သေးသော်လည်း အလင်းရောင်က ကောင်းစွာရရှိကာ ထင်ထင်လင်းလင်း မြင်နိုင်လာပြီဖြစ်သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် ရှေ့ကသွားရင်း ရုတ်တရက်ရပ်ကာ ချောင်းရေကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“အစ်ကို ဘာကြည့်တာလဲ”

အုံးဖေက တိုးတိုးကပ်မေးလိုက်သည်။

ထွန်းကြိုင်က ပါးစပ်က ပြန်၍မဖြေဘဲ ချောင်းရေကိုသာ လက်ညှိုးထိုးပြနေ၏။ အုံးဖေက ထွန်းကြိုင် လက်ညှိုးထိုးပြနေသည့် ချောင်းရေကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်၏။ ကျောက်တုံးများအကြားတွင် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသော ချောင်းရေကလွဲ၍ အုံးဖေအဖို့ ဘာမျှ ထူးထူးခြားခြား မမြင်ရ။

“အာလဲ အစ်ကိုရ။ ဘာမျှလည်း မမြင်ရပါလား။”

“ရေနည်းနည်း နောက်နေတယ်”

“ဘယ်က ရေနောက်ရမလဲ။ ရေတွေကို ဖွေးဖွေးဖြူဖြူဟာ”

“တယ်ခက်တဲ့ကောင်ပဲ။ ရွံ့ရေလိုတော့ နောက်မနေဘူးပေါ့ကွ။ ဟောဒီ ဘေးနားကရေနှင့် အလယ်ခေါင်က စီးနေတဲ့ရေ ယှဉ်ကြည့်စမ်း။”

ထွန်းကြိုင် ပြောလိုက်မှ အုံးဖေက ဂရုစိုက်၍ ကြည့်မိသည်။ ဘေးနားကရေမှာ မှန်သားကဲ့သို့ ကြည်လင်နေပြီး အလယ်ခေါင်က ရေမှာမူ အမှန်အမှားကလေးများ ပါလာနေသဖြင့် အရောင်မှာ ခပ်ဖြူဖြူ ဖြစ်နေသော်လည်း အောက်ခြေက ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကို ကြည့်ကြည့်လင်လင် မမြင်ရကြောင်း တွေ့ရ၏။

“အလယ်ခေါင်က ရေစီးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ”

အုံးဖေသည် ဤမျှသော ကွာခြားချက်သည် အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ထင်နေ၏။

“ခွေးကောင်။ နောက်ကနေ ဘာမျှမကြည့်ဘူး။ ရမ်းလိုက်လာ တာပဲ။ နောက်နားတုန်းက ချောင်းလယ်ကရေလည်းပဲ မှန်သားလို ကြည်နေတာပဲကွ။ နားလည်ရဲ့လား။”

ထွန်းကြိုင်က သူ့ချွတ်ယွင်းချက်ကို မိမိရရ ကိုင်ပြောလိုက်မှ အုံးဖေ ငြိမ်ကျသွားသည်။

‘ဒီအတိုင်းဆို မင်းတော့ ခက်ဦးမယ်။ ဂရုလည်းမစိုက်၊ လေ့ လည်း မလေ့လာ၊ နားလည်မလည်၊ နားလည်တဲ့လူက ပြောတော့ လည်း လက်မခံဘဲ အငြင်းသန်နေတယ်’ ထွန်းကြိုင်ကား ဤစကား များကို စိတ်တွင်း၌သာ ပြောနိုင်၏။ ရေနေောက်နေခြင်းမှာ မိမိတို့ ရှေ့ရှုသွားနေသည့်ချောင်း၏ အထက်ပိုင်းတွင် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ကောင် လောလောဆယ် ဆင်းသွားသည့် သို့မဟုတ် ဆင်းနေသည့် အဓိပ္ပာယ် ပေါ်လွင်နေသဖြင့် စကားကြောရည်ကာ နှုတ်က ထုတ်ဖော် ပြောဆိုနေချိန်မရတော့၊ အသံလည်း အထွက်မခံနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ရင်း မျက်စိရော၊ နားရော၊ နှာခေါင်းရော အလုပ်ပေးရင်း ရှေ့သို့ တိုးခဲ့ရတော့သည်။

သွားရင်းနှင့် သရက်ရေချောင်းဝသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ချောင်းထဲသို့ ဆင်းထားသည့် သားကောင်ခြေရာ တစ်ခုတလေမျှ မတွေ့သေး။ ထွန်းကြိုင်မှာ မကျေနပ်သဖြင့် ရှေ့သို့ ဆက်သွားပြန်သည်။ ဝါး ၂

ပြန်ခန့် သွားမိသောအခါတွင်မူ ချောင်းတွင်းသို့ဆင်း၍ ပြန်တက်သွား သောဆင်ခြေရာများကို တွေ့ရတော့သည်။ ဆင်ခြေရာခွက်များက ရေများမှာ နောက်နေဆဲဖြစ်ပြီး ပြန်တက်သွားသောခြေရာများမှာလည်း ရေများစိုလျက်ပင် တွေ့ရ၏။ ဆင်တက်သွားရာဘက်တွင် ရေစက် ရေပေါက်များကလည်း လောလောလတ်လတ် စိုရွဲလျက်ပင် ရှိနေသေး သည်။ ဆင်တစ်ကောင် ရေဆင်းသောက်ပြီး ပြန်တက်သွားသည်မှာ မိနစ်ပိုင်းကလေးမျှသာ ရှိသေးကြောင်းက ရှင်းနေ၏။

ဆင်ခြေရာများမှာ တစ်ကောင်တည်း၏ ခြေရာများသာ ဖြစ်နေ ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဆင်များ ချိုးသံ စားသံဟူ၍လည်း လုံးဝ မကြားရခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း ထွန်းကြိုင်မှာ စဉ်းစားနေ၏။ ခြေရာများကိုရှု၍ အသေအချာစစ်ဆေးကြည့်မိရာ ကျောက်ခဲများပေါ် တွင် နင်းထားသောခြေရာများက မထင်မရှားဖြစ်၍နေစေကာမူ၊ မြေသားပေါ်တွင်နင်းထားသော ခြေရာအချို့ကို တွေ့လိုက်သောအခါ တွင်မူကား ဆင်ပေါက်တစ်ကောင်ဖြစ်သည်ဟု ထွန်းကြိုင်က ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ဆင်ပေါက်ဖြစ်ရုံမျှမကဘဲ စွယ်စုံဆင်တစ်ကောင် ဖြစ်ရ မည်ဟုလည်း အတပ်တွေးလိုက်သည်။ ဆင်ခြေရာမှာ အတော်ကြီးမား နေပြီး ရှေ့ခွာ၏ ခြေသည်များက မြေကြီးအတွင်းသို့ စိုက်ဝင်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။ ဤသည်က ဆင်စွယ်၏အလေးချိန်သည် ရှေ့ခွာပေါ် တွင် အတော်စီးနေသည့် သက်သေခံပင် ဖြစ်၏။

ထွန်းကြိုင်သည် ဆင်ခြေရာက အဖြေကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် ဆင် တက်သွားရာဘက်သို့ မျှော်၍ကြည့်နေမိ၏။ နားကလည်း စွင့်ထား မိ၏။ ဆင်ကြီးသည် သရက်ရေတွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ

သရက်ရေ၏အရှေ့ဘက်ရှိ ကိုဖိန်းတို့ ဆင် တက်ချောင်းခဲသော တောင်ကြောအတိုင်း တက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ တောင်ကြောပေါ်တွင် ဆင်စားရန် အစာက သိပ်မရှိ၊ ခိုကပ်နားနေရန် အရိပ်ကလည်း မရှိ။ ယခုလို နံနက်စောစောအချိန်မှာ ဆင်များ အစာစားချိန်ဖြစ်၏။ သို့စဉ် လျက် ဤဆင်သည် အဘယ်ကြောင့် ဆင်စာပေါများသော အရိပ် အာဝါသလည်း ကောင်းလှသော သရက်ရေချောင်းတွင်သို့ မဝင်ပါဘဲ လျက် တောင်ကြောကုန်းတန်း အင်တိုင်းတော့ကိုမှ တက်သွားရပါ သနည်း။ ထွန်းကြိုင် မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေ၏။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ ဆင်ခြေရာများ၏ နောက်သို့ လိုက်ရန်သာ ရှိတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်သည် သတိကြီးစွာထား၍ ဆင် ခြေများနောက်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ လိုက်သွားရတော့သည်။ အံ့ဖေကို လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားမှုတွေ့သည့်တိုင်အောင် လုံးဝ အသံ မပြုဘဲ ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့် စကားပြောရန် သတိပေးလိုက်၏။

ထွန်းကြိုင်သည် တောင်ကြောပေါ်သို့ မြက်တောကိုတိုး၍ ဆင်ကြီးတက်သွားသော စွပ်ကြောင်းအတိုင်း တစ်လှမ်းချင်းလှမ်း လိုက်သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် သရက်ရေနှင့်တည့်တည့်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဆင်ကြီး၏အရိပ်အယောင်ကိုလည်း မမြင်ရသေး။ ဘာသံကိုမျှလည်း မကြားရသေး။ ထွန်းကြိုင်က ခေတ္တရပ်၍ နားထောင် နေလိုက်သည်။ ‘ဆင်များ အစာစားချိန်တွင် ဤဆင်က အဘယ် ကြောင့် အစာ မစားရသနည်း’ ‘အဘယ်ကြောင့် ကုန်းကြောပေါ်သို့ မရပ်မနား တက်နေရပါသနည်း’ စသော မေးခွန်းများက ထွန်းကြိုင်၏ ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးနေသည်။ အဖြေကိုရှာ၍ မရလေ တစ်စုံတစ်ခု

သော မမျှော်လင့်သည့် ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာနိုင်သည်ဟု တွေးမိ လေဖြစ်ကာ ပို၍ သတိထားလာရသည်။

သို့သော် တက်မည်ဟု ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်နှင့် ဖြောင်းခနဲ ဝါးချိုးသံတစ်ခုကို ချောင်းဖျားဆီက ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းများကို ပြန်ရပ်၍ ဆက်လက်နားထောင်မိပြန်သည်။ ဖြောင်း ခနဲ နောက်ထပ်တစ်ချက်ချိုးသံ ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ သို့သော် ဝါးကိုင်းကို ဆွဲချသံကား မကြားရ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆင်ပင်ဖြစ်ရ မည်ဟု ထွန်းကြိုင် ကိန်းသေတွက်လိုက်သည်။ ဝါးကိုင်းကို ဆွဲချသံ မကြားရခြင်းမှာ ခရီးကွာဝေးနေသေး၍သာဟု ထွန်းကြိုင်က ယူဆ လိုက်၏။ ဆင်မှာ ခရီးဝေးနေလျှင် ဂရုစိုက်၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်းသွားနေ စရာ မလိုသေး။ ခပ်သွက်သွက်ပင် လှမ်းသွားပြီး နီးလာမှ ဂရုစိုက် သွားရန်လိုသည်။ ထို့ကြောင့် မြက်ပင်အဖျားကလေးများကို လက်နှင့် ဆွဲဖြတ်လိုက်ပြီး လေထဲတွင် မြောက်ပစ်လိုက်၏။ မြက်ပင် အဖျား ကလေးများ လေထဲတွင်လွင့်၍ မြောက်ဘက်သို့ ပါသွား၏။ ဆင်က လေထက်ကဖြစ်၍ မိမိတို့က လေအောက်က ဖြစ်နေသည်မှာ ရှင်း၍ နေပြီ။

ထွန်းကြိုင်သည် သေနတ်ကို အဆင်သင့်ကိုင်ရင်း ဆင်၏ စွတ် ကြောင်းအတိုင်း တိုး၍တက်လိုက်သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာ လေလေ ဝါးချိုးသံများက ပိုမိုကြားရလေ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဝါးချိုးသံများရော၊ ဝါးကိုင်းများကို ဆွဲချသံများပါ ကြားရပြီး ‘အိုင် အိုင်’ ဟူသော ခွေးအော်သံများကဲ့သို့ အသံများပါ ကြားလိုက်ရသည်။

ပထမတွင် ထွန်းကြိုင် အံ့အားသင့်သွားမိ၏။ နောက်တွင်မှ ဆင်ကလေးများပါသော ဆင်အုပ်ဖြစ်ကြောင်းကို တွေးမိလိုက်၏။ မိမိတို့လိုက်နေသော ဆင်ခြေရာမှာ ကုန်းကြောအတိုင်း တန်းတက်သွား၏။ ယခု ကြားရသော ဆင်သံများမှာကား ချောင်းရိုးအတွင်းရှိ ဝါးတောထဲက ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် စွယ်စုံဆင်သည် ဆင်ကလေးများ ဆော့ကစားမည့်ရန်ကို ကြောက်၍ ဆင်အုပ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ခွာနေရစ်ပြီး ဆင်အုပ်ကို ရစ်ကာပတ်ကာ စောင့်ရှောက်ရင်းဖြင့် အစာစားနေမည်ဟု ထွန်းကြိုင်က တွက်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် တစ်နေရာတွင် အစာစားနေသော ဆင်ကြီးကို မိရမည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်အုပ်ကို ဂရုပြုစရာမလိုဘဲ စွယ်ဆင်ကြီး၏ နောက်သို့သာ လိုက်တော့မည် ဟုတွက်၍ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် စွယ်စုံဆင်ကိုလိုက်ရင်း မိမိတို့က ဆင်အုပ်၏ လေညာသို့ရောက်သွား၍ ဆင်အုပ်က အနံ့ရသွားသော် မခက်ပါလောဟု တွေးမိ၍ ဆင်ကြီးတက်ရာသို့ မျှော်မှန်းကြည့်လိုက်မိပြန်သည်။

ဆင်ကြီးတက်သွားသော ကုန်းကြောမှာ ဆင်အုပ်အစာစားနေသည့် ချောင်းထက် ပေ ၃၀၀ မျှမက မြင့်မားနေသည်ကို တွေ့ရ၍ စိတ်အေးသွားပြန်သည်။ ဤမျှသောမြင့်မှ မိမိတို့၏ အနံ့များသည် ဆင်အုပ်ထံသို့ ရောက်နိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဆင်ကြီး၏ နောက်သို့သာ တက်၍ သွားလိုက်၏။ လိုက်သွားရင်းနှင့် ဆင်ချေးတုံးလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များကို တွေ့ရပြန်သည်။ ခြေထောက်နှင့် နင်းကြည့်ရာ ခပ်နွေးနွေး ဖြစ်နေသေးသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆင်ချေးတုံးများမှာ သာမန်ဆင်ချေးတုံးများကဲ့သို့ပင် တွေ့ရ၏။ မြက်များ၊ ဝါးရွက်

များကို အထွေးလိုက်အဖတ်လိုက် မတွေ့ရသဖြင့် အစာကို ကျညက်အောင်ဝါးနိုင်သေးသည့် အရွယ်ကောင်း ဆင်ပေါက်တစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် အစွယ်မှာ အလွန်မကြီးနိုင်သေးဟူသောအဖြေမှာ ပေါ်လာ၏။ အစွယ်၏အခြေအနေကို ခန့်မှန်းနိုင်မည့် အစွယ်ကြားတွင် ညပ်ပါနေသော မြက်များ၊ ကိုင်းများ၊ သစ်ရွက်များကို နှာမောင်းနှင့်ဖယ်၍ ချထားခဲ့သော စွယ်ဖတ်ခေါ် အမှိုက်လုံးများကိုကား မတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် အစွယ်၏အခြေအနေကို အတိအကျ ခန့်မှန်းရန်အတွက်မှာမူ ခက်နေလေ၏။

တဖြည်းဖြည်းဖြင့် တက်၍လိုက်ခဲ့ရာ ချောင်းဖျားသို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဆင်ကြီး၏အရိပ်အခြည်ကို မမြင်ရသေး။ သို့နှင့်ပင် တောင်တန်းကြီး၏ ထိပ်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ တောင်တန်းကြီး၏ ထိပ်တွင် ဆင်ကြီးရပ်နားနေမည်လော ဟု သေချာစွာ ကြည့်သေး၏။ နားလည်း ထောင်သေး၏။ ဘာကိုမျှလည်း မမြင်ရ။ ဘာသံမျှလည်း မကြားကြရ။ ထို့ကြောင့် တောင်တန်းကြီး၏ထိပ်ပေါ်သို့ တက်၍ လိုက်ခဲ့သည်။

ထွန်းကြိုင်မှာ ရုတ်တရက် ခေါင်းများကြီးသွားပြီး အကြောများဆိုင်ကာ ကြက်သေ သေသွား၏။ တောင်တန်းကြီး၏ ထိပ်ပေါ်တွင် ပေါက်နေသည့် ဝါးရံပင် ၂ ပင်အကြားတွင် ဆင်ကြီးက မလှုပ်မယှက် မိမိတို့အား ဖင်ပေး၍ရပ်နေကာ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်နေ၏။ ဆင်ကြီးနှင့် ထွန်းကြိုင်တို့၏ အကွာအဝေးမှာ ဝါး ၂ ပြန်ထက်ပင် မပို။

“အစ်ကို အစ်ကို၊ ပစ်ပါဟ၊ ပစ်ပါ”

အုံးဖေက အော်လိုက်သည်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ဆင်ကြီးက ကိုယ်ကို ချာခဲနဲလှည့်လိုက်ကာ ထွန်းကြိုင်တို့ကို ဦးတည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နှာမောင်းကြီးကို အပေါ်သို့မြှောက်ရင်း ပူးခဲနဲ ပြင်းထန် ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်၏။ ဆင်များသည် ထိုးစစ်ဆင်ရန် မာန် သွင်းသောအခါတွင်ရော၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သောအခါတွင်ပါ နှာမောင်းကိုမြှောက်၍ ပူးခဲနဲ အော်တတ်ကြသည်။ သို့သော် မာန်သွင်း သောအခါအော်သံသည် ပို၍ အသံကြီးပြီး ပြင်းထန်ကျယ်လောင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြေများပင် တုန်သွားတတ်သည်။ ကြောက်ရွံ့သောအခါ၊ နှာကျင်သောအခါ အော်သောအသံမှာကား အသံသေး၍ စူးရှပြီး မကျယ်လောင် မပြင်းထန်လှ။

ယခုအသံမှာ တိုက်ခိုက်ရန် မာန်သွင်းသည့်အသံမှန်း သိသာ နေ၏။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်သာ စက္ကန့်ပိုင်းမျှ နောက်ကျသွားပါက မီးရထားခေါင်းတွဲကြီးကဲ့သို့ ပြင်းထန်ကြီးမားလှသော ဆင်၏ ခန္ဓာ ကိုယ်ကြီးသည် ထွန်းကြိုင်တို့ထံရောက်လာပြီး စိစိညက်ညက် ကျေမှုန်း သွားအောင် တိုက်ခိုက်ခံရတော့မည်မှာ မလွဲပေ။

သို့သော် အုံးဖေ၏ သတိပေးသံက ထွန်းကြိုင်အား အသက်ဝင် လာစေသည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်က သတိရလာပြီး သေနတ်မောင်း ကို ဂလောက်ခနဲ ဖိချလိုက်ရင်း ဒင်ကို ပခုံးတွင်ထောက်၍ သေနတ် ကိုချိန်လိုက်သည်။ ထွန်းကြိုင် သေနတ်ထိုး၍ ချိန်လိုက်သည့်အချိန်နှင့် ဆင်ကြီး၏ နှာမောင်းမြှောက်ကာ အော်လိုက်သောအချိန်တို့မှာ တစ်ပြိုင် တည်း ဖြစ်သွားရာ ထွန်းကြိုင်က ဆင်ကြီး၏ ပါးစပ်တွင်းသို့ ချိန်၍ သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်တော့သည်။

ဆင်အော်သံနှင့် သေနတ်သံတို့မှာ ရော၍သွားသည်။ ဆင်ကြီး မှာ အော်ရုံသာအော်နိုင်ပြီး ရှေ့သို့မတိုးနိုင်။ နှာမောင်းကြီးကိုလည်း အောက်သို့ပြန်မချဘဲ မြောက်လျက်သားကြီး ဖြစ်နေ၏။ ထွန်းကြိုင်၏ သေနတ်မှ နောက်တစ်ချက် ဒိုင်းခဲနဲ ထွက်သွားသောသေနတ်သံမှာ မြန်ဆန်လှသည်။ ၂ လုံးပူး ဘယ်ပြောင်းညှာပြောင်းများက ဆက်၍ ပစ်လိုက်လေသလား ဟု အုံးဖေက ထင်လိုက်မိသည်။ ထွန်းကြိုင် နောက်ထပ် ကျည်ဆံတစ်တောင့် မထိုးနိုင်မီပင် ဆင်ကြီးမှာ သရက်ရေ ချောင်းဖျားရှိ ချောက်အတွင်းသို့ လိမ့်၍လိမ့်၍ ကျသွားသည်။

အရုပ်ကလေးကို လှမ်း၍ချလိုက်သလို လိမ့်၍လိမ့်၍ ကျသွား သောဆင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း အစွယ်များ ထိခိုက် ကျိုးပဲ့ကုန်မည်လားဟု ထွန်းကြိုင်က စိုးရိမ်လိုက်မိသည်။ ဆင်ကြီး၏ ဖြူဖြူမွေးမွေး အစွယ် ကြီး ၂ ချောင်းကို မြင်လိုက်ရသော်လည်း အသက်ဘေးကြောင့် မွန်ထူ နေသဖြင့် မည်မျှကြီးမားကြောင်းကိုမူ မခန့်မှန်းလိုက်နိုင်ကြောင်းကို လည်း ယခုမှ သတိရတော့သည်။

သေနတ်ကိုအသင့်ကိုင်ရင်း ဆင်ကြီးလိမ့်ကျသွားရာဆီသို့ အပြေးဆင်း၍လိုက်သွားရာ ဆင်ကြီးမှာ ဝါးရုံပင်ကြီးတစ်ပင်တွင် မို၍လဲနေရင်း နှာမောင်းကြီးက ကျွတ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ လှုပ်ယမ်း၍ ဝမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်ကြီး၏ နှာမောင်းရင်းရှိ ဘုကြီး၏ အထက်ထိပ်တည့်တည့်ကိုချိန်ရွယ်၍ တစ်ချက် ထပ်ပစ် လိုက်ပြန်သည်။ ဆင်ကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တစ်ချက်တွန်၍သွားပြီး နှာမောင်းရော ခြေလေးချောင်းပါ ဆတ်ခနဲ အကြောတစ်ချက်ဆွဲကာ အသက်ပျောက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါကျမှ ဆင်စွယ်ကို အသေအချာကြည့်မိရာ ပေါင်ဖျား ခန့်တုတ်၍ တောင်ဆုပ်ခန့် အပြင်တွင်ထွက်နေကြောင်း တွေ့ရတော့ သည်။ ဤအတိုင်းဆိုလျှင် အစွယ်ကိုချွတ်ပြီးပါက အရှည်မှာ တစ် တောင်ထွာ သာသာခန့်ပင် ရှိချေမည်။ ၂ တောင်တော့ မပြည့်နိုင်ပေ။ သို့သော် အတော်ကလေး တုတ်နေသဖြင့် သိပ်မဆို လှဟု ထွန်းကြိုင်က တွက်ကိန်းချလိုက်သည်။

အုံးဖေမှာ အပေါ်တွင်ပင် ကျန်နေရစ်ခဲ့ပြီး တော်တော်နှင့် ပေါ် မလာ။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်က လက်ခေါက်မှုတ်၍ ခေါ်လိုက်ရသည်။ သို့တိုင်အောင်လည်း အုံးဖေမှာ မရဲတရဲသာ ခပ်ရွံ့ရွံ့ ဆင်းလာသည်။

“ဆင်တွေ ပြန်မလာဘူးလား အစ်ကိုရ”

အုံးဖေက ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“လာရင်လည်း ထပ်ပစ်ရတာပေါ့ကွာ”

ထွန်းကြိုင်က သူ့သေနတ်အား ကိုးနှင့်ပြောရင်း သူ့သေနတ်ကို အာ ပါ တရ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုနေ၏။ သူ့သေနတ်မှာ ပွိုင့် ၃၀၃ အင်္ဂလိပ်လုပ် စစ်သုံးအင်ဖီး ရိုင်ဖယ်အမျိုးစားဖြစ်သည်။ ဤသေနတ် မျိုး နှင့် ထွန်းကြိုင် ဆင်ပစ်ဖူးသည်မှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံး ဖြစ်သည်။ ဂျပန်ရိုင်ဖယ်လောက် မစု သော်လည်း ဂျပန်ရိုင်ဖယ်ထက် မှန်ချက်နာလှသည်ဟု ယခင်က သိထားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆင် ပင်လျှင် ရနိုင်မည်ဟူသော တွက်ကိန်းဖြင့် ဤသေနတ်နှင့် ဆင်ပစ် ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုမူ လက်တွေ့အားဖြင့်ပင် ဤသေနတ်၏ အာနိ သင်ကြောင့် သူ့အနီးတွင် ဆင်ကြီး အသက်ကုန်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ့သေနတ်ကို သူ အား ရကျေနပ်ခြင်း ဖြစ်၍နေတော့သည်။

“ဆင်စွယ်ကြီးကို ဘယ်လိုချွတ်မလဲ အစ်ကို”

“တချို့ကတော့ တင်းပုတ်နှင့် ဦးကင်းထိပ်ပေါ်က ဘကြီးတွေ ကို တစ်ဘက်အချက် ၅၀ စီလောက်ထုပြီး ဆွဲလိုက်ရင် ဆင်စွယ် ဟာ ကျွတ်လာတယ် ဆိုတာပဲ။ တချို့ကလည်း ဂုံနီအိတ်တို့၊ အဝက် ထူဇူတို့ခံပြီး ဆင်စွယ်အဖျားကနေ အတွင်းဘက်ကို ပြန်ရိုက်သွင်းရင် အသားကလေး ဆွဲချွတ်လို့ရတယ် ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် တို့ဘကြီး ဖိန်းနည်းက ကောင်းပါသကွာ။ အဲဒါက လက်တွေ့မို့ သေချာပါတယ်”

ထွန်းကြိုင်သည် သူ့ဘကြီး ကိုဖိန်းတို့နည်းအတိုင်း အသား ဆိုင်များကို ဓားမြောင်းနှင့် လှီးဖြတ်၍ အရိုးပွားများကို ဓားနှင့်ရှစ်ခတ် ကာ ဆင်စွယ်ကို နုတ်ယူလိုက်သည်။ ဆင်စွယ်မှာ အရှည် ၂ တောင် ၁ မိုက်လျော့ရှိနေကြောင်း တွေ့ရ၏။ အလေးချိန်ကို မှန်းဆကြည့်ရာ တစ်ချောင်းလျှင် ၄ ပိသာခန့်ရှိမည်ဟု မှန်းဆမိသည်။

“အုံးဖေ။ နှာမောင်းသား နည်းနည်းဖြတ်ယူခဲ့ကွ” ဟု ထွန်းကြိုင် ကပြောလိုက်ရာ အုံးဖေက နှာမောင်းအဖျားက တစ်ပေခန့်ဖြတ်၍ ယူလိုက်သည်။

၂ ယောက်သား ထိုင်၍နားကြရင်း နေကိုမော်ကြည့်လိုက်ရာ ထန်းတစ်ဖျားသာသာခန့်မျှသာ ရှိပြီးမည်ကို တွေ့ရ၏။

“အစောကြီး ရှိသေးတယ်ဟေ့။ ခဏနားပြီး ပြန်ရအောင်။ ဆင်သားကို ဒီနေ့လာဖျက်ဖို့ အချိန်မီသေးတယ်ကွ”

ခဏမျှ အမောဖြေ ဆေးလိပ်သောက်ကြပြီးသည်နှင့် ထွန်းကြိုင် မှာ တစ်ဘက်က သေနတ်၊ တစ်ဘက်က ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းကိုထမ်း ပြီးထွက်လာရာ အုံးဖေလည်း နီးနှင့်ချီထားသော ဆင်နှာမောင်းသားကို

ဆင်စွယ်အဖျားတွင်ချိတ်၍ ယင်းဆင်စွယ်ကိုထမ်းရင်း နောက်က လိုက်လာတော့သည်။

ရွာသို့ရောက်သည်လျှင် နာမောင်းသားကို အိမ်တွင်ဝင်ပေးခဲ့ကြ၍ အုံးကြောဘက်သို့ ဆက်ကာ ထွက်လာတော့သည်။ အုံးကြောတွင် ဆင်စွယ်မှာထားသော ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်နှင့် အခန့်သင့်ပင်တွေ့၍ ဆင်စွယ်များကို အပ်လိုက်သည်နှင့် ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်မှာ အလွန်ဝမ်းသာသွားတော့သည်။ ထွန်းကြိုင်အား ချီးကျူးစကားများ ပြော၍ အမေရိကန်လုပ် ပွိုင့် ၃၃၀ စစ်သုံး စပရင်ဖီး ရိုင်ဖယ်တစ်လက်နှင့် ယမ်းတောင့် ၂၅ တောင့်ကို အလွယ်တကူပင် ငှားလိုက်သည်။

အပြန်တွင် ထွန်းကြိုင်တို့နှင့်အတူ ဆင်သားဖျက်ရန်အတွက် အုန်းကြောတစ်ရွာလုံးက ယောက်များသာမက ဆင်သားသယ်ရန် ထမ်းပိုးများ၊ တောင်းများနှင့် မိန်းမများပါ ပါ၍လာလေသည်။ သူတို့ဒေသမှာ တောင်ထူထပ်လွန်းရကား မိန်းမ၊ယောက်ျားမရွေးဘဲ ခေါင်းပေါ်တွင် ဇောင်းနှင့်ရွက်သည့် အလှေအထမရှိဘဲ အခွန်ပါးပါး ခပ်တုတ်တုတ် ဖြောင့်ဖြောင့်ဝါးလုံးကို ထမ်းပိုးလုပ်၍ နီးတောင်းများဖြင့် ထမ်းပိုးသယ်ယူသော အလှေအထသာ ရှိပေသည်။

ဆင်သားများကား ဟဲလယ်နှင့် အုန်းကြော ၂ ရွာလုံး အတောင့်အတင်း သိုမှီးထားနိုင်သည့်အခြေသို့ ရောက်သွားသည်။ ထွန်းကြိုင်တို့အဖို့မူ အခွင့်အရေးများရခဲ့သော်လည်း စီးပွားရေးအရ တွက်သားမကိုက်လှပေ။ သူတို့ညီအစ်ကို ၂ ယောက်အဖို့ ဆင်သားခြောက် ၅ ပိသာကျော်ကျော်မျှစီသာ ရ၏။

ဤသည်မှာ ထွန်းကြိုင် ကြိုတင်မျှော်မှန်းထားခဲ့သည့်အတိုင်းသာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ထွန်းကြိုင်က သေနတ်တစ်လက် နောက်ထပ်ငှားရမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ညီအစ်ကို ၂ ယောက်ပေါင်း၍ သေနတ် ၂ လက်နှင့် စီးပွားရေးအတွက် ထပ်မံလုံးပမ်း ကြိုးစားကြပေဦးတော့မည်တကား။

မှဆိုး ပြောင်ကော်

သေနတ် ၂ လက်နှင့်ဖြစ်လာ၍ ထွန်းကြိုင်မှာ အားမရှိလာ၏။ အုံးဖေကမူ သူပါ သေနတ်တစ်လက်ကို ကိုင်၍ လည်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် အလွန်အကျွံ ဝမ်းသာနေမိ၏။ ထွန်းကြိုင်ကမူ အားတက်မူ ရှိသည့်အထက်ကပင် သူ့ညီအတွက် အတော်စိုးရိမ်နေမိ၏။ ထို့ကြောင့် သေနတ်ကိုင်တွယ်ပုံ၊ ပစ်ခတ်ပုံတို့ကို အသေးစိတ်ပြီး အကြိမ်ကြိမ် သင်ပြပေးနေ၏။ ကြာသော် အုံးဖေမှာ စိတ်မရှည်ဖြစ်လာကာ “ဒါ လောက်ဆို သိပါပြီ အစ်ကိုရာ။ ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်မိတော့သည်။

ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်က အသုံးကျ၍သာ ဆင်ပစ်ခိုင်းရခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ ဆင်ကို မပစ်သင့်။ သက်ဆိုင်ရာခရိုင်ကလည်း ဆင်ပစ်ခွင့်ကို ပိတ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်များကို မပစ်ပါနှင့်ဟု ထွန်းကြိုင်တို့အား မေတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။ သူကအပစ်ခိုင်းထားပြီး ဖြစ်၍ အမိန့်နှင့်တော့ မတားရဲချေ။

ထွန်းကြိုင်တို့ကလည်း ဆင်ကို သိပ်မမက်ကြ။ ဆင်သားမှာ အရောင်းခက်ပြီး ဈေးမရ။ ဆင်စွယ်ကလည်း မြို့ပေါ်အထိ ခိုးပို့ရမည်

ဖြစ်ရာ ဈေးက အလွန်အနိမ့်ခံရသည်။ ထို့ကြောင့် စီးပွားရေးအရ တွက်သားမကိုက်။ သူတို့မက်သည်မှာ ပြောင်ကိုသာ ဖြစ်သည်။ ပြောင်ထီးကြီးတစ်ကောင်ဆိုလျှင် အသားထွက်၍ ဆင်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းပင် ဖြစ်၏။ ပြောင်သားမှာ ရောင်းမလောက်ဖြစ်ပြီး ဈေးက ကောင်း၏။ ထို့ကြောင့် ဤတစ်ချိတွင်မူ သူတို့ညီအစ်ကို ၂ ယောက် ခေါင်းဆောင်ပြီး ပြောင်လိုက်ကြရန် စီစဉ်တော့သည်။ ပြောင်လိုက်မည်ဆိုလျှင် သူတို့ညီအစ်ကို ၂ ယောက်တည်း မဖြစ်တော့။ ပြောင်သားမှာ အလွန်ပုပ်လွယ်၏။ ထို့ကြောင့် ရသည့်နေရာတွင်ပင် ဖျက်ဆီး၍ ကြပ်တင်ရပေမည်။ သို့ဖြစ်၍ အနည်းဆုံး တောင့်တင်းသန်မာသည့် နောက်လိုက် ၅ ယောက်ထက်မနည်း လိုနေ၏။

ထွန်းကြိုင်သည် အုံးကြောဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ အလည် သက်သက်လာသလိုနှင့် ယောင်လည်လည်လုပ်ရင်း ဘူ အားအကိုး ဆုံး လူ ၅ ယောက်ကို တစ်အိမ်စီတက်၍ တစ်ယောက်ချင်း တိတ်တိတ်ဆွေးနွေးပြီး ပြန်ခဲ့၏။ အစီအစဉ်မှာ ထိုလူ ၅ ယောက်တို့သည် ရိက္ခာအဖြစ် ဆန်နှင့်ဆား ကိုယ်စီယူ၍ ကြက်ဦးတွန်သည်နှင့် ထွန်းကြိုင်တို့ရွာသို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာကြရန်ဖြစ်၏။ ဤသို့မှ ကြိတ်၍ မစီစဉ်လျှင် လူတစ်အုပ်ကြီးပါလာကာ ပြောင်ပစ်ရာတွင်လည်း အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်။ စီးပွားရေးအတွက်လည်း တွက်သားမကိုက် ဖြစ်ပေမည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကြက်ဦးတွန်သည်နှင့် ထွန်းကြိုင်တို့သည် ထမင်းကြမ်းကြော်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းတို့ကို အဝသောက်ပြီးဖြစ်နေကာ အုံးကြောက လူများအလာကို စောင့်နေကြသည်။ အုံး

ကြောက လူများလည်း မကြာမီပင် ရောက်လာကြ၏။ ထွန်းကြိုင်က ကြိတ်၍စီစဉ်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် လူ ၅ ယောက်သာမကဘဲ ၂ ယောက် ပိုကာ ၇ ယောက်ပါလာ၏။ ရှိစေတော့။ ၂ ယောက်မျှလောက်ဖြင့်မူ သိပ်အကြောင်းမထူးလှဟု သဘောထားပြီး ထွန်းကြိုင်က ခေါင်းညိတ် ကာ လက်ခံလိုက်သည်။

ထွန်းကြိုင်အပေါ်တွင် အဖွဲ့သားများက ယုံကြည်ထားကြပြီး ဖြစ်ရာ တစ်ဖွဲ့လုံးရွှင်မြူး၍ စကားများဖောင်အောင် ပြောနေကြ၏။ တပြုံးပြုံးတရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေကြ၏။

အသည်းထိတ်ဖွယ်ရာ ပြောင်နှင့်ပတ်သက်သည့် အယူအဆ၊ အစွဲအလမ်းဟောင်းများကို ချွတ်လွှဲပစ်မည့် ဖြစ်ရပ်၊ မဆိုးလောက တစ်ခုလုံး ဂယက်ရိုက်သွားစေကာ မှတ်တမ်းတင်ထားရမည့်ဖြစ်ရပ်ကြီး တစ်ခုက သူတို့အား စောင့်စားဆီးကြိုနေသည်ကိုတော့ မည်သူမျှမရိပ်မိ မသိရှိကြ။ ထို့ကြောင့်လည်း အပျော်ကြီးပျော် အမြူးကြီးမြူးနေကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် သူတို့တွင် ဝန်စည်စလည် များများစားစား ပါကြသည် မဟုတ်။ လူတစ်ယောက်လျှင် ဆန် ၃ ခွက် သို့မဟုတ် နို့ဆီဘူး ၁၂ လုံးစီ၊ ဆားတစ်ထုပ်၊ ဆေးလိပ်၊ မီးခြစ်တို့ကို လွယ်အိတ် တွင်ထည့်၍ လွယ်ထားသည်။ ခါးတွင် ပေါက်ချပ်တစ်ခုကို ကြိုးနှင့် စည်း၍ ပေါက်ချပ်တွင်းဝယ် ဓားမတစ်ချောင်းစီ ပါကြသည်။ အဝတ် အစားကား ခါးဝတ်ခါးစားနှင့် ခေါင်းတွင် ပေါင်းထားသော လှံချည် တစ်ထည်စီသာပါ၏။ အိပ်ရာခင်း မပါ။ စောင်ပလား၊ ဖိနပ်က နှုတ် ဖြစ်၏။ မြေကြီးပေါ်တွင် အိပ်၊ မြေကြီးပေါ်တွင် စား၊ မီးကို စောင်လှံချည်

ပြောင်သွားရာနောက်သို့ ပြောင်ခြေရာကို ခေါင်းအုံးအိပ်ပြီး လိုက်ကြ မည့်သူများပင်တည်း။ သူတို့၏ အာဟာရကား ပြောင်မရလျှင် ထမင်း နှင့်ဆား၊ ပြောင်ရလျှင် ပြောင်သားကင် အဝစား၍ အားအင်ကို ဖြည့် တင်းကြမည် ဖြစ်သည်။ ဤလိုလူများလက်က မည်သည့်ပြောင်သည် လွတ်အောင် ပြေးနိုင်ပါမည်နည်း။

သူတို့အဖွဲ့သည် ထုံးစံအတိုင်းပင် ရွာမှထွက်၍ တောင်ဘက်သို့ သွားသော လူသွားလမ်းလေးအတိုင်း လိုက်ခဲ့ကြသည်။ လူကများပြီး ပြောင်တွေ့မည့် တောကလည်း ဝေးနေသေးသဖြင့် အသံတိတ်ဆိတ်မှု ကို သူတို့ ဂရုမစိုက်ကြ။ တီးတိုးတီးတိုးနှင့် အချင်းချင်း စကားပြောလာ ကြသည်မှာ ကိုက် ၁၀၀ အကွာကပင် ကြားရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် လည်း လမ်းအနီးတွင်ရှိနေသည့် သားကောင်များကို ချောက်ထုတ် လိုက်သလိုဖြစ်၍ သားကောင်များက ကြိုတင်ရှောင်တိမ်း ထွက်ပြေး နှင့်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် သူတို့နှင့် သားကောင်တစ်ကောင်တလေမျှ ပင် မတိုးမိတော့။

မကြာမီပင် ရေကြမ်းချောင်းအတွင်းသို့ဆင်းသော တောင်ထိပ် သို့ ရောက်လာကာ သတိထားဆင်းရန် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သတိပေးကြရင်း ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ရေကြမ်းချောင်းအတွင်းသို့ ချောက်သောအခါ သရက်ရေဓာတ်တွင် ဆင်ဖျက်ထားသော အနံ့များ ခြောက်င့် ပြောင်များ မတွေ့နိုင်ဟု တွက်မိကြ၍ ရေကြမ်းချောင်း၏ အောက်ဘက်သို့သာ စုန်ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ရေကြမ်းချောင်းအတွင်း ရောက်ကတည်းက ထွန်းကြိုင်က သူသံများ မပေးကြရန် တားထားလိုက်သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း

မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းတို့ကို အလုပ်ပေးရင်းသာ ခြေလှမ်းများကို ဂရုစိုက်၍ လှမ်းခိုသည်။ အောက်သို့စုန်ဆင်းသွားရင်း ဝံသေမြောင်အဝ သို့ ရောက်သွားသောအခါတွင် စခန်းချလိုက်သည်။ ကျန်လူများကို ထိုစခန်းတွင်ပင်ထားခဲ့၍ ထွန်းကြိုင်နှင့် အုံးဖေတို့ ညီအစ်ကို ၂ ယောက် သည် ခေါ်ပုပ် ၃ ချပ်စီနှင့် သေနတ်ယမ်းတောင့်တို့ ကိုယ်စီယူ၍ ဝံသေမြောင်၏ တစ်ဘက်ရှိ တောင်ကြောကုန်းတန်းပေါ်သို့ တက်၍ သွားကြတော့သည်။

ပြောင်ကိုရှာရသည်မှာ ဆင်ကိုရှာရသည်ထက် ခက်၏။ ပြောင် များမှာ ဆင်များလောက် အသံမဆူညံ။ ဝါးကိုင်းသံ၊ သစ်ကိုင်းသံ များကလည်း ဆင်လောက် ကျယ်ကျယ်မမြည်။ အော်သံများကလည်း ဆင်များလို ဆူညံမနေ။ ခြေရာစွတ်ကြောင်းများကလည်း ဆင်လောက် မထင်ရှား။ ထို့ကြောင့် မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်းတို့ကို ပို၍ အလုပ်ပေး၊ ပို၍ ဂရုစိုက်ရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်နေရသည်။

ထွန်းကြိုင်သည် လေနံ့လွတ်ရန်နှင့် အထက်စီးရရန်အတွက် ရိုးများအတွင်းသို့ လုံးဝမဆင်းဘဲ တောင်ကြောကုန်းတန်းကိုသာ ပတ်၍ တက်နေသည်။ တောင်ကြောကုန်းတန်း၏ အောက်ခံမြေမှာ ကျောက်ခဲ များပေါများကာ မာကြောနေသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ မြက်ရှည်များက ဖုံးနေသဖြင့်တစ်ကြောင်း ပြောင်ခြေရာကိုတွေ့ရန် ခဲယဉ်းနေ၏။ တွေ့ပြန်လျှင်လည်း ခြေရာအဟောင်းအသစ် ခွဲရှန်က ခက်နေပြန်၏။ ထို့ကြောင့် မြက်တောအတွင်း တိုးသွားထားသည့် စွတ်ကြောင်းကိုသာ အားကိုး၍ ရှာနေရသည်။ အောက်ဘက်ရှိ ရိုးထဲက ဝါးတောများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို အထူးဂရုစိုက်၍ မကြာခဏ ရပ်၍ရပ်၍ ကြည့်ရှုရင်း၊

နားထောင်ရင်း တက်ခဲ့ကြသည်။ ဝံသေမြောင်ဆုံး၍ ဝံသေမြောင် ချောင်းဖျားခံရာ တောင်တန်းကြီး၏ထိပ်သို့ ကပ်လာပြီဖြစ်သည်။ ထွန်းကြိုင်သည် တောင်တန်းတစ်ခုလုံးကို အောက်မှနေ၍ မော့ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဖြည်းညှင်းစွာ သတိထား၍ တက်လိုက်ပြန် သည်။

တောင်တန်းကြီး၏ထိပ်နှင့် ကိုက် ၅၀ ခန့်မျှသာ လိုတော့ သောအခါတွင် ရိပ်ခနဲလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို တောင်တန်းကြီး၏ထိပ်ရှိ မြက်များအကြားတွင် မြင်လိုက်ရ၍ ထွန်းကြိုင်က သေနတ်ကို အသင့် ပြင်လိုက်သည်။

“ဟ၊ အစ်ကို။ ပြောင်ကြီး ပြောင်ကြီး” ဟု အုံးဖေ၏ အော်သံနှင့် အတူ ဒိုင်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ သေနတ်သံ ၂ ချက်က ဆက်တိုက်ပေါ်၍ လာသည်။

ပြောင်ကြီးသည် ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် အောက်သို့ဆင်းပြေ လာတော့သည်။ ထွန်းကြိုင်လည်း နီးရာသစ်ပင်ကို ကျောက်ယာ ကပ် ကာ ဒိုင်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ပြောင်ကြီးဆီသို့မှန်း၍ ထိုးပစ် ပစ်လိုက်ရ တော့သည်။ ထိုအခါတွင်မှ ပြောင်ကြီးသည် ဦးလည်ပြီး ဝံသေမြောင် အတွင်းသို့ တဝန်းဝန်း တဒိုင်းဒိုင်း အသံများမြည်ရင်း ဝါးတောများ ကိုတိုး၍ ဆင်းပြေတော့သည်။

“သောက်ရမ်းပစ်တာပဲ။ အကုန် သေကုန်လိမ့်မယ်။ မင်းကို ငါသေနတ်အပ်မိတာ မှားတာပါပဲကွာ” ဟု ထွန်းကြိုင်မှာ မြည်တွန် တောက်တီးရင်း ညည်းလိုက်မိသည်။

“အံမာဗျာ။ ခင်ဗျားအကောင်ကြီး တော်တော်ကို အထိနာသွားပါပြီ။ အခုလောက်ဆို ဝံသေမြောင်ထဲမှာ လဲသေနေရောပေါ့။”

“ဒါ ပြောင်ကွ၊ ပြောင်။ ဘာအောက်မေ့နေလဲ။ မင်းလို မနူးမနှပ်တွေပေါ့ကွာ ခံရတတ်တာ။ တော်တော်ကြာ ပြောင်နှင့်တကယ်ရင်ဆိုင်ရတော့မှ အစ်ကိုကယ်ပါဦး မလုပ်နှင့်” ဟု ထွန်းကြိုင်က မောင်းမာလှသော သူညီအား ငေါက်၍ ပြောလိုက်မိသည်။

ထို့နောက်တွင်မှ “မင်း ဘယ်ကို ချိန်ပစ်လိုက်သလဲ” ဟု ထပ်မေးပြန်သည်။

“ဘေးတိုက် မြင်လိုက်ရလို့ လက်နောက်ကို ချိန်ပစ်လိုက်တာပဲဗျ”

“ဘေးတိုက်မည်းမည်းကြီးကို ပစ်လိုက်တယ် ပြောပါကွာ။ မင်းပစ်တော့ ငါတောင် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရသေးဘူး။ ဘယ်ကလာလို့ မင်းက လက်နောက်ကိုချိန်ဖို့ အချိန်ရမလဲ”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုကတော့ ရမ်းပြီး ၂ ချက်တောင် ပစ်ရသလဲ” ဟု အုံးဖေက ချက်ကောင်းမိပြီဟု ယူဆ၍ ပြန်ပက်လိုက်သည်။

“ငါမပစ်ရင် မင်းအဖေက တို့ဆီ ရောက်လာမှာပေါ့ကွ။ ဒါကြောင့် ဦးလည်သွားအောင် ချောက်ပစ် ပစ်လိုက်ရတာ။ နားလည်ရဲ့လား။ အေးပေါ့ကွယ်။ ဒီအကောင်ကြီးကတော့ မင်းကို သင်ခန်းစာကောင်းကောင်းပေးတော့မယ် ထင်တယ်” ဟု ထွန်းကြိုင်က ပြောပြောညည်းညည်း ညည်းလိုက်မိသည်။

ထိုအခါတွင်မှ အုံးဖေမှာ ကျောတွင်း၌ စိမ့်၍သွားကာ ဘာမျှ မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက် ချနေတော့သည်။

ထွန်းကြိုင်က အုံးဖေအား လက်တို့၍ခေါ်ပြီး အုံးဖေ စတင်ပစ်ခတ်လိုက်သည့် ပြောင်ကြီးရှိနေခဲ့သောနေရာဆီသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုတော့သည်။ ပြောင်ကြီး ထွက်ပြေးသွားသောနေရာများ၊ ဝါးရုံပင်များ၊ မြက်များနှင့် မြေကြီးပေါ်တွင် ပြောင်ကြီး ထွက်ပြေးသွားရာတစ်လျှောက်လွှား သွေးများမှာ ပြွတ်နှင့်ပန်းထားသကဲ့သို့ စိုရွှဲ၍ ရဲရဲနီနေတော့သည်။ အချို့သွေးကွက်များမှာ အနည်းငယ် အရောင်ရင့်ပြီး အမြှုပ်များပါရှိနေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

“တစ်ချက်ကတော့ အဆုတ်ကိုမှန်တယ်” ဟု ထွန်းကြိုင်က ပြောလိုက်သည်။

“အစ်ကိုက ကျွန်တော့်ကို သိပ်အထင်သေးတာကိုး။ အဆုတ်ထိရင် ဒီအကောင်ကြီး အောက်ကရိုးထဲမှာ လဲသေနေမှာ အမှန်ပဲဗျ”

“မိုက်ပါဘိ ငါ့ညီရယ်။ ဂျီတောင်မှ အဆုတ်ထိရင် ဒီလောက် မြန်မြန် မသေဘူးကွယ်။ ပြောင်က အကောင်အထည် ကြီးသလောက် ခံနိုင်ရည်လည်း ရှိတယ်။ စိတ်ကလည်း သိပ်ထန်တယ်ကွယ်။ အဆုတ်ထိထားရင် ရုတ်တရက် မသေတဲ့အပြင် အန္တရာယ်တောင် ပိုကြီးသေးတယ်။ သတိသာ ထားပေတော့။ ပြီးတော့လည်း ဝံသေမြောင်ဝဆီ အထိ တောတိုးထွက်ပြေးတဲ့အသံတွေ အစ်ကို ကြားလိုက်ရတယ်။ တိုလူတွေများ အတိုက်ခံကြရသလားတောင် မသိဘူး” ဟု ထွန်းကြိုင်က ပြောရင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပြောင်ကြီးပြေးသွားသည့်ခြေရာများမှာ ဝံသေမြောင်အဝဆီသို့ တန်း၍ ဆင်းသွား၏။ ထွန်းကြိုင်တို့လည်း ဝံသေမြောင်ဝအထံ လိုက်ခဲ့၍ သူတို့လူများအား ရှာဖွေကြည့်ရာ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် ခပ်တိုးတိုး လေချွန်၍ခေါ်ကြည့်မှ သစ်ပင်များပေါ်က လေချွန်သံများကြားရပြီး လူများပြန်ဆင်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပြောင်ကြီးက သူတို့အား ဘာမျှလုပ်မသွား။ ရေကြမ်းချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းပြေးသွားသည်။ သူတို့ကသာ လန့်ဖျပ်၍ ပြောင်ကြီးထွက်ပြေးလာစကနေရာတွင် မှောက်သူ မှောက်နေကြ၊ ကျောက်တုံးနှင့် သစ်ပင်များကိုပြေး၍ ကွယ်သူကွယ်ခဲ့ကြသည်။ ပြောင်ကြီး ထွက်ပြေးသွားပြီးမှ တစ်ပတ်ပြန်လှည့်လာမည်စိုးပြီး သစ်ပင်များပေါ် တက်နေကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

“ကဲ၊ ဆက်လိုက်မယ်။ ဒီတစ်ခါ ထပ်တွေ့ရင် အသံမပေးနှင့်။ လက်တို့ပြီးပြော။ မင်း မပစ်နဲ့။ ငါ အရင်ပစ်မယ်။ ပြီးမှ မင်းပစ်” ဟု ထွန်းကြိုင်ကပြောရင်း ပြောင်နာကြီး၏ နောက်သို့ လိုက်သွားတော့သည်။

ပြောင်ကြီးမှာ ရေကြမ်းချောင်းအတိုင်း အောက်သို့ ဆင်းပြေးပြီး ဝါးပိုးရေချောင်းအတွင်းသို့ ဝင်၍ ပြေးတော့သည်။ ဝါးပိုးရေချောင်းစတွင် စကော့စာမျှကြီးမားသော သွေးကွက်ကြီး ၂ ကွက်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး ထိုနေရာတွင် ပြောင်ကြီးရပ်၍ သွားသေးကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ဝါးပိုးရေချောင်းရိုးမှာ ဝါးပိုးရုံကြီးများနှင့် ဝါးဖြူရုံကြီးများက တစ်ရုံနှင့်တစ်ရုံယှက်ကာ အပေါ်က မိုက်နေအောင် အုပ်မိုးထားသည်။ ထွန်းကြိုင်က အုံးဖေအားလှည့်ကြည့်၍ သတိထားရန် မျက်ရိပ်ပြ

လိုက်ပြီး သေနတ်ကို အသင့်ကိုင်ရင်း ပြောင်ကြီး၏ သွေးကြောင်းနှင့် ခြေရာအတိုင်း လိုက်ခဲ့သည်။

ရှေ့သို့သွားလေလေ၊ ထွန်းကြိုင်က သတိထားလာလေလေနှင့် လိုက်လာရင်း ဝါးပိုးရေချောင်းဖျားသို့ ကပ်လာသောအခါ ထွန်းကြိုင်က အုံးဖေအား တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး သတိပေးပြန်သည်။ ဝါးပိုးရေချောင်းမှာ နက်စောက်လှသောတောင်ကြီးပေါ်မှ ကျလာခြင်းဖြစ်၍ ပြောင်ကြီး ချောင်ပိတ်၍ မိနေပြီဖြစ်ကြောင်း ထွန်းကြိုင်က သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝါးရုံပင်များကြောင့် ပြောင်ကြီးကို မမြင်ရသေးစေကာမူ ပြောင်ကြီးနှင့် သူတို့မှာ သေနတ်တစ်ကမ်းထက် ပို၍ မဆေးနိုင်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဝါးရုံပင်များကို အကာအကွယ်ယူရင်းယူရင်းသာ ဂရုစိုက်၍ တက်နေသည်။

ရှူးခနဲ၊ ရှူးခနဲ။ ပြောင်နာကြီး၏ ပြင်းထန်သော အသက်ရှူသံများကို သူတို့ရှေ့ ကိုက် ၅၀ ခန့်ဆီမှ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဝါးရုံပင်ကို ကွယ်ကာ သေသေချာချာ ချောင်းကြည့်မိသည်။ ပြောင်ကြီးမှာ ဝါးရုံပင်တစ်ပင်ကို ဖင်ပေး၍ သူလာရာလမ်းသို့ ပြန်ပြီး ခေါင်းလှည့်ကာ လေးဘက်ကြီးရပ်နေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။ ထွန်းကြိုင်သည် တစ်ချက်တည်းနှင့် အပိုင်လှဲရန်အတွက် မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစား၍ စိတ်ကူးထုတ်နေသည်။

ဒိုင်းခနဲ၊ ဒိုင်းခနဲ သူ့နောက်နားမှ ကပ်၍ သေနတ်သံ ၂ ချက်ပေါ်လာ၏။ ထွန်းကြိုင်မှာ နားကို တစ်အားလွှဲ၍ အရိုက်ခံရသကဲ့သို့ ခံစားရပြီး နားများ အူသွားတော့သည်။ ပြောင်ကြီးကလည်း သူတို့အနားမှကပ်၍ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ပြေးတော့သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် ဒေါသကိုမထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သေနတ်ကို ပြောင်းမှက်၍ အုံးပေးအား ရိုက်ရန်လှည့်လိုက်ရာ အုံးပေးမှာ သေနတ် ကိုပစ်ချပြီး ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ရင်း လက် ၂ ဖက်ကိုယှက်၍ “ချမ်းသာ ပေးပါ အစ်ကိုရဲ့” ဟု ငိုသံပါနှင့် တောင်းပန်နေသည်ကို တွေ့ရတော့ သည်။ ထွန်းကြိုင်၏ နားများမှာ အူနေဆဲဖြစ်၍ အုံးပေးပြောသည်ကို မကြားရ။ သို့သော် အုံးပေး၏ ရုပ်လက္ခဏာကိုကြည့်၍ တောင်းပန်နေ ကြောင်း သိလိုက်ကာ တစ်လောကလုံးတွင် ဆွေမျိုးရင်းချာဆို၍ မိမိတို့ ညီအစ်ကို ၂ ဦးတည်းသာရှိတော့ကြောင်း သတိရပြီး ခွင့်လွှတ်လိုက် တော့သည်။

ထွန်းကြိုင်သည် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောတော့ဘဲ စိတ်ခပ်လေး လေးဖြင့် ပြောင်ကြီးခိုအောင်းနေမည့်နေရာကို စိတ်တွင်မှန်း၍ အန္တရာယ်လည်း ကင်းစေရန်နှင့် အမြန်လည်းရောက်စေရန် ပြောင် ခြေရာနောက်သို့မလိုက်တော့ဘဲ တောင်ကြောကို ဖြတ်တက်လိုက် တော့သည်။ တောင်ကြော၏ တစ်ဘက်ရှိ လျှိုအတွင်းဝယ် ထွန်းကြိုင် က ပြောင်ကြီးကို မျှော်လင့်မထား။ သည်ထက်ပို၍ ဝေးဝေးနှင့် တော ကောင်းသည့်ရိုးအတွင်းသာ ပြောင်ကြီးခိုအောင်းနေမည်ဟု တွက် ထားခဲ့သည်။ ကုန်းကြောထိပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် အုံးပေး၏ သေနတ်က ‘ဒိုင်း’ ခနဲ ထွက်သွားပြန်သည်။ ထွန်းကြိုင်က နောက်သို့လှည့်လိုက်ရာ တောင်အောက်ရှိ ထွန်းကြိုင် မမျှော်လင့်ခဲ့သောရိုးအတွင်းမှ ပြောင်ကြီး မှာ တစ်အားပြေးတက်လာသည်ကို တွေ့ရပြီး “အစ်ကိုရဲ့ ကယ်ပါဦး” ဟုအော်ရင်း အုံးပေးက ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ထွက်ပြေးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထွန်းကြိုင်လည်း သေနတ်မောင်းကို ဖိချ၍ မောင်းတင်လိုက် ပြီး ပြေးတက်လာသော ပြောင်ကြီးနှင့် ပြေး၍ ဆုံလိုက်သည်။ ပြောင်ကြီး ၏ ကိုယ်လုံးမည်းမည်းကြီးသာ မျက်စိတွင်းဝယ်ပေါ်လာပြီး ထွန်းကြိုင် သတိလစ်သွားတော့သည်။ သူ့ညီအား ကယ်တင်ရန်အတွက် သူ့ညီ ဆီသို့ ပြေးတက်လာသော ပြောင်ကြီး၏ ကိုယ်လုံးထဲသို့ ကျည်ဆံ တစ်တောင့် ပစ်သွင်းလိုက်မိသည်ကိုပင် သတိမရတော့။

ပြောင်ကြီးက မိမိအားလွှတ်ပြီး ထွန်းကြိုင်ကို မဲနေသည်ကို သိရသောအခါ အုံးပေးက ပြန်၍လှည့်ကြည့်နေမိသည်။ ပြောင်ကြီး သည် ထွန်းကြိုင်အား တိုက်လှဲပြီးသောအခါ တောင်ပေါ်သို့ ဝါးတစ် ရိုက်ခန့် လွန်တက်သွား၏။ ပြီးလျှင် နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ထွန်းကြိုင်မှာ သေနတ်တခြား လူတခြားဖြစ်ကာ တောင်စောင်းတွင် ကန့်ကန့်လဲရင်း သတိလစ်နေ၏။ ပြောင်ကြီးက ဘူးခနဲ နှာတစ်ချက် မှုတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုင့်၍ ထွန်းကြိုင်ရှိရာဆီသို့ တစ်အားပြေးဆင်း သွားတော့သည်။ ထိုနောက် ထွန်းကြိုင်အား ချိုနှင့်ပင့်၍ ကော်ခတ် ခတ်လိုက်ရာ ထွန်းကြိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လေထဲတွင် ဝါးတစ်ရိုက်ကျော် ကျော် မြောက်တက်သွားပြီး ဝါးဖြူရုံကြီးပေါ်တွင် တင်၍ နေပေတော့ သည်။ ပြောင်ကြီးက ထွန်းကြိုင်အားကော်ပြီးခတ်လိုက်ပုံမှာ အရပ် ကလေးတစ်ရပ်ကို ကစားလိုက်ဘိသကဲ့သို့ အသည်းယားဖွယ်၊ အူတုံ ဖွယ်ပင် ဖြစ်နေသည်။

ပြောင်ကြီးသည် သူကော်၍ ခတ်လိုက်သဖြင့် လေထဲတွင် မြောက်ပါသွားသည့် ထွန်းကြိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား မော်၍ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုင့်ကာ ပြန်ကျလာမည့် ထွန်းကြိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်

အား ပင့်၍တိုက်ရန် ရည်ရွယ်သည့်အလား တစ်အားပေး၍ တိုက်လိုက် ပြန်သည်။ သို့သော် ထွန်းကြိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကား ပြန်ကျ၍မလာ။ လေထဲမှ မေခလာနတ်သမီးက ဆီးကြို၍ ပွေ့ယူ ဝိုက်သည်အလား၊ ဝါးဖြူရုံကြီး၏ အကိုင်အခက်များက ထွန်းကြိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဆီးကြို ပွေ့ယူထားလိုက်ပြီး ပြောင်နာကြီး၏ ဘေးအန္တရာယ်မှ ကာကွယ်ကာ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ထားလိုက်တော့သည်။ ပြောင်ကြီးမှာ အရှိန်လွန်၍ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ထွန်းကြိုင်၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မတွေ့ထိလိုက်ရသော သူ၏ ဖြူဖွေးသည့် ထိပ်ပြင်မာမာကြီးမှာ ဝါးဖြူရုံကြီးကို 'ဒိုင်း ဝုန်း' ဟူသော အသံကြီးမြည်ဟည်းကာ ဝင်၍ဆောင်တော့သည်။ အိမ်တစ်ခန်း စာထက် ပို၍ကြီးသော ဝါးဖြူရုံကြီးမှာ သွက်သွက်ခါသွားပြီး ပြောင် ကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမှာလည်း ဝါးရုံပင်ကြီးအားဖောက်၍ ထုတ်ချင်း ခတ်သွားကာ တစ်ဘက်က ရိုးတွင်းသို့ ထိုးဆင်းသွားတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်များမှာ မြန်ဆန်လွန်းလှပြီး မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ် တစ်ပြက်အတွင်း ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အံ့ဖေမှာ သေနတ် ကို တစ်ဘက်ကကိုင်ရင်း အံ့အားသင့်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အသက်ပင်မရှုမိဘဲ ကြည့်နေမိသည်။ ပြောင်ကြီး ဝါးရုံပင်ကိုဖောက်၍ အောက်သို့ထိုးဆင်းသွားမှ သတိရလာပြီး "အစ်ကိုရေ။ အစ်ကို အစ်ကို" ဟုအော်ရင်း သူ့အစ်ကိုတင်နေရာ ဝါးရုံပင်ကြီးဆီသို့ ပြေး သွား၍ သေနတ်ကိုပစ်ချပြီး သူ့အစ်ကိုရှိရာသို့ တက်သွားတော့သည်။ ထွန်းကြိုင်ကား အသက်ရှု၍ နေသေးသော်လည်း လုံးဝ သတိမရတော့။ ခေါ်၍လည်း မထူး၊ လှုပ်လည်းမလှုပ်ဘဲ လည်ပင်းနှင့် ပခုံးတို့မှာ သွေးများ စိုရွဲနေသည်။

အံ့ဖေသည် သူ့အင်္ကျီကိုဆုတ်ဖြဲ၍ သွေးများကို အဝတ်စုတ် နှင့် သုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ လည်ပင်းက ဒဏ်ရာမှာ လက် ၃ သစ်ခန့် ရှည်၍ လက်မဝက်ခန့်ကျယ်ပြီး စပါးလုံးတစ်ထောက်ခန့်သာ နက် သည်။ အခြားဒဏ်ရာကား ရှာ၍မတွေ့။ အံ့ဖေမှာ အားတက်လာပြီး "အစ်ကို အစ်ကို" ဟု လှုပ်ရင်းလှုပ်ရင်း ခေါ်ကြည့်သည်။ ထွန်းကြိုင် ပါးစပ်များလှုပ်လာပြီး တအင်းအင်း ညည်းညူလာ၏။ အံ့ဖေက သူ့အစ်ကို လိမ့်ကျမသွားစေရန် ဝါးကိုင်းများကို ပြင်ပေးစဉ် ထွန်းကြိုင် သတိရလာ၏။ သို့သော် တစ်ကိုယ်လုံးနာကျင်နေပြီး မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင် ဖြစ်နေတော့သည်။ အံ့ဖေတစ်ယောက်တည်းလည်း သူ့ အစ်ကိုအား ဝါးရုံပင်ပေါ်က မချနိုင်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင် နေသာ ထိုင်သာရှိအောင် ဝါးကိုင်းများကိုပြင်ပေး၍ ကျန်လူများကို အမြန် ပြန်ခေါ်ရသည်။

ထွန်းကြိုင်အား ဝါးရုံပင်ပေါ်မှ ချပြီးသောအခါတွင် အံ့ဖေက သေနတ်ကိုဆွဲကိုင်၍ ပြောင်ကြီး၏ နောက်သို့ တစ်ဦးတည်း လိုက်သွား တော့သည်။ ပြောင်ကြီးမှာ ရိုးအောက်ခြေတွင်ဝပ်ကာ လဲနေရင်း တရူးရူး အသက်ရှူနေသည်။ အံ့ဖေသည် တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ် သွားပြီး 'ဒိုင်း' ခနဲပစ်လိုက်၊ "ကဲကွာ" ဟု အော်လိုက်နှင့်ပြောင်ကြီး ငြိမ်သက်သွားသည်အထိ ဆက်တိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြောင်ကြီးအား ဖျက်ကြည့်သောအခါ ပြောင်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဒဏ်ရာပေါင်း ၁၆ ချက်တိတိ တွေ့ရတော့သည်။

ပြန်လည်ပေါင်းစည်းမိခြင်း

အံ့၊ ဖေတိုလူစုက ပြောင်ကို ဖျက်သူဖျက်၍၊ ကြပ်စင်ညှော်နဲ့ လွတ်မည့်နေရာကိုရွေး၍ ထွန်းကြိုင်အတွက် တံနှင့် ကြမ်းစင် ဆောက်သူက ဆောက်နေကြသည်။ ပထမတွင် ထွန်းကြိုင်အား ရွာသို့ ပြန်ပို့မည်ဟု စီစဉ်ကြသော်လည်း ထွန်းကြိုင်က လက်မခံ။ သူ ပြောင်ခတ်ခံရသည်ကို လူအများသိမှာ ရုတ်၍နေသည်။ ဒဏ်ရာကလည်း ကြီးကျယ်လှသည်မဟုတ်ရကား တောတွင်း၌ပင် ကြိတ်၍ ဖြစ်သလိုဆေးကုလိုသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် တံနှင့်ကြမ်းစင် ဆောက်ပေးကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထွန်းကြိုင်ဒဏ်ရာက မကြီးကျယ်သော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နာကျင်ကိုက်ခဲ၍ နေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်းကြိုင်အား တောတွင်းမှာပင် အလွယ်တကူရရှိသည့် သက်ရင်းက တိုးမြှင့်နှင့် မိတ်သလင်တို့ကိုတူး၍ ချောင်းတွင်းကကျောက်ပြားများပေါ်တွင် သွေး၍ လိမ်းပေးကြသည်။ သက်ရင်းကြီးရွက်ကိုပြုတ်၍ ကြပ်ထုပ်ထိုးပေးကြသည်။ အနာကိုမူကား ဖန်ရေဆေး၍ မန်းသုံးခွရွက်နှင့် အုပ်ပေးထားကြတော့သည်။

ပြောင်သားများကို ဖျက်ရခြင်း၊ ထင်းရှာရခြင်း၊ ကြပ်စင်ဆောက်ရခြင်းအလုပ်တို့ကို လူခွဲ၍ လုပ်နေကြရသဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင်မူ ပြောင်သားများကို ကြပ်တင်နိုင်တော့သည်။ သို့သော် ထိုနေ့ မွန်းတည့်လျှင်ပင် ပြောင်သားကြပ်တပ်များက ခြောက်သွေ့ခဲ့တော့သည်။ သို့သော် ထွန်းကြိုင်၏ အခြေအနေမှာ မကောင်းလှသေးသဖြင့် တောထဲတွင်ပင် တစ်ည ထပ်အိပ်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ညတွင် မီးဖိုကြီးများဖိုပြီး ထွန်းကြိုင်၏ တဲဘေးတွင် ဝိုင်း၍ အိပ်ကြရင်း လူပျိုကြီးထွန်းကြိုင်အား နောက်ပြောင် ကျီစယ်နေကြ၏။ ထွန်းကြိုင်လည်း ကိုယ်လက်နာကျင် ကိုက်ခဲနေသော ဒဏ်ရာများက သက်သာ၍လာခဲ့ပြီဖြစ်ရာ သူ့လူများက နောက်ပြောင်နေသည်ကို ကျေနပ်စွာ နားထောင်နေရင်း တဟဲဟဲရယ်၍သာ နေတော့သည်။

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့် အခြားလူများက မောမောပန်းပန်း အိပ်ပျော်ကုန်ကြသည့်တိုင် ထွန်းကြိုင်ကား အိပ်၍မပျော်သေး။ သူ့လူများ၏ နောက်ပြောင်ခဲခြင်းများကို ပြန်လည်သတိရနေပြီး သူ့အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးချယ်ရေးကို စဉ်းစားနေမိသည်။ အိမ်ထောင်ဖက်ကို စဉ်းစားဘိုင်း သောင်းတင်၏ ပြုံးရွှင်ပြီး လှပနေသောမျက်နှာကလေးက ပထမဆုံး ပေါ်၍လာလေ့ရှိသည်။ ယခုလည်း သောင်းတင်၏ မျက်နှာကလေးသည်ပင် သူ၏ မျက်စိ၌ ပထမဆုံး ပေါ်ခဲ့၏။ သို့သော် မိမိပြောင်ခတ်ခံလိုက်ရသည်ကို စဉ်းစားမိပြန်သောအခါ ကြည်စိန်၏ ခကားများက နားထဲတွင် ကြားထောင်လာမိပြန်တော့သည်။ ထိုအခါ ဘွင်တော့ မိမိမှာ သွေးနှင့်ကိုယ် သားနှင့်ကိုယ်ဖြစ်၍ အချိန်မရွေး ဂျန့် မာရေးက ချွတ်ယွင်းနိုင်သည်။ စီးပွားရေးကလည်း အဆင်မပြေ

ဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုကဲ့သော အခြေအနေများနှင့် ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်လာရပါမူ သောင်းတင်သည် မိမိအား လှလှကြီးဒုက္ခပေးတော့မည်သာ ဖြစ်ကြောင်းကို တွေးမိလာပြန်သည်။

မိမိ၏ မရေမရာသောရှေ့ရေးများကို ရော်ရမ်းမှန်းဆ၍ တွေးမိပြန်သောအခါတွင်မူ ဖြစ်လေရာဘဝအခြေအနေ အမျိုးမျိုးတွင် မိမိအား အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် တကယ်အကူအညီပေးနိုင်မည့်သူမှာ ကြည်စိန်လို မိန်းမစားမျိုးသာဖြစ်ကြောင်း တွေးမိပြန်၏။ ကြည်စိန်မှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တောင့်တင်းပြီး အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရာတွင် ယောက်ျားများနှင့် တန်းတူနီးပါး လိုက်နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်ပင် မိမိ မသန်မစွမ်းဖြစ်နေသည့်တိုင်အောင် အိမ်ထောင်၏စီးပွားရေးကို သူ့ဟာသူ ဦးစီးလုပ်ကိုင်သွားနိုင်မည့်သူမျိုး ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ကြည်စိန်၏စရိုက်က ကြောက်စရာကောင်းနေပြန်၏။

ဤအကြောင်းကြောင့်ပင် ကြည်စိန် အပျိုဘဝကတည်းကပင် ထွန်းကြိုင်က စိတ်ကူးထဲ၌ မထည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုလို တစ်ခုလပ်ဘဝတွင် ပို၍ပင် စဉ်းစားရန် တွန့်လာပြန်၏။

ထွန်းကြိုင်သည် အိမ်ထောင်ဖွဲ့ရွေးရန် အခက်အခဲတွေ့လာသောအခါ 'ညွန့်ခင်များ ပြန်ရောက်လာလျှင် ကောင်းလေစွ'ဟု တွေးရင်းနှင့် အိပ်ပျော်၍သွားတော့သည်။

အိပ်ပျော်ရင်းနှင့် ထွန်းကြိုင်မှာ မိမိ မင်္ဂလာဆောင်နေရသည်ဟု အိပ်မက် မက်နေပြန်သည်။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ သူတို့ဒေသအတွက် အလွန်ခမ်းနား၏။ သူတို့ရွာမှာ စစ်မဖြစ်မီကရွာ ပြန်ဖြစ်နေပြီစည်ကားနေ၏။ ရွာလယ်ကွက်လပ်ကြီးတွင် မဏ္ဍပ်ကြီးထိုးထား၍ ဧည့်ပရိသတ်မှာ တဝန်းဝန်းတရုံးရုံးနှင့် စည်ကား၍နေ၏။ ဧည့်ပရိသတ်များတွင် ရဲမြို့အုပ်ကြီးကိုပါ တွေ့ရပြန်၏။ ကျေးမွေးသည် ဟင်းလျာများကား မိမိပစ်ခတ်ရရှိသည့် ဆင်သား၊ ပြောင်သား၊ စိုင်းသား၊ ဝက်သား စုံနေ၏။ သို့သော် တစ်ခုခုခွကျသည်မှာ သူမင်္ဂလာဆောင်တွင် သတို့သမီးက မည်သူမှန်းမသိ။ သတို့သမီးမပါသော မင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်နေ၏။ သို့စဉ်လျက်လည်း အိပ်မက်ထဲတွင်တော့ ထွန်းကြိုင်က အလွန်ပီတိဖြစ်ကာ ပျော်မြူးနေမိသည်။

“အစ်ကို အစ်ကို။ ထတော့လေ။ နေတောင် ထွက်လာပြီ”ဟု အံ့ဖေကပြောရင်း မိမိ၏ခြေထောက်ကိုကိုင်၍ လှုပ်နှိုးလိုက်မှ ထွန်းကြိုင်၏အိပ်မက်မှာ ပြတ်သွားတော့၏။ သို့သော် စိတ်တွင်း၌မူ အိပ်မက်ထဲမှာကဲ့သို့ပင် ဆက်လက်ရွှင်မြူး၍ တက်ကြွနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ စိတ်ကမြူးနေ၍လော၊ သက်ရင်းကြီးသက်ရင်းကတိုးနှင့် ခိတ်သလင်တို့ ကျေးဇူးကြောင့်လော မပြောတတ်၊ ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲ ဘာကျင်မှုတို့လည်း အတော်သက်သာပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။

“အစ်ကို နေကောင်း ရဲ့လား။ ဒီနေ့ ရွာကို ပြန်နိုင်ပါ့မလား” အံ့ဖေက သူ့အစ်ကို ကောင်းစွာနိုးလာပြီကို သိလိုက်သော အခါတွင် မေးမြန်းကြည့်၏။

“အေးကွာ။ ငါ တော်တော်နေကောင်းသွားပြီ။ ကောင်းကောင်းလမ်းလျှောက်နိုင်ပြီ ထင်တာပဲ။ စောစောစီးစီးပဲ ရွာကိုပြန်ကြတာပေါ့ကွာ”

ထွန်းကြိုင်က ပြောပြောဆိုဆို အိပ်ရာမှထ၍ မည်သူ့အကူအညီမျှမပါဘဲ သွက်သွက်လက်လက်ပင် မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင်

“အတော်ကို ပေါ့သွားပြီဟေ့” ဟု အားရပါးရ ပြောလိုက်သည်။ သူ့ကို အကဲခတ်နေသူများကလည်း တကယ်ပင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်နေပြီကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

“ကဲဟေ့၊ ကဲဟေ့။ နေမပူခင် သွားကြရအောင်” ဟု ပြောကြရင်း ဝန်စည်စလည်တို့ကို ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။ ထွန်းကြိုင်မှာ ပေါ့ပါးသွားပြီဟု ဆိုသော်လည်း ဝန်စည်စလည်ကိုမူ သယ်နိုင်မည်မဟုတ်။ သူ့သေနတ်ကိုပင် တစ်ဦးဦးက ထမ်းခဲ့ရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပြောင်သားကြပ်တင်ခြောက် ပိဿာချိန် ၁၀၀ ခန့်နှင့် သေနတ် ၂ လက်ကို လူ ၈ ယောက်ခွဲ၍ထမ်းရန် စီစဉ်ကြရသည်။ လူ ၈ ယောက်ဟု ဆိုစေကာမူ အုံးဖေမှာ တစ်ဦးတည်းသော သေနတ်ပစ်တတ်သူ ဖြစ်နေပြန်သဖြင့် လမ်းတွင် အရေးတစ်စုံတစ်ရာပေါ်ခဲ့သော် လျင်လျင်မြန်မြန် ပစ်ခတ်နိုင်ရန်အတွက် သူ့အား ပြောင်သားခြောက်တို့ကို မထမ်းစေတော့ဘဲ သေနတ် ၂ လက်ကိုသာ အလွယ်ခိုင်းရတော့သည်။

ပြင်ဆင်၍ ပြီးကြသည်နှင့် အုံးဖေက သေနတ်တစ်လက်ကို လွယ်၍ သေနတ်တစ်လက်ကို ယမ်းတောင့်အသင့်ထိုးထားပြီး ပခုံးတွင်ထမ်းကာ ရှေ့ဆုံးက ထွက်ခဲ့တော့သည်။ အုံးဖေနောက်က

ထွန်းကြိုင်၊ ထိုနောက်က အထမ်းသမားများ တန်းစီ၍ လိုက်လာကြတော့သည်။

ပြောင်သားခြောက် ၁၅ ပိဿာခန့်စီ ထမ်းပိုး၍ တောင်ကို တက်လာခဲ့ကြသော်လည်း စိတ်ဓာတ်များက တက်ကြွပျော်ရွှင်နေကြသဖြင့် မောရမှန်းမသိကြ။ အိမ်အပြန်လည်းဖြစ်နေပြီး ကျန်ရစ်သူ ဇနီးမယားများအား ပြသရန် မျက်နှာပန်းများကလည်း လှနေကြရာ သူတို့အဖို့သာဆိုလျှင် လမ်း၌ တစ်ထောက်မျှပင် မနားချင်ကြ။ သို့သော် လူမမာထွန်းကြိုင်ကပါနေ၍သာ တောင်ထိပ်တွင် တစ်ချက် နားလိုက်ကြရသည်။

အုံးဖေမှာ သေနတ်တစ်လက်ကို ယမ်းတောင့်အသင့်ထိုး၍ ထမ်းလာခဲ့သော်လည်း အထမ်းသမား၏ ဆူညံနေသံများကြောင့် လမ်းတွင် ပစ်စရာ ဘာကောင်မျှတွေ့နိုင်တော့သည် မဟုတ်။ သို့သော် မြူးကြွနေသူများအားလည်း ဟန့်တားရန်က မလွယ်ကူပြန်သဖြင့် ယမ်းတောင့်ကို အသာပြန်နုတ်၍ သူပါ ဝင်၍စကားပြောရင်း ရှေ့က လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

တစ်လမ်းလုံးတွင် သီချင်းဆိုလိုက်ကြ၊ ထွန်းကြိုင်အား နောက်လိုက်ကြနှင့် တဝါးဝါးပွဲကျလာကြရာ ထွန်းကြိုင်အဖို့ အသက်သေးမှ သီသီကလေးလွတ်ခဲ့ရသော်လည်း တောပစ်ထွက်ရာတွင် ဤတစ်ခေါက်လောက် ပျော်စရာကောင်းသည်အခေါက် မတွေ့ဘူးခဲ့သေး။

သူ့အတွက်နှင့် သေနတ်အတွက်ရမည့် ပြောင်သားခြောက် ၁၀၈ မှာ ငွေကျပ် ၂၀၀ မိုးခန့်ရှိမည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ခန့်မှန်းတွက်ချက်ရင်း စုဆောင်းထားမိပြီးဖြစ်သော ငွေကျပ် ၃၀၀ ခန့်နှင့် ပေါင်းလိုက်လျှင်

စုစုပေါင်း ငွေကျပ် ၅၀၀ ခန့် မိမိလက်ဝယ်တွင် ပိုက်မိတော့မည်ဟု တွေးကာ ဝမ်းသာနေ၏။ အိမ်ထောင်ပြုရန်အခြေအနေက ပြည့်စုံနေပြီ ဖြစ်ရာ မိမိစိတ်ကြိုက်အိမ်ထောင်ဖက်ကို ကြိုက်သလိုရွေးချယ်ရန်သာ ရှိပေတော့သည်။

သူတို့အဖွဲ့သည် အော်ရင်းဟစ်ရင်း၊ ဆူရင်းညံရင်း၊ တွေးရင်း ခေါ်ရင်းဖြင့် ရွာနားသို့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်၏။ ရွာ၏အနီးသို့ရောက် သောအခါတွင်မူ အုံးကြောမှ လူများက ဟဲလယ်တွင်ဝင်၍ အချိန် မဖြုန်းလိုကြ။ သူတို့ရွာသို့ပင် တိုက်ရိုက်တန်း၍ ပြန်သွားလိုကြသည်။ ထို့ကြောင့် အုံးကြောသို့ ခွဲသွားသောလမ်းဆုံတွင် ဝေစုခွဲလိုက်ကြပြီး ထွန်းကြိုင်၏ဝေစုကိုမူ အုံးကြောရွာသားတစ်ယောက်ကထမ်းပြီး ဟဲလယ်သို့လိုက်ပို့ရန် စီစဉ်ကြ၏။ ထို့နောက် ကျန်လူများက အုံးကြော သို့ တိုက်ရိုက်ပြန်သွားကြပြီး အုံးဖေ၊ ထွန်းကြိုင်နှင့် အထမ်းသမား တစ်ဦးသာ ဟဲလယ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

လူချင်းခွဲလိုက်သည်နှင့် ထွန်းကြိုင်တို့အစုမှာ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်၍ သွားကြတော့သည်။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါတွင် အုံးဖေမှာ သူ့အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်သွားသော်လည်း ထွန်းကြိုင် မှာမူ သူ့အိမ်အခြေအနေကို အသေအချာကြည့်ရင်း ခြေလှမ်းများ တုံ့၍ ရပ်နေမိတော့သည်။

သူ့အိမ်အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူတစ်ဦးတည်းနေသဖြင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းထားခဲ့သော အိမ်မှာ တကယ့် အိမ်ရှင်တစ်ဦး ရောက်နေပြီး ပြုပြင်ထားသကဲ့သို့ အစစ အရာရာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့နေရ၏။ သူ့မျက်စိတွင်

အထူးခြားဆုံးကား အိမ်ဝင်းတစ်ခုလုံး မြက်များ၊ ပေါင်းပင်များ၊ အမှိုက် သရိုက်များနှင့် ဖုံးလွှမ်းနေခဲ့ရာမှ ယခုအခါတွင်မူ မြက်တစ်ပင်၊ ပေါင်း တစ်ပင်၊ အမှိုက်တစ်ခုမျှမရှိဘဲ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းကြီး ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။

ထွန်းကြိုင်မှာ ပြောင်းလဲနေသော သူ့အိမ်နှင့် ဝင်းကို ကြည့်၍ အံ့သြနေ၏။ ဤအလုပ်များကို မည်သူလာ၍ လုပ်ထားပါသနည်း။ သူ့ခယ်မသည် သူ့အိမ်အလုပ်များနှင့်ပင် မအားလပ်နိုင်၍ သူ့ခယ်မ၏ လက်ရာများတော့ မဖြစ်နိုင်။ သူ့တွင် ဤအလုပ်ကို လုပ်ပေးမည့် အခြားသူလည်း မရှိ။ တွေးနေရင်းဖြင့် ကြည့်စိန်များ လာ၍လုပ်ပေး ထားသလောဟု စဉ်းစားမိကာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ရော် ကိုထွန်းကြိုင်။ ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ။ တော့ အိမ်မှာ အိမ်ရှင်မ ရောက်နေပြီလေ။ သွားပြီး မျက်နှာပြဦးမှပေါ့။”

သူ့ခယ်မ ပြောသံကြားလိုက်မှ အဓိပ္ပာယ်ကိုနားမလည်နိုင်ဘဲ သူ့ခယ်မအား စိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။

“တောက်တီးတောက်တဲ့ဟာ။ ဘယ်ကအိမ်ရှင်မ ရောက်ရ မလဲ”

ထွန်းကြိုင်က နောက်နေသည်ထင်ပြီး ငေါက်လိုက်မိသည်။

“ကျုပ်က နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးတော်။ ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ရဲ့ အိမ်ရှင်မမှ အိမ်ရှင်မအစစ်။ မယုံရင် အိမ်ပေါ်တက်ကြည့်”

သူ့ခယ်မက သူ့အား မျက်နှာထားစပ်ဖြူဖြူနှင့် ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် အိမ်ရှင်မ ဆိုသူ၏ အမည်ကိုကား ထုတ်၍မပြော။

ထိုအခိုက်တွင် အိမ်ထဲမှ ထွက်၍ကြည့်လိုက်သည့် ညွန့်ခင်အာ မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသောအခါ ထွန်းကြိုင်သည် အိမ်တံခါးပေါ်

တွင် ထွက်၍ရပ်နေသော ညွန့်ခင်အားကြည့်၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား နှင့် အံ့အားသင့်နေတော့သည်။

ညွန့်ခင်ခမျာမှာလည်း ထွန်းကြိုင်မှန်း သိလိုက်သည်နှင့် လည်ချောင်းတွင် အလုံးကြီးတစ်လုံးဆို၍နေကာ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်အဝိုင်းသားနှင့် ထွန်းကြိုင်အားသာ စိုက်ကြည့်နေမိရှာသည်။

“ညွန့်ခင်”

ထွန်းကြိုင်ကမူ တစ်ခွန်းတည်းအော်ကာ ဝါးလှေကားကို ထစ်ကျော်ခန့်၍တက်ရင်း ညွန့်ခင်ရှိရာဆီသို့ ပြေးသွားမိတော့ရာ ညွန့်ခင်လည်း “ကိုရင်ထွန်းကြိုင်” ဟု ဆီးကြို၍ခေါ်ရင်း ၂ ဦးစလုံး အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်။ အိမ်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် ထွန်းကြိုင်က ညွန့်ခင်၏ခါးကလေးကို သိုင်းဖက်၍ ပါး ၂ ဘက်ကို အငမ်းမရ နမ်းလိုက်တော့သည်။

“ရွာကထွက်သွားပြီး သူများမှာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသလဲဆိုတာတော့ မမေးသေးဘဲနှင့်”

ညွန့်ခင်က ထွန်းကြိုင်၏ လည်ပင်းကို လက် ၂ ဘက်ဖြင့် သိုင်း၍ဖက်ရင်း ပြောလိုက်ရာ

“ဓဲ ဓဲ။ ကျုပ်အချစ်ကလေး ဘယ်လောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပါဦးတဲ့ဗျာ။ ဟဲ ဟဲ”

ထွန်းကြိုင်က စပ်ဖြဖြနှင့်ရယ်ရင်း ညွန့်ခင်၏မျက်နှာကလေးကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တော့သည်။

ခံစားခဲ့ရသော ဒုက္ခများ

၎င်းတို့ရွာမှ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့စဉ်က ညွန့်ခင်တို့မိသားစုမှာ အသိမိတ်ဆွေ ဆွေမျိုးဉာတိက နည်းပါးလှသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်ဆီကို သွားရမည်ကိုမသိအောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ညွန့်ခင်၏ဖခင်မှာ ကျောက်ဂူတွင် သူ၏ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သူအချို့ ရှိနေသဖြင့် ကျောက်ဂူသို့သာ ပြောင်းရွှေ့ရန် စိတ်စောနေခဲ့သည်။ တကယ်မှာမူကား သူ၏ဆွေမျိုးဆိုသူတို့မှာ ရင်းရင်းချာချာ မဟုတ်။ ထို့အပြင်လည်း အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများသာ ဖြစ်ပြန်ရာ သူတို့အတွက် အထောက်အကူရရန်က မျှော်လင့်ချက်မရှိ။ အဆိုးဆုံးကတော့မူ ထိုသူတို့သည်ပင်လျှင် ယခုအချိန်၌ ကျောက်ဂူတွင် ရှိတော့မည်မဟုတ်ရာ ဘယ်ဆီတွင် ရှာရမှန်းမသိကြ ဖြစ်နေတော့သည်။

ရွာမှထွက်လာစဉ်က ညွန့်ခင်မှာ ထွန်းကြိုင်၏စိတ်ကြောင့် ဤကိစ္စများကို မမေးခဲ့မိ။ ရွှေ့ရင်းပြောင်းရင်း လမ်းတွင် ထိုင်ပင်ကြရင်းနှင့် ၎င်းတို့၏ မရေမရာဘဝကို သိရှိလာတော့သည်။ ညွန့်ခင်မှာ ချိုးပွဲချ၍ငိုရင်း ‘မိမိအား ထွန်းကြိုင်တို့နှင့် တစ်ဦးတည်းခွဲ၍ မထည့်လိုက်သည့်တိုင်အောင်၊ မိမိတို့တစ်အိမ်ထောင်လုံး ထွန်းကြိုင်တို့

ရွှေပြောင်းသွားရာသို့ လိုက်ပါရွှေပြောင်းခြင်း မပြုကောင်းလား' ဟု သူ့မိဘများအား အပြစ်တင်တော့သည်။

သူ့ဖခင်မှာ ဘာမျှ ပြန်ပြောဖော်မရတော့ဘဲ ငေးမိငေးရာ ငေးနေရာသည်။ သူ့မိခင်ကမူ 'မိမိတို့မှာ ခေါင်းများထူပူနေသဖြင့် ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ကြောင်း၊ ညွန့်ခင်တွင် ဤစိတ်ကူးမျိုးရှိပါက ပြောင်းရွှေ့မလာမီက အဘယ်ကြောင့် မိမိတို့အား ဖွင့်ဟ၍ မပြောပါသနည်း။ ယခုမှမူ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ကြောင်း' ပြော၍ သူပါ ရောင့်လေတော့သည်။

“ကဲကွယ်၊ ငိုမနေကြပါနှင့်။ ငါမသေသရွေ့တော့ ငတ်မသေစေရပါဘူး။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းသဘောထားပြီး စိတ်ဖြေကြဖို့ကလွဲလို့ တခြားဘာမျှ မရှိတော့ဘူး။ တိတိကျကျအစီအစဉ်နှင့် ဘယ်သွားပြီး ဘာလုပ်မယ်လို့ ငါ မပြောနိုင်ပေမယ့် အများနှင့် ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စပဲကွယ်။ သူ့အလျောက်အလျောက်တော့ ဖြစ်လာလိမ့်မပေါ့”

ညွန့်ခင်၏ ဖခင်မှာလည်း အားသာပေးလိုက်ရသည်။ သူ၏ အသံမှာကတော့ ကွဲအက်၍နေပေသည်။

ညွန့်ခင်တို့သားအမိကလည်း အခြေအနေကို ရိပ်စားမိကြပြီး ဖြစ်သည်။ ငိုနေ၍ အကြောင်းထူးတော့မည် မဟုတ်သည်ကို သတိရလိုက်သည်နှင့် မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ကြကာ အံ့ကိုကြိတ်လိုက်ပြီး အခက်အခဲဟူသမျှကို ရင်ဆိုင်တော့မည်ဟု စိတ်ကို တင်းလိုက်ကြတော့သည်။

သူတို့အိမ်ထောင်သည် တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့လာရင်းလာရင်းနှင့် ကျောက်ဂူနယ်နှင့်စပ်နေသည့် ရွာသစ်ကို ရောက်ခဲ့ကြပြီဖြစ်ရာ

ကျောက်ဂူနယ်သို့ သွားရန်အတွက် သတင်းပလင်းများစုံစမ်းရန် လိုလာတော့သည်။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့အသိအိမ် တစ်အိမ်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ အိမ်ရှင်က သူတို့အား ကရုဏာသက်စွာ ဆီးကြိုပါ၏။ သို့သော် သူတို့လိုချင်နေသော ကျောက်ဂူနယ်မှသတင်းကိုကား ဘာမျှ မပေးနိုင်ချေ။ ထို့ထက်ဆိုးသည်မှာကား သူတို့ရွာမှာ အခြားရွာများနှင့် အဆက်ပြတ်၍ ရိက္ခာအခက်အခဲနှင့် ရင်ဆိုင်နေရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ထိုရွာတွင် ညွန့်ခင်တို့ ရက်ရှည်နေ၍မရကြောင်း ထင်ရှား၏။ ယခုမှ ခက်ချေပြီ။ ဤရွာတွင်လည်း နေ၍မဖြစ်။ အခြားသို့လည်း သွားစရာ မရှိတော့ချေပြီ။

ညွန့်ခင်တို့သားအမိမှာမူကား ငို၍သာ နေမိကြတော့သည်။ သူတို့၏ ဖြစ်အင်ကို မရှုစိမ့်နိုင်တော့သော အိမ်ရှင်သည် ရွာခေါင်းနှင့် သွား၍ တိုင်ပင်ရတော့သည်။ ရွာခေါင်းကလည်း ချက်ချင်းပင် သူ့ရွာရှိ အိမ်ထောင်ဦးစီးအားလုံးကို ခေါ်ယူ၍ ထိုပြဿနာကို တိုင်ပင်တော့သည်။ သူတို့ရွာမှာ ၇ အိမ်သာရှိနေ၍ အိမ်ထောင်ဦးစီး ၇ ဦးကို အလွယ်တကူပင် စုဝေးနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုရွာလုံးကျွတ်အစည်းအဝေးက ညွန့်ခင်တို့အိမ်ထောင်အား စာနာထောက်ထားသောအားဖြင့် တစ်အိမ်စီမှာ တစ်ရက်စီခေါ်၍ ထမင်းကျွေးကြမည်။ ညွန့်ခင်တို့ကလည်း ထိုနေ့တွင် ထိုအိမ်အတွက် လိုအပ်သည့်လုပ်အားများကို ပေးကြရန် ဖြစ်သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် ဒုက္ခသည်များအား မိမိတို့စားမည့် အစာထဲက ဖဲ့၍ကျွေးကြရခြင်းဖြစ်ရာ သူတို့အဖို့ ထိုထက် ဘာမျှပို၍ မတတ်နိုင်ကြတော့ပေ။

ဤနည်းဖြင့် ၇ ရက်အတွက် ပြဿနာကတော့မူ ပြေလည်

သွားလေပြီ။ ထို ၇ ရက်အတွင်း သတင်းနားထောင်၍ အခြားရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရေးအတွက် စီစဉ်ကြရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ညွန့်ခင်တို့ကလည်း ရွာသစ်ရွာ၏ အခြေအနေဆိုးရွားပုံနှင့် ရွာသားများ၏စေတနာကို သိကြသည်။ ထို့ကြောင့် အလှည့်ကျသည့်အိမ်အတွက် လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်မှန်သမျှကို အစွမ်းကုန် ကူညီလုပ်ဆောင်ပေးကြသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ရွာလုံးက ၎င်းတို့အား ခင်မင်တွယ်တာကာ ၎င်းတို့ ဖြောင့်ရွှေ့သွားရမည်ကိုပင် ဆွေမျိုးရင်းချာများ ပြောင်းရွှေ့သွားကြတော့မည်ကဲ့သို့ ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်နေကြတော့သည်။ သို့သော်လည်း တစ်ရက်ထက်ပို၍ ကျွေးထားနိုင်သည့်အိမ်ထောင်ကား မရှိတော့သဖြင့် ၇ ရက်လွန်မြောက်၍ ၈ ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ညွန့်ခင်တို့အဖို့ အထုပ်အပိုးများကို ပြင်ကြရတော့သည်။

အထုပ်အပိုးများ ပြင်ကြရသော်လည်း ထိုအချိန်အထိ ကျောက်ဂူနယ်၏သတင်းကား ဘာမျှမကြားရသေး။ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ အကူးအသန်း အဆက်ပြတ်နေရာ အနီးဆုံးဖြစ်သော တစ်နေ့ခရီးခန့်ကွာဝေးသည့်ရွာမှ သတင်းပင်လျှင် မကြားရ။ ရွာသစ်ရွာမှ လူများကမူ ၎င်းတို့၏ မည့်အထဲမှ တတ်နိုင်သမျှ စုဆောင်း၍ ဆန် ၂ ပြည်၊ ဆား ၁၀ သားခန့်နှင့် ပဲပုပ် ၁၀ ချပ်တို့ကို လမ်းတွင်စားရန် ပေးလိုက်၏။ ခရီးမထွက်မီလည်း ရှိသည့်ထမင်းကို စုဆောင်းကာ ကျွေးလိုက်ကြသည်။

ညွန့်ခင်တို့အဖို့ကား မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကျောက်ဂူတစ်နယ်လုံးတွင် လူတွေ ကုန်မသွားနိုင်။ ရွာချင်း အကူးအသန်းမရှိ၍ ဘာသတင်းမျှ မကြားရခြင်းဖြစ်ရမည်ဟူ၍ အားတင်းကြသော်လည်း မိမိတို့ဘဝမှ ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင် သမုဒ္ဒရာရေပြင်ကျယ်တွင် ဖောင်ငယ်

နှင့် မျှောလိုက်ရသည်နှင့်သာ တူနေပြီဖြစ်ကြောင်း တွေးလိုက်မိကြ၏။ ညွန့်ခင်၏ဖခင်မှာ စကားတစ်လုံးမျှ မပြောတော့။ သူ့အထမ်းကို သူထမ်း၍ ရှေ့မှထွက်ခဲ့သော်လည်း ညွန့်ခင်တို့သားအမိမှာမူ အထမ်းကိုယ်စီထမ်းရင်း ကြိတ်၍ ငိုလာခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ရှိုက်သံများက ပေါ်ထွက်လာတော့သည်။

တစ်တောင်တက် တစ်တောင်ဆင်းနှင့် လာကြရင်း ဗွန်းတည့်ချိန်အရောက်တွင် တောင်ခြေရှိ စမ်းချောင်းပစ်ခတ်ရင်း နားလိုက်ကြသည်။ ထိုစမ်းချောင်းတွင် ဆန်နို့ဆီဘူးတစ်ဝက်ခန့်ကို ဆန်ပြုတ်ကျိ၍ ဟာနေသောဝမ်းဗိုက်များကို အာဟာရပြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။ မိမိတို့ရှေ့ရေးမှာ တွေး၍မရနိုင်သေးသည့်အလျောက် ပါလာသမျှ ရိက္ခာကလေးကို ချွေတာခြူးခြံ၍ နေကြသည်။ ဆန်ပြုတ်သောက်ရင်း မျက်ရည်မစဲ ဖြစ်နေကြသော ညွန့်ခင်တို့သားအမိကိုကြည့်၍ အဘိုးကြီးက အားပေးစကား ပြောရှာ၏။

ရွာသစ်ရွာတွင်တွေ့ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံအရ ရောက်ရာအရပ်တွင် ထမင်းမငတ်နိုင်ကြောင်း အားပေးရှာ၏။ အကယ်၍ ထမင်းမစားရသည့်တိုင်အောင် ကျေးဥ၊ မျောက်ဥ စသည်တို့ကို ရှာဖွေစားသောက်နိုင်သေးကြောင်း၊ တိုင်းပြည်အေးချမ်းငြိမ်သက်သားပါက မိမိတို့ရွာသို့လည်း ပြန်နိုင်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ်ပါက သင့်တော်ရာအရပ်တွင် အခြေချလိုကလည်း ချနိုင်ကြောင်းဖြင့် တတ်နိုင်သမျှ နှစ်သိမ့်ရာသည်။

ညွန့်ခင်တို့သားအမိမှာလည်း အဘိုးကြီး စိတ်ထိခိုက်နေသည်ကိုသိသဖြင့် ပို၍ဆိုးမသွားစေရန် မျက်လုံးများတွင်းသို့ ပြည့်လျှံတက်လာသော မျက်ရည်များကို မနည်းထိန်းထားကြကာ ဣန္ဒြေလုပ်

၍ နေလိုက်ကြသည်။ သူတို့စိတ်ထဲတွင်တော့ အဘိုးကြီးစကားကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားကြသည် မဟုတ်။ လူမမာတစ်ယောက်၏ ကယောင်ကတမ်းပြောနေသည်ကို နားထောင်နေကြရသကဲ့သို့သာ သဘောထားနေမိကြသည်။

သို့ဖြင့် နားရင်းသွားရင်းနှင့် လာခဲ့ကြရာ နေအတော်ကလေးစောင်းသွားသောအခါတွင် မိမိတို့ရှေ့တည့်တည့်ရှိ အတော်လှမ်းသော တောင်စောင်းတစ်ခုမှ မီးခိုးကလေးတလူလူ တက်နေသည်ကို မြင်ကြရတော့သည်။ ဤလိုအချိန်မျိုးတွင် မီးခိုးမြင်ရသည်မှာ လူရှိ၍ပင်ဖြစ်ရပေမည်။ ထို့ကြောင့် မီးခိုးကိုမြင်သည်နှင့် ညွှန်ခင်တို့မှာ အားတက်၍ လာကြသည်။ အဘိုးကြီးကား မီးခိုးကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ မီးခိုးကိုမြင်ရ၍ လူရှိမည်ဟု တွက်မိသော်လည်း မိမိတို့ သွားလိုသည့်ရွာဆီမှမဟုတ်ဘဲ ထိုရွာ၏မြောက်ဘက်တည့်တည့်ဆီမှ ဖြစ်၍ နေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် လူတွေ့ရန်ကသာ ပထမအရေးကြီးနေသဖြင့် မီးခိုးမြင်ရာသို့ မှန်း၍ လာခဲ့ကြရတော့သည်။ မိမိတို့ မျှော်မှန်း၍ လာခဲ့ကြသော တောင်စောင်းမှ မီးခိုးတလူလူတက်နေသော ယာခင်းတဲကလေးကို ကွဲကွဲပြားပြား မြင်ကြရသောအချိန်တွင်မူ နေလုံးမှာ နီ၍ပင် နေပေပြီ။ တဲအနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသည်နှင့် ခွေးဟောင်သံက သူတို့အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်တော့ရာ လူရှိသည်မှာ သေချာသွားပြီဖြစ်၍ အားတက်သွားကြတော့သည်။

မိမိတို့အား ထိုး၍ထိုး၍ဟောင်နေသော ခွေး၏နောက်မှ ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က မျက်လုံးများကို လက်နှင့်

ကာ၍ မိမိတို့အား စူးစမ်းကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အမှာသို့ ရောက်သောအခါတွင် အဘိုးကြီးမှာ ရှမ်းအမျိုးသားကြီးဖြစ်၍ အိုင်းရင့်ရော်လှပြီး မျက်စိများ အတော်မှန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ညွှန်ခင်၏ဖခင်က စ၍စကားပြောကြည့်ရာ အဘိုးကြီးမှာ ဗမာစကားကို ကောင်းစွာမပြောတတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့ဖြင့် ညွှန်ခင်၏အဖေနှင့် အဘိုးကြီးမှာ ရှမ်းစကားတစ်ဝက်၊ ဗမာစကားတစ်ဝက်၊ လက်ဟန်ခြေဟန်တစ်ဝက်ဖြင့် စကားပြောရင်း တစ်ယောက်၏ဘဝကို တစ်ယောက် နားလည်သလို ဖြစ်သွားကြသည်။

အဘိုးကြီးမှာ အလုပ်မရှိဘဲ အားနေသဖြင့် သူ့သား၏ယာခင်းကို အပျင်းပြေ လာစောင့်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရပြီး ယခုညတွင် သူ၏ယာခင်းတဲ၌ပင်အိပ်ကြ၍ မနက်လင်းမှ ရွာသို့ သူနှင့်အတူ သွားကြမည်ဟု သဘောတူလိုက်ကြသည်။

ညွှန်ခင်တို့မှာ ရှမ်းစကားလည်းမတတ်၊ အဘိုးကြီးပြောသော ရွာ၏အမည်ကိုလည်း မကြားဖူးကြ။ သို့သော် ရွာသစ်ရွာ၏ အတွေ့အကြုံအရ ရွာတွေလျှင် သူတို့ ငတ်ပြတ်၍ မသေနိုင်ဟု သဘောပေါက်ကြကာ ထိုညတစ်ညလုံးအတွက် မောမောနှင့် အိပ်ပျော်သွားကြတော့သည်။

မနက်လင်း၍ အဘိုးကြီးနှင့် လိုက်သွားသောအခါ သူတို့ရွာတစ်ရွာလုံးမှာ ရှမ်းအမျိုးသားများချည်း နေထိုင်သော ရှမ်းရွာတစ်ရွာဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။ သို့သော် အချို့သူများမှာ ဗမာစကားကို ရေရေလည်လည် တတ်ကြသဖြင့် တော်ပါသေး၏။ ညွှန်ခင်၏ဖခင်က အကျောက်ဂူမှ သူ့ဆွေခိုမျိုးစပ်များအကြောင်းကို မေးကြည့်

ပါသေး၏။ သို့သော် အမေးခံရသူများက သူမေးသည့်သူများ၏ အမည်များကိုပင် မကြားဘူးကြကြောင်း တွေ့ရပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ညွန့်ခင်၏ဖခင်က ရွာသစ်ရွာ၏နမူနာအတိုင်း သဘောတူညီမှုရရန် ကြိုးစားကြည့်၏။ တစ်ရွာလုံးရှိသမျှ အိမ်တိုင်း အလှည့်ကျစီစဉ်ရန်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ သို့သော် လုပ်အားလိုနေသည့်အိမ်များကမူ သူတို့အိမ်တွင် လုပ်အားလာ၍ ပေးသည့်နေ့တွင် သူတို့ကျွေးထားမည်ဟု သဘောတူလာကြ၏။ အိမ်ခြေက မများလှသဖြင့် ဤရွာတွင် ကြာကြာနေနိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်မှန်းကို သိ၏။ သို့သော် အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့သဖြင့် ဤအစီအစဉ်ကိုပင် ညွန့်ခင်တို့ လက်ခံလိုက်ကြတော့သည်။

ဤနည်းဖြင့် ကျောက်ဂူနယ်အတွင်းက ရွာများတွင် လှည့်လည်၍ ညွန့်ခင်တို့မိသားစုမှာ ဝမ်းရေးပြဿနာကို ဖြေရှင်းခဲ့ကြရင်း အခြေအနေမှာ တဖြည်းဖြည်းအေးချမ်းလာ၏။ ကျောက်ဂူမှာ ပြန်လည်၍ လူများ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လာကြပြီး နယ်ရှိရွာများနှင့် အဆက်အသွယ် ပြန်ရစပြုလာပြီဖြစ်၏။ ကျောက်ဂူနှင့် အဆက်ရပြီဆိုကတည်းက ညွန့်ခင်၏ဖခင်မှာ ကျောက်ဂူသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားရန် တပြင်ပြင်ဖြစ်နေတော့သည်။ ကျောက်ဂူက သူ့ဆွေမျိုးနီးစပ်များကို အားကိုးလိုနေ၏။ သူ့ဆွေမျိုးနီးစပ်များထံ အကူအညီမရသည်တိုင် အောင် ကျောက်ဂူမှာ 'မြို့'ဟု အမည်ခံထားသည်ဖြစ်ရကား သူတို့ ခိုကပ်လှည့်လည်နေကြရသော ရွာသိမ်ရွာငယ်များနှင့်စာလျှင် အိမ်ခြေအတော်များနေ၏။ ဈေးကလည်း ရှိနေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဂူတွင် အလုပ်အကိုင်က ပေါ့မိမ့်မည်ဟု သူက တွက်ဆထား

၏။ ထို့ကြောင့် ကျောက်ဂူသို့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။

ကျောက်ဂူသို့ ရောက်သည်နှင့် အလုပ်က သူတို့အား ဆီးကြို၍ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် ညွန့်ခင်၏ဖခင် တွေးထင်ခဲ့သလို တော့ ဝမ်းသာစရာအလုပ်ကား မဟုတ်။ အထမ်းကိုယ်စီနှင့် သူတို့ သားအဖတစ်တွေ မြို့တွင်းဝင်လိုက်မိသည်နှင့် ညွန့်ခင်၏အဖေထမ်းလာသော ပခုံးပေါ်မှအထမ်းကိုဆွဲဖယ်၍ ညွန့်ခင်၏အဖေအား ဂျပန်က ကူလီ ဆွဲသွားတော့သည်။ အဘိုးကြီးမှာ "ဘီရူးမားကူရီး၊ ရာပါရာပါ" ဟု ပြောရင်း ဂျပန်ဆွဲခေါ်ရာသို့ ပါသွားရပြီး ညွန့်ခင်တို့သားအမိမှာ ဘုမသိဘမသိဖြင့် ထိုနေရာတွင်ပင် အထမ်းများကိုချ၍ အဘိုးကြီးအား စောင့်နေကြရတော့သည်။

အဘိုးကြီး ပြန်လာနိုးပြန်လာနိုးနှင့်စောင့်နေသော်လည်း အဘိုးကြီးကား နေစောင်းသွားသည်အထိ မပေါ်လာ။ ညွန့်ခင်တို့ သားအမိမှာ မသွားတတ် မလာတတ်နှင့် ထိုင်၍သာ ငိုမိကြတော့သည်။ နေအတော်စောင်းသွားခါမှ ငိုယိုနေသော သူတို့သားအမိ ၂ ယောက်ကိုကြည့်၍ လူကြီးတစ်ယောက်က အဖြစ်အပျက်ကို စုံစမ်းလာတော့သည်။ ညွန့်ခင်တို့သားအမိ ၂ ယောက်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောပြသောအခါ အဘိုးကြီးက စုတ်သပ်လိုက်ပြီး

“ဖြစ်ရလေကွယ်။ အဲဒါ ဂျပန်က ကူလီဆွဲသွားတာကွယ်။ သူတို့ခေါ်ချင်ရာ ခေါ်သွားမှာ။ ဒါကြောင့် တို့ဆီမှာ လူငယ်လူရွယ်တွေ အကုန်ပုန်းနေရတယ်။ တို့ဆီက သူတို့လိုသလောက် လူမရတော့ အခုလို တွေ့ကရာလူကို လိုက်ဆွဲခေါ်နေတာပဲ။ ကဲကဲ၊ မင်းတို့အဖေ

ပြန်လာမှာကို မျှော်မနေကြနှင့်တော့။ ဦးလေးအိမ်မှာ ဒီညလိုက်အိပ်ပြီး မနက်ကျတော့ မင်းတို့ရွာ မင်းတို့ ပြန်ကြပေတော့”ဟု ပြောရင်း အဘိုးကြီးကခေါ်ထားပြီး သူ့အိမ်တွင် ညွန့်ခင်တို့သားအမိအား ညအိပ်စေတော့သည်။

ညွန့်ခင်တို့သားအမိကား လောကဝံကို ခံရပေါင်းများ၍ ထုံလာကြပြီလော၊ သို့မဟုတ် မျက်ရည်များက ကျရလွန်းသဖြင့် ခန်းခြောက်ကုန်ကြပြီလော မပြောတတ်။ နောက်ထပ်၍တော့မူ မငိုကြတော့။ မျက်နှာထားများက တင်းမာစွာနှင့် သားအမိ ၂ ယောက် ယခင်ကအတိုင်း ရွာစဉ်လှည့်၍ ရရာအလုပ်လုပ်ကာ စားကြတော့မည်ဟု တိုင်ပင်လိုက်ကြတော့သည်။

သို့ဖြင့် နှစ်များက ကြာညောင်းလာသည့်အလျောက် ညွန့်ခင်၏ မိခင်မှာ ဧရာထောင်း၍လာကာ ရောဂါများက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဖောက်၍ ဖောက်၍လာတော့သည်။ ညွန့်ခင်မှာ ကြာလျှင် မိမိတစ်ယောက်တည်း ခက်ရချေတော့မည်ဟု ပူတွေးမိရင်း ရွာကိုသာပြန်လိုစိတ်က တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။ မည်သည့်နည်းဖြင့် ဖြစ်စေ ယခုအချိန်ဆိုလျှင် မိမိတို့ရွာတွင် လူများ ပြန်ရောက်လောက်ပြီ။ မိမိချစ်သူ ထွန်းကြိုင်မှစ၍ မိမိတို့၏ ဆွေမျိုးရင်းချာများ တစ်ယောက်ကိုမျှ ပြန်၍ မတွေ့နိုင်သည့်တိုင်အောင် မိမိတို့ရွာသို့ရောက်လျှင်မူ မိမိအဖို့ ရေတိမ်မနစ်နိုင်ဟု ညွန့်ခင်က တွက်ဆထားသည်။ ထို့ကြောင့် လူမမာ မိခင်ကြီးအား တဖြည်းဖြည်း ဖေးမ၍ခေါ်ရင်း မိမိရွာဘက် ဆီသို့ နီးသည်ထက်နီးအောင် တစ်ရွာချင်း ရွေ့လာခဲ့တော့သည်။

ညွန့်ခင်တို့ သားအမိ ၂ ယောက် လှည့်စားရွာသို့ ရောက်ချိန်မှာမူ ဧရစ်ခဲ အုံးကြောနယ်တွင် ကွန်မြူနစ်များ အတော်ကလေး အခြေစိုက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ညွန့်ခင်သည် လှည့်စားသို့ရောက်သည်နှင့် အုံးကြောသို့ ပြန်ရောက်သလောက်ပင် အားတက်လာ၏။ သူတို့နှင့် ခင်မင်သူအချို့ကိုလည်း ပြန်၍တွေ့ရသည်။ သို့သော် ညွန့်ခင်ခဏမှာ အားမတက်လိုက်နိုင်ရှာ။ လှည့်စားရွာတွင် ညွန့်ခင်၏အဖေနှင့်အတူ ဂျပန်ကူလီလုပ်ခဲ့ရသူတစ်ဦးနှင့် သွားတွေ့တော့သည်။ ထိုသူမှာ ညွန့်ခင်၏အမေကို အကဲမခတ်မိဘဲ ညွန့်ခင်၏အဖေမှာ ကျိုင်းတုံနယ်ဘက်တွင် ဂျပန်ကူလီလုပ်ရင်း သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်မိသည်။

ပင်ကိုကပင် ချည့်နဲ့နေပြီဖြစ်သော ညွန့်ခင်၏အမေသည် ထိုသတင်းကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် ထမင်းမစား ဟင်းမစားဖြစ်ကာ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့သည်။ ညွန့်ခင်ခဏမှာ မိခင်ကြီးအတွက် ရတက်ပွေ၍ မိမိရွာက သတင်းများကိုပင် ဆက်၍ မစုံစမ်းမိ၊ ထွန်းကြိုင်အကြောင်းကိုလည်း မမေးမိ၊ ထွန်းကြိုင်ရွာသို့ ပြန်ရောက်ကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် ရှိနေသေးကြောင်းကိုလည်း မသိရှာ၊ ထိပ်ကို မြွေပေါက်ခံရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး မိခင်ကြီးအားသာ အစွမ်းကုန် ပြုစုနေရှာတော့သည်။

ညွန့်ခင် မည်သို့ပင်ပြုစုသည်ဆိုစေကာမူ ဆေးဝါးက မရှိ၊ အာဟာရပြည့်ဝမည့်အစာကို မကျွေးနိုင်၊ မိခင်ကြီး၏ ထိခိုက်ခဲ့သော စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ပြန်လည်၍တက်ကြွလာရန် မတတ်နိုင်တော့ရကား ညွန့်ခင်၏မိခင်ကြီးမှာ ညွန့်ခင်အား သူစိမ်းပြင်ပြင်များအလယ်တွင် တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့၍ လူလောကအား စွန့်ခွာသွားရှာ

တော့သည်။ မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားသောအခါတွင်ကား ညွန့်ခင်မှာ မြေလိုမဲ့၍လည်း မငို၊ အော်ဟစ်၍လည်း မငို။ မိခင်ကြီး၏အလောင်းကို ရင်ခွင်တွင် ပိုက်ထားပြီး မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ တွေ့တွေ့ စီးကျရင်းသာ မိခင်ကြီး၏အလောင်းကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အော်ဟစ်၍ပင် မငိုတော့ဘဲ မိခင်ကြီး၏အလောင်းကိုသာ ပြူးကြောင်ကြောင်စိုက်ကြည့်နေသောညွန့်ခင်အား အိမ်ရှင်တို့က ရူးများသွားလေပြီလားဟု စိုးရိမ်သွားကြတော့သည်။

“ဟဲ့ အမိ၊ အမိ”

အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးက ခေါ်ကြည့်သည်။

“တော်”

ညွန့်ခင်က တစ်လုံးတည်းထူး၍ အိမ်ရှင်အဒေါ်ကြီးအား မော်၍ ကြည့်နေရရှာသည်။ ၎င်း၏ မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ အဝိုင်းသားနှင့် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အမိ နည်းနည်း ဖယ်ပေးပါလားကွယ်။ ရေမိုးချိုးပြီး အလောင်း ပြင်ရအောင်”

အဒေါ်ကြီးလည်း ငိုသံပါ၍လာတော့သည်။

“ကျုပ်အမေကို ကျုပ်ပဲ ရေချိုးပေးပါရစေလား အရီးရယ်”

အဒေါ်ကြီးက ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာ လေးလေးကြီး ညိတ်လိုက်ရှာသည်။ ညွန့်ခင်လည်း သူ့အမေ၏ အလောင်းကို ဖြည်းဖြည်းစွာ ပြန်၍ ချထားလိုက်ပြီး ဝါးကျည်တောက်များကို ထမ်းပိုးတွင် ချိတ်၍ထမ်းရင်း ရေချောင်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကိုယ်တိုင်ထမ်းခဲ့သောရေဖြင့် မိခင်ကြီး၏အလောင်းအား သန့်ရှင်း

စေ၍ နောက်ဆုံးအလုပ်အကျွေး ပြုလိုက်ရှာသည်။ အလောင်းကို ရေချိုးပေးပြီးသောအခါတွင် တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းဝန်းမြေမြှုပ် သဂြိုဟ်လိုက်ကြတော့သည်။ ညွန့်ခင်လည်း မိခင်ကြီးအား နောက်ဆုံးကန်တော့ခြင်းဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် ဒူးထုပ်၍ ကန်တော့လိုက်တော့သည်။

ကန်တော့ပြီး၍ ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်သည်နှင့် မိမိ၏ပခုံးကို ညင်သာစွာတို့လိုက်သည်ကို မခံစားရသဖြင့် နောက်သို့ အသာလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်၊ အရီး” ဟု တစ်ခွန်းသာပြောနိုင်ပြီး မိမိ၏နောက်တွင် ကပ်၍ထိုင်နေသော အဒေါ်ကြီးအား စိုက်ကြည့်နေမိရှာသည်။

“ညွန့်ခင်ရယ်။ နင့်အဖြစ်ကို ငါ မကြည့်ရက်နိုင်ပါဘူးကွယ်။ တော်ပါသေးရဲ့၊ တော်ပါသေးရဲ့။ ကဲကဲ၊ နင် တစ်ခါတည်း အရီးနှင့် လိုက်ခဲ့တော့။ ထွန်းကြိုင်လည်း ပြန်ရောက်နေပြီ။ လက်မတင်ကလေးပဲဟေ့။ ဒီကောင် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကြိုးစားနေတယ်နှင့်တူတယ်ကွယ်။ နင်ပြန်ရောက်လာတာ အချိန်မီရုံကလေးပဲဟဲ့”

အဒေါ်ကြီးမှာ အုံးကြောရွာက ထွန်းကြိုင်၏အဒေါ် တော်စပ်သူ တစ်ဦးဖြစ်၍ ညွန့်ခင်တို့နှင့် အလွန်ရင်းနှီးခဲ့သူ ဖြစ်နေ၏။

“ဘာ၊ အရီးရဲ့။ အရီး ဘာပြောလိုက်တယ်။ ကိုရင်ထွန်းကြိုင် ရွာပြန်ရောက်နေတယ်။ ဟုတ်လား”

ညွန့်ခင်က ပမ်းသာလွန်းပြီး ထပ်၍ကြားချင်နေသဖြင့် မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အေးပါဟဲ့။ ထွန်းကြိုင် ရွာမှပြန်ရောက်နေပြီ။ ညည်း မြန်မြန် လိုက်ခဲ့။ နို့မို့ရှင် ဒီအကောင်ဟာ တခြားမိန်းမနှင့် ညားသွားလိမ့်မယ်” အမယ်ကြီးက ပို၍ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်သည်။

ညွန့်ခင်လည်း ထိုင်နေရ မှ ကပျာကယာ ထ၍ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ပြီး အိမ်ရှင်များကိုကန်ကော့ကာ ခွင့်တောင်း၍ ထွန်းကြိုင်၏ အဒေါ်နှင့် အတူ လိုက်ခဲ့တော့သည်။

ထွန်းကြိုင်၏ အဒေါ်လည်း သူ့တူအတွက် အတော်စမ်းသာ နေရှာသည်။ သူ့တူထွန်းကြိုင် တွေ့ကရာမိန်းမနှင့် ရ၍ ဒုက္ခဖြစ်မည် စိုးရိမ်နေဆဲ ညွန့်ခင်တစ်ယောက် ပြန်ရောက်လာသဖြင့် သူတို့ ယောက် အမြန်ဆုံးပြန်၍ ပေါင်းမိစေချင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အုံးကြောသို့ ရောက်သည်တိုင် မိမိ၏အိမ်တွင် ဝင်ရောက်၍ အမောဖြေရုံ ဖြေရှာ သည်။ အမောဖြေပြီးသည်နှင့် ညွန့်ခင်အား ဟဲလယ်သို့ တောက်လျှောက် လိုက်ပို့ရှာသည်။

ဟဲလယ်သို့ရောက်သောအခါ ထွန်းကြိုင်ကို မတွေ့ရ။ သို့သော် အုံးဖေ၏ မိန်းမကတော့ ညွန့်ခင်အား မှတ်မိနေသည်။ ညွန့်ခင်မှာ ထွန်းကြိုင်အားမတွေ့ရ၍ ဟဲလယ်တွင် နေရစ်ခဲ့ရန် နောက်တွန့်နေရှာ သည်။ ထွန်းကြိုင်က ၎င်းအား ‘စွဲလမ်းနှစ်သက်၍မှ နေပါသေး၏လော’ ဟူသော သံသယက ဝင်နေသည်။ မိမိနှင့်ထွန်းကြိုင်တို့မှာ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် ပိုင်ဆိုင်ပြီးသော အကြင်လင်နှင့်မယား မဟုတ်ကြ သေးကြောင်းကိုလည်း တွေးမိနေသေးသည်။ သို့သော် ဟဲလယ်တွင် မနေရစ်ပါကလည်း အုံးကြောသို့ပင် ပြန်လိုက်ခဲ့ရမည်ဖြစ်ရာ မည်သူ အိမ်တွင် နေရမည်နည်း ဟူသော ပြဿနာမှာ ပေါ်လာပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား ထွန်းကြိုင်၏ အဒေါ်နှင့် ခယ်မတို့က ညွန့်ခင်အား ထွန်းကြိုင်၏အိမ်ပေါ်သို့ ဇွတ်အတင်း တွန်းထိုးတင် လိုက်ကြတော့သည်။ ထွန်းကြိုင်၏ခယ်မက သူ့ခဲအိုအတွက် လုံးဝ တာဝန်ယူသည့်အပြင် ညွန့်ခင်အားလည်း အစစအရာရာ ကူညီမည်ဟု ကတိပေးပြန်သဖြင့် ညွန့်ခင်မှာ စိတ်က ချိတုံချတုံဖြစ်နေရင်းနှင့်ပင် ထွန်းကြိုင်၏အိမ်ပေါ်သို့ တက်၍ နေလိုက်ရတော့သည်။

စိတ်က မည်မျှပင် ချိတုံချတုံဖြစ်၍နေသော်လည်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်မိသောအခါတွင်မူ ထွန်းကြိုင်နှင့် မိမိတို့မှာ တစ်သက်လုံးက ပေါင်းသင်းလာခဲ့သော လင်မယားအဖြစ် စိတ်ကူးက ယဉ်လိုက်မိပြီး အိမ်ကို လည်းကောင်း၊ အိမ်ဝင်းကို လည်းကောင်း မိမိစိတ်ကြိုက် ပြုပြင်သန့်ရှင်းလိုက်တော့၏။

မခွဲနိုင် မခွာရက်တယ်

ညွန့်ခင်က သူ၏ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသော ဒုက္ခများကို ထွန်းကြိုင်အား တစ်မိမိမိမိကြည့်ရှုရင်း ပြောပြနေစဉ်တွင်ပင် ထွန်းကြိုင်၏ ကျုံ့လှိုဖျော့နေသော ရုပ်လက္ခဏာနှင့်တကွ ထွန်းကြိုင်၏လည်ပင်းက မန်းသုံးခွရွက်များအုံ့ထားသည့် ဒဏ်ရာကိုပါ တွေ့ရှိသတိထားမိနေသည်။

“ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ် ပြောနေရတာနှင့်ပဲ ကိုရင် ထွန်းကြိုင် အကြောင်း မမေးမိဘူး။ ဒီပြင်ဟာတွေ ဖယ်ထား။ လူကလည်း ပိန်လို့။ အသားအရေကလည်း ဖြူဖတ်ဖြူရော်နှင့်။ လည်ပင်းမှာလည်း မန်းသုံးခွ တွေအုံ့ထားလို့။ ဘယ်လို ဖြစ်လာလဲဟင်”

“မှဆိုး ပြောင်ကော်ခံရတာပေါ့ကွယ်။ ဒါတွေ သိပ်ပြောမနေ ကြပါစို့နှင့်။ စိတ်မကောင်းစရာတွေ ကုန်ခဲ့ပြီပဲ။ ပျော်စရာ ချွင်စရာ ဘက်ကိုပဲ လှည့်ကြပါစို့ကွာ”

ထွန်းကြိုင်က ညွန့်ခင်၏ ကိုယ်ကလေးကို သိမ်းကျုံး၍ ဖွေဖက်ရင်း နမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“ဟင်၊ ပြောင်အကော်ခံရတယ်။ ဟုတ်လား။ မကြားဝံ့မနာသာ ပါလား ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ရယ်။ ကံကောင်းလို့ မသေခဲ့တာပေါ့။ ဟုတ်လား”

ညွန့်ခင်က ထွန်းကြိုင်၏ ရင်ခွင်တွင်း၌ အလိုက်သင့်နေရင်းမှ ကြင်နာစွာ မေးလိုက်၏။

“အေး၊ ဟုတ်တယ်။ ကံကောင်းလို့။ မသေရုံ ဘယ်ကမလဲ။ ကံကောင်းလို့ ဆုံးပြီးသား ဟောဒီမယားကလေးနှင့် ပြန်ပေါင်းရတာပေါ့”

ထွန်းကြိုင်က ပြောရင်း မွေးမွေးပေးလိုက်ပြန်သည်။

“ကိုရင်ထွန်းကြိုင် ဟိုတုန်းကနှင့် မတူတော့ဘူးနော်။ တော်တော်ကို မိန်းမတွေနှင့် အတွေ့အကြုံများခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့။ ကဲ၊ ဖယ်ပါဦး။ အနာကို ဖန်ဆေးပြီး မန်းဆေးလေး ဘာလေးလိမ်းဖို့ လုပ်ပေးပါဦးမယ်။ ဒီပြင်နေရာမှာကော ခိုက်မိတာရှိသေးလား ပြပါဦး”

ညွန့်ခင်က ထွန်းကြိုင်၏ ရင်ခွင်တွင်းမှ လူးလဲထရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဗျို၊ ကိုရင်ထွန်းကြိုင်။ ကိုရင်ထွန်းကြိုင်”
အိမ်အပြင်မှ ခေါ်သံ များက ပေါ်လာတော့သည်။

“ဟေး” ဟု ထွန်းကြိုင်က ထူးရင်း အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ အုံးကြောရွာမှ လူ ၄-၅ ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကိုရင်ထွန်းကြိုင်။ လုပ်ပါဦးဗျ မြန်မြန်။ ကျုပ်တို့ လယ်တောနားက ရိုးထဲမှာ ဝက်တွေရောက်လို့”

“ဟုတ်လားဟေ့။ ဘယ်တုန်းက တွေ့ခဲ့တာလဲ”

ထွန်းကြိုင်က ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အခု တွေ့ခဲ့တာဗျ။ အခုတွေ့ခဲ့တာ။ ကိုစံပရဲ့ လယ်တောကို သွားကြည့်ကြရင်း မှည့်ခါနီးစပါးတွေကို မနေ့ညက ဝက်တွေ ဝင်မြည်း သွားတာတွေ့ ရလို့ ခြေရာခံပြီးလိုက်ကြည့်ကြတော့ ကျုပ်တို့ လယ် တောနားကရိုးထဲမှာ အိပ်နေကြတာ တွေ့ခဲ့ရတာပဲ”

“မင်းတို့ဟာက အခုလောက်ဆို ထွက်ပြေးကုန်ရောပေါ့ကွ”
ထွန်းကြိုင်၏စိတ်တွင်မူ ၎င်းတို့လိုက်ကြည့်ကြ၍ ဝက်များက လန့်ကာ ပြေးကြပေတော့မည်ဟု တွက်လိုက်မိသည်။

“မပြေးဘူးဗျ။ ကျုပ်တို့က တိတ်တိတ်ကလေး လိုက်သွားတာ။ အိပ်နေတာ တွေ့တာနှင့် ဖြည်းဖြည်းကလေး ပြန်လှည့်လာခဲ့တာပဲ။ ဝက်တွေက အိပ်မြဲအိပ်ကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်”

“မင်းတို့ဟာ သေချာရဲ့လားကွာ။ ငါက အတော်ပန်းနေတယ်”
ထွန်းကြိုင်မှာ လူက သန်သန်မာမာ မဟုတ်သည့်အထဲတွင် ညွန့်ခင်နှင့် အားရအောင် ချစ်တင်းမနှောရသေးသဖြင့် ဓက်လိုက်၍ ပစ်ရန် စိတ်က မဝင်စားလှ။

“သေချာပါတယ်ဗျာ။ သိပ်ကိုသေချာတာပါ။ လုပ်ပါဦးဗျာ။ ခင်ဗျားမှ လိုက်ပစ်မပေးရင် ဒီနှစ်တော့ ကျုပ်တို့လမ်းတွေ ရိတ်ရမှာ တောင် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ဝက်တွေက ခြေရာကြည့်ရတာ ၆ ကောင် ထက် မနည်းဘူးဗျ။ ဝက်ကြီးတွေချည်းပဲ။ ခင်ဗျား ပင်ပန်းလာ မှန်းတော့ သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကလွဲလို့ အားကိုးစရာမရှိလို့ အားနာနာနှင့် လာခေါ်ရတာပါဗျာ”

“အေး။ ဒါဖြင့်လည်း လိုက်ပစ်ပေးတာပေါ့ကွာ”

မိမိကို အားကိုး၍ လာခေါ်ကြသူများအား ထွန်းကြိုင်က ငြင်း ပယ်၍ မလွတ်နိုင်သဖြင့် ချက်ချင်းလိုက်သွားရန် ပြင်ဆင်တော့သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ရယ်။ လူကလည်း အားမရှိ၊ လည်ပင်းကလည်း ဒဏ်ရာကြီးနှင့်။ ကိုရင်အုံးဖေကဲ့ပဲ ထည့်လိုက်ပြီး ရောပေါ့”

ညွန့်ခင်က ထွန်းကြိုင်အား စိုးရိမ်စွာကြည့်ရင်း တားလိုက် သည်။

“အို၊ ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ။ ဘယ်လောက် အားနည်းနည်း ဒီဝက်တွေလောက်တော့ မူစရာမလိုပါဘူးကွာ။ လည်ပင်းက အနာက လည်း ပြောပလောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့က အားကိုးတကြီး လာခေါ်နေတာ။ ပြီးတော့လည်း ဒီဝက်တွေကို ၁ ကောင် ၂ ကောင်တော့ အနည်းဆုံး သေအောင်သတ်လိုက်မှ ဒီနယ်ကလယ်တွေ အားလုံး အတွက် စိတ်ချရမှာကွ”

ထွန်းကြိုင်က သေနတ်ကိုဆွဲ၍ လိုက်သွားရန်ပြင်ရင်း ပြော လိုက်ရာ

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း။ ဒီလိုဆိုရင် ညွန့်ခင်လည်း လိုက်ခဲ့ မှာပဲ”

ညွန့်ခင်က ထွန်းကြိုင်၏လက်ကို ဆွဲထားလိုက်သည်။

“အို၊ ဒါ မိန်းမအလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲကွယ်”

ထွန်းကြိုင် အတော်စိတ်ရှုပ်သွားတော့သည်။

“မရဘူး၊ မရဘူး။ မိန်းမအလုပ်မဟုတ်လည်း ကိုရင်ထွန်း ကြိုင် သေနတ်ပစ်တာကို ညွန့်ခင်က ကြည့်ချင်တာပဲ။ ပြီးတော့ ကိုရင်

ထွန်းကြိုင် အခုလို အခြေအနေနှင့် ညွန့်ခင်ရဲ့ ကွယ်ရာမှာ ဝက်သွားပစ် တာကို စိတ်မချဘူး။ ညွန့်ခင် လိုက်မှာပဲ။ ညွန့်ခင် မလိုက်ရုံရင် ကိုရင် ထွန်းကြိုင်လည်း မသွားရဘူး။”

ညွန့်ခင်က ထွန်းကြိုင်အား အတင်းတွယ်ထားတော့သည်။

“ခေါခဲ့ပါဗျာ ကိုရင်ထွန်းကြိုင်ကလဲ။ ညွန့်ခင်ပါတော့ ခင်ဗျား ပိုအားရှိတာပေါ့။ နောက်ပြီးတော့လည်း တစ်ခါတည်း ဆွေပြဲမျိုးပြ ဖြစ်သွားအောင်။ ဟား ဟား ဟား ဟား။”

အောက်မှ လူတစ်ယောက်က အော်၍ပြောရင်း သူ့ဟာသူ သဘောကျကာ ရယ်နေတော့သည်။

“ကဲ ကဲ၊ ဒါဖြင့်လိုက်ခဲ့။ အုံးဖေရော ပြင်ဟေ့။ တို့ တော ချောက်ပြီး ပစ်ရအောင်။”

ထွန်းကြိုင်က အုံးဖေကိုပါ လှမ်းအော်လိုက် သည်။

ထွန်းကြိုင်တို့စုံတွဲ အိမ်မှဆင်းလာကြသောအခါ အုံးဖေလည်း သေနတ်ကိုထမ်း၍ အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။ ထွန်းကြိုင်နှင့် အုံးဖေသာ မဟုတ်။ သူတို့ရွာမှ ယောက်ျားမှန်သမျှနှင့် ညွန့်ခင်ရော၊ အုံးကြော ရွာသားများပါ ပေါင်းလိုက်သောအခါ လူ ၁၀ ယောက်ခန့် စုမိတော့ သည်။

ဝမ်းသာအားရ ဆူညံစွာပြောဆိုကြရင်း ထွန်းကြိုင်က သေနတ် ကိုထမ်း၍ ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်သွားရာ ညွန့်ခင်က သူ့နောက်မှကပ်၍ လိုက်သွားတော့သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့၏အားကိုးရာ မုဆိုးကြီးဦးထွန်းကြိုင်သည် တပည့် လက်သားများနှင့်တကွ ကြင်ယာပါစုံလင်စွာနှင့် အများပြည်သူတို့၏

ရန်သူ၊ ရမ်းကားဖျက်ဆီးလှသည့် တောဝက်ဆိုးကြီးများကို နှိမ်နင်းရန် ထွက်ကြလာပါပြီတဲ့ ဗျို၊ ဒု ဟူး ဟူး ဟူး။”

နောက်မှ လိုက်လာသည့် လူအုပ်ထဲမှတစ်ယောက်က ရွတ် နောက်နောက်နှင့် အော်လိုက်ရာ ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားကြတော့သတည်း။

- မုဆိုးတစ်ယောက်အဖို့ သတ္တိရှိရန်, ကိုယ်လက်ကြံ့ခိုင်ရန်, ဆေးနတ်ပစ်ကျွမ်းကျင်ရန်သာ မဟုတ်။ ရိုးသားရန်, သစ္စာရှိရန်လည်း လို၏။ တရားဥပဒေကို စောင့်သိရန်လည်း လို၏။ လူတို့၏ ဘဝကိုလည်း လေ့လာရန်လို၏။
- မုဆိုးလုပ်ငန်းသည် ကြမ်းကြုတ်သည်, ရက်စက်သည်, စွန့်စားရမည်ဟူသော ဖော်ပြချက်မျိုးကိုကား မုဆိုးတစ်ယောက်အနေနှင့် ကျွန်တော့်အဖို့ အခံရခက်လှ၏။

‘မုဆိုးအတွေ့အကြုံများ’ စာအုပ်မှ
စာရေးသူ၏ ‘ဝန်ခံချက်’အမှာ

- အစစ်အမှန် မုဆိုးဝတ္ထုကောင်းမျိုးကို ဖတ်ချင်သည့် စာဖတ်ပရိသတ်အတွက် အမှီးမဟုတ်, စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်သော တကယ့်ဖြစ်ရပ်, တကယ့်လူ, တကယ့်ဒေသက တကယ့်ဇာတ်လမ်း။
- ‘မသုံးလုံးစိန်ဝင်း’သည် မုဆိုးဝတ္ထုစာအုပ် ၄ အုပ်ကိုသာ ရေးခဲ့ပါသည်။ သူ၏ စာအုပ် ၄ အုပ်စလုံးကို ‘ပန်းရွှေပြည်စာအုပ်တိုက်’က ဆက်တိုက် ထုတ်ဝေသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

မသုံးလုံးစိန်ဝင်း

မုဆိုးထွန်းကြိုင်

